

A person in a dark jacket is walking away from the viewer into a dense forest at night. The trees are tall and thin, and the ground is covered in low-lying vegetation. The scene is illuminated by a soft blue light, and several glowing yellow particles are scattered throughout the air. The title 'SCÂNTEIE ÎN BEZNĂ' is written in large, glowing yellow letters at the top of the image.

SCÂNTEIE ÎN BEZNĂ

STACY WILLINGHAM

STACY WILLINGHAM

SCÂNTEIE ÎN BEZNĂ

Original: *A Flicker in the Dark* (2021)

Traducere din engleză și note de:
ALEXANDRU SZOLLO

virtual-project.eu

N
NEMIRA

2023

„Cel care se luptă cu monștrii să ia aminte, să nu devină el însuși un monstru. Iar de privești îndelung abisul, află că și abisul îți scrutează străfundul sufletului”.

Friedrich Nietzsche

PROLOG

Credeam că știu ce-s monștrii.

În copilărie, mi-i închipuiam ca pe niște umbre învăluite în mister ce stăteau la pândă după rufele atârinate la uscat, sub pat, prin pădure. Erau o prezență pe care-o simțeam, fizic, în spatele meu, apropiindu-se mai mult în timp ce mergeam spre casă de la școală, în lumina puternică a soarelui la asfințit. Nu știam cum să descriu sentimentul, dar *știam*, pur și simplu, că erau, cumva, acolo. Corpul meu îi simțea, simțea pericolul, cum simți furnicături pe piele chiar înainte să-ți pună cineva mâna pe umăr fără să știi, în clipa în care îți dai seama că senzația aia de care nu poți scăpa cu niciun chip e dată de o pereche de ochi care-ți sfredelesc ceafa, pândind de după ramurile unui arbust năpădit de buruieni. Dar te întorci, iar ochii dispar.

Îmi aduc aminte cum am simțit că-mi sucesc gleznelor slăbănoage pe terenul neregulat în timp ce alergam din ce în ce mai repede pe drumul pietruit, iar autobuzul care pleca lăsa trâmbe de fum în urma mea. Umbrele din pădure îmi jucau prin fața ochilor în timp ce razele soarelui pătrundeau printre ramurile copacilor și însăși silueta mea părea mare și amenințătoare, precum un animal de pradă gata de atac.

Respiram adânc și număram până la zece. Închideam ochii, strângând din pleoape. Apoi alergam.

În fiecare zi, alergam pe porțiunea aia de drum izolat, iar casa mea părea că se îndepărtează, în loc să se apropie, să pot ajunge la ea. Loveam cu tenișii bucăți de pământ cu iarbă și pietricele, ridicam praf, în întrecerea mea cu... ceva. Orice-ar fi fost *înăuntru acolo* mă urmărea. Aștepta. Mă aștepta pe mine. Mă împiedicam de șireturi, mă împleticeam pe treptele de la intrare și mă aruncam în brațele tatălui meu, în îmbrățișarea lui plină de căldură, iar el îmi șoptea la ureche, cu răsuflarea lui fierbinte: „Sunt aici, sunt aici”. Îmi strângea părul în mâini, iar plămânii mă usturau din cauza aerului care pătrundea în ei. Inima îmi bubuia în piept, dar în mintea mea lua naștere un singur cuvânt: *siguranță*. Sau așa credeam.

Deprinderea fricii ar trebui să evolueze lent – progresând treptat de la Moș Crăciunul dintr-un mall local la baubaul de sub pat; de la filmul

interzis minorilor pe care te-a lăsat bona să-l vezi la un om care stă într-o mașină la ralanti, după geamuri fumurii, și te fixează cu privirea o secundă în plus în timp ce mergi pe trotuar la amurg. Îl vezi cu coada ochiului, îți simți pulsul urcând din piept în gât, apoi în spatele ochilor. E un proces de învățare, o progresie continuă de la un posibil pericol la altul, unde fiecare *lucru* care urmează e mai periculos la modul realist decât celălalt.

Dar nu și pentru mine. Pe mine, conceptul de frică m-a izbit cu o forță pe care corpul meu de adolescentă nu o simțise niciodată. O forță atât de sufocantă, încât mă durea și să respir. Iar în acel moment, în momentul izbiturii, mi-am dat seama că monștrii nu se ascund în pădure; nu sunt umbre din copaci sau arătări invizibile care pândesc prin unghere întunecate. Nu, adevărații monștri umblă la vedere.

Aveam doisprezece ani când aceste umbre au început să prindă contur, chip. Să devină mai puțin fantasme și mai mult lucruri concrete. Reale. Atunci am început să-mi dau seama că poate monștrii trăiau printre noi.

Și era un monstru de care mă temeam, în mod deosebit, mai tare decât de ceilalți.

MAI 2019

1.

Mă ustură în gât.

La început, senzația e ușoară. Ca vârful unei pene care mi se plimbă de sus în jos în interiorul esofagului. Îmi împing limba în fundul gâtului și încerc să mă scarpin.

Nu merge.

Sper că nu mă îmbolnăvesc. Oare am fost aproape de cineva bolnav recent? De cineva răcit? De fapt, nu prea am cum să știu sigur. Toată ziua stau pe lângă oameni. Nu părea niciunul bolnav, dar o răceală obișnuită poate fi contagioasă înainte să dezvolte vreun simptom.

Încerc din nou să mă scarpin.

O fi de la alergii. La buruieni, nivelul e mai ridicat decât cel normal. E grav, de fapt: 8 din 10 la testul de alergeni. Rotița din aplicația mea meteo era de un roșu-aprins.

Întind mâna după paharul cu apă. Plimb un pic prin gură apa înainte să înghit.

Tot nu merge.

Îmi dreg vocea.

— Da?

Ridic privirea spre pacienta din fața mea, țeapănă ca scândura, ca prinsă în chingi de scaunul meu pliant, supradimensionat, din piele. Are degetele încheștate în poală, cu creștături subțiri, lucioase, abia vizibile pe pielea ei altfel impecabilă. Observ o brățară pe încheietura mâinii ei, o încercare de a acoperi cea mai urâtă cicatrice, una colțuroasă, de un vinețiu-închis. Sunt mărgelile din lemn de care atârnă un talisman de argint în formă de cruce, ca un rozariu.

Îmi îndrept din nou privirea spre fată, atentă la expresia ei, la ochii ei. N-are lacrimi, dar încă e devreme.

— Scuze, îi spun, aruncând o privire spre notițele din fața mea. Lacey. Mă cam râcăie pe gât. Te rog, continuă.

— Aha, face ea. Bun. Deci, cum ziceam... uneori mă enervez rău de tot, înțelegi? Și nu prea știu de ce. Parcă furia mea crește și iar crește, apoi, înainte să apuc să-mi dau seama ce fac, simt nevoia să...

Își coboară privirea spre brațe și-și face vânt cu mâinile. Are tăieturi minuscule peste tot, ca niște cioburi de sticlă, ascunse între faldurile de piele subțiri ca o membrană dintre degetele ei.

— Mă descarc, continuă ea. Mă ajută să mă calmez.

Aprob din cap, încercând să nu bag în seamă mâncărimea din gât. Mă mănâncă tot mai tare. Îmi spun că o fi de la praf – e mult praf aici. Arunc o privire spre pervaz, spre raftul cu cărți, spre diplomele înrămate de pe perete, toate acoperite cu un strat fin, cenușiu, care sclipește în lumina soarelui.

Concentrează-te, Chloe.

Mă întorc din nou spre fată.

— Și de ce crezi că se întâmplă lucrul ăsta, Lacey?

— Tocmai ți-am spus. Nu știu.

— Dacă ar fi să presupui?

Oftează, aruncă o privire într-o parte, apoi privește fix în gol. Evită contactul vizual. Urmează lacrimile, cât de curând.

— Păi, probabil că are legătură cu taică-miu, spune ea, iar buza inferioară îi tremură ușor; își dă părul blond de pe frunte. Cu plecarea lui și toate alea.

— Când a plecat tatăl tău?

— Acum doi ani.

Ca la comandă, o singură lacrimă îi iese din glanda lacrimală și-i alunecă pe obrazul pistruiat. O șterge furioasă.

— Nici rămas-bun nu și-a luat! Nici măcar un motiv pentru care a plecat n-a dat, futu-i! A plecat și gata.

Aprob din cap, luând de zor notițe.

— Crezi că ai putea spune că încă ești destul de supărată pe tatăl tău pentru că te-a părăsit în felul în care a făcut-o?

Buza ei tremură din nou.

— Și din moment ce nu și-a luat rămas-bun, nu ai apucat să-i spui cum te-ai simțit din cauza a ceea ce a făcut?

Face un semn din cap spre raftul cu cărți din colț, încă evitându-mă.

— Da. Cred că-i corect.

— Mai ești furioasă pe cineva?

— Pe maică-mea, cred. Nu prea știu de ce. Am avut mereu impresia că ea l-a alungat.

— Bun. Altcineva?

Ea tace, zgândărindu-și cu unghia o pieleță ridicată.

— Pe mine, șoptește ea, fără a se sinchisi să șteargă lacrimile care i s-au adunat la coada ochilor. Pentru că n-am fost suficient de bună încât să-l fac să-și dorească să rămână.

— E în regulă să fii furioasă. Cu toții ne înfuriem. Și acum, că te simți în largul tău verbalizând *ce anume* te înfurie, putem lucra împreună ca să-ți poți controla furia ceva mai bine. Ca să o poți controla într-un mod care să nu îți facă rău. Ce zici de planul ăsta?

— Ce tâmpenie, futu-i! bombăne ea.

— Ce anume?

— Tot. El, toată povestea asta, faptul că-s aici.

— Ce anume e o tâmpenie în faptul că ești aici?

— N-ar trebui să fii *nevoită* să fii aici!

Acum țipă. Mă las pe spate, degajată, și-mi împreunez degetele. O las să țipe.

— Da, sunt furioasă! Așa, și? M-a părăsit taică-miu, în pizda mă-sii! *Părăsit!* Ai habar ce înseamnă asta? Ai habar cum te simți când ești un copil fără tată? Când mergi la școală și se uită toți la tine? Când te vorbesc pe la spate?

— Da, chiar am habar. Știu ce înseamnă asta. Nu e fain.

Tace, cu mâinile tremurându-i în poală, frecând între degetul mare și arătător crucea de pe brățara ei. Sus, jos. Sus, jos.

— Te-a părăsit taică-tău și pe tine?

— Cam așa ceva.

— Câți ani aveai?

— Doisprezece, zic eu.

Ea aprobă din cap.

— Eu am cinșpe.

— Fratele meu avea cincisprezece ani.

— Deci înțelege?

De data asta aprob din cap și zâmbesc. Stabilirea relației de încredere – cea mai complicată parte.

— Înțeleg, îi răspund, aplecându-mă din nou în față, umplând spațiul dintre noi.

Acum se întoarce spre mine, cu ochii plini de lacrimi privind fix în ai mei, implorându-mă.

— Înțeleg perfect.

2.

Domeniul în care lucrez supraviețuiește din clișee – știu că e adevărat. Dar există un motiv pentru care există clișeele.

Motivul e că sunt adevărate.

O fată de cincisprezece ani care se taie cu lama pe piele își simte, probabil, acut, imperfecțiunea, are nevoie să simtă durere fizică pentru a o amorti pe cea sufletească ce mocnește în ea. Un băiat de optsprezece ani cu probleme de controlare a furiei are în mod sigur ceva conflicte parentale nerezolvate, sentimentul abandonului, nevoia de a demonstra că este cineva. Nevoia de a părea puternic, deși pe dinăuntru se face țândări. O studentă în primul an de facultate, în vârstă de douăzeci de ani, care se îmbată și se culcă cu fiecare băiat care-i cumpără o votca tonic de doi dolari, după care plânge din cauza asta dimineață, miroase de la o poștă a stimă de sine scăzută, a disperare după atenție, pentru care trebuia să lupte acasă. Un conflict interior între cine e și cine crede ea că vrea toată lumea să fie.

Probleme cu tatăl. Sindromul copilului singur la părinți. Consecința divorțului.

Sunt clișee, dar sunt adevărate. Și e în regulă ca eu să spun lucrul ăsta, pentru că și eu sunt un clișeu.

Arunc o privire spre ceasul smart, iar înregistrarea ședinței de azi pâlpâie pe ecran 1:01:52. Apăs pe „Trimitere pe iPhone” și urmăresc mica bară gri umplându-se cu verde în timp ce fișierul meu se îndreaptă repede spre telefon, apoi, simultan, se sincronizează cu laptopul. *Tehnologia.*

Când eram copilă, îmi aduc aminte că fiecare doctor îmi lua dosarul, îl răsfoia pagină cu pagină în timp ce eu stăteam pe o variantă a aceleiași canapele roase de vreme, uitându-mă cu atenție la dulapurile pline de problemele altora. Pline de cei ca mine. Cumva, asta mă făcea să mă simt mai puțin singură, mai normală. Cutiile alea încuiate, din metal, simbolizau posibilitatea ca eu să-mi exprim cândva durerea – s-o verbalizez, să urlu, să

plâng –, apoi, când cronometrul de șaizeci de minute ajunge la zero, puteam închide pur și simplu dosarul, încuindu-l și uitând de conținutul lui până a doua zi.

Ora cinci, ora închiderii.

Mă uit la calculatorul meu, la pădurea de iconuri la care-au fost reduși pacienții mei. Acum nu mai există „ora închiderii”. Mereu găsesc metode prin care să dea de mine – e-mail, rețele de socializare –, cel puțin până când am cedat și mi-am șters profilurile, sătulă să tot cern mesaje directe, panicate, din partea pacienților aflați în cele mai grele momente. Sunt mereu activă, mereu pregătită, ca un magazin de cartier cu un indicator de neon cu „Deschis” care pâlpâie în întuneric, străduindu-se din răspuțeri să nu se stingă.

Notificarea cu înregistrarea îmi apare pe ecran și dau click pe ea, etichetând fișierul – *Lacey Deckler, ședința 1* –, apoi ridic privirea dinspre calculator și mijesc ochii la pervazul prăfuit, iar mizeria din locul ăsta îmi devine și mai clară în lumina puternică a soarelui în asfințit. Îmi dreg vocea și tușesc de câteva ori. Mă aplec într-o parte și trag de un mâner din lemn, deschizând sertarul de jos al biroului meu și scotocind prin farmacia personală de la birou. Arunc o privire spre flacoanele cu pastile, de la ibuprofenul produs în masă la medicamente eliberate pe bază de prescripție, cu denumiri mai dificil de pronunțat: alprazolam, chlordiazepoxide, diazepam. Le dau deoparte și scot o cutie de Emergen-C, arunc un pachetel în paharul cu apă și îl amestec cu degetul.

Iau câteva guri și mă apuc să scriu un e-mail.

Shannon,

Vinere plăcută! Am avut o primă ședință excelentă cu Lacey Deckler – mulțumesc pentru recomandare. Vreau să verific o informație în legătură cu tratamentul medicamentos. Văd că nu i-ai prescris nimic. În urma ședinței noastre, cred că i-ar prinde bine o doză scăzută de Prozac – idei? Îngrijorări?

Chloe

Apăs pe „Trimitere” și mă las pe spate în scaun, dându-mi peste cap restul apei cu gust de mandarine. Rămășițele de Emergen-C prinse pe fundul paharului coboară încet, precum lipiciul, acoperindu-mi dinții și

limba cu o pojghiță aspră, portocalie.
În câteva minute, primesc un răspuns.

*Chloe,
Cu mare plăcere! După mine, e-n regulă. Din partea mea,
poți să suni și să comanzi.*

*P.S.: Bem și noi ceva în curând? Trebuie să-mi povestești cu
lux de amănunte despre ZIUA CEA MARE care urmează!*

Dr. Shannon Tack

Ridic telefonul de la birou și sun la farmacia lui Lacey, aceeași farmacie CVS⁴³ pe care-o frecventez și eu – convenabil – și-mi intră direct mesageria vocală. Las un mesaj.

— Bună, da, sunt doctor Chloe Davis – *C-h-l-o-e D-a-v-i-s* – și solicit o rețetă pentru Lacey Deckler – *L-a-c-e-y D-e-c-k-l-e-r* – data nașterii: 16 ianuarie 2004. Am recomandat ca pacienta să înceapă să ia 10 miligrame de Prozac pe zi, timp de opt săptămâni. Fără realimentare automată, vă rog.

Fac o pauză, bat darabana în birou.

— Aș vrea să solicit o realimentare pentru un alt pacient, Tanner Briggs – *T-a-n-n-e-r B-r-i-g-g-s* – data nașterii: 2 mai 1982. Xanax, 4 miligrame pe zi. Repet, sunt doctor Chloe Davis. Număr de telefon 555-212-4524. Mulțumesc foarte mult.

Închid telefonul și îl las în furcă, fixându-l cu privirea. Ochii mi se îndreaptă repede înapoi spre fereastră, iar soarele în asfințit îi dă biroului meu de mahon o nuanță care seamănă oarecum cu resturile lipicioase de pe fundul paharului meu. Arunc o privire spre ceas – șapte și jumătate – și dau să-mi închid laptopul, tresărind când telefonul prinde din nou viață cu un țârâit strident. Mă uit la el – am închis biroul și e vineri. Continui să-mi strâng lucrurile, ignorând sunetul telefonului, până când îmi dau seama că s-ar putea să fie cei de la farmacie cu o întrebare despre rețetele pe care tocmai le-am solicitat. Îl mai las să sune o dată, apoi răspund.

— Doctor Davis.

— Chloe Davis?

— Doctor Chloe Davis, îl corectez prompt. Da, la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Mamă, ce greu dă lumea de dumneavoastră!

Vocea aparține unui bărbat, care scoate un hohot de râs exasperat de parcă l-aș fi iritat cumva.

— Scuze, sunteți pacient?

— Nu sunt pacient, spune vocea, dar toată ziua v-am sunat. *Toată* ziua. Recepționera a refuzat să-mi facă legătura, așa că am zis să încerc să sun în afara programului, să văd dacă sunt redirecționat către căsuța vocală. Nu mă așteptam să răspundeți.

Mă încrunt.

— Păi, ați sunat la birou. Nu preiau apeluri de natură personală aici. Melissa nu face decât să-mi transmită mesajele pacienților...

Mă opresc, fără să înțeleg de ce dau explicații despre mine și detalii esențiale despre munca mea unui străin. Vocea îmi devine mai dură.

— Pot să vă întreb de ce ați sunat? Cine e la telefon?

— Mă numesc Aaron Jansen. Sunt reporter la *The New York Times*.

Mi se taie răsuflarea. Tușesc, deși pare mai degrabă că nu mai primesc aer.

— Vă simțiți bine? mă întreabă.

— Da, mă simt bine. Îmi revin după ceva probleme cu gâtul. Scuze... *The New York Times*?

Imediat ce scot întrebarea pe gură, mă urăsc. Știu de ce mă sună asta. Sinceră să fiu, mă așteptasem la asta. Mă așteptasem la ceva de genul asta. Nu chiar la *Times*, dar la ceva tot mă așteptasem.

— Știți dumneavoastră, zice el, ezitând. Ziarul?

— Da, știu cine sunteți.

— Scriu un articol despre tatăl dumneavoastră și mi-ar plăcea tare mult să stăm de vorbă. Vă fac cinste cu o cafea?

— Scuze, îl întrerup din nou.

Băga-mi-aș. De ce îmi tot cer scuze? Respir adânc și încerc din nou.

— Nu am nimic de spus despre asta.

— Chloe.

— Doctor Davis.

— *Doctor Davis*, repetă el oftând. Se apropie comemorarea. Douăzeci de ani. Sunt sigur că știți asta.

— Bineînțeles că știu! mă răstesc drept răspuns. Au trecut douăzeci de ani și nu s-a schimbat nimic! Fetele alea tot moarte sunt, iar tata e tot în închisoare. De ce vă mai interesează?

Aaron tace; știu că deja i-am dat prea multe informații. Mereu am satisfăcut acel impuls jurnalistic bolnav care se hrănește din deschiderea rănilor celorlalți chiar înainte să apuce să se vindece. Lui i l-am satisfăcut suficient încât să simtă gustul metalic și să vrea mai mult, ca un rechin atras de sângele din apă.

— Dar v-ați schimbat, spune el. Și dumneavoastră, și fratele dumneavoastră. Publicul ar vrea să știe cum vă simțiți – cum faceți față situației.

Dau ochii peste cap.

— Și tatăl dumneavoastră, continuă el. Poate că *el* s-a schimbat. Ați vorbit cu el?

— Nu am ce să-i spun tatălui meu. Și nu am ce să vă spun nici dumneavoastră. Vă rog să nu mai sunați la numărul ăsta.

Închid telefonul, trântindu-l în furcă mai tare decât intenționasem. Privesc în jos și observ că-mi tremură degetele. Sperând să le țin ocupate, îmi dau părul după ureche, apoi arunc din nou o privire pe fereastră, unde cerul devine albastru-închis, precum cerneala, iar soarele se vede acum ca un balon la orizont, gata să se spargă.

Mă întorc iar spre birou, îmi iau geanta, împing scaunul în spate și mă ridic în picioare. Arunc o privire spre lampa de pe birou, respirând adânc, încet, în timp ce o sting cu un clic și pășesc șovăielnic în întuneric.

3.

Sunt foarte multe modalități subtile prin care noi, femeile, ne protejăm la nivel subconștient pe durata unei zile; ne apărăm de umbre, de prădătorii nevăzuți. De poveștile cu tâlc și de legendele urbane. Atât de subtile sunt modalitățile, de fapt, că abia ne dăm seama că ne folosim de ele.

Plecăm de la serviciu înainte să se întunece. Strângem poșetele la piept cu o mână, ținem între degetele celeilalte cheile, ca pe niște arme, în timp ce ne târșăim picioarele spre mașina parcată strategic sub un felinar stradal, în caz că *nu* reușim să plecăm de la serviciu înainte să se întunece. Ne apropiem de mașină și aruncăm o privire spre bancheta din spate înainte să descuiem partea din față. Apucăm telefonul mai strâns, cu degetul arătător

la doar o mișcare de 9–1–1. Urcăm în mașină. O încuiem din nou. Nu stăm pe loc. Ne îndepărtăm repede.

Virez din parcare adiacentă clădirii de birouri în care lucrez și ies din oraș. Opresc pe roșu la un semafor și arunc o privire în oglinda retrovizoare – făcând o grimasă când îmi văd reflexia. Arăt rău de tot. Afară e zăpușeală, o asemenea zăpușeală încât pielea mi-e alunecoasă de la atâta grăsime; părul meu castaniu, de obicei pleoștit, s-a cam încrețit la vârfuri, s-a electrizat cum se electrizează numai într-o vară de Louisiana.

Vara de Louisiana.

Ce expresie cu subînțeles! Am copilărit aici. Bine, nu *aici*. Nu în Baton Rouge. Dar în Louisiana. Într-un orașel numit Breaux Bridge. Capitala Mondială a Racilor. E o distincție cu care ne mândrim, dintr-un motiv necunoscut. În același mod în care Cawker City, Kansas, se mândrește cu ghemul de două tone. Conferă o semnificație superficială unui loc altfel nesemnificativ.

Breaux Bridge are, de asemenea, o populație de mai puțin de zece mii de locuitori, ceea ce înseamnă că toată lumea cunoaște pe toată lumea. Și, mai precis, că toată lumea mă cunoaște pe mine.

În copilărie, vara era viața mea. Am o grămadă de amintiri din mlaștină: cum căutam aligatori în lacul Martin, ținând când le zăream ochii ca niște mărgelile ițindu-se de sub un covor de alge. Cum fratele meu râdea în timp ce alergam în direcția opusă, zbierând: „Pe curând, aligatorule!” Cum ne făceam peruci din fire de mușchi-spaniol (*Tillandsia usneoides*) care atârna în curtea de câteva hectare din spatele casei noastre și îmi culegeam puricii-de-nisip din păr în următoarele câteva zile, dându-mă cu oja transparentă pe pișcăturile roșii, care-mi provocau mâncărimi. Cum răsuceam coada unui rac proaspăt fiert și sugeam capul până seca de tot.

Dar amintirile despre vară îmi aduc și amintiri despre frică.

Aveam doisprezece ani când au început să dispară fetele. Fete nu cu mult mai mari decât mine. Era iulie 1999 și se anunța a fi doar o altă vară fierbinte și umedă de Louisiana.

Până când, într-o zi, n-a mai fost așa.

Îmi aduc aminte cum am intrat într-o dimineață, devreme, în bucătărie, frecându-mă la ochi de somn și târându-mi pătura verde ca menta pe podeaua cu linoleum. Dormisem cu pătura aia de când eram copil, îi tocisem marginile. Îmi aduc aminte cum răsuceam materialul textil între

degete, un tic nervos, în timp ce părinții mei stăteau chirciți în fața televizorului, îngrijorați. Șoptind.

— Ce se-ntâmplă?

S-au întors, făcând ochii mari când m-au văzut, și au oprit televizorul înainte să apuc să văd ecranul.

Înainte să *creadă* că n-apucasem să văd ecranul.

— A, iubito, a zis tata, îndreptându-se spre mine și strângându-mă în brațe mai tare decât de obicei. Nu-i nimic.

Dar era ceva. Chiar și la vremea aia, știam că era ceva. Felul în care tata mă ținea strâns, felul în care-i tremura buza mamei în timp ce se întorcea spre fereastră – la fel cum îi tremura buza lui Lacey azi după-amiază în timp ce se străduia să conștientizeze adevărul pe care încercase să-l alunge din minte, să pretindă că nu era un adevăr. Văzusem cu coada ochiului titlul roșu-aprins din partea de jos a ecranului. Mi-a rămas imprimată în suflet, ca arsă cu fierul roșu, o adunătură de cuvinte care avea să-mi schimbe pentru totdeauna viața așa cum o știam:

FATĂ DIN BREAUX BRIDGE DISPĂRUTĂ

La doisprezece ani, cuvintele FATĂ DISPĂRUTĂ nu au aceleași subînțelesuri sinistre ca atunci când ești mai în vârstă. Minte nu ți se îndreaptă automat către toate lucrurile cumplite: răpire, viol, crimă. Îmi aduc aminte că mă întrebam: „*Unde a dispărut?*” Mă gândeam că poate se rătăcise. Casa familiei mele era situată pe un teren de peste patru hectare; mă rătăcisem de o grămadă de ori în timp ce prindeam brotaci prin mlaștină sau exploram porțiuni împădurite necartografiate, scrijelindu-mi numele pe câte-un copac fără însemne sau construindu-mi fortărețe din bețe îmbibate în noroi. La un moment dat, rămăsesem blocată într-o peșteră mică, vizuina vreunui animal, a cărei intrare țuguiață era și înfricoșătoare, și oarecum tentantă în același timp. Îmi aduc aminte cum mi-a legat fratele meu o bucată de frânghie de gleznă în timp ce eu stăteam întinsă pe burtă, strecurându-mă în hăul rece și întunecos, ținând strâns în gură o lanternă cu breloc. Cum lăsam întunericul să mă înghită cu totul în timp ce intram târâș din ce în ce mai adânc – și în cele din urmă, groaza absolută care m-a cuprins când mi-am dat seama că nu puteam să ies de-acolo singură. Deci când am văzut filmări cu echipa de căutare scotocind prin frunzișul care

crescuse prea mult și călcând prin băltoace, n-am avut cum să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi „dispărut” și eu, dacă ar fi venit lumea să mă caute așa cum se duceau s-o caute pe ea.

Apare ea odată și-odată, mă gândeam eu. Și pun pariu că, atunci când o să apară, o să se simtă ca o caraghioasă pentru că a provocat un așa tămbălău.

Dar n-a apărut. Iar trei săptămâni mai târziu a mai dispărut o fată.

La o lună după aceea, o alta.

Până la sfârșitul verii dispăruseră șase fete. Într-o zi erau, în alta – dispăruseră. Dispăruseră fără urmă.

Un număr de șase fete dispărute va fi mereu un număr prea mare, dar într-un orașel ca Breaux Bridge, un orașel atât de mic încât apare un gol ușor de observat într-o clasă în momentul în care un copil nu mai vine la școală și se lasă o anume liniște în cartier când se mută o singură familie de-acolo, șase fete erau o povară aproape prea grea pentru a putea fi dusă. Absența lor era imposibil de ignorat; era un rău care acoperise cerul așa cum o furtună care amenință să se apropie îți poate face oasele să zvâcnească. O simțeai, îi simțeai gustul, o vedeai în privirile fiecărei persoane pe care-o întâlneai. O neîncredere inerentă pusese stăpânire pe un oraș care dăduse cândva dovadă de atât de multă încredere; o suspiciune imposibil de înlăturat. O singură întrebare, nerostită, rămânea pe buzele tuturor.

Cine e următoarea?

Au început să se impună restricții; magazinele și restaurantele se închideau când se însera. Mie, la fel ca tuturor celorlalte fete, mi se interzisese să ies după lăsarea întinericului. Chiar și ziua, simțeam răul pândind după fiecare colț. Teamă să nu fii cumva eu – să nu urmez chiar *eu* – era mereu acolo, mereu prezentă, mereu sufocantă.

— O să fii bine, Chloe. N-ai de ce să-ți faci griji.

Îmi aduc aminte cum și-a luat fratele meu rucsacul în spate într-o dimineață, înainte de tabăra de vară; eu iar plângeam, prea speriată ca să ies din casă.

— Ba are de ce să-și facă griji, Cooper. Situația e gravă.

— E prea mică, a spus el. N-are decât doișpe ani. Ți-a plăcut adolescentele, ai uitat?

— Cooper, te rog frumos!

Mama s-a ghemuit pe podea, s-a așezat astfel încât să mă privească drept în ochi și mi-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Situația e gravă, draga mea, trebuie să ai grijă. Să fii vigilentă.

— Să nu urci în mașini cu străini, a zis Cooper, oftând. Să nu te plimbi pe alei întunecoase noaptea. Se înțelege de la sine, Chlo. Să nu fii tâmpită, atâta tot!

— Fetele-alea n-au fost tâmpite, s-a răstit mama, cu vocea scăzută, dar tăioasă. Au fost ghinioniste. La locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Virez în parcare de la CVS și opresc în fața farmaciei. În spatele ușii glisante din sticlă stă un bărbat ocupat cu introducerea a diverse sticlute în pungi de hârtie. Deschide fereastra, dar nu se sinchisește să ridice privirea.

— Numele?

— Tanner Briggs.

Îmi aruncă o privire, clar n-am mutră de Tanner. Apasă pe câteva taste de la calculatorul din fața lui, apoi vorbește din nou.

— Data nașterii?

— 2 mai 1982.

Se întoarce și începe să scotocească prin coșul *B*. Îl văd cum ia o pungă de hârtie și se îndreaptă din nou spre mine, iar eu strâng volanul cu degetele ca să nu mă agit. El îndreaptă scannerul spre codul de bare, iar eu aud un bip.

— Aveți întrebări despre rețetă?

— Nu, zic eu, zâmbind. Toate bune!

El împinge punga prin geamul lui spre geamul meu; o apuc, o înghesui în poșetă și ridic din nou geamul, îndepărtându-mă fără măcar să-mi iau rămas-bun.

Mai conduc câteva minute, iar poșeta de pe locul pasagerului radiază efectiv de prezența pastilelor din ea. Înainte, mă surprindea foarte tare ușurința cu care puteai lua rețete pentru alții; atât timp cât știi că data nașterii coincide cu numele din baza de date, cei mai mulți farmaciști nici măcar nu-ți cer permisul de conducere. Iar dacă-l cere cineva, de obicei explicațiile simple funcționează.

Fir-ar să fie, cred că-i în cealaltă poșetă!

Eu sunt logodnica lui – vreți să vă dau adresa din baza de date?

Virez spre cartierul meu din Garden District și pornesc pe porțiunea de drum de un kilometru și jumătate care mă face mereu să-mi pierd orientarea – cam așa îmi închipui că se simt scafandrii când se trezesc cufundați în

întuneric, un întuneric atât de profund, încât și mâna pe care-o țin la câțiva centimetri de față s-ar pierde în el.

Tot simțul direcției – s-a dus. Tot controlul – s-a dus.

Fără vreo casă care să lumineze drumul sau proiectoare care să dezvăluie crengile răsucite ale copacilor ce străjuiesc strada, când soarele apune, drumul ăsta dă iluzia că ai conduce direct spre o baltă de cerneală, dispărând într-un neant nemărginit, căzând la nesfârșit într-o groapă fără fund.

Îmi țin respirația și calc pedala de accelerație un pic mai tare.

În cele din urmă, simt că se-apropie virajul. Semnalizez, deși nu-i nimeni în spatele meu, decât și mai multă beznă, și virez direct spre fundătura noastră, respirând când trec de primul felinar stradal care dezvăluie drumul spre casă.

Casă.

Ce cuvânt cu subînțeles mai e și ăsta! O casă nu e o simplă construcție, o adunătură de cărămizi și de scânduri ținute laolaltă de beton și de cuie. E mult mai multă emoție decât atât într-o casă. Casa înseamnă siguranță, ocrotire. Locul în care te întorci când se dă stingerea la ora nouă.

Dar dacă propria casă nu e sigură? Nu e ocrotită?

Dacă brațele întinse în care te prăbușești pe treptele verandei sunt aceleași brațe de care-ar trebui să fugi? Aceleași mâini care le-au apucat pe fetele alea, le-au strâns de gât și le-au îngropat, apoi s-au spălat?

Dacă propria casă e locul unde-a început totul: epicentrul cutremurului care ți-a zguduit orașul din temelii? Miezul uraganului care a rupt în bucăți familii, vieți, pe tine însăși?

Atunci ce se întâmplă?

4.

Mașina mea merge în gol pe alee în timp ce eu scotocesc prin poșetă și scot punga de la farmacie. O rup și iau sticluța portocalie din ea, răsucesc capacul și arunc o pastilă în palmă, apoi mototolesc punga și o înghesui în torpedou, împreună cu sticluța.

Mă uit la Xanaxul din mâna mea, studiind atentă micuța tabletă albă. Îmi vine în minte din nou acel apel telefonic din biroul meu: Aaron Jensen.

Douăzeci de ani. Mi se strânge pieptul când îmi amintesc și arunc pastila în gură înainte să apuc să mă gândesc de două ori, înghițind-o fără apă. Expir și închid ochii. Deja simt strânsoarea din piept slăbind, căile respiratorii deschizându-mi-se larg. Mă cuprinde calmul, aceeași senzație de calm care pune stăpânire pe mine de fiecare dată când simt pe limbă o pastilă. Nu știu cum să descriu senzația asta, altfel decât ca pe o senzație de ușurare, pur și simplu. Aceeași ușurare pe care o simți când dai ușa dulapului de perete și nu găsești decât haine în el – încetinirea ritmului cardiac, senzația de veselie euforică ce se strecoară în creier când îți dai seama că ești în siguranță. Că n-o să sară nimeni pe tine din întuneric.

Deschid ochii.

Simt un iz de condiment în aer în timp ce cobor din mașină și trântesc portiera, apăsând de două ori pe butonul de blocare de pe breloc. Ridic nasul spre cer și adu-mec, încercând să identific mirosul. Fructe de mare, probabil. Ceva cu pește. Poate că fac vecinii grătar; pentru o clipă, mă simt jignită că n-am fost invitată.

Încep să parcurg drumul lung pe pavaj spre ușa de la intrare. Traversez jumătate de alee, apoi mă opresc și fixez casa cu privirea. Pe vremea când am cumpărat-o, doar asta era. O simplă casă. O carcasă pregătită să fie umplută cu viață, cum se umple cu aer un balon scofâlcit. Era o casă pregătită să devină un cămin, nerăbdătoare și entuziasmată precum un copil în prima zi de școală. Singura casă pe care-o cunoscusem nu putea fi numită casă – nu mai putea fi, cel puțin. Nu și dacă priveam în urmă. Îmi aduc aminte cum am intrat prima oară pe ușă, cu cheile în mână. Tocurile răsunau pe pardoseală în casa uriașă, întunecată, cu pereți albi, simpli, ciuruiți de găuri de cuie acolo unde fuseseră atârinate tablouri, dovadă că era posibil. Că puteam să-mi creez amintiri acolo, să-mi clădesc o viață. Mi-am desfăcut micuța trusă de scule, un Craftsman roșu, minuscul, pe care mi-l cumpărase Cooper, plimbându-mă prin Home Depot în timp ce eu țineam trusa deschisă, iar el arunca în ea chei fixe, ciocane și patente de parc-ar fi umplut o pungă cu bomboane de la cofetăria din zonă. Nu aveam ce să atârnam – nu aveam fotografii, nu aveam decorațiuni –, așa că am bătut un singur cui în perete și am atârnat inelul de metal cu cheia de la casă. O singură cheie, nimic mai mult. Mi se părea un progres.

Acum mă uit la tot ce am făcut de-atunci astfel încât din exterior să pară că știu ce fac, echivalentul superficial al mânjirii cu fond de ten a unei

vânătași care începe să se decoloreze sau al legării unui rozariu peste o cicatrice de pe încheietura mâinii. De ce-mi pasă mie atât de mult de ideea de a fi acceptată de vecini, când ei mi se furișează pe lângă curte, cu lesele câinilor în mână, habar n-am. Există balansoarul prins de tavanul verandei, mereu prezentul strat de polen galben, untos, care face imposibil gândul că stă vreodată cineva acolo. Plantele pe care mi le cumpărasem cu entuziasm, le plantasem și pe urmă le ignorasem până când muriseră, lujerii subțiri și maronii ai perechii mele de ferigi atârănătoare, care seamănă cu măruntaiele regurgitate ale unui animal mic, pe care le-am găsit la un moment dat când disecasem o bufniță la ora de biologie în clasa a opta. Preșul aspru, maro, pe care scrie: *Bine ați venit!* Cutia poștală din bronz, în formă de plic supradimensionat, prinsă în nituri de perete, frustrant de nepractică, cu o fantă prea mică și pentru o mână, darămite pentru mai multe vederi trimise de foști colegi deveniți agenți imobiliari după ce promisiunea diplomelor s-a dovedit a nu fi atât de promițătoare.

Pornesc din nou la drum, hotărând că o să arunc tâmpenia aia de plic și o să folosesc o căsuță poștală obișnuită, ca toată lumea. Tot în clipa aia îmi dau seama și că locuința mea pare lipsită de viață. E singura casă din zonă fără lumini la ferestre și fără licărul unui televizor în spatele jaluzelelor trase. Singura care nu are în interior un semn de viață.

Mă apropii, cu mintea încetoșată de Xanax și silită să se calmeze. Și totuși ceva mă sâcăie. Ceva nu e în regulă. Ceva e *altfel*. Privesc prin curte; mică, dar bine îngrijită. Un gazon tuns și tufișuri care cresc lipite de un gard din lemn neprelucrat, un stejar cu crengi răsucite ce aruncă umbre asupra unui garaj în care nu mi-am băgat nici măcar o dată mașina. Ridic privirea spre casă, care e acum la doar câțiva metri în fața mea. Mi se pare că văd cu coada ochiului o mișcare după o perdea, dar clatin din cap și-mi dau silința să merg mai departe.

Nu fi caraghioasă, Chloe! Fii serioasă!

Cheia e în ușa de la intrare, deja se răsuțește, când îmi dau seama ce e în neregulă, ce e altfel.

Lumina de pe verandă e stinsă.

Lumina pe care o las întotdeauna, dar *întotdeauna* aprinsă – chiar și când dorm, ignorând raza pe care-o aruncă direct pe perna mea prin crăpătura dintre jaluzele – e stinsă. Nu cred că am atins vreodată întrerupătorul. Îmi dau seama că de-aia pare casa atât de lipsită de viață. N-

am văzut-o niciodată atât de întunecată, atât de complet văduvită de lumină. Cineva s-ar putea furișa prin spatele meu, iar eu nici măcar n-aș...

— SURPRIZĂ!

Scot un țipăt și bag mâna în poșetă, scotocind după sprayul paralizant. Luminile dinăuntru se aprind licărind, iar eu fixează cu privirea mulțimea de oameni din livingul meu – vreo treizeci, patruzeci – care mă fixează la rândul lor, zâmbind. Îmi bubuie inima în piept; abia sunt în stare să vorbesc.

— Dumnezeu...

Mă bâlbâi, privind în jur. Caut un motiv, o explicație.

— Dumnezeuule *mare!*

Conștientizez imediat că am băgat mâna în poșetă, strângând sprayul paralizant cu o putere care mă sperie. Un val de ușurare mă copleșește în timp ce-i dau drumul, ștergându-mi transpirația din palmă de materialul din interiorul poșetei.

— Ce-i... ce-i asta?

— Ce ți se pare că e?

O voce răsună din stânga mea; mă întorc și mă uit cum mulțimea se desparte și un bărbat pătrunde în spațiul rămas liber.

— E o petrecere.

E Tanner, îmbrăcat în blugi de culoare închisă, spălăciți, și un sacou albastru comod. Îmi zâmbește larg, iar dinții albi îi strălucesc orbitor în contrast cu pielea bronzată. Părul nisipiu îi e dat într-o parte. Îmi simt inima încetinind din nou; mâna mi se mută dinspre piept spre obraz și îl simt cum se înfierbântă. Pe figură mi se întipărește un zâmbet stânjenit, în timp ce el îmi întinde un pahar cu vin; îl iau cu mâna liberă.

— O petrecere pentru noi, spune el, strângându-mi mâna cu putere.

Simt mirosul gelului său de duș, al deodorantului cu note condimentate.

— Petrecere de logodnă.

— Tanner! Ce... ce cauți aici?

— Păi, aici locuiesc.

Un val de râsete răsună din mulțime, iar Tanner mă strânge de umăr, zâmbind.

— Trebuia să fii plecat din oraș, îi zic. Parcă nu te întorceai până mâine.

— Da, în legătură cu chestia asta, am mințit, spune el, stârnind și mai multe râsete. Ești surprinsă?

Privesc spre marea de oameni care încep să se foiască. Încă mă privesc

nerăbdători. Mă întreb cât de tare-am țipat. Cineva din spate începe să aclame, iar ceilalți îi țin isonul, aplaudând și fluierând în timp ce Tanner mă cuprinde în brațe și mă sărută pe gură.

— Luați-vă o cameră! strigă cineva, iar invitații râd din nou, de data asta împrăștiindu-se prin diverse părți ale casei, reumplându-și paharele cu băutură și stând la palavre, punând grămăjoare de mâncare pe farfurii de hârtie.

Îmi dau seama în sfârșit ce miros vine de-afară: miroase a Old Bay^[2]. Zăresc o tavă aburindă cu raci fierți pe masa pentru picnic de pe veranda noastră din spate și mi se face instantaneu rușine că m-am simțit exclusă de la petrecerea din vecini pe care-o inventasem.

Tanner mă privește, zâmbeste larg, stăpânindu-și un hohot de râs. Îl lovesc în umăr.

— Nu te suport! zic, deși zâmbesc și eu. M-ai speriat de m-am căcat pe mine!

Râde, iar râsul lui puternic, tunător, care m-a atras la el cu douăsprezece luni înainte, pare că încă mă ține în transă. Îl trag spre mine și-l sărut din nou, de data asta ca lumea, fără privirile iscoditoare ale prietenilor noștri. Îi simt căldura limbii în gură, savurez felul în care prezența lui îmi calmează corpul. Îmi încetinește ritmul cardiac, respirația, la fel cum face Xanaxul.

— Nu mi-ai prea dat de ales, zice el, sorbindu-și vinul. A trebuit să procedez așa.

— Serios? Și de ce, mă rog?

— Pentru că tu refuzi să planifici ceva de capul tău. Nu tu petrecere a burlăcițelor, nu tu petrecere a miresei.

— Nu-s la facultate, Tanner. Am treizeci și doi de ani. Nu pare cam imatură toată chestia asta?

— Nu, nu mi se pare *imatură*. Mi se pare distractivă.

— Păi, știi cum e, n-am pe nimeni care să mă ajute să planific chestii de genul ăsta. Ești conștient că n-o să organizeze Cooper nicio petrecere, iar *maică-mea*...

— Știu, Chlo. Fac mișto de tine. Meriți o petrecere, așa că ți-am organizat o petrecere. Simplu și frumos.

Pieptul mi se umple de căldură; îl strâng de mână.

— Îți mulțumesc, îi spun. Chiar e de pomină chestia asta. Era să fac infarct...

El râde din nou, dând peste cap restul vinului.

— ...dar înseamnă foarte mult pentru mine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Și-acum du-te la palavre. Și bea-ți vinul, zice el, înclinând cu degetul baza paharului meu neatins. Relaxează-te și tu un pic.

Ridic paharul spre buze și-l dau și eu peste cap, pătrunzând în mulțimea din living. Cineva îmi ia paharul și se oferă să mi-l umple, altcineva îmi vâra sub nas un platou cu biscuiți cu brânză.

— Probabil ești moartă de foame. Mereu lucrezi așa târziu?

— Bineînțeles că da. E Chloe!

— Vrei chardonnay, Chlo? Cred că mai înainte ai băut pinot, dar nu-i tot aia?

Trec câteva minute. Sau poate câteva ore. De fiecare dată când intru într-o încăpere din casă, cineva se apropie de mine cu „felicitări”, un pahar cu vin și o combinație diferită a acelorași întrebări care li se revarsă de pe buze mai repede decât se golesc sticlele care se tot adună în colțul camerei.

— Asta se pune ca „bem și noi ceva în curând”?

Mă întorc și o văd pe Shannon în spatele meu, zâmbind larg. Râde și mă cuprinde într-o îmbrățișare, pupându-mă pe obraz cum face de obicei, cu buzele lipite de pielea mea. Mă duc din nou cu gândul la e-mailul pe care mi l-a trimis după-amiază.

P.S.: Bem și noi ceva în curând? Trebuie să-mi povestești cu lux de amănunte despre ZIUA CEA MARE care urmează!

— Mincinoasă mică, îi zic, încercând să mă abțin să șterg restul de ruj pe care-l simt pe obraz.

— M-ai prins, spune ea, zâmbind. Trebuia să fiu sigură că nu bănuiești nimic.

— Păi, na, misiune îndeplinită. Ce-ți face familia?

— Bine, răspunde Shannon, răsucindu-și inelul pe deget. Bill e la bucătărie, își mai ia o porție. Iar Riley...

Privește cu atenție prin cameră, plimbându-și ochii printre trupurile care se mișcă împreună ca valurile. Pare să fi găsit persoana pe care-o căuta și zâmbește, clătinând din cap.

— Riley e-n colț, cu telefonul. *Șocant.*

Mă întorc și văd o adolescentă chircită pe un scaun, dând de zor cu degetul într-un iPhone. Poartă o rochie scurtă de vară și teniși albi și are părul castaniu-deschis. Pare incredibil de plictisită, iar eu nu-mi pot stăpâni

râsul.

— Păi, are cinșpe ani, spune Tanner.

Arunc o privire în lateral și-l văd pe Tanner stând acolo și zâmbind. Se strecoară lângă mine și-mi cuprinde talia cu brațul, sărutându-mă pe frunte. Mereu m-am mirat de ușurința cu care intervine în orice discuție, cu o replică bine țintită, de parcă s-ar fi aflat acolo în tot acel timp.

— Mie-mi spui? a zis Shannon. Acuma-i pedepsită, de-aia am și târât-o după noi. E cam supărată pe noi, c-o obligăm să piardă vremea cu niște *babalâci*.

Zâmbesc, încă fixând-o cu privirea pe fată, uitându-mă cum își răsucesce părul pe deget, absentă, cum își mușcă buza în timp ce studiază mesajul care i-a apărut pe telefon.

— De ce-i pedepsită?

— A ieșit din casă pe furiș, zice Shannon, dându-și ochii peste cap. Am găsit-o coborând pe fereastra dormitorului *la miezul nopții*. A făcut chestia aia cu frânghia din cearșafuri, ca-n filme, în puii mei! A avut noroc că nu și-a rupt gâtul!

Râd din nou, ducându-mi mâna la gura deschisă.

— Jur, când ieșeam cu Bill și mi-a zis că are o fetiță de zece ani, nu mi s-a părut mare scofală, continuă Shannon, cu vocea scăzută, fixând-o cu privirea pe fiica ei. Sincer, mi s-a părut c-a dat norocul peste mine. Copil de-a gata, care-a trecut de faza cu urlete toată noaptea și scutece murdare. Era o scumpete. Dar mi se pare uluitor cum se schimbă totul în clipa în care devin adolescenți. Se transformă-n monștri.

— N-o să dureze mult faza asta, spune Tanner, zâmbind. Curând, o să fie doar amintiri îndepărtate.

— Dumnezeuule, chiar sper!

Shannon râde, luând încă o gură de vin.

— El chiar e un înger de om, să știi.

Mi se-adresează mie, dar face un gest către Tanner, bătându-l ușor pe piept.

— A organizat toată petrecerea asta. N-ai crede dacă ți-aș zice cât i-a luat să adune pe toată lumea.

— Da, știu, spun eu. Nu-l merit.

— Bine că nu ți-ai dat demisia cu o săptămână mai devreme, nu?

Îmi trage un ghiont, iar eu zâmbesc, amintindu-mi cât se poate de

limpede prima noastră întâlnire. A fost o întâlnire de-aia întâmplătoare, care-ar fi putut la fel de bine să nu însemne nimic. De-aia în care te ciocnești de umărul dezgolit al cuiva în autobuz, murmurând simplu „scuze” înainte să-ți vezi de drum. În care împrumuți un pix de la tipul de la bar când ți se termină pasta la al tău sau în care alergi cu un portofel lăsat pe fundul unui coș de cumpărături spre mașina de-afară până nu se îndepărtează. De cele mai multe ori, întâlnirile astea nu duc la mai mult de un zâmbet, un „mulțumesc”.

Dar uneori duc la ceva. Poate chiar la tot.

Eu și Tanner ne-am întâlnit la Spitalul General Baton Rouge; el intra, eu ieșeam. Mai degrabă șontăcăiam, căci greutatea conținutului biroului meu amenința să rupă partea de jos a cutiei de carton. Aș fi trecut de-a dreptul pe lângă el, cu vederea obstrucționată de cutie, dacă nu i-aș fi auzit vocea.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, nu, am răspuns, mutându-mi greutatea de pe un braț pe celălalt, fără să catadicsesc să mă opresc.

Ușa automată era la mai puțin de un metru. Mașina stătea cu motorul pornit afară.

— Mă descurc.

— Uite, stai să te-ajut.

Am auzit pași alergând în spatele meu; am simțit greutatea ridicându-se ușor în timp ce brațul lui se strecura pe lângă al meu.

— Dumnezeu mare! a icnit el. Ce-ai în asta?

— Cărți, în mare parte.

Mi-am dat o șuviță transpirată de pe frunte în timp ce el lua cutia din strânsoarea mea. Și atunci i-am zărit prima oară fața – părul blond și genele la fel, dinții care trădau tratamente ortodontice scumpe și poate și unul sau două de albire. Îi vedeam bicepșii umflați pe sub cămașa albastru-deschis cu nasturi în timp ce-mi ridica toată viața în aer și-o lua pe umăr.

— Ai fost concediată?

Am întors brusc capul spre el; am deschis gura, gata să-i zic vreo două de la obraz, până când a aruncat o privire spre mine și i-am văzut expresia. Ochii blânzi, felul în care părea să i se fi îndulcit expresia în timp ce-mi privea cu atenție fața. Mă fixa cu privirea de parcă aș fi fost o veche prietenă, căutând o umbră de familiaritate în trăsăturile mele. Pe buze i s-a întipărit un zâmbet larg, complice.

— Glumeam și eu, a spus, întorcându-și din nou atenția spre cutie. Pari prea fericită ca să fi fost concediată. Pe lângă asta, n-ar fi trebuit să te scoată niște paznici de subsuori și să te-arunce pe trotuar? Nu așa merge treaba?

Am zâmbit, mi-a scăpat și un hohot de râs. Ajunseserăm în parcare, iar el a pus cutia pe capota mașinii mele, apoi și-a încrucișat brațele și s-a întors spre mine.

— Mi-am dat demisia, i-am spus.

Cuvintele m-au izbit o clipă cu hotărârea lor, aproape făcându-mă să izbucnesc în plâns. Spitalul General Baton Rouge fusese primul meu loc de muncă; singurul meu loc de muncă. Shannon, colega mea, îmi devenise cea mai apropiată prietenă.

— Azi a fost ultima zi.

— Păi, felicitări, a zis el. Și mai departe, încotro?

— Îmi deschid propriul cabinet. Sunt psihoterapeut.

El a fluierat, băgând capul în cutia de pe mașina mea. Ceva i-a atras atenția, a întors capul, distrat, aplecându-se să ia una dintre cărți.

— Ai o slăbiciune pentru crime? a întrebat el, studiind coperta.

Mi s-a strâns inima în timp ce ochii mei se îndreptau spre cutie. Mi-am adus aminte în acel moment că lângă toate manualele mele de psihologie erau titluri de nonficțiune: *Diavolul din orașul alb*, *Cu sânge rece*, *Monstrul din Florența*. Dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor, eu nu le citeam în scop recreativ. Le citeam pentru a mă documenta. Le citeam pentru a încerca să înțeleg, să disec diferiți indivizi care-și făcuseră o ocupație din curmarea vieților, le devoram poveștile de parc-ar fi fost pacienții mei, care stăteau tolăniți pe canapeaua din piele, șoptindu-mi secretele lor la ureche.

— Cred că se poate spune și așa.

— Nu te judec, a adăugat el, întorcând cartea astfel încât să văd coperta – *Miezul nopții în grădina binelui și a răului* –, apoi a deschis-o și a început s-o răsfoiască. Îmi place la nebunie cartea asta!

L-am zâmbit politicos, neștiind sigur cum să-i răspund.

— Chiar ar trebui să plec, am spus în schimb, făcând un gest spre mașină și întinzându-i mâna. Mulțumesc pentru ajutor.

— Plăcerea a fost de partea mea, doamnă doctor...

— Davis, am spus eu. Chloe Davis.

— Ei, bine, doamnă doctor Chloe Davis, dacă o să mai aveți nevoie să

mutați cutii...

A scotocit prin buzunarul de la spate, și-a scos portofelul, a extras din el o carte de vizită și a pus-o între paginile cărții deschise. A închis cartea și mi-a întins-o.

— Știți unde să mă găsiți.

Mi-a zâmbit, făcându-mi cu ochiul, apoi s-a întors și s-a îndreptat din nou spre clădire. Când s-au închis ușile, am coborât privirea spre cartea din mâinile mele, plimbându-mi degetele pe coperta lucioasă. Există un mic spațiu între pagini, acolo unde introdusese cartea de vizită, iar eu am băgat unghia în spațiul respectiv, deschizând din nou cartea. Am coborât privirea, simțind un zvâcnet ciudat în piept în timp ce ochii mei rămâneau ațintiți asupra numelui său.

Aveam o presimțire că nu-l vedeam pe Tanner Briggs pentru ultima oară.

5.

Îmi cer scuze de la Shannon și de la Tanner și mă furișez pe ușa glisantă. Până ajung la veranda din spate, deja mi se-nvârte capul. Țin în mână al patrulea sortiment de băutură alcoolică. Nesfârșitele flecăreli îmi zumzăie-n urechi, sticla de vin pe care am lins-o îmi zumzăie-n creier. Afară e tot zăpușeală, dar briza mă înviorază. Casa e îmbâcsită de fierbințeala trupurilor a patruzeci de persoane bete, fierbințeală ce radiază din pereți.

Mă îndrept cu pași nesiguri spre masa de picnic, doldora de raci, porumb, cârnați și cartofi, încă aburinzi pe ziar. Pun jos paharul cu vin, iau un rac și-l răsucesc, lăsând zeama din cap să mi se scurgă pe încheietura mâinii.

Apoi aud mișcare în spatele meu... pași. Și o voce.

— Stai liniștită. Eu sunt.

Mă întorc, iar ochii mei se obișnuiesc în întuneric cu silueta din fața mea. Între degete îi lucește capătul roșu-aprins al unei țigări.

— Știu că nu-ți place să fii luată prin surprindere.

— Coop!

Las racul pe masă și mă îndrept spre fratele meu, cuprinzându-l cu brațele de gât și inspirându-i mirosul cunoscut. Nicotină și gumă de

mestecat cu mentă. Sunt atât de șocată că-l văd, încât las înțepătura în legătură cu petrecerea-surpriză să treacă de la sine.

— Salut, surioară!

Fac un pas în spate, studiindu-i fața. Pare mai în vârstă decât când l-am văzut ultima oară, dar pentru Cooper, e ceva normal. Pare a îmbătrâni câțiva ani în câteva luni, părul îi încărunțește la tâmpile, iar ridurile de îngrijorare i se adâncesc pe zi ce trece. Și totuși Coop e genul de bărbat care pare a deveni mai atrăgător pe măsură ce îmbătrânește. În facultate, colega mea-l descrisese drept „vulpoi bătrân” la un moment dat, când barba cărunță, nerasă, a început să i se întindă pe gât. Nu știu de ce, dar descrierea mi-a rămas în minte. Era o descriere destul de fidelă. Pare matur, șmecher, atent, taciturn. De parc-ar fi văzut mai multe din lume în treizeci și cinci de ani decât au văzut unii în toată viața lor. Mă desprind de el.

— Nu te-am văzut acolo! îi spun, mai tare decât intenționasem.

— Au sărit toți pe tine, răspunde el, râzând și trage un ultim fum, apoi aruncă țigara pe jos și o strivește cu piciorul. Cum e când te-nghesuie patruzeci de persoane deodată?

Ridic din umeri.

— Exersezi pentru nuntă, ce să zic?

Zâmbetul îi piere o clipă, dar îi revine imediat. Amândoi trecem momentul cu vederea.

— Unde-i Laurel? îl întreb.

El își îndeasă mâinile în buzunare și se uită înapoia mea, iar privirea îi devine distantă. Eu știu deja ce urmează.

— A sărit din schemă.

— Îmi pare rău să aud asta. Îmi plăcea. Părea de treabă.

— Da, zice el, aprobând din cap. Era. Și mie-mi plăcea.

Tăcem o vreme și ascultăm murmurul vocilor dinăuntru, înțelegem amândoi aspectele complexe ale formării relațiilor după toate prin câte-am trecut; înțelegem că, deseori, nu funcționează, pur și simplu.

— Și ia zi, ai emoții? întreabă el, făcând un semn din cap spre casă. Cu nunta, cu alea-alea?

Râd.

— *Alea-alea?* Mamă, ce te pricepi la cuvinte, Coop!

— Știi la ce mă refer.

— Da, știu la ce te referi și, da, am emoții. Ar trebui să-i dai o șansă.

Cooper mă privește cu ochii mijiți. Mă legăn ușor.

— Ce tot zici acolo?

— De Tanner zic. Știu că nu-l placi.

— Ce te face să spui asta?

E rândul meu să mijesc ochii.

— Pe bune că iar facem de-astea?

— Îl plac! spune el, ridicând mâinile de parcă s-ar fi predat. Mai zi-mi o dată: cu ce se ocupă?

— Cu vânzări farma.

— Vânzări *fermă*? pufnește el. Pe bune? Nu-mi pare d-ăsta.

— Farmaceutice, zic eu. Cu „fa”.

Cooper râde, scoate pachetul de țigări din buzunar și mai bagă una în gură. Îmi întinde pachetul, însă eu clatin din cap.

— Așa are mai multă logică, zice el. Are pantofi cam lucioși ca să stea pe lângă fermieri.

— Haide, Coop! îi spun, încrucișându-mi brațele. Vezi, despre asta vorbeam!

— Mi se pare că-i cam repede, atâta tot, spune el, aprinzându-și bricheta. De când vă știți – de câteva luni?

— De un an. Suntem împreună de un an.

— Vă *știți* de un an.

— Și?

— Și cum poți să cunoști pe cineva atât de bine după un an? Măcar i-ai cunoscut familia?

— Păi, nu, am mărturisit. Nu păstrează legătura cu familia. Dar pe bune, Coop? Judeci omul după familie? Tocmai tu ar trebui să ai mai multă minte de-atât. Familiile-s de cacao.

Cooper ridică din umeri, trăgând încă un fum în loc să răspundă. Ipocrizia lui mă scoate din sărite. Are o nonșalanță când mi se bagă pe sub piele, săpând ca un scarabeu și mâncându-mă de vie. Mai rău de-atât, se poartă de parcă nici măcar nu s-ar strădui. De parcă nici nu și-ar da seama cât de adânc taie cuvintele lui, cât de tare dor.

— Uite care-i treaba, mie chiar îmi pare rău că n-a fost să fie cu Laurel, sau cu oricine altcineva la urma urmei, dar asta nu-ți dă dreptul să fii gelos, îi zic. Dacă ți-ai da voie să te deschizi față de oameni în loc să te porți mereu ca un ticălos, ai fi surprins de lucrurile pe care ai putea să le înveți.

Cooper tace, iar eu îmi dau seama că am mers prea departe. E de la vin, pare-mi-se. Mă face neobișnuit de directă. Neobișnuit de răutăcioasă. El trage tare din țigară și expiră.

— N-am vrut să sune așa.

— Nu, ai dreptate, zice el, îndreptându-se spre marginea verandei.

Se sprijină de balustradă și-și încrucișează picioarele.

— Chiar recunosc treaba asta. Dar tipul ăsta ți-a tras o petrecere-surpriză, Chloe. Ție ți-e frică de întuneric. Ție ți-e frică de orice, despre ce căcat vorbim aici?

Bat darabana în paharul cu vin.

— A stins luminile în casă și a pus patruzeci de oameni să țipe când intri tu. Te-a speriat de te-ai pișat pe tine! Am văzut cum ai băgat mâna repede în poșetă. Știu ce cauți.

Tac, rușinată că s-a prins de chestia asta.

— Dacă știa cât de paranoică ești, dă-o-n mă-sa de treabă, chiar crezi că făcea așa ceva?

— A avut intenții bune. Știi bine.

— Sunt sigur c-a avut, dar nu asta e ideea. El nu te *cunoaște*, Chloe. Și nici tu nu-l cunoști pe el.

— Ba mă cunoaște! mă răstesc. Mă cunoaște, Cooper. Doar că nu-mi dă voie să fiu speriată și de umbra mea mereu! Și sunt recunoscătoare pentru lucrul ăsta. E sănătos.

El oftează, sugerează restul țigării și o aruncă peste balustradă.

— Nu zic decât că suntem diferiți de ei, Chloe. Tu și cu mine suntem diferiți. Am trecut prin ceva căcaturi la viața noastră.

Face din nou un semn spre casă, iar eu mă întorc, cu ochii la toți cei dinăuntru. Toți prietenii pe care i-am transformat în membri ai familiei, râzând și pălăvrăgind fără nicio grijă – și deodată, în loc să simt dragostea pe care-o simțisem până atunci, simt goliciune pe dinăuntru. Căci Cooper are dreptate. Chiar suntem diferiți.

— Știe? întreabă el, cu blândețe, încet.

Mă întorc, încruntându-mă la el în întuneric. În loc să-i răspund, îmi mușc interiorul obrazului.

— Chloe?

— Da, răspund în cele din urmă. Bineînțeles că știe, Cooper. Bineînțeles că i-am spus.

— Ce i-ai spus?

— Tot, în regulă? Știe tot.

Îi urmăresc privirea îndreptându-se repede spre casă, spre sunetele înăbușite ale petrecerii care merge mai departe fără noi, și tac din nou. Partea interioară a obrazului mi-e carne vie de cât am măcinat-o între dinți. Mi se pare că simt gust de sânge.

— Ce aveți voi doi de împărțit? întreb într-un târziu, fără vlagă. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că... nu știu. Cum tu ești cine ești și familia noastră... sper doar ca el să se fi apropiat de tine din motivele potrivite. Atât zic.

— *Motivele potrivite?* mă răstesc, mai tare decât ar trebui. Asta ce pizda mă-sii mai vrea să însemne?

— Chloe, potolește-te!

— Nu. Nu, nu mă potolesc! Fiindcă tu-mi zici acum că nu e posibil ca el *chiar* să mă iubească, Cooper. Să se fi îndrăgostit *cu adevărat* de o dereglată ca mine! *Ca nebuna de Chloe.*

— Haide! spune el. Nu mai exagera atâta!

— Nu exagerez! mă răstesc la el. Doar că-ți cer *ție* ca o dată în viață să nu mai fi atât de egoist! Îți cer să-i dai o șansă.

— Chloe...

— Te vreau la nunta asta, îl întrerup. Chiar te vreau acolo. Însă o să aibă loc, fie că ești, fie că nu ești de acord, Cooper. Dacă mă obligi să aleg...

Aud ușa deschizându-se în spatele meu și mă întorc, dând cu ochii de Tanner. Îmi zâmbește, deși îl văd mutându-și privirea repede de la mine la Cooper, cu o întrebare nerostită pe buze. Mă întreb de când stă acolo, în spatele ușii glisante. Mă întreb ce a auzit.

— Toate bune? întreabă el, îndreptându-se spre noi.

Mă cuprinde cu brațul de talie și-l simt trăgându-mă mai aproape de el, departe de Cooper.

— Da, răspund, încercând să-mi impun să mă calmez. Da, totul e în regulă.

— Cooper, spune Tanner, întinzând mâna liberă. Mă bucur să te văd, omule.

Drept răspuns, Cooper zâmbește, strângându-i ferm mâna logodnicului meu.

— Încă n-am apucat să-ți mulțumesc, apropo. Pentru tot ajutorul.

Mă uit la Tanner și simt cum îmi apar riduri pe frunte.

— Ce ajutor? întreb.

— Ajutor cu chestia asta, spune Tanner. Cu petrecerea. Nu ți-a spus?

Îl privesc din nou pe fratele meu, iar cuvintele mele grele la adresa lui îmi străfulgeră prin minte. Simt cum mi se rupe inima.

— Nu, răspund, încă privindu-l pe Cooper. Nu mi-a spus.

— O, da, spune Tanner. M-a salvat. N-aș fi reușit fără el.

— N-a fost mare lucru, zice Cooper, privindu-și picioarele. Mă bucur că am putut fi de ajutor.

— Ba n-a fost de ici, de colo, spune Tanner. A venit aici devreme, a fiert toți racii. S-a chinuit cu măgăoaia aia ore-ntregi, până i-a asezonat exact cum trebuie.

— De ce n-ai zis nimic? îl întreb.

Cooper ridică din umeri, stânjenit.

— N-a fost mare scofală.

— Oricum, ar trebui să ne întoarcem acolo, conchide Tanner, trăgându-mă spre ușă. Sunt niște oameni înăuntru pe care mi-ar plăcea să-i cunoască și Chloe.

— Cinci minute, spun eu, proptindu-mă bine pe picioare.

Nu pot să-l las pe frate-miu în condițiile-astea și nu pot nici să-mi cer scuze de la Tanner fără să dezvălui discuția pe care-o aveam înainte ca el să apară.

— Ne vedem acolo.

Tanner se uită la mine, apoi din nou la Cooper. Pentru o clipă, pare c-o să protesteze, deschide ușor gura, dar nu face decât să zâmbească din nou, strângându-mă de umăr.

— Sună bine, zice el, salutându-l pentru ultima oară pe fratele meu. Cinci minute.

Ușa se închide, iar eu aștept să se îndepărteze Tanner și mă întorc din nou spre fratele meu.

— Cooper, îi spun, în sfârșit, cu umerii lăsați. Îmi pare rău. N-am știut.

— E-n regulă. Pe bune.

— Nu, nu e-n regulă. Trebuia să spui și tu ceva! Uită-te și tu cât de scârbă pot să fiu, te fac *egoist*...

— E-n regulă, zise el, ridicându-se de pe balustradă și îndreptându-se

spre mine, umplând spațiul dintre noi, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare.

— Aș face orice pentru tine, Chloe. Știi asta. Ești surioara mea.

Oftez și-l cuprind și eu în brațe, lăsându-mi vinovăția și furia să dispară. Așa dansăm noi, Cooper și cu mine. Ne contrazicem, țipăm, ne certăm. Nu ne vorbim cu lunile, dar, când o facem în cele din urmă, parc-am fi din nou copii, alergând desculți printre aspersoarele din curtea din spate, construind fortărețe din cutiile mari de carton din beci, vorbind ore-n șir fără măcar să băgăm de seamă că oamenii din jurul nostru parcă se evaporă. Uneori cred că-l învinovățesc pe Cooper pentru că mă obligă să-mi aduc iar aminte de mine însămi – de cine sunt eu, de cine sunt părinții noștri. Însăși existența lui e o dovadă a faptului că imaginea pe care o proiectez în fața lumii nu e reală, ci e construită cu atenție. Că sunt doar la un pas distanță de a mă face bucăți-bucățele și de a arăta lumii cine sunt cu adevărat.

E o relație complicată, dar suntem o familie. Singura familie pe care-o avem.

— Te iubesc, îi spun, strângându-l și mai tare de mână. Îmi dau seama cât te străduiești.

— Mă străduiesc, zice Cooper. Sunt doar protector.

— Știu.

— Ți vreau binele.

— Știu.

— Cred că m-am obișnuit să fiu bărbatul din viața ta, știi? Ăla care-ți poartă de grijă. Și-acum o să fie altcineva în poziția asta. O să-mi fie greu să renunț la rolul ăsta.

Zâmbesc, închizând strâns ochii înainte să-mi scape vreo lacrimă.

— Aha, deci tu chiar ai suflet?

— Haide, Chlo, șoptește el. Vorbesc serios.

— Știu. Știu că vorbești serios. O să fiu în regulă.

Stăm o vreme în tăcere, îmbrățișându-ne, iar grupul care a venit să mă vadă n-are habar că am dispărut de numai Dumnezeu știe când.

Ținându-mi fratele în brațe, mă gândesc din nou la apelul telefonic pe care l-am primit mai devreme – Aaron Jansen. *The New York Times*.

„Dar v-ați schimbat”, spusese reporterul. „Și dumneavoastră, și fratele dumneavoastră. Publicului i-ar plăcea să știe ce faceți – cum vă descurcați”.

— Auzi, Coop? îi zic, ridicând capul. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ai primit azi vreun telefon?

El mă privește, confuz.

— Ce telefon?

Ezit.

— Chloe, zice el, simțindu-mă cum dau înapoi.

Mă apucă mai tare de brațe.

— Ce fel de telefon?

Dau să deschid gura, dar el mă întrerupe.

— Aaa, stai așa, am primit. De la azilul unde-i mama. Mi-au lăsat mesaj, dar am uitat complet. Te-au sunat și pe tine?

Expir, aprobând repede din cap.

— Da, mint eu. Și eu am ratat apelul.

— Trebuie s-o vizităm, zice el. E rândul meu. Îmi pare rău. Nu trebuia să amân.

— E-n regulă. Pe bune, pot să mă duc eu, dacă ai treabă.

— Nu, spune el, clătinând din cap. Nu, ai și tu destule ale tale. Mă duc eu weekendul ăsta, promit. Sigur asta-i tot?

Gândul mi se îndreaptă din nou fulgerător spre Aaron Jansen, spre conversația noastră telefonică de la birou – nu că s-ar putea numi conversație ce am avut noi. *Douăzeci de ani*. Pare ceva ce ar trebui să-i spun fratelui meu – faptul că *The New York Times* ne scotocește prin trecut. Faptul că Aaron Jansen ăsta scrie un articol despre tata, despre noi. Dar pe urmă-mi dau seama că, dacă Aaron ar fi avut datele de contact ale lui Cooper, l-ar fi sunat. Spusese cu gura lui: încercase toată ziua să dea de mine. Dacă nu dădea de mine, ar fi încercat să dea de fratele meu? De celălalt copil al familiei Davis? Dacă nu l-a sunat încă pe Cooper înseamnă că n-a reușit să-i găsească numărul, adresa, nimic.

— Da, spun eu. Asta-i tot.

Mă hotărâsc să nu-l împovărez pe el cu chestia asta. În cel mai fericit caz, faptul că m-a sunat un reporter de la *Times* la serviciu ca să scormonească în trecutul familiei mele o să-l enerveze destul încât să-l facă să-și fumeze, una după alta, toate țigările rămase în pachetul din buzunarul de la spate; în cel mai nefericit caz, îl sună chiar el pe ăla și-l bagă pe undea ieșit. Apoi Jansen *chiar* are numărul lui și o belim amândoi.

— Păi, te-așteaptă mirele, zice Cooper, bățându-mă de două ori pe spate.

Mă ocolește și pornește în jos pe trepte, spre curtea din spate.

— Ar trebui să te duci înapoi, înăuntru.

— Tu nu intri? îl întreb, chiar dacă știu deja răspunsul.

— Mie mi-a ajuns socializarea pentru seara asta. Pe mai târziu, aligatorule.

Zâmbesc, luându-mi paharul de vin și ducându-l la buze. Nu mă satur niciodată să aud expresia din copilăria noastră din gura fratelui meu care se apropie de vârsta mijlocie – aproape că mă șochează să aud cuvintele rostite cu vocea de adolescent care mă poartă cu câteva decenii în urmă, când trăiam simplu, distractiv și liber. Dar, în același timp, e potrivit, fiindcă, pentru noi, lumea s-a oprit acum douăzeci de ani. Am rămas naufragiați în timp, veșnic tineri. Exact ca acele fete.

Dau pe gât restul vinului și fac cu mâna în direcția lui. Întunericul l-a acoperit, dar știu că e încă acolo. Așteaptă.

— Pe mai târziu, crocodilule, șoptesc eu, privind fix în întuneric.

Apoi liniștea e spartă de foșnetul frunzelor sub picioarele lui și-mi dau seama că a plecat.

IUNIE 2019

6.

Deschid brusc ochii. Inima îmi bubuie ritmat, ca o tobă tribală, care face toată camera să vibreze. Mă întorc pe partea cealaltă și arunc o privire spre ceasul deșteptător.

Unsprezece fără un sfert. Cum dracului am dormit atâta?

Mă ridic în capul oaselor și-mi frec tâmpilele, mijind ochii la lumina puternică din dormitorul nostru. Când mă mutasem acolo – pe vremea când era dormitorul *meu*, nu al *nostru*, când era o *casă*, nu un *cămin* –, îmi dorisem ca totul să fie alb. Pereții, covorul, așternuturile, perdelele. Albul e curat, pur, sigur.

Dar, în clipa asta, albul e strălucitor. Mult, mult prea strălucitor. Perdelele de în care atârnă în fața ferestrei, din tavan până în podea, sunt inutile, după câte-mi dau seama, pentru că nu împiedică deloc lumina orbitoare a soarelui care-mi bate pe pernă.

Îcnesc.

— Tanner? Țip eu, aplecându-mă spre noptieră și scoțând un recipient de Advil.

Pe un suport din marmură stă un pahar cu apă – e proaspătă. Gheața e încă solidă, iar cuburile plutesc la suprafață ca niște balize într-o zi calmă. Văd condensul rece picurând pe partea laterală a paharului și adunându-se pe fundul lui.

— Tanner, de ce simt că mor?

Logodnicul meu intră chicotind în dormitorul nostru. Duce o tavă cu clătite și șuncă de curcan, iar eu mă întreb imediat ce am făcut să merit pe cineva care-mi aduce micul-dejun la pat. Mai lipsește doar un buchețel de flori de câmp și e o scenă demnă de un film de pe Hallmark, fără mahmureala mea cumplită.

Poate-o fi karma, mă gândesc. Am o familie de rahat, așa că acum am parte de un soț perfect.

— Așa pățești de la două sticle de vin, spune el, sărutându-mă pe frunte.

Mai ales dacă nu-s aceleași sticle.

— Lumea îmi tot dădea, zic eu, luând o felie de șuncă și mușcând din ea. Nici măcar nu mai țin minte ce-am băut.

Deodată, îmi aduc aminte de Xanax. De faptul c-am hăpăit pastiluța aia albă cu câteva secunde înainte să torn în mine pahar după pahar. Nu-i de mirare că mă simt atât de nașpa; nu-i de mirare că-i ceață totală-n mintea mea în legătură cu noaptea trecută, de parcă aș urmări iar evenimentele din decursul ei prin fundul unui pahar înghețat. Obrajii îmi ard, dar Tanner nu-și dă seama. În schimb, râde, trecându-și degetele prin părul meu încâlcit. În comparație cu al meu, al lui e perfect. Acum observ că a făcut duș, s-a ras, iar părul blond-nisipiu îi e dat cu gel și pieptănat. Miroase a aftershave și a apă de colonie.

— Pleci undeva?

— La New Orleans.

Se încruntă.

— Mai știi că ți-am zis săptămâna trecută? La conferință?

— A, da, spun eu, clătinând din cap, deși de fapt nu-mi aduc aminte. Scuze, creierul meu e o ceață totală. Dar... e sâmbătă. Conferința e-n weekend? Abia ai ajuns acasă.

Nu știam mare lucru despre vânzările din industria farmaceutică până să-l întâlnesc pe Tanner. Sincer, singurul lucru pe care-l știam avea legătură cu banii; mai exact, știam că poziția respectivă aduce foarte mulți bani. Sau putea aduce dacă-ți făceai bine treaba. Dar acum știu o grămadă, cum ar fi cât de mult trebuie să călătorești. Teritoriul lui Tanner acoperă jumătate din Louisiana și se întinde până în Mississippi, deci în cursul săptămânii e mai mereu în mașină. Dimineața devreme, noaptea târziu, ore-n șir de condus de la un spital la altul. Sunt și multe conferințe: vânzări și dezvoltarea trainingurilor, marketing digital pentru dispozitive medicale, seminare despre viitorul industriei farmaceutice. Știu că-i e dor de mine când lipsește, dar știu și că-i place – cinele formale, hotelurile de fițe, guduratul pe lângă doctori. Se și pricepe.

— E un eveniment de networking în seara asta la hotel, spune el, rar. Și un turneu de golf mâine, apoi, luni, încep conferințele. Nu mai ții minte nimic din toate astea?

Îmi sare inima-n piept.

Nu, mă gândesc. Nu mai țin minte nimic din toate astea. Dar, în loc să

răspund, zâmbesc, dând deoparte farfuria cu micul-dejun și cuprinzându-l cu brațele de gât.

— Îmi pare rău, îi spun. Îmi aduc aminte. Cred că încă-s beată.

Tanner râde, exact cum știam c-o să facă, și-mi ciufulește părul de parc-aș fi un țânc căruia i-a venit rândul la bătaie la un joc de baseball pentru pitici.

— A fost fain aseară, îi zic, schimbând subiectul discuției.

Îmi pun capul în poala lui și închid ochii.

— Ți mulțumesc.

— Cu mare drag.

Desenează cu vârful degetului diverse forme pe capul meu. Un cerc, un pătrat, o inimioară. Tace o secundă, genul de tăcere apăsătoare, apoi vorbește în sfârșit.

— Ce-a fost cu discuția aia cu frate-tău? Aia de-afară?

— La ce te referi?

— Știi la ce mă refer. Despre ce vorbeați când am apărut eu?

— Aaa, știi tu, îi răspund, cu pleoapele din nou grele. Cooper e Cooper, n-ai ce-i face.

— Despre orice-ați fi discutat... părea destul de tensionată atmosfera între voi.

— Își face griji că nu te căsătorești cu mine *din motivele potrivite*, îi explic, ridicând degetele ca să fac semnul ghilimelelor în aer. Dar, cum spuneam, așa-i frate-miu. Extrem de protector.

— A spus el așa ceva?

Simt spinarea lui Tanner încordându-se în timp ce-și ia mâna din părul meu. Mi-aș dori să-mi înghit cuvintele imediat ce le rostesc – din nou, de vină e vinul, care-mi zbârnâie în sânge. Îmi face gândurile să se reverse ca dintr-un pahar care dă pe-afară, pătând covorul.

— Uită c-am adus vorba despre asta, îi zic, deschizând ochii.

Mă aștept să-l văd coborându-și privirea spre mine, însă el privește în gol.

— O să învețe și el să te iubească, așa cum te iubesc eu. Sunt convinsă de lucrul ăsta. Se străduiește.

— A spus de ce crede asta?

— Tanner, pe bune, spun eu, ridicându-mă în capul oaselor în pat. Nici măcar nu merită să vorbim despre asta. Cooper e protector. Mereu a fost

așa, încă de când eram o copilă. Din cauza trecutului nostru, știi? Când e vorba despre oameni, el pune răul înainte. Ne asemănăm din punctul ăsta de vedere.

— Da, spune Tanner, încă privind în față, cu ochii sticloși. Da, așa cred.

— Știu că te căsătorești cu mine din motivele potrivite, continui eu, atingându-i obrazul cu palma.

Tresare, atingerea mea pare a-l smulge din transă.

— De exemplu, pentru fundul meu țeapăn de la Pilates și pentru că fac un *coq au vin* orgasmic.

Se întoarce spre mine, nereușind să-și stăpânească zâmbetul, apoi hohotul de râs. Pune mâna peste a mea și mă strânge de degete, apoi se ridică în picioare.

— Vezi să nu lucrezi tot weekendul, îmi spune, netezindu-și cutele pantalonilor căleați. Mai ieși și tu. Mai distrează-te.

Dau ochii peste cap și mai înhaț o bucată de șuncă, o împățuresc și o bag întreagă în gură.

— Sau ocupă-te de niște planuri de nuntă, adaugă el. A început numărătoarea inversă.

— Luna viitoare, spun eu, zâmbind larg.

Nu mi-a scăpat faptul că ne-am programat nunta în iulie – la douăzeci de ani, în aceeași lună, după ce au dispărut fetele. Gândul mi-a străfulgerat prin minte în timp ce intram la Cypress Stables, cu stejarii aplecați peste o alee superbă cu pavaj, cu scaune vopsite în alb, perfect aliniate cu patru stâlpi masivi care susțineau clădirea fermei. Hectare întregi de teren neatins se întindeau cât vedeai cu ochii. Încă-mi aduc aminte momentul când am zărit hambarul renovat de la marginea proprietății, care putea fi folosit drept zonă de primire, cu stâlpi de lemn uriași, împodobiți cu ghirlande de luminițe și magnolii albe ca laptele. Un gard alb de uluci îngrădea caii care pășteau pe pășune, iar întinderea verde era întreruptă numai de o mlaștină din depărtare, care se unduia lin la orizont precum o venă groasă și albastră.

— Perfect, a spus Tanner, strângându-mi mâna. Chloe, nu-i așa că-i perfect?

Am aprobat din cap, zâmbind. Era perfect, dar locul acela uriaș îmi aducea aminte de acasă. De tata, plin de noroi, ieșind dintre copaci cu o lopată pe umăr. De mlaștina care ne înconjura terenul ca un șanț de apărare, împiedicând lumea să intre, dar ținându-ne și pe noi izolați. Am aruncat o

privire spre fermă, încercând să îmi închipui cum aş arăta în rochia de mireasă, traversând veranda care înconjură casa, apoi coborând treptele şi îndreptându-mă spre Tanner. O mişcare mi-a atras atenţia şi m-am întors, surprinsă; pe verandă era o fată, o adolescentă, chircită într-un balansoar. Împingea uşor în stâlpii verandei cu cizmele de călărie maronii, legănând balansoarul într-un ritm leneş. S-a trezit la viaţă când a văzut că o priveam fix, şi-a tras rochia şi şi-a încrucişat picioarele.

— Asta-i nepoată-mea, a zis femeia din faţa noastră.

Mi-am desprins privirea de fată şi m-am uitat la ea.

— Terenul ăsta e al familiei noastre de generaţii întregi. Îi place să vină aici după ore. Îşi face temele pe verandă.

— Bate biblioteca la curu' gol, a spus Tanner, zâmbind.

A ridicat braţul şi i-a făcut fetei cu mâna. Ea a înclinat uşor capul, jenată, apoi i-a făcut cu mâna, drept răspuns. Tanner şi-a îndreptat din nou atenţia către femeie.

— O luăm. Când aveţi liber?

— Să vedem, a răspuns femeia, coborând repede privirea spre iPad-ul din mâinile ei şi rotindu-l de câteva ori până a reuşit să țină ecranul drept. Până acum, pe anul ăsta, suntem ocupaţi aproape total. Aţi cam întârziat!

— Tocmai ne-am logodit, am spus eu, răsucindu-mi inelul cu diamantul pe deget, cum îmi stătea mai nou în obicei.

Inelul pe care mi-l dăruise Tanner era moştenire de familie: o bijuterie din epoca victoriană, rămasă de la stră-străbunica lui. Deşi vizibil uzat, era o piesă veritabilă, a cărei vechime era imposibil de copiat. Ani întregi de poveşti de familie fuseseră scrijelite în piatra de formă ovală din centru, iar inelul în sine avea o culoare untoasă, deşi oarecum tulbure, şi era din aur de 14 carate.

— Nu vrem să fim genul ăla de cuplu care-aşteaptă cu anii şi nu face decât să amâne inevitabilul.

— Da, suntem bătrâni, a spus Tanner. Ne cam trece vremea.

M-a bătut uşor pe abdomen, iar femeia a zâmbit în colţul gurii, mişcând degetul pe ecran de parc-ar fi dat pagini. Am încercat să nu roşesc.

— Cum ziceam, anul ăsta am toate weekendurile pline. Putem s-o facem în 2020, dacă doriţi.

Tanner a clătinat din cap.

— Chiar toate weekendurile? Nu-mi vine să cred. Dar vinerea?

— De cele mai multe ori, zilele de vineri sunt rezervate repetițiilor. Dar se pare că avem una: 26 iulie.

Tanner s-a uitat la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Credeți că ne puteți trece pe listă?

Glumea, îmi dădeam seama, dar când a pomenit de *iulie*, am simțit un fior în inimă.

— Iulie în Louisiana, am zis, făcând o grimasă. Credeți că invitații o să reziste la căldură? Mai ales în aer liber.

— Putem s-aducem aparate de aer condiționat în exterior, a răspuns femeia. Avem corturi, avem evantaie, tot ce vreți.

— Nu știu ce să zic, am spus eu. Se cam umple și de gănganii.

— Stropim toată proprietatea în fiecare an. Vă pot garanta că gănganiile n-o să fie o problemă. Avem mereu nunți vara!

Am observat că Tanner mă privea curios, iar ochii lui îmi fixau partea laterală a capului, de parcă, dac-ar fi privit-o destul de atent, ar fi putut să descurce gândurile care mi se învâlmășeau în cap. Dar am refuzat să mă întorc cu fața spre el. Am refuzat să recunosc motivul pentru care luna iulie îmi transforma anxietatea-n ceva ce-mi lua mințile de tot, într-o boală care se agrava pe măsură ce vara înainta. Am refuzat să recunosc greața pe care-o simțeam tot mai puternic în gât sau felul în care mirosul acru al bălegarului părea să se-amestece cu cel dulceag al magnoliilor ori cu bâzâitul deodată asurzitor al muștelor, pe care le-auzeam pe undeva dând târcoale vreunei mortăciuni.

— Bine, am spus, aprobând din cap.

Am aruncat din nou o privire spre verandă, dar fata dispăruse, iar balansoarul ei se legăna încet în bătaia vântului.

— Iulie să fie.

7.

Urmăresc mașina lui Tanner ieșind cu spatele de pe alee, cu farurile pâlpâind în semn de rămas-bun în timp ce îmi face cu mâna prin parbriz. Îi fac și eu cu mâna, cu halatul de mătase strâns pe mine și cu o ceașcă de cafea caldă în cealaltă mână, închid ușa după mine și studiez cu atenție casa goală: pe mese sunt pahare rămase de-aseară, sticlele goale umplu

coșurile de gunoi reciclabil din bucătărie, iar în jurul gurilor lor lipicioase roiesc muște care par să se fi născut ieri. Mă apuc de curățenie, strâng vasele și le pun în chiuveta goală, încercând să nu bag în seamă durerea de cap alimentată de băutură și de medicamente care îmi torturează creierul.

Mă gândesc la rețeta din mașină; cea cu Xanax pe care am completat-o pe numele lui Tanner, despre care el nu știe și de care n-are nevoie. Mă gândesc la sertarul din biroul meu în care țin diferitele tipuri de analgezice care mi-ar amorti aproape sigur căpățâna care zvâcnește. O parte din mine își dorește să urce-n mașină și să se îndrepte spre ele, să întindă degetele și să aleagă dintre ele. Să se lase pe spate în scaunul menit pacienților și să adoarmă din nou.

În schimb, îmi beau cafeaua.

Nu datorită accesului la medicamente am ales să lucrez în domeniul ăsta – în plus, Louisiana este unul din cele doar trei state în care psihologii chiar pot elibera rețete pacienților lor. În afară de Louisiana, Illinois și New Mexico, de obicei ne bazăm pe recomandarea unui medic generalist sau a unui psihiatru pentru a elibera o rețetă. Dar nu și aici. Aici le scriem chiar noi. Aici nu trebuie să știe nimeni altcineva. Încă nu m-am hotărât dacă e vorba de o coincidență nefericită sau de un ghinion periculos. Dar din nou, nu de-asta fac ceea ce fac. N-am devenit psihologă ca să profit de porțița asta, ca să-i ocolesc pe traficanții de droguri din centru pentru siguranța ferestrei farmaciei, să înlocuiesc o punguliță de plastic cu o pungă de hârtie cu un logo, cu bon și cu un cupon pentru pastă de dinți la jumătate de preț și vreo patru litri de lapte cu 2% grăsime. Am devenit psihologă pentru a ajuta oamenii – din nou folosesc un clișeu, dar așa e. Am devenit psihologă pentru că înțeleg trauma, o înțeleg într-un mod pe care nu-l poți învăța la nicio școală. Înțeleg modul fundamental în care creierul îți poate deregla toate celelalte aspecte ale corpului, modul în care emoțiile pot distorsiona lucrurile – emoții pe care nici nu știai că le ai. Modul în care emoțiile te împiedică să vezi limpede, să gândești limpede, să faci orice limpede. Modul în care-ți pot provoca dureri din cap până-n vârful degetelor de la picioare, o durere constantă, surdă, care pulsează.

Am trecut pe la nenumărați doctori în adolescență – un ciclu nesfârșit de terapeuți, psihiatri și psihologi care puneau cu toții aceleași întrebări prestabilite, încercând să rezolve lista nesfârșită de tulburări anxioase care-mi dăduseră tot psihicul peste cap. Pe vremea aia, eu și Cooper eram ca

desprinși din manuale. Eu aveam atacuri de panică, ipohondrie, insomnie și nictofobie. În fiecare an se adăuga o nouă maladie pe listă. Pe de altă parte, Cooper se retrăsese în sine însuși. Eu simțeam prea mult, în timp ce el simțea prea puțin. Personalitatea lui gălăgioasă dispăruse, rămăsese doar o șoaptă; practic, el dispăruse cu totul.

Noi doi, împreună, eram niște traume din copilărie împachetate frumos și puse pe pragul fiecărui doctor din Louisiana. Toată lumea știa cine suntem; toată lumea știa ce aveam.

Toată lumea știa, dar nimeni nu ne putea ajuta. Așa c-am hotărât s-o fac eu.

Îmi târșâi picioarele prin living și mă trântesc pe canapea, iar cafeaua mi se revarsă peste marginea ceștii. O duc la gură și ling lichidul prelins pe ceașcă. Știrile dimineții zumzăie deja în fundal, pe canalul ales de Tanner, iar eu întind mâna după MacBook și apăs iar și iar pe „înapoi” până îl trezesc dintr-un somn lung și greu. Deschid Gmailul și derulez nenumăratele mesaje personale din inbox, aproape toate legate de nuntă.

Mai sunt două luni, Chloe! Hai să terminăm cu tortul ăla, ce zici? Ai ales una dintre cele două variante: sos de caramel sau cremă de lămâie?

Chloe, salut! Cei de la florărie vor neapărat să finalizeze aranjamentele pentru mese. Să le zic să-ți taie o chitanță pentru douăzeci de mese sau vrei să reduci la zece?

În urmă cu câteva luni, m-aș fi consultat cu Tanner în toate privințele. Fiecare amănunt, oricât de mic, însemna o decizie menită amândurora, luată împreună. Dar, odată cu trecerea timpului, nunta mică, intimă, pe care-o avusesem eu în minte – cu o ceremonie în aer liber, urmată de o petrecere privată pentru prieteni apropiați; cu o masă lungă, îngustă, în capul căreia să stăm eu și Tanner, ciugulind din mâncărurile preferate și sorbind din când în când dintr-un rose, în timp ce râdem în gura mare – s-a transformat în cu totul altceva. Parc-ar fi un animal de companie exotic pe care niciunul dintre noi nu știe să-l îmblânzească. Mereu trebuie să luăm decizii, să trimitem la nesfârșit e-mailuri despre amănunte care par neînsemnate. Tanner se bazează pe faptul că eu hotărâsc în aproape toate privințele, ceea

ce probabil că i se pare corect, având în vedere felul de a fi al miresei și dorința lor de a deține controlul. Dar responsabilitatea asta mă face să mă simt mai stresată decât oricând, toată greutatea apăsând doar pe umerii mei. Singurele lui opinii categorice au legătură cu faptul că detestă tortul fondant și refuză să le trimită invitații părinților lui, cerințe cărora sunt dispusă să mă conformez.

N-aș recunoaște niciodată asta în fața lui Tanner, dar abia aștept ca totul să se termine. Toată nebunia asta. Spun un „mulțumesc” în gând pentru o logodnă rapidă și încep să-mi tastez răspunsurile.

Cu caramel e-n regulă, mulțumesc!

Putem să ne întâlnim la mijloc și să fie 15?

Mai derulez câteva e-mailuri, dau click pe unul de la organizatorul meu de nunți și încremenesc.

Bună, Chloe! Scuze că te tot întreb, dar chiar trebuie să definitivăm detaliile legate de ceremonie, ca să pot să finalizez un plan de amplasare. Te-ai hotărât cine vrei să te conducă la altar? Scrie-mi când ai ocazia.

Mouse-ul a poposit pe „Ștergere”, dar vocea aia enervantă, de psiholog – vocea mea – răsună în jurul meu.

Ăsta-i mecanism clasic de adaptare, Chloe. Știi bine că așa nu rezolvi problema – nu faci decât s-o amâni.

Dau ochii peste cap când îmi aud propriile sfaturi interioare și bat darabana pe tastatură. Toată ideea aia cu tatăl care-și conduce fiica la altar e deja depășită. Gândul că mă dă cineva îmi întoarce stomacul pe dos. Parcaș fi un bun vândut celui care oferă prețul cel mai mare. La fel de bine-am putea să revenim la zestre.

Mintea mi se îndreaptă fulgerător spre Cooper, cea mai apropiată persoană de o figură paternă pe care am avut-o de la doisprezece ani. Îmi închipui mâna lui strângând-o pe-a mea, el conducându-mă spre altar.

Dar mă gândesc la cuvintele rostite aseară. La dezaprobarea din privirea, din tonul lui.

„El nu te cunoaște, Chloe. Și nici tu nu-l cunoști.”

Închid calculatorul și-l împing pe canapea, iar privirea mi se îndreaptă din nou repede spre televizorul care merge în fundal. O dungă lată, de un roșu-aprins, se întinde pe partea de jos a ecranului: *ȘTIRI DE ULTIMĂ ORA*. Apuc telecomanda și dau volumul mai tare.

Autoritățile caută în continuare indicii în legătură cu dispariția lui Aubrey Gravino, elevă de liceu în vârstă de cincisprezece ani din Baton Rouge, Louisiana. Aubrey a fost dată dispărută de părinții ei în urmă cu trei zile; ultima oară a fost văzută mergând singură prin apropierea unui cimitir, când se întorcea de la școală miercuri după-amiaza.

O fotografie cu Aubrey apare pe ecran, iar imaginea mă face să tresar. În copilăria mea, la cincisprezece ani, păreai mai mare. Matură, adultă. Visam la ce aveam să fac la cincisprezece ani – dar în anii care au urmat am fost silită să înțeleg cât de dureros de fragedă e această vârstă. Cât de tânără e ea, cât de tinere erau toate. Aubrey îmi pare oarecum cunoscută, deși presupun că impresia îmi este dată de faptul că seamănă cu toate celelalte fete de liceu pe care le văd chircite pe scaunul din biroul meu: slabă cum numai o adolescentă cu metabolism specific vârstei poate să fie, cu ochii mânjiți cu creion negru, cu părul neatins de vopsea, de căldură sau de orice alt lucru distrugător pe care femeile și-l fac pe măsură ce îmbătrânesc, încercând să arate din nou tinere. Mă străduiesc din răspuțeri să nu mă gândesc la cum arată probabil în momentul de față: țeapănă, palidă, rece. Moartea îmbătrânește trupul, face pielea cenușie, ochii șterși. Oamenii n-ar trebui să moară atât de tineri. E nefiresc.

Aubrey dispare de pe ecranul televizorului, iar locul ei e luat de o nouă imagine: o hartă a orașului Baton Rouge văzut de sus. Privirea mi se îndreaptă imediat spre zona în care se află casa și biroul meu, în centru, în apropierea fluviului Mississippi. Un punct roșu marchează cimitirul Cypress, locul unde a fost văzută Aubrey ultima oară.

Astăzi echipele de căutare cercetează amănunțit cimitirul, deși părinții lui Aubrey își păstrează speranța că fiica lor ar putea fi găsită în viață.

După ce dispare harta, se difuzează o înregistrare – un bărbat și o

femeie, ambii de vârstă mijlocie, chinuiți de nesomn, stau pe un podium, părinții lui Aubrey, după cum scrie pe ecran. Bărbatul stă tăcut într-o parte, iar femeia, mama, imploră spre cameră.

— Aubrey, spune ea, oriunde-ai fi, te căutăm, iubito! Te căutăm și te vom găsi!

Bărbatul își trage nasul, se șterge cu mâneca la ochi și-și întinde mucii sub nas pe dosul palmei. Ea-l mângâie pe braț și continuă.

— Cine o ține sau are informații despre locul unde se află... Vă implorăm să vă adresați poliției. Nu vrem decât să ne recăpătăm fiica.

Bărbatul începe să plângă, suspinând din tot sufletul. Femeia insistă, fără să-și dezlipească ochii de obiectivul camerei. Am învățat că ăsta e un pont pe care ți-l vinde poliția. Să privești în cameră. Să vorbești cu camera. Să vorbești cu *el*.

— Ne vrem copilașul înapoi.

8.

Lena Rhodes a fost prima fată. *Pioniera*... Cea cu care a început totul.

Mi-o aduc aminte bine pe Lena, și nu în felul în care majoritatea își aduce-aminte de fetele moarte. Nu în felul în care colegii îndepărtați inventează tot felul de povești ca să pară interesanți, nu în felul în care foștii prieteni postează fotografii vechi pe Facebook, readucând în atenția tuturor glume cu subînțeles și amintiri împărtășite, trecând cu vederea faptul că n-au mai vorbit de ani întregi.

Breaux Bridge și-o amintește pe Lena numai după fotografia aleasă pentru afișul cu *PERSOANĂ DISPĂRUTĂ*, de parcă acela ar fi fost singurul moment pe care ea l-a avut. Singurul moment care a contat. Cum poate o familie să aleagă o fotografie în care crede că a cuprins o întreagă viață, o întreagă personalitate, n-am să înțeleg niciodată. Pare o sarcină mult prea grea, mult prea importantă și de-a dreptul imposibilă în același timp. Alegând o fotografie, îi alegi moștenirea. Alegi unicul moment de care lumea își va aduce aminte – acel moment și nimic mai mult.

Dar eu îmi aduc aminte de Lena. Nu în mod superficial – îmi aduc aminte cu adevărat de ea. Îmi aduc aminte de toate momentele ei, și cele bune, și cele rele. De forța și defectele ei. Îmi aduc aminte de cine era ea cu adevărat.

Era gălăgioasă, vulgară și înjura cum îl auzisem numai pe tata înjurând când își tăiașe din greșeală vârful degetului mare cu o toporișcă în atelier. Mizeriile pe care le scotea pe gură se băteau cap în cap cu înfățișarea ei, lucru care-o făcea și mai fermecătoare. Era înaltă, suplă, cu sâni disproporționați de mari comparativ cu silueta de adolescentă băiețoasă de cincisprezece ani. Era sociabilă, veselă, cu un păr blond ca floarea-soarelui, pe care-l ținea prins în două cozi împletite. Lumea o privea când mergea, iar ea știa lucrul ăsta; atenția celorlalți îi dădea avânt, așa cum mie mi-l tăia întotdeauna, ochii care priveau în direcția ei o făceau să strălucească și mai tare și să pășească și mai mândră.

Băieții o plăceau. Eu o plăceam. De fapt, o invidiam. Toate fetele din Breaux Bridge o invidiau, până când fața ei a apărut la știri în dimineața aia cumplită de marți.

Dar există un anumit moment care iese în evidență. Un moment cu Lena. Un moment pe care, oricât m-aș strădui, nu-l pot uita.

La urma urmei, a fost momentul care l-a trimis pe tata la închisoare.

•

Opresc televizorul și fixează cu privirea reflexia mea din ecranul stins. Toate conferințele astea de presă sunt la fel. Am văzut destule ca să știu.

Mama preia mereu controlul. Mama își stăpânește mereu emoțiile. Mama vorbește mereu pe un ton măsurat, calm, în timp ce tatăl stă într-o atitudine umilă în spate, nefiind în stare să ridice capul din pământ suficient încât bărbatul care i-a luat fiica să-l poată privi în ochi. Societatea ne-ar putea face să credem că e invers – că bărbatul, capul familiei, preia controlul, iar femeia plânge în tăcere –, dar nu e așa. Iar eu știu de ce.

Pentru că tații gândesc în trecut – Breaux Bridge m-a învățat lucrul ăsta. Tații celor șase fete dispărute m-au învățat asta. Le e rușine cu ei înșiși; se gândesc la *ce-ar fi fost dacă*. Ei ar fi trebuit să fie protectorii, bărbatii. Ar fi trebuit să aibă grijă ca fiicele lor să fie în siguranță și au dat greș. Dar mamele gândesc în prezent; formulează un plan. Nu-și permit să gândească în trecut, pentru că trecutul nu mai contează – e o distragere a atenției. O pierdere de vreme. Nu-și permit să gândească în viitor, pentru că viitorul e prea înspăimântător, prea dureros – dacă-și lasă mintea să umble pe-acolo, s-ar putea să nu se mai întoarcă. S-ar putea să se frângă.

Așa că se gândesc numai la ziua de azi. Și la ce pot face azi ca să-și aducă mâine copilașii înapoi.

Bert Rhodes fusese o epavă din toate punctele de vedere. Nu mai văzusem niciodată un bărbat care să plângă în halul ăla, cu tot corpul cuprins de convulsii la fiecare suspin chinuit. Înainte, fusese un bărbat relativ atrăgător, în felul ăla aspru, de om din clasa muncitoare: cu brațe bine definite care-i făceau cusăturile cămășii să se umfle, cu un maxilar pronunțat, cu pielea ca de chihlimbar. Abia l-am recunoscut la primul interviu televizat, atât de înfundați îi erau ochii-n orbite, înecându-se în două băltoace violet. Stătea chircit, de parcă ar fi fost un efort mult prea mare, din punct de vedere fizic, să-și ducă propria greutate.

Tata a fost arestat la sfârșitul lui septembrie, la aproape trei luni încheiate după ce și-a început domnia terorii. Iar în noaptea în care a fost arestat m-am gândit la Bert Rhodes aproape imediat – înainte să mă gândesc la Lena, Robin, Margaret, Carrie sau la oricare dintre celelalte fete care dispăruseră pe durata acelei veri. Îmi aduc aminte de luminile roșii și albastre care ne-au scăldat livingul, îmi aduc aminte cum am fugit eu și Cooper la geam, privind afară când bărbații înarmați au dat buzna pe ușa de la intrare și au strigat: „Nu mișca!” Îmi aduc aminte cum tata, care stătea în fotoliul lui, un La-Z-Boy atât de tocit în mijloc, încât era moale precum fetrul, nici măcar nu s-a sinchisit să ridice capul și să le arunce o privire. A ignorat-o cu desăvârșire pe mama care stătea în colț și suspina necontrolat. Îmi aduc aminte de cojile de semințe de floarea-soarelui, gustarea lui preferată, lipite de dinții lui, de buza inferioară, de unghii. Îmi aduc aminte cum l-au târât, iar pipa din lemn de nuc i-a căzut din gură și a pătat podeaua de cenușă în timp ce semințele s-au revărsat pe tot covorul.

Îmi aduc aminte cum ochii lui au privit țintă în ai mei, neclintiți și concentrați. În ai mei, apoi în ai lui Cooper.

— Să fii cuminte, a zis.

Apoi l-au târât pe ușă, în aerul umed al serii, izbindu-l cu capul de mașina de patrulă, ochelarii groși i s-au spart parcă în semn de protest, iar luminile intermitente dădeau pielii lui o nuanță stacojie, bolnăvicioasă. L-au băgat în mașină și au închis portiera.

L-am urmărit stând acolo, privind tăcut drept înainte, spre plasa de sârmă care-l despărțea de scaunele din față, complet nemișcat, singura mișcare sesizabilă fiind sângele ce i se prelingea pe șaua nasului, pe care nu s-a obosit să și-l șteargă. Mă uitam la el și mă gândeam la Bert Rhodes. Mă întrebam dacă faptul de a cunoaște identitatea bărbatului care-i răpise fiica

ar fi făcut situația mai bună sau mai rea pentru el. Mai ușoară sau mai grea. E o alegere cu care e imposibil să te confrunți, dar, dac-ar fi fost nevoit să aleagă, ar fi preferat să-i fie ucis copilul de un necunoscut – un intrus în acest oraș și în viața lui – sau de cineva cunoscut, cineva pe care-l primise în casă? Un vecin, un prieten?

În lunile care au urmat am apucat să-mi văd tatăl doar la televizor, cu ochelarii cu rame groase crăpați, îndreptați mereu în jos, spre pământul de sub picioarele lui, cu mâinile prinse strâns la spate în cătușe, cu pielea de pe încheieturi rozalie și ciupită. Mi-am lipit nasul de ecran și m-am uitat la oamenii înșirați de o parte și de alta a străzii care ducea la tribunal, cu pancarte improvizate pline de cuvinte urâte, cumplite, oameni care strigau la el când trecea pe lângă ei.

Criminal. Pervers.

Monstru.

Unele dintre pancarte aveau pe ele pozele fetelor – fetele care apăruseră la știri într-un flux trist, constant, pe durata acelei veri. Fete care nu erau cu mult mai mari decât mine. Le recunoșteam pe toate; le memorasem trăsăturile. Le văzusem zâmbetele, le privisem în ochi, cândva plini de promisiuni și de viață.

Lena, Robin, Margaret, Carrie, Susan, Jill.

Acele fețe erau motivul pentru care eu aveam restricții pe timpul nopții. Erau motivul pentru care nu aveam voie să umblu singură pe întuneric. Tatăl meu fusese cel care impusese regula, bătându-mă la fund până când mă făcea carne vie dacă intram în casă cu pași împleticiți după lăsarea amurgului sau dacă uitam să închid fereastra noaptea. Îmi injectase în inimă groaza în stare pură – groaza de acea persoană necunoscută care era cauza dispariției lor. Acea persoană din cauza căreia fetele fuseseră reduse la niște poze alb-negru lipite pe cartoane vechi. Acea persoană care știa unde erau ele când își dăduseră ultima suflare, cum arătau ochii lor când moartea le răpise în cele din urmă dintre noi.

Am știut când a fost arestat, bineînțeles. Am știut din momentul în care polițiștii au dat buzna în casa noastră, am știut din momentul în care tata ne-a privit în ochi și a șoptit: „Să fii cuminte.” O știusem încă dinainte de asta, sincer, când am lăsat piesele de puzzle să se așeze la locul lor. Când m-am întors cu fața spre silueta pe care-o simțeam stând la pândă în spatele meu. Dar în clipa aceea – singură în livingul meu, cu fața lipită de ecranul

televizorului, cu mama care-și pierdea încet-încet mințile în dormitorul ei și Cooper care se ofilea pe picioare în spate –, în momentul *acela* când am auzit zăngănitul lanțurilor de la gleznele tatălui meu, când i-am privit figura inexpressivă în timp ce era mutat din mașini de poliție în închisori, în tribunale și înapoi, în momentul acela, greutatea întregii situații s-a prăvălit peste mine, îngropându-mă sub dărâmături.

Acea persoană era el.

9.

Casa mea pare prea mică și prea mare în același timp. Îmi dă o senzație de claustrofobie să stau aici cu pereții care mă țin înăuntru ca într-o capcană, cu aerul ăsta stătut, parcă reciclat. Dar e și imposibil de singuratică; prea mare pentru a fi umplută numai cu gândurile unui singur suflet. Brusc, simt nevoia de a mă mișca.

Mă ridic de pe canapea și intru în dormitor, îmi scot halatul prea mare, îmi pun o pereche de blugi și un tricou gri, îmi prind părul în vârful capului și renunț la orice machiaj care presupune mai mult efort decât să-mi dau cu Blistex pe buze. Ies pe ușă în cinci minute, iar inima care-mi bubuie în piept se liniștește simțitor imediat ce încălțările mele cu talpă plată ating trotuarul.

Urc în mașină și turez motorul, conduc mecanic prin cartier și intru în oraș. Întind mâna spre radio, dar degetele mi se opresc în aer și se îndreaptă tresărind din nou spre volan.

— E-n regulă, Chloe, spun cu voce tare, cu un glas dureros de strident în liniștea de altfel deplină din mașina mea. Ce te deranjează? Verbalizează.

Bat darabana cu degetele în volan, aprind semnalul de viraj și hotărâsc s-o iau la stânga. Vorbesc de una singură așa cum vorbesc cu pacienții mei.

— A dispărut o fată. O fată din zonă a dispărut, iar asta mă neliniștește.

Dac-ar fi un pacient, în continuare aș întreba: „De ce? De ce te neliniștește?”

Știu că motivele sunt de la sine înțelese. O tânără a dispărut. O tânără de cincisprezece ani. Văzută ultima oară la mică distanță de casa mea, de biroul meu, de viața mea.

— N-o cunoști, spun cu voce tare. N-o cunoști, Chloe. Nu e Lena. Nu e niciuna dintre celelalte fete. Povestea asta n-are nicio legătură cu tine.

Expir, încetinind la un semafor care urmează să se facă roșu, în timp ce arunc o privire peste drum. Văd o mamă conducându-și fiica peste stradă, mână-n mână; un grup de adolescenți se dă cu rolele în stânga mea, iar un bărbat și câinele lui aleargă drept în față.

— N-are nicio legătură cu tine, repet, trecând în viteză prin intersecție și virând spre stânga.

Am condus fără țință, dar îmi dau seama că sunt aproape de birou, la numai câteva străzi distanță de siguranța conferită de pastilele ascunse în sertarul biroului meu. Sunt la un hap distanță de un ritm cardiac scăzut și o respirație regulată, de o canapea uriașă din piele și de perdele complet negre trase.

Clatin din cap ca să-mi alung gândul.

Nu am o problemă. Nu sunt dependentă sau ceva de genul ăsta. Nu merg prin baruri să beau până intru în comă și nu mă trec toate apele noaptea, când îmi refuz paharul de merlot din fiecare seară. Rezist zile, săptămâni, luni fără să iau o pastilă, să beau un pahar cu vin sau să iau contact cu orice substanță chimică pentru a-mi amorți teama care-mi vibrează constant prin vene; e ca o coardă de chitară ciupită care-mi reverberează prin oase, zăngănindu-le. Dar am situația sub control. Toate tulburările mele, toate cuvintele alea mari cu care m-am luptat atâta vreme – *insomnie*, *nictofobie*, *ipohondrie* – au o trăsătură comună, o însușire importantă care le leagă, iar aceea e controlul.

Mă tem de situațiile asupra cărora nu am control. Îmi imaginez ce mi se poate întâmpla în somn, când sunt neajutorată. Îmi imaginez toți ucigașii invizibili care mă pot strangula, furându-mi viața din celule înainte să apuc să-mi dau seama că sunt sugrumată; îmi închipui cum ar fi să supraviețuiesc tragediei căreia i-am supraviețuit, să trăiesc ce am trăit și să-mi găsesc sfârșitul pentru că nu m-am spălat pe mâini sau pentru că mă doare-n gât.

Mi-o închipui pe Lena, total lipsită de control în timp ce mâinile alea o apucau de gât, strângând din ce în ce mai tare. În timp ce traheea i se bloca, ochii au început să-i joace în cap, s-au luminat, apoi s-au întunecat din ce în ce mai tare, până când, în final, n-a mai văzut nimic.

Farmacia mea mi-e colacul de salvare. Știu că nu e corect să scrii rețete care nu trebuie scrise; mai mult de-atât, e ilegal. Mi-aș putea pierde licența,

aș putea ajunge la închisoare. Dar toată lumea are nevoie de un colac de salvare, o plută la distanță când simte că începe să se scufunde. Când mă trezesc că-mi pierd controlul, știu că ele sunt acolo, gata să repare orice-i de reparat în mine. Adesea, doar ideea că le am mă liniștește. I-am spus odată unei paciente cu claustrofobie să aibă la ea o singură pastilă de Xanax de fiecare dată când urcă în avion, fiindcă simpla ei prezență e suficient de puternică încât să declanșeze o reacție. I-am spus că probabil nici măcar n-o să fie nevoită s-o înghită; ideea că o are la îndemână e o cale de a scăpa de greutatea sufocantă care-i zdrobește pieptul.

Și așa era. Bineînțeles că era așa. Știam din proprie experiență.

Îmi văd biroul în depărtare, clădirea aia veche din cărămidă care se ițește de după stejarii acoperiri de mușchi. Cimitirul e la doar câteva străzi spre vest; iau o decizie și virez spre el, îndreptându-mă spre poarta din fier forjat, ca un bot căscat care mă invită înăuntru. Parchez mașina pe un loc de pe stradă și opresc motorul.

Cimitirul Cypress. Locul în care Aubrey Gravino a fost văzută ultima oară în viață. Aud un zgomot și arunc o privire pe geam; în depărtare e o echipă de căutare care cercetează perimetrul precum furnicile care năvălesc asupra unei fâșii de carne lăsate la voia întâmplării. Se înghesuie prin desișul de meișor, ocolind pietrele funerare care se sfărâmă, frecându-și adidașii de cărările de pământ care șerpuiesc printre morminte. Cimitirul se întinde pe mai bine de opt hectare de teren; e incredibil de mare. Șansele să găsească ceva, orice-ar vrea ei să găsească, sunt extrem de mici, în cel mai fericit caz.

Cobor din mașină și intru pe porți, apropiindu-mă de echipa de căutare. Terenul e plin de chiparoși-de-baltă – copacii statului Louisiana, de la care cimitirul și-a primit numele – cu trunchiuri groase și flexibile ca niște tendoane. Voaluri de mușchi-spaniol atârnă de crengi precum pânzele de păianjen care se descompun într-un ungher uitat. Mă strecor pe sub o fâșie de bandă de avertizare întinsă de poliție și mă străduiesc din răputeri să mă confund cu mediul, încercând să mă feresc de polițiști și de jurnaliștii cu aparate de fotografiat atârnate de gât, care umblă fără țință alături de alte zeci de voluntari, încercând cu disperare să o găsească pe Aubrey.

Sau să *nu* o găsească pe Aubrey. Pentru că, atunci când faci parte dintr-o echipă de căutare, ultimul lucru pe care îți dorești să-l găsești este un cadavru. Sau mai rău: bucăți dintr-unul.

Echipa de căutare din Breaux Bridge nu găsisese niciun cadavru. Nici bucăți. O implorasem pe mama să mă lase să merg și eu; văzusem hoardele de oameni care se adunaseră în oraș, împărțindu-și lanterne, stații de emisie-recepție și baxuri de apă îmbuteliată. Strigând instrucțiuni și împrăștiindu-se ca țânțarii alungați cu un ziar făcut sul. Bineînțeles, nu mă lăsase. Fusesem obligată să rămân acasă, urmărind din depărtare licărul lanternelor în timp ce ei străbăteau abisul parcă nesfârșit de pășuni cu iarbă înaltă. Urmărirea lor mi-a provocat cel mai puternic sentiment de neajutorate. Așteptarea. Faptul că nu știam ce aveau să găsească. A fost și mai rău când echipa de căutare a ajuns chiar în curtea din spatele casei mele, iar eu stăteam cu ochii pe fereastră în timp ce poliția cerceta fiecare centimetru din cele patru hectare ale noastre, după ce tata fusese reținut.

Dar nici asta n-a dus la vreun rezultat.

Nu, fetele-alea sunt încă undeva acolo, iar straturile de pământ care le acoperă oasele se îngroașă de la an la an. Ideea că ele nu vor fi găsite niciodată mi se pare de neînchipuit, deși știu că probabil nu vor mai fi găsite. Nu e vorba de nedreptatea întregii situații, de lipsa sentimentului unui sfârșit pentru familie și nici măcar de faptul că acele fete vor putrezi precum hârciogul mort pe care l-am descoperit la un moment dat sub veranda din spatele casei, iar umanitatea le e smulsă odată cu pielea, părul și hainele făcute ferfeniță. O viață întreagă redusă cu brutalitate la o mână de oase care nu-s cu nimic diferite de ale tale, de ale mele sau chiar de ale hârciogului ăluia, sincer. Nu, nimic din toate astea nu mă ține trează noaptea, nu mă face să-mi pierd speranța că s-ar putea ca ele să fie găsite într-o bună zi.

E vorba despre conștientizarea numărului de cadavre ascunse care ar putea fi îngropate sub picioarele mele în orice moment, fără ca lumea de deasupra să aibă habar de existența lor.

Desigur, sunt cadavre îngropate sub picioarele mele în clipa asta. Foarte multe cadavre. Dar cu cimitirele e altă poveste. Cadavrele au fost puse aici, nu aruncate. Sunt aici ca să fie ținute minte, nu uitate.

— Cred c-am găsit ceva!

Arunc o privire în stânga, spre o femeie de vârstă mijlocie cu adidași albi, pantaloni kaki de camuflaj și un tricou polo cu câteva numere mai mare, uniforma standard a cetățeanului îngrijorat dintr-o echipă de căutare. Îngenunchează pe pământ, mijind ochii la ceva de sub ea. Cu mâna stângă,

face semne nebunești spre ceilalți căutători, iar în dreapta ține strâns genul de stație de emisie-recepție care se găsește la raionul cu jucării de la Walmart.

Privesc în jur – mă aflu cel mai aproape, la doar câțiva metri de locul respectiv. Vin și ceilalți, alergând spre noi, dar eu am ajuns deja. Mă apropiu cu un pas, iar femeia ridică privirea spre mine, entuziasmată, dar rugătoare, de parcă și-ar dori ca obiectul să aibă o semnificație și în același timp să nu aibă niciuna. Și-ar dori cu disperare să nu aibă niciuna.

— Uite, zice ea, făcându-mi semn. Uită-te chiar acolo.

Mă dau și mai aproape și întind gâtul, cu corpul străbătut de un șoc electric, în timp ce privirea mi se concentrează asupra obiectului care zace pe pământ. Întind mâna spre el, fără să gândesc – ca din reflex, de parcă m-ar fi lovit cineva cu un ciocănel peste tibie – și-l smulg din pământ. Un polițist aleargă în urma mea, gâfâind.

— Ce-i ăla? întreabă el, aplecându-se deasupra mea.

Are voce oarecum gâtuită, de parcă respirația lui ar încerca să-și facă loc printr-o mare de flegmă. Respiră pe gură. Ochii i se bulbucă în momentul în care vede obiectul din mâna mea.

— Dumnezeu! nu-l atinge!

— Scuze, mormăi eu. Scuze – nu gândeam logic. E un cercel.

Femeia mă privește în timp ce polițistul îngenunchează, horcăind, cu un braț întins în lateral ca să-i împiedice pe ceilalți să se apropie prea mult. Îmi smulge cercelul din mână și îl studiază. E mic, argintiu, trei diamante care formează un triunghi inversat, de vârful căruia e agățată o singură perlă. E fain, mi-ar fi atras atenția în vitrina unui bijutier local. Prea fain pentru o puștoaică de cînșpe ani.

— Bun, spune polițistul, dându-și smocurile de păr de pe fruntea umedă de transpirație. Își pierde un pic din vlagă. Hai, că-i bine! Îl băgăm în pungă, dar țineți minte: suntem pe domeniu public. Aici sunt mii de morminte, deci sute de vizitatori în fiecare zi. Cercelul ăsta ar putea aparține oricui.

— Nu, spune femeia, clătinând din cap. Nu-i așa. Îi aparține lui Aubrey.

Bagă mâna în buzunarul pantalonilor de camuflaj și scoate o foaie de hârtie mototolită. O despăturăște: e afișul cu *PERSOANA DISPĂRUTĂ* al lui Aubrey. Recunosc imaginea după afișul pe care l-am văzut azi-dimineață, pe ecranul televizorului meu. Singura imagine care-i va defini

existența. Zâmbește larg, cu pleoapele date cu creion negru, iar luciul de buze roz reflectă blițul aparatului. Imaginea e tăiată chiar deasupra pieptului ei, dar văd că poartă un colier, pe care nu l-am observat până acum, cuibărit în spațiul dintre clavicule – trei diamante mici prinse de o singură perla. Iar de lobii ce se ițesc din părul des, castaniu, atârnă o pereche de cercei la fel.

10.

Lena nu era o fată de treabă, dar cu mine se purta frumos. N-am să-i caut scuze. N-am să vă duc cu zăhărelul. Era o zvăpăiată, o belea pe capul tuturor și părea să găsească plăcere în a le provoca altora disconfort, în a-i vedea cum se zvârcolesc. Din ce alt motiv ar fi purtat o puștoaică de cincisprezece ani un sutien cu push-up la școală, învârtindu-și codițele împletite pe un deget cu unghia roasă în timp ce-și mușca partea laterală a buzei cărnoase. Era o femeie în corp de fată sau o fată în corp de femeie; ambele variante aveau logică. Era în același timp prea în vârstă și prea tânără – cu o siluetă și o minte mai mature decât le arăta vârsta ei. Dar avea unele părți, ascunse adânc în spatele machiajului abundent și al norului de fum de țigară care părea s-o acopere după fiecare sunet al clopoțelului de la școală, care-ți aminteau că era doar o fată. Doar o fată pierdută și singuratică.

Desigur, n-am văzut partea aia din ea pe vremea când aveam doisprezece ani. Mereu îmi păruse un adult, în ciuda faptului că era de-o vârstă cu fratele meu. Cooper nu păruse niciodată adult, cu râgâiturile, Game Boy-ul și teancul de reviste deochete pe care le ținea ascunse sub scândura desprinsă din podea, sub pat. N-o să uit niciodată ziua în care-am dat peste alea, scotocindu-i prin cameră în căutarea unui teanc de bani. Voiam să-mi cumpăr o trusă de farduri, cu nuanțe roz-pal, drăguță, cum văzusem la Lena. Mama refuza să-mi cumpere produse de machiaj înainte de liceu, dar mi-o doream. Mi-o doream destul de mult încât să fur pentru ea. Așa că m-am furișat în camera lui Cooper, am ridicat scândura aia care scârțâia și am fost izbită-n față de o pereche de țâțe ale unei caricaturi, care m-au făcut să sar ca arsă atât de repede, încât am dat cu capul de arcurile patului. Apoi i-am spus imediat tatei.

Festivalul Racilor avusese loc anul acela la începutul lui mai, prologul

verii. Era cald, dar nu foarte tare. Cald după standardele scăzute ale celei mai mari părți din Statele Unite ale Americii, dar nu cald ca-n *Louisiana*. Căldura aia avea să vină abia în august, când răsuflarea umedă a mlaștinilor străbătea orașul în fiecare dimineață ca un nor de ploaie care căuta seceta.

Tot în august, trei dintre cele șase fete aveau să dispară.

Fac eu mișto de Breaux Bridge – *Capitala Mondială a Racilor* –, dar Festivalul Racilor chiar e un lucru de laudă. Ultimul festival la care participasem fusese cel din 1999, dar fusese și favoritul meu. Îmi aduc aminte cum rătăceam de una singură prin târg, iar sunetele și mirosurile Louisiane mi se lipeau de piele. Muzica swamp pop^[3] răsună din boxe pe scena principală, se simțea mirosul racilor gătiți în toate felurile posibile: fierți, prăjiți, supă *bisque*^[4], sângerete. Mă îndreptam spre cursa racilor și am întors brusc capul spre dreapta când am observat claia de păr castaniu a lui Cooper ițindu-se dintr-o mulțime de copii care se sprijineau de mașina tatei. Părea a fi mereu înconjurat de oameni la vremea aceea – eram opuși din punctul ăsta de vedere. Roiau în jurul lui, ținându-se după el ca un nor de țânțari într-o zi cu arșiță. Dar pe el nu părea să-l deranjeze. În cele din urmă, a ajuns să facă parte din ființa lui: *mulțimea*. Câteodată îi alunga, iritat. Iar ei îl ascultau și se împrăștiau. Căutau pe altcineva de care să se lipească. Dar nu plecau niciodată mult timp; mereu găseau o cale de întoarcere.

Fratele meu părea să-mi fi simțit privirea, căci n-a trecut mult și i-am zărit ochii privind pe deasupra capetelor celorlalți, privind fix în ai mei. Am făcut cu mâna și am zâmbit blând. Nu mă deranja să fiu singură – chiar deloc –, dar nu suportam felul în care lucrul ăsta îi făcea pe ceilalți să mă privească. Mai ales pe Cooper. L-am văzut îmbrâncindu-și prietenii ca să ajungă la mine, gonind un puști pricăjit cu un semn scurt din mână. Apoi s-a îndreptat spre mine și m-a cuprins cu brațul de umeri.

— Facem pariu pe numărul șapte pe-o pungă de popcorn?

Am zâmbit, recunoscătoare că avea cine să-mi tină de urât – și pentru că nu băga în seamă faptul că-mi petreceam cea mai mare parte a vieții de una singură.

— S-a făcut.

Am privit spre cursa care urma să înceapă. Îmi aduc aminte de țipătul comisarului – *Ils sont partis!*^[5] –, de mulțimile care izbucniseră în urale, de gângăniile-alea pline de noroi care se târau țacănind pe ținta vopsită cu

spray pentru graffiti pe o scândură de trei metri. În câteva secunde, eu am pierdut, iar Cooper a câștigat, așa că ne-am dus la tarabă ca să-și ia premiul.

Nu fusesem niciodată mai fericită decât atunci când stăteam la coadă. Acele zile de vară timpurie parcă-mi puneau covorul roșu al libertății sub picioare, iar acesta se întindea atât de mult, încât părea că n-avea cum să se termine. Cooper a luat punga de popcorn și a băgat o bucățică în gură, sugând sarea de pe ea, iar eu i-am dat banii. Apoi ne-am întors și am dat de Lena.

— Salut, Coop!

I-a zâmbit, apoi m-a fixat cu privirea. Avea în mână o sticlă de Sprite, căreia-i răsucea capacul între degete.

— Salut, Chloe!

— Salut, Lena!

Frate-miu era un puști popular, sportiv, era în echipa de lupte greco-romane a Liceului Breau Bridge. Lumea știa cum îl chema, iar eu eram mereu confuză când îl vedeam făcându-și prieteni cu aceeași ușurință cu care eu stăteam deoparte. Nu făcea discriminări când venea vorba de prietenii pe care și-i alegea – într-o zi își făcea veacul cu prietenii de la greco-romane, în alta pălăvrăgea cu fumătorii de iarbă. În mare, atenția lui te făcea să te simți important, să simți că meriți ceva valoros și rar.

Și Lena era populară, dar din motivele nepotrivite.

— Luați și voi o gură?

Am privit-o cu atenție. Stomacul plat i se vedea de sub bluza henley mulată care părea cu două numere mai mică, ridicându-i sânii până-i plesneau nasturii. Am văzut ceva lucios pe abdomenul ei – un cercel în buric – și imediat m-am uitat în sus, hotărâtă să nu mă holbez. Mi-a zâmbit, ducând sticla la buze. Cu degetul mijlociu și-a șters picătura de lichid ce i s-a scurs pe bărbie.

— Ți place?

Și-a ridicat bluza și a învârtit cercelul între degete. Avea un pandantiv atârnat de el, o gânganie.

— E un licurici, mi-a spus, citindu-mi gândurile. Sunt preferații mei. Strălucesc în întuneric.

Și-a făcut mâinile căuș în jurul abdomenului și mi-a îndemnat să arunc o privire; am făcut-o, cu fruntea lipită de laturile palmelor ei. Înăuntru,

gângania se făcuse verde-neon.

— Mie-mi place să-i prind, a adăugat, coborându-și privirea spre abdomen. Să-i bag în borcane.

— Și mie, am spus, încă privind prin spațiul dintre mâinile ei.

Mă gândeam la licuricii care ieșeau noaptea prin copacii noștri și la cum alergam prin întuneric, dând cu mâna după ei de parc-aș fi înotat printre stele.

— Dup-aia îi iau și-i strivesc între degete. Știi că poți să-ți scrii numele pe trotuar cu luciul lor?

Am făcut o grimasă; n-aș fi fost în stare să strivesc un gândac cu mâinile goale, să-l ascult cum pocnește. Dar părea destul de mișto să-i frec lichidul între degete și să văd de-aproape cum radiază.

— Se holbează cineva la noi, a zis ea, lăsând mâinile în jos.

Am ridicat repede capul și am privit în direcția în care se uita ea, direct la tata. Era de cealaltă parte a mulțimii, fixându-ne cu privirea. Fixând-o cu privirea pe Lena, cu bluza ridicată până la sutien. Ea i-a zâmbit și i-a făcut cu mâna liberă. El și-a lăsat capul în jos și a plecat.

— Așadar, a zis ea, întinzând sticla de Sprite spre Cooper și scuturând-o în aer, vrea careva o gură?

El a aruncat o privire spre locul în care fusese tata, a găsit un spațiu gol în locul privirii lui atente, apoi s-a uitat din nou spre sticlă, i-a luat-o din mână și a tras un gât repede.

— Vreau și eu, am spus, smulgându-i-o. Mi-e tare sete.

— Nu, Chloe...

Dar avertismentul fratelui meu a venit prea târziu; sticla mi-a ajuns în clipa aceea la buze, iar lichidul mi s-a revărsat în gură și mi-a ajuns pe gât. N-am luat doar o gură, am luat un *gât*. Un gât de ceva ce-avea gust de acid de baterie și mi-a ars tot esofagul, până jos. Am luat sticla de la gură și m-am silit să vomit, iar gustul de vomă mi-a umplut gâtulejul. Obrajii mi s-au umflat și am simțit o greață puternică, dar, în loc să borăsc, am înghițit lichidul cu de-a sila ca să pot în sfârșit să respir.

— *Îih*, am făcut eu, înecându-mă, după care m-am șters la gură cu dosul palmei.

Parcă-mi luase gâtul foc; parcă-mi luase limba foc. Pentru o clipă, m-am panicat, gândindu-mă că poate fusesem otrăvită.

— *Ce-a fost asta?*

Lena a chicotit, luându-mi sticla din mână și dând-o pe gât. A băut-o ca pe apă; eram uluită.

— E vodcă, tolmaco! N-ai mai băut vodcă?

Cooper s-a uitat în jur, cu mâinile înfipite adânc în buzunare. Eu nu puteam să vorbesc, așa că a vorbit el pentru mine.

— Nu, n-a mai băut. Are doișpe ani.

Lena a dat din umeri, imperturbabilă.

— Există un început pentru toate.

Cooper mi-a întins popcornul, iar eu mi-am îndesat un pumn în gură, încercând să-mi alung gustul ăla oribil. Am simțit focul plimbându-mi-se din gât în stomac, arzându-mi pântecul. Începea să mi se învârtă capul; era ciudat, dar destul de haios. Am zâmbit.

— Vezi că-i place? a zis Lena, privindu-mă și zâmbindu-mi la rândul ei. Hai, c-ai luat un gât ca lumea! Și nu doar pentru doișpe ani!

Apoi și-a tras bluza în jos, și-a acoperit pielea și licuriciul. Și-a dat codițele pe spate și s-a întors pe călcâie ca o balerină, punându-și tot corpul în mișcare. Când a început să se îndepărteze, nu m-am putut abține să mă uit după ea, privind cum i se legăneau șoldurile la unison cu părul, privindu-i picioarele slabe, dar tonificate exact unde trebuia.

— Ar trebui să mă iei și pe mine la o plimbare cu mașina aia a ta! a țipat ea, privind înapoi și ridicând sticla.

Am fost beată tot restul zilei. Cooper a părut iritat la început, iritat din cauza mea, a prostiei și a naivității mele. Din cauza cuvintelor mele greu articulate și a faptului că mă apucau chicotelile la întâmplare și mă loveam de felinarele stradale. Își lăsase baltă prietenii pentru mine și era nevoit să facă pe dădaca – pentru mine, care eram *beată* –, dar de unde era să știu eu că ăla era alcool? Nu știam că alcoolul se pune în sticle de Sprite.

— Mai relaxează-te și tu, i-am zis, împleticindu-mă.

Am ridicat privirea spre el și i-am observat expresia șocată în timp ce mă fixa cu privirea; la început am crezut că era supărat; am început să regret. Dar umerii i s-au relaxat, expresia severă i s-a îmblânzit, iar el a zâmbit, apoi a râs. Mi-a ciufulit părul, clătinând din cap, iar mie mi s-a umflat pieptul, umplându-se de un sentiment asemănător cu mândria. Mi-a cumpărat un hotdog cu carne de rac, amuzându-se când l-am dat gata din două îmbucături.

— A fost fain, am zis, în timp ce mergeam împreună la mașină, mână-n

mână.

Nu mă mai simțeam beată; mă simțeam pleoștită. Începea să se întunece; părinții noștri plecaseră cu câteva ore înainte, lăsându-ne o bancnotă de douăzeci de dolari pentru cină, un pupic pe frunte și cerința de a fi acasă până la ora opt. Cooper tocmai își luase permisul de conducere și-mi ordonase să nu vorbesc când îi văzuse îndreptându-se spre noi, atent la limba mea care se împleticea și la cuvintele abia rostite. Deci n-am făcut-o. În schimb, i-am urmărit. Am urmărit-o pe mama trăncănind fără încetare, dându-i înainte cu „încă un an reușit” și „Doamne, ce mă dor picioarele-astea” și „hai, Richard, să-i lăsăm pe copiii ăștia să-și vadă de-ale lor”. Am văzut-o roșind și i-am văzut poalele rochiei ridicându-se în bătaia vântului. Am simțit din nou cum mi se umfla pieptul, dar de data asta n-a mai fost vorba de mândrie. A fost vorba de mulțumire, de dragoste. Dragoste față de mama mea, de fratele meu.

Apoi am aruncat o privire spre tata, iar pieptul mi s-a dezumflat aproape imediat. Părea... pierdut în spațiu. Preocupat. Ceva părea să-i fi distras atenția, dar nu ceva din ce se întâmpla în jurul nostru. Ceva din mintea lui îi distrăsese atenția. Am încercat să-mi miros respirația, făcându-mi griji că ar fi putut simți mirosul de vodcă. Mă întrebam dac-o văzuse pe Lena dându-ne sticla aia – în fond, îl văzusem cum ne urmărea. Cum o urmărea.

— Te cred și eu c-a fost, a zis Cooper, coborând privirea spre mine și zâmbind. Dar vezi să nu-ți faci un obicei din chestia asta, da?

— Să nu-mi fac un obicei din ce anume?

— Știi tu din ce.

M-am încruntat.

— Dar tu ai făcut-o.

— Păi, da, că eu sunt mai mare. La mine-i altceva.

— Lena spunea că pentru toate există un început.

Cooper a clătinat din cap.

— Nu te lua după ea. Nu vrei să fii ca Lena.

Dar voiam. Voiam să fiu ca Lena. Voiam să fiu încrezătoare, radioasă, plină de vervă ca ea. Ea era precum sticla aia de Sprite; pe afară, părea într-un fel, dar pe dinăuntru era cu totul altceva. Periculoasă, precum otrava. Dar și eliberatoare, într-un mod care dădea dependență. Gustasem din ea și-mi dorisem mai mult. Îmi aduc aminte că în seara aia am ajuns acasă și am văzut licuricii de pe aleea noastră sclipind precum constelațiile pe cer, ca

întotdeauna. Dar în noaptea aia părea altfel. *Ei* păreau altfel. Țin minte cum am prins unul în palmă și l-am simțit bătând din aripi între degetele mele în timp ce-l luam în mână, cum l-am pus cu delicatețe într-un pahar de apă și i-am acoperit gura cu plastic. Cum i-am făcut găurele pentru aer și l-am privit licărind în întuneric ore întregi, prins acolo, în timp ce eu stăteam întinsă sub așternuturi în dormitor, respirând încet și gândindu-mă la ea.

Am memorat totul despre Lena în ziua aceea – cum i se electriza părul la vârfuri, lăsându-i un fel de aureolă blondă când umezeala-și făcea simțită prezența în aer. Cum ațâța oamenii legănându-și șoldurile și sticla în timp ce-i făcea tatei cu mâna. Cum își purta părul și hainele și mai ales cum atârna licuriciul de buricul ei, cum își făcuse mâinile căuș în jurul abdomenului și mă invitase să-l văd.

Și de-asta mi l-am adus aminte cu atâta claritate când l-am revăzut patru luni mai târziu, ascuns în spatele dulapului tatei.

11.

Descoperirea cercelului lui Aubrey nu e semn bun. Când l-am văzut înfipt în pământul din cimitir, mi-a înghețat sângele în vine, iar posibilele consecințe ale găsirii lui au acoperit parcă toată echipa de căutare ca o pătură ignifugă, stingând flacăra ce pâlpâia prin cimitir cu doar câteva minute înainte. Umerii și capetele tuturor celor prezenți s-au mai aplecat puțin.

Iar eu am rămas cu gândul la Lena.

După ce am plecat de la cimitirul Cypress, am mers direct la birou; nu mai suportam. Nu mai suportam zgomotele – cicadele care țârâiau și iarba moartă care trosnea sub pantofi, ocazionalele pufnete și scuipături ale celor din echipa de căutare și bâzâitul unui țânțar urmat de o palmă lipită de piele. Tipa cu pantaloni kaki de camuflaj avea impresia că noi două formam vreo echipă, după ce poliția plecase cu descoperirea ei sigilată într-o pungă pentru probe. S-a ridicat din poziția chircită, ca de broască, cu mâinile-n șolduri, și m-a privit nerăbdătoare, de parcă ar fi trebuit să-i spun eu unde să mergem ca să găsim următorul indiciu. În momentul acela m-am simțit ca un intrus, de parcă n-ar fi trebuit să mă aflu acolo. De parcă aș fi jucat un rol într-un film, prefăcându-mă că eram ceva ce nu eram de fapt. Așa că m-

am întors și am plecat fără să mai scot un cuvânt. Am simțit privirile tuturor în spatele meu până când m-am urcat în mașină și am demarat și, chiar și în timp ce conduceam, mă simțeam urmărită de cineva.

Parchez în fața clădirii de birouri și urc treptele în goană. Bag cheia în broască, răsucesc, împing. Aprind luminile sălii de așteptare goale și mă îndrept spre birou, cu mâinile tremurându-mi tot mai puțin cu fiecare pas care mă duce mai aproape de birou. Mă așez pe scaun și expir, aplecându-mă într-o parte și deschizând sertarul de jos. Muntele de flacoane stă neclintit în fața mea, fiecare cerându-mi parcă să-l aleg. Le studiez pe toate cu atenție, mușcându-mi interiorul obrazului. Iau una, apoi alta, le compar, apoi mă hotărâsc asupra unui miligram de Ativan. Studiez pastiluța cu cinci colțuri, cu A-ul în relief. Mă gândesc că e o doză mică. Suficientă ca să-mi dea o senzație de calm în tot corpul. O bag în gură și o înghit fără apă, apoi închid sertarul cu piciorul.

Mă foiesc pe scaunul de la birou, căzută pe gânduri, apoi arunc o privire spre telefon și observ luminița roșie care pâlpâie – un mesaj vocal. Îl pun pe difuzor și ascult vocea cunoscută răsunând în toată încăperea:

Doamnă doctor Davis, sunt Aaron Jansen de la The New York Times. Am vorbit mai devreme la telefon și, ăăă, mi-ar plăcea tare mult să-mi acordați o oră din timpul dumneavoastră ca să stăm de vorbă. O să publicăm acest articol indiferent de reacția dumneavoastră și mi-ar plăcea să vă ofer ocazia de a vă spune varianta. Mă puteți suna direct pe acest număr.

Urmează tăcere, dar îl aud respirând. Gândind.

O să iau legătura și cu tatăl dumneavoastră. Mă gândeam că ați vrea să știți.

Clic.

Mă las și mai jos în scaun. În ultimii douăzeci de ani, m-am străduit din răsputeri să-l evit pe tata. Să evit să vorbesc cu el, să mă gândesc la el, să vorbesc despre el. La început, chiar după arestarea lui, a fost greu. Lumea ne hărțuia, venea la noi acasă noaptea zbierând cuvinte obscene și fluturând

pancarte, de parcă și noi am fi luat parte la uciderea acelor fete nevinovate. De parcă am fi știut cumva și ne-am fi făcut că nu vedem. Au aruncat cu ouă în ziduri, au tăiat cauciucurile camionetei tatei, încă parcată în curte, au scris PERVERS pe laterala mașinii, cu spray pentru graffiti, roșu, cu litere care picurau. Cineva a spart fereastra dormitorului mamei cu o piatră noaptea, împrăștiind cioburile peste ea în somn. Apăruse la toate știrile descoperirea că Dick Davis era criminalul în serie din Breaux Bridge.

Mai erau și acele cuvinte, „criminal în serie”. Părea atât de oficial. Dintr-un motiv necunoscut, nu l-am perceput niciodată pe tata ca pe un *criminal în serie*, până când am văzut cuvintele care-i puneau această etichetă în toate ziarele. Păreau cuvinte prea dure pentru tata, un om blând, cu o voce blândă. El a fost cel care m-a învățat să merg cu bicicleta, alergând pe lângă mine și ținând strâns de ghidon. Prima oară când mi-a dat drumul, m-am izbit de un gard, lovind în plin bârna și simțind o durere ca o arsură în obraz. Îmi aduc aminte cum a alergat în urma mea, cum m-a ridicat în brațe, îmi aduc aminte de căldura unei cârpe umede pe care-o lipea de tăietura de sub ochiul meu. Mi-a șters lacrimile cu mâneca și m-a pupat pe părul încâlcit. Apoi mi-a prins casca mai bine și m-a pus să încerc din nou. Tata mă învelea la culcare, scria chiar el poveștile pe care mi le spunea, se bărbiera, dar își făcea mustățile ca-n desenele animate doar ca să mă vadă cum râdeam când ieșea din baie, prefăcându-se că nu înțelege de ce zbieram cu fața în perne, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

Omul ăla nu avea cum să fie *criminal în serie*. Criminalii în serie nu făceau lucruri de genul ăsta... nu?

Dar era. Și, da, făceau lucruri de genul ăsta. El le omorâse pe fetele alea. El o omorâse pe Lena.

Îmi aduc aminte cum se uitase la ea în ziua aceea, urmărindu-i corpul de adolescentă de cincisprezece ani cu ochii unui lup care dăduse peste un animal muribund. Mereu voi considera acel moment ca fiind începutul întregii povești. Uneori, mă învinovățesc pe mine – la urma urmei, ea cu mine vorbea. Ținea tricoul ridicat pentru mine, îmi arăta cercelul din buric. Dacă eu n-aș fi fost acolo, oare tata ar mai fi văzut-o așa? Oare s-ar mai *îi gândit* la ea în felul ăla? A venit de câteva ori pe la noi în vara aceea, ca să-mi dea niște haine vechi, folosite, sau CD-uri la mâna a doua, și de fiecare dată când tata intra în camera mea și o vedea întinsă pe burtă pe podeaua din lemn de esență tare, dând din picioare și cu fundul ițindu-i-se de sub

blugii scurți, tăiați, se oprea. Privea fix. Își dregea vocea, apoi pleca.

Procesul lui a fost televizat; știu pentru că l-am urmărit. La început, mama n-a vrut să ne lase, pe mine și pe Cooper, dându-ne afară când intram și o vedeam cu nasul lipit de ecran. „Copiii nu trebuie să vadă așa ceva”, spunea ea. „Mergeți afară și jucați-vă, luați niște aer curat.” Se purta de parc-ar fi fost un film interzis minorilor, nimic mai mult, de parcă tata n-ar fi fost la televizor, judecat pentru crimă.

Dar într-o zi s-a schimbat până și asta.

Îmi aduc aminte că soneria era foarte stridentă, sunetul ei reverberând prin toată casa și lovindu-se de pendul, creând un bâzâit ascuțit care-mi zbârlea părul pe mâini. Cu toții ne-am oprit din ce făceam și ne-am îndreptat privirile fixe spre ușă. Nimeni nu ne prea mai vizita – și puținii oameni care încă o făceau renunțaseră de multă vreme la politețuri și formalități de genul ăsta. Veneau, țipau și aruncau cu obiecte – mai rău decât, veneau fără să scoată un sunet. O perioadă, am tot găsit urme străine de pași pe terenul nostru, lăsate de un străin care se furișa în curtea noastră noaptea, privind pe ferestre cu un soi de satisfacție bolnăvicioasă. Simțeam că suntem o colecție de curiozități expuse în vitrina unui muzeu, niște ciudățenii bântuite. Îmi aduc aminte de ziua în care l-am prins, în sfârșit, mergând pe cărarea aia de pământ și i-am văzut ceafa în timp ce arunca o privire înapoi, crezând că nu e nimeni acasă. Îmi aduc aminte cum mi-am suflecat mânecile și l-am atacat orbește, împinsă doar de adrenalină și de furie.

— *CINE EȘTI?* țipasem, cu pumnii strânși pe lângă corp.

Mă săturasem să ne trăim viețile în văzul tuturor. Mă săturasem de oamenii care se purtau cu noi de parcă n-am fi fost reali, de parcă n-am fi fost oameni.

Se întorsese brusc, mă fixase cu ochii mari și cu mâinile ridicate, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin cap că ar mai putea locui cineva acolo. Se părea că era doar un puștan. Nici nu știu dacă era mai mare decât mine.

— Nimeni, se bâlbâise el. Sunt... sunt nimeni.

Ne obișnuiserăm atât de mult cu asta – cu intruși, cu oameni care stăteau la pândă și cu telefoane de amenințare –, încât, atunci când am auzit țârâitul politicos al soneriei în acea dimineață, aproape că ne-a fost teamă să descoperim cine era în spatele acelei bucăți masive de cedru, așteptând politicos să fie invitat înapoi.

— Mamă, am zis, îndreptându-mi încet privirea dinspre ușă spre ea. Stătea la masa din bucătărie, cu mâinile în părul rărit.

— Răspunzi tu la ușă?

M-a privit confuză, de parcă vocea mea i-ar fi fost străină, de parcă nu mi-ar mai fi înțeles cuvintele. În fiecare zi, parcă i se schimba înfățișarea. Ridurile i se adânceau în pielea lăsată, sub ochi îi apăruseră cearcăne. În cele din urmă s-a ridicat fără să scoată o vorbă și a aruncat o privire pe vizor. Am auzit scârțâitul balamalei, vocea ei blândă, speriată.

— Aaa, bună, Theo. Intră!

Theo Gates – avocatul tatei. L-am urmărit intrând în casă cu pașii lui rari, greoi. Îmi aduc aminte de servieta lui lucioasă, de inelul gros de aur de pe inelar. Mi-a zâmbit înțelegător, dar eu i-am răspuns cu o grimasă. Nu înțelegeam cum putea dormi noaptea, când îi luă apărarea tatei.

— Să-ți aduc niște cafea?

— Sigur, Mona! Da, ar fi minunat!

Mama a intrat împleticindu-se în bucătărie, a trântit cana pe blatul din gresie. Cafeaua aia stătuse-n ibric trei zile la rând. M-am uitat cum o turna, învârtind lingurița, cu mintea aiurea, deși nu pusese nici strop de lapte pe care să-l amestece. Apoi i-a dat-o domnului Gates. El a luat o gură mică, și-a dres vocea, apoi a pus ceașca la loc pe masă și a împins-o într-o parte cu degetul mic.

— Ascultă-mă, Mona. Am niște vești. Am vrut să le afli de la mine.

Ea tăcea, privind pe fereastra aflată deasupra chiuvetei din bucătăria noastră, înverzită de igrasie.

— I-am obținut soțului tău o înțelegere. Una bună. O s-o accepte.

Ea a ridicat brusc capul, de parcă vorbele lui ar fi tăiat un elastic care-i fusese întins pe ceafă.

— În Louisiana există pedeapsa cu moartea, a spus el. Nu putem risca.

— Copii, treceți sus!

S-a uitat la Cooper și la mine; stăteam amândoi pe covorul din living, iar eu scobeam cu degetul gaura arsă din locul în care căzuse pipa tatei. Ne-am supus, tăcuți, ridicându-ne în picioare și urcând scările. Dar, când am ajuns la ușile dormitoarelor noastre, le-am închis cu zgomot, apoi ne-am furișat din nou spre balustradă și ne-am așezat pe treapta de sus. Și am ascultat.

— N-ai cum să crezi că i-ar da pedeapsa cu *moartea*, a zis ea, în șoaptă. Abia dacă sunt ceva probe. Nu există arma crimei, nu există cadavre.

— Există probe. Știi asta. Ai văzut.

Ea a oftat, iar scaunul de bucătărie a scârțâit când l-a tras în spate și s-a așezat și ea.

— Și crezi că e destul pentru... moarte? Adică vorbim despre *pedeapsa cu moartea*, Theo. E ireversibilă. Nu pot să fie siguri, fără urmă de dubiu...

— Vorbim despre șase fete ucise, Mona. *Șase*. S-au găsit probe fizice în casa ta, declarații ale unor martori oculari care confirmă faptul că Dick ținea legătura cu cel puțin jumate dintre ele, în zilele dinaintea dispariției lor. Și circulă tot felul de povești, Mona. Cum că Lena n-ar fi fost prima.

— Poveștile alea sunt doar speculații. Nu există nicio dovadă că a avut vreo legătură cu cealaltă fată.

— *Cealaltă fată* are un nume, a scuipat el. Spune-l cu voce tare. Tara King.

— *Tara King*, am șoptit eu, curioasă să aud cum suna pe buzele mele.

Nu mai auzisem de nicio Tara King până atunci. Cooper a întins mâna în lateral și m-a plesnit peste braț.

— *Chloe*, mi-a șuierat numele printre dinți. *Taci!*

În bucătărie s-a lăsat tăcerea – eu și fratele meu ne-am ținut răsuflarea, așteptând ca mama să-și facă apariția la baza treptelor. Însă ea a continuat să vorbească. Probabil că nu ne auzise.

— Tara King a fost o fugară, a spus mama într-un târziu. Le-a spus părinților că pleacă. Le-a lăsat un bilet cu aproape un an înainte ca toate astea să se întâmple. Nu se potrivește cu tiparul.

— Nu contează, Mona. Tot dispărută e. N-a primit nimeni vreo veste de la ea, iar juriul dă-n clocot. Gândesc sub influența emoțiilor de data asta.

Ea a tăcut, refuzând să răspundă. Nu vedeam în cameră, dar mi-o imaginam – cum stătea acolo, cu brațele strâns încrucișate. Privirea-i era pierdută și se pierdea din ce în ce mai mult. O pierdeam pe mama și o pierdeam repede.

— E greu, să știi, cu un caz care a făcut atâta vâlvă, a spus Theo. Figura lui a apărut la toate posturile de televiziune. Oamenii s-au hotărât, indiferent ce argumente am aduce noi.

— Deci vrei să cedeze.

— Nu. Vreau să trăiască. Să pledeze vinovat. E singura noastră opțiune.

În casă se lăsase tăcerea – o tăcere atât de apăsătoare, încât am început să mă îngrijorez că aveau să ne audă respirația, scăzută și rară, în timp ce noi

stăteam chiar sub nasul lor.

— Asta, dacă nu cumva mai ai vreo informație cu care să pot să lucrez, a adăugat el. Absolut orice nu mi-ai spus.

Mi-am ținut din nou respirația, chinându-mă să aud în liniștea asurzitoare. Îmi simțeam pulsul în frunte, în ochi.

— Nu, a spus ea, cu vocea unei învinse. Nu, nu mai am. Știi totul.

— Da, a zis Theo, oftând. Așa mă gândeam și eu. Și, Mona...

Mi-am imaginat-o pe mama cum a ridicat privirea spre el, cu ochii plini de lacrimi. Cum îi pierise tot cheful de luptă.

— Ca parte din înțelegere, a fost de acord să conducă poliția la cadavre.

Tăcerea a revenit, dar, de data asta, am rămas fără cuvinte. Pentru că, în clipa în care Theodore Gates a plecat din casa noastră în ziua aceea, într-o clipă, totul s-a schimbat. Tata nu mai era presupus vinovat; *era* vinovat. O recunoștea, nu numai în fața juriului, ci și în fața noastră. Și, încetul cu încetul, mama a încetat să se mai străduiască. A încetat să-i mai pese. Zilele treceau, iar ochii ei deveneau tot mai lipsiți de viață, de parcă s-ar fi transformat în sticlă. A încetat să mai iasă din casă, apoi din cameră, apoi să coboare din pat, iar eu și Cooper am rămas și noi cu nasurile lipite de ecran. El a pledat vinovat, iar când s-a transmis în sfârșit sentința, ne-am uitat până la sfârșit.

— De ce ați făcut asta, domnule Davis? De ce le-ați ucis pe acele fete?

M-am uitat cum tata și-a coborât privirea în poală, ferind-o de a judecătorului. În încăpere s-a lăsat tăcerea, iar răsuflarea pe care și-o țineau toți atârna greu în aer. El părea să se gândească la întrebare, rumegând-o, de parcă ar fi fost prima oară când se gândea la cuvintele „de ce”.

— Am ceva întunecat în mine, a răspuns, în cele din urmă. Ceva întunecat care iese noaptea.

L-am privit pe Coop, căutând să citesc o explicație pe fața lui, dar el n-a făcut decât să continue să fixeze televizorul cu privirea, ca vrăjit. M-am întors din nou spre televizor.

— Ce anume întunecat? a întrebat judecătorul.

Tata a clătinat din cap, lăsând o singură lacrimă să-i cadă din ochi și să i se prelingă pe obraz. În sală era o asemenea liniște, încât aș fi putut să jur c-o auzisem picând pe masă.

— Nu știu, a spus el. E atât de puternic încât nu m-am putut lupta cu el. Am încercat mult timp. Foarte, foarte mult timp. Dar nu m-am mai putut

lupta cu el.

— Și vreți să-mi spuneți că acel *lucru întunecat* v-a silit să le ucideți pe fete?

— Da.

El a aprobat din cap. Lacrimile-i șiroiau pe față, iar muciile-i picurau din nări.

— Da, el a fost. E ca o umbră. O umbră uriașă care stă mereu în colțul camerei. În toate camerele. Am încercat să rămân în afara ei, să rămân în lumină, dar n-am mai putut. M-a atras spre ea, m-a înghițit cu totul. Uneori am impresia că e diavolul în persoană.

În acel moment mi-am dat seama că nu-mi văzusem niciodată tatăl plângând. În cei doisprezece ani de când stăteam sub acoperișul lui, nu vărsase nici măcar o lacrimă în prezența mea. Ar trebui să fie o experiență incomodă, chiar dureroasă să-ți vezi părinții plângând. La un moment dat, după ce a murit mătușa mea, am dat buzna în dormitorul părinților mei și am surprins-o pe mama plângând în pat. Când a ridicat capul, pe perna ei era urma unei fețe, iar lacrimile, muciile și saliva marcau exact locul în care i se adânciseră trăsăturile, ca o mutră zâmbăreață dintr-un parc de distracții care rămăsese imprimată pe materialul textil. A fost o scenă șocantă – parcă desprinsă din altă lume, pielea ei pătată și nasul înroșit, modul sfios în care a încercat să-și dea o șuviță de păr ud de pe față și să-mi zâmbească, prefăcându-se că totul e în regulă. Îmi aduc aminte cum am stat în pragul ușii, uluită, apoi m-am retras încet, închizând ușa fără să scot nici măcar un cuvânt. Dar când l-am văzut pe taică-miu plângând la postul național de televiziune – când i-am văzut lacrimile băltind în adâncitura de deasupra buzei, apoi pătând carnețelul pus în fața lui pe masă –, n-am simțit altceva decât scârbă.

Emoția lui părea sinceră, după mine, dar explicația părea forțată, neverosimilă. Parcă ar fi citit dintr-un scenariu, ar fi jucat rolul criminalului în serie care-și mărturisea păcatele. Mi-am dat seama că el căuta să stârnească mila tuturor. Nu-i părea rău pentru ceea ce făcuse; îi părea rău că fusese prins. Și faptul că dădea vina pe acea chestie fictivă – pe diavolul care pândește pe la colțuri, forțându-i mâinile să le strângă de gât pe fete – mi-a trimis un val de furie inexplicabilă prin tot corpul. Îmi aduc aminte cum am strâns pumnii, mi-am înfipt unghiile-n palme de mi-a dat sângele.

— Futu-te-n gură de laș! am scuipat eu.

Cooper părea șocat de limbajul meu, de furia mea.

Și asta a fost ultima oară când mi-am văzut tatăl. Fața lui era pe ecranul televizorului meu, descria monstrul invizibil care-l obligase să le strângă pe acele fete și să le îngroape cadavrele în pădurea din spatele terenului nostru de patru hectare. S-a ținut de promisiunea de a-i duce pe polițiști acolo. Îmi aduc aminte cum a trântit portiera mașinii de patrulă, refuzând să arunce măcar o privire înapoi în timp ce conducea o echipă de detectivi printre copaci. Au găsit rămășițe ale fetelor – fire de păr, fibre din haine –, dar niciun cadavru. Aș fi crezut că probabil le-o fi dat vreun animal de urmă, un aligator, un coiot sau orice altă viețuitoare din mlaștină, disperată după o îmbucătură. Dar știam adevărul, pentru că îl văzusem într-o noapte – o siluetă ascunsă în umbre, ieșind dintre copaci, plină de pământ. Avea o lopată pe umăr, mergea chircit spre casa noastră, fără să aibă habar că-l priveam de la fereastra dormitorului. Ideea că el îngropa un cadavru, apoi se întorcea acasă și mă pupa de noapte bună mă făcea să-mi doresc să ies din propriul trup și să trăiesc altundeva. Undeva departe de acel loc.

Oftez, iar Ativanul mă face să simt furnicături în membre. Ziua în care am oprit televizorul a fost ziua în care am hotărât că tata a murit. Nu-i adevărat, bineînțeles. Înțelegerea a garantat asta. În schimb, ispășește șase condamnări pe viață consecutive în Penitenciarul de Stat Louisiana, fără posibilitatea eliberării condiționate. Dar, pentru mine, e mort. Și-mi place asta. Dar, deodată, mi-e din ce în ce mai greu să-mi cred minciuna. Mi-e din ce în ce mai greu să uit. Poate din cauza nunții, a gândului că el nu o să mă conducă la altar. Poate din cauza comemorării – *douăzeci de ani* – și a faptului că Aaron Jansen mă obligă să recunosc acest cumplit moment de răscruce din care nu mi-am dorit nicidecum să fac parte.

Sau poate e din cauza lui Aubrey Gravino. O altă fată de cincisprezece ani plecată prea devreme dintre noi.

Privesc din nou spre birou, iar ochii mi se opresc asupra laptopului. Ridic capacul, ecranul se luminează, apoi deschid o nouă fereastră în browser, cu degetele deasupra tastelor. Apoi încep să titez.

Mai întâi caut pe Google „Aaron Jansen, *New York Times*”. Monitorul mi se umple de pagini întregi de articole. Sar la unul, apoi la altul. Apoi la încă unul. Mi-e clar deja că omul ăsta își câștigă existența scriind despre crime și despre nenorocirile altora. Un cadavru fără cap găsit în tufișurile

din Central Park, un șir de femei dispărute pe Autostrada Lacrimilor¹⁶. Dau click pe biografia lui. Fotografia lui e mică, rotundă, alb-negru. E unul dintre tipii ăia a căror față nu se potrivește cu vocea, de-ai zice că le-a adăugat-o cineva ulterior, că-i cu două numere mai mare decât ar trebui să fie. Are o voce groasă, masculină, dar imaginea nu-i nici pe departe așa. E slăbuț, pare trecut de treizeci de ani și poartă ochelari cu rame de baga care nu par să-i fi fost recomandați de un oftalmolog. Par a fi de fiță – ochelari făcuți pentru cei care-și doresc să poarte ochelari.

Una la mână.

Poartă o cămașă mulată în carouri, cu nasturi, cu mânecile suflecate până la coate, și o cravată subțire, tricotată, care-i atârnă fără vlagă pe pieptul slab.

A doua la mână.

Studiez articolul, căutând o „a treia la mână”, un motiv să-l consider pe Aaron Jansen asta doar un jurnalist de rahat, care încearcă să-mi exploateze familia. Am mai avut parte de asemenea cereri de interviuri. Știu toată chestia cu „vrem să auzim partea ta din poveste”. I-am crezut. I-am lăsat să intre. Le-am spus partea mea din poveste, ca după câteva zile să descopăr cu groază că-mi prezentaseră familia de parc-am fi fost vreun soi de complici la infracțiunile tatălui meu. O acuzau pe mama pentru infidelitățile descoperite pe durata anchetei; că-l înșelase pe tata și că-l lăsase într-o stare de „vulnerabilitate emoțională” și „furie pe femei”. O acuzau că le lăsase pe acele fete să ne intre în casă, prea ocupată cu bărbații care-i făceau curte ca să observe că tata stătea cu ochii pe ele, ieșea noaptea pe furiș și venea acasă cu hainele pline de pământ. Unele articole sugerau chiar că mama știa despre asta – *știa* despre întunericul din tata și se făcea pur și simplu că nu vede. Poate că asta o și făcuse să-l înșele: pedofilia și furia lui. Iar vinovăția o înnebunise, vinovăția pe care o simțea din cauza rolului jucat în toată povestea.

Și copiii. Stați să nu încep cu copiii. Cooper, băiatul-minune, pe care se presupune că tata l-ar fi invidiat. Le vedea pe fete privindu-l, admirându-i chipul de băiețandru arătos, mușchii de luptător și zâmbetul fermecător din colțul gurii. Cooper avea reviste porno în casă, ca orice adolescent normal, dar tata le găsisese, datorită mie. Poate că asta făcuse întunericul să se furișeze din colțurile casei; poate că, răsfoindu-le, se dezlănțuisese în tata ceva ce reprimase ani întregi. O violență latentă.

Apoi eu, Chloe, fiica ajunsă la pubertate, care începuse să se machieze, să se epileze pe picioare și să-și ridice tricoul ca să-și arate buricul, cum făcuse Lena în ziua aceea la festival. Iar eu mergeam așa prin casă. În prezența tatei.

Fusesse cazul clasic de învinovățire a victimei. Tata, un alt bărbat de vârstă mijlocie cu o răutate din fire pe care n-o putea explica. Nu oferea nicio explicație concretă, niciun motiv valid, vorbea numai despre *întuneric*. Și în mod sigur, nu era posibil – lumea refuza să creadă că bărbații albi, altfel obișnuiți, omorau fără motiv. Așa că *noi* am devenit motivul: faptul că-l neglija nevasta, că-l lua fiu-său peste picior, promiscuitatea în floare a fiicei. Toate acestea au fost prea mult pentru orgoliul lui fragil și în cele din urmă a clacat.

Încă-mi aduc aminte întrebările, acele întrebări care mi se puseseră cu ani întregi înainte. Răspunsurile mele răstălmăcite, publicate și arhivate pe internet ca să poată rămâne pe ecranele calculatoarelor.

— De ce crezi că a făcut tatăl tău asta?

Îmi aduc aminte cum am bătut cu pixul în ecuson, încă lucios și fără nicio zgârietură; acel interviu avusese loc în primul meu an la Baton Rouge General. Trebuia să fie o poveste de-aia motivațională pe care-o dădeau duminică dimineața: fiica lui Richard Davis devenise psiholog, canalizându-și traumele din copilărie pe ideea de a ajuta alte suflete tinere și chinuite.

— Nu știu, spusesem în cele din urmă. Uneori nu există răspunsuri clare la întrebările astea. Este evident că avea o nevoie de dominație, de control, pe care n-am observat-o în copilărie.

— Ar fi trebuit s-o observe mama ta?

M-am oprit, privind fix.

— Nu era treaba mamei să observe toate comportamentele alarmante de care dădea dovadă tata. Adesea, nu există semnale de alarmă flagrante decât atunci când e prea târziu. Uitați-vă la Ted Bundy^[7], la Dennis Rader^[8]. Aveau iubite și soții, aveau acasă familii care nu știau ce fac ei noaptea. Mama nu era răspunzătoare pentru el, pentru faptele lui. Avea viața ei.

— Chiar pare că avea viața ei. S-a aflat pe durata condamnării lui că mama ta a fost implicată în câteva relații extraconjugale.

— Da. Evident că nu era perfectă, dar nimeni nu e perfect...

— Mai ales una cu Bert Rhodes, tatăl Lenei.

Am tăcut, cu imaginea lui Bert Rhodes luând-o razna încă proaspătă în minte.

— L-a neglijat pe tatăl tău din punct de vedere emoțional? Avea de gând să-l părăsească?

— Nu, am spus, clătinând din cap. Nu, nu l-a neglijat. Erau fericiți împreună – adică mie mi s-a părut că erau fericiți. *Păreau fericiți.*

— Te-a neglijat și pe tine? După condamnare, a încercat să se sinucidă, deși doi copii sub optsprezece ani încă depindeau de ea.

În acel moment mi-am dat seama că povestea era deja scrisă; n-aș fi putut să spun nimic ca s-o schimb. Mai rău de-atât, se foloseau de cuvintele mele – de cuvintele mele în calitate de psiholog, de cuvintele mele în calitate de fiică a lui – ca să-și confirme ideea ignorantă. Să demonstreze ceva.

Închid site-ul *Times* și deschid o fereastră nouă, dar, înainte să apuc să tastez, o știre de ultimă oră îmi apare pe ecran cu un țârâit.

CADAVRUL LUI AUBREY GRAVINO, GĂSIT.

12.

Nici măcar nu mă deranjez să dau click pe știre. În schimb, mă ridic de la birou și închid laptopul, după care, cu mintea-n ceață de la Ativan, traversez biroul și urc în mașină. Străbat fără greutate drumul, orașul, cartierul, intru pe ușă și, în cele din urmă, mă trezesc pe canapea, lăsând capul pe perne în timp ce ochii mi se îndreaptă spre tavanul de deasupra.

Și așa rămân tot restul weekendului.

E luni dimineață, iar casa încă miroase-a chimicale cu iz de lămâie de la soluția cu care am curățat blaturile de vin sâmbătă dimineața. În jurul meu e curat, dar eu nu mă simt curată. Nu mi-am mai făcut duș de când am venit de la cimitirul Cypress și încă văd pământul de pe cercelul lui Aubrey sub unghiile mele. Rădăcinile părului îmi sunt năclăite de grăsime; când îmi trec mâna prin el, părul îmi rămâne strâns, în loc să mi se reverse pe frunte, cum se întâmplă de obicei. Trebuie să fac un duș înainte să plec la muncă, dar nu-mi găsesc motivația.

Ceea ce simți tu acum, Chloe, seamănă cu simptomele sindromului de

stres posttraumatic. Sentimente de anxietate care persistă în ciuda absenței unui pericol iminent.

Bineînțeles, e mult mai ușor să dau sfaturi decât să le primesc. Mă simt ca o ipocrită, ca o impostoare, fiindcă recit cuvintele pe care le-aș spune unui pacient și le ignor cu bună știință când trebuie să mi le adresez mie însămi. Telefonul vibrează lângă mine, mișcându-se pe insula de marmură din bucătărie. Arunc o privire spre ecran: un mesaj nou din partea lui Tanner. Îl deschid și studiez paragraful din fața mea.

'Neața, iubito. Mă duc la ședința de deschidere – n-o să pot răspunde cam toată ziua. Să ai o zi faină. Mi-e dor de tine.

Ating ecranul cu degetele, iar cuvintele lui Tanner îmi ridică doar un pic greutatea de pe umeri. Nu pot explica efectul pe care-l are el asupra mea. Parcă ar ști ce fac în momentul ăsta; cum mă strecor sub apă, prea obosită ca să caut o creangă de care să mă agăț, iar el e mâna care iese dintre copaci, apucându-mă de bluză și scoțându-mă în siguranță din apă, chiar la timp.

Îi răspund la mesaj, pun telefonul înapoi pe blat și pornesc aparatul de cafea înainte să intru în baie și să răsucesc robinetul de la dus. Intru în apa fierbinte, iar jetul violent îmi dă senzația de ace înfipite în corpul gol. O las să mă ardă o vreme, făcându-mă carne vie. Încerc să nu mă gândesc la Aubrey, la cadavrul ei găsit în cimitir. Încerc să nu mă gândesc la pielea ei, zgâriată, murdară, plină de viermi care colcăie nerăbdători în jurul unei mese. Încerc să nu mă gândesc la cine a găsit-o – o fi fost polițistul ăla, tot fonfăit și cu răsuflarea tăiată care îi ducea cercelul în spațiul sigur al mașinii lui de patrulă încuiate. Sau poate-o fi fost tipa cu pantaloni kaki de camuflaj, care a sărit ca broasca în șanț sau pe un petic deosebit de des de meișor, cu țipătul oprit în gât, ieșind ca un horcăit profund, cu gălgâieli.

În schimb, mă gândesc la Tinner. Mă gândesc la ce face în momentul ăsta – intră într-un amfiteatru rece din New Orleans, ținând probabil în mână un pahar din polistiren cu cafea primită gratuit, și se uită prin mulțime după un scaun liber, cu un ecuson cu numele lui atârnat de gât. Îmi închipui că n-are nicio problemă să întâlnească oameni. Tanner poate să stea de vorbă cu oricine. În fond, a reușit în doar câteva luni să o transforme pe străina foarte protectoare cu emoțiile ei pe care a întâlnit-o pe holul unui

spital în logodnica lui.

Dar eu am inițiat prima noastră întâlnire. Îmi acord meritul ăsta. La urma urmei, cartea lui de vizită a ajuns între paginile cărții mele în ziua aceea. Eu aveam numărul lui, dar el nu îl avea pe al meu. Îmi aduc aminte vag cum am strecurat cartea în cutia care stătea pe mașina mea, apoi am pus-o pe bancheta din spate și m-am îndepărtat, urmărindu-l în oglinda retrovizoare cum intra în Baton Rouge General. Îmi aduc aminte că mi s-a părut drăguț, arătos. Pe cartea de vizită scria *Vânzări farmaceutice*, lucru care explica prezența lui acolo. Dar m-a făcut să mă întreb și dacă de-asta flirta cu mine – s-ar fi putut să fiu doar o altă clientă pentru el. O altă sumă de bani.

N-am uitat de cartea de vizită; știam că era acolo. Am lăsat-o acolo cât am putut de mult, n-am atins cutia cu cărți până când, trei săptămâni mai târziu, a mai rămas doar una. Îmi amintesc că am scos din ea teancuri de cărți prăfuite și le-am așezat pe rafturi până când a mai rămas o singură carte. Am coborât privirea spre cutia goală, Fata Pasăre mă fixa cu ochii ei reci, de bronz. *Miezul nopții în grădina binelui și a răului*. M-am aplecat și am ridicat-o, întorcând-o pe o parte. Mi-am trecut degetul peste marginile paginilor, pipăind locul unde încă stătea cartea lui de vizită. Mi-am strecurat degetul mare înăuntru și am deschis-o, fixându-i din nou numele cu privirea.

Tanner Briggs.

Am luat cartea de vizită și am plimbat-o printre degete, căzută pe gânduri. Numărul lui de telefon mă aștepta, o provocare tăcută. Înțelegeam aversiunea fratelui meu față de întâlniri, de ideea de a mă apropia prea mult de cineva. Pe de o parte, tata m-a învățat că e cât se poate de posibil să iubești pe cineva fără a-l cunoaște întru totul, iar gândul ăsta mă ținea trează noaptea. De fiecare dată când deveneam interesată de un bărbat, nu mă puteam abține să-mi pun întrebări. Ce ascundea? Ce nu-mi spunea? În care dulap se ascundeau scheletele lui, îngropate în întuneric? Precum întunericul din tata, mă îngrozea ideea de a le descoperi, de a le afla adevărata esență.

Dar, pe de altă parte, Lena mă învățase că se poate și să iubești pe cineva și să-l pierzi fără motiv. Să găsești persoana perfectă pentru tine și să te trezești într-o dimineață c-a dispărut, ori cu forța, ori de bunăvoie. Dacă găseam *într-adevăr* un bărbat potrivit și-mi era luat?

N-ar fi fost mai ușor să trec pur și simplu prin viață de una singură?

Deci asta făcusem eu am întregi. Fusesem singură. Trecusem prin liceu cu mintea în ceață. După ce Cooper a absolvit, iar eu am rămas singură, au început atacurile în sala de sport. Băieții șmecheri care încercau să-și demonstreze disprețul față de violența împotriva femeilor tăindu-mă cu briceagul pe antebraț, creștându-mi zigzaguri pe piele. „Pentru taică-tu”, scuipau ei, scăpându-le din vedere ironia situației. Îmi aduc aminte cum mergeam spre casă, cu sângele picurându-mi pe brațe precum ceara topită dintr-un sfeșnic, o mică linie punctată care șerpuia prin oraș ca pe o hartă a comorii. La X e comoara. Îmi aduc aminte cum îmi spuneam că, dacă reușesc să intru la facultate, pot să plec din Breaux Bridge. Pot să plec departe de toate astea.

Zis și făcut.

Am ieșit cu băieți de la LSU^[9], dar în mare parte am avut relații superficiale; combinații făcute la beție în spatele unui bar aglomerat; intram pe furiș în dormitorul clădirii unei fraternități, lăsând ușa crăpată ca să pot auzi zgomotul estompat al petrecerii de-afară. Muzica nașpa care vibra prin pereții clădirii, râsetele cetelor de fete care răsunau pe holuri, palmele lor izbînd ușa. Șușotelile și privirile lor piezișe când ieșeam din dormitor, cu părul ciufulit, cu fermoarele descheiate. Cuvintele împleticite ale băiatului pe care pusesem ochii cu câteva ore înainte, subiectul listei mele meticuloase care scădea riscul de a se atașa prea mult de mine sau de a mă omorî în ungherele întunecate ale dormitorului. Nu era prea înalt sau prea musculos. Dacă se urca pe mine, îl puteam da cu ușurință deoparte. Avea prieteni (nu puteam risca să fie un singuratic furios), dar nu era nici sufletul petrecerii (nu-mi permiteam să risc nici cu un lăudăros care credea că totul i se cuvine. Un tip care să vadă corpul unei femei ca pe nimic altceva decât jucăria lui). Era mereu exact cât de beat trebuia să fie – nu destul de beat, încât să și-o ia în cap, dar destul de beat, încât să nu se poată ține pe picioare și să-i sticlească ochii. Și eu eram exact cât de beată trebuia să fiu – ușor amețită, încrezătoare în mine însămi, destul de debarasată de inhibiții încât să-l las să mă sărute pe gât fără să mă retrag, dar nu destul de beată încât să-mi pierd atenția, coordonarea, simțul pericolului. Poate că n-avea să-și amintească fața mea dimineată; în mod sigur n-avea să-mi țină minte numele.

Și așa-mi și plăcea; îmi plăcea anonimatul, de care nu avusesem parte în copilărie. Luxul apropierei – bătaile unei alte inimi lângă pieptul meu,

tremuraturul degetelor împreunate cu ale mele –, fără posibilitatea de a fi rănită. Singura mea relație semiserioasă nu s-a terminat bine; nu eram pregătită să formez un cuplu. Nu eram pregătită să mă încred pe deplin în altcineva. Dar, din nou, am făcut-o pentru a mă simți normală. Am făcut-o pentru a alunga singurătatea, pentru a-mi păcăli corpul ca să se simtă mai puțin singur prin prezența fizică a altui corp.

Dar cumva am reușit taman opusul.

După absolvire, spitalul îmi oferise prieteni, colegi, o comunitate cu care mă puteam înconjura pe timpul zilei, cu câteva ore înainte de a pleca seara spre casă și a mă așeza în rutina mea izolată. Și, pentru o vreme, a mers, dar, de când îmi lansasem propria afacere, mă trezisem *complet* singură. În ziua în care am luat din nou cartea de vizită a lui Tanner în mână, nu mai vorbisem cu cineva de câteva săptămâni, cu excepția mesajelor ocazionale din partea lui Coop sau a lui Shannon ori a azilului mamei, care-mi reaminteau să merg s-o vizitez. Știam că situația avea să se schimbe imediat ce pacienții aveau să înceapă să-mi intre pe ușă, dar nu era același lucru. Pe lângă asta, ei trebuiau să discute cu mine ca să-i sprijin, nu invers.

Cartea de vizită a lui Tanner era fierbinte în mâinile mele. Îmi aduc aminte cum m-am îndreptat spre birou și am luat loc, lăsându-mă pe spate în scaun. Am ridicat telefonul din furcă și am format un număr, iar țârâitul de la celălalt capăt al firului a persistat atât de mult, încât aproape c-am închis. Apoi, deodată, am auzit o voce.

— Tanner la telefon.

Am tăcut, cu răsuflarea oprindu-mi-se în gât. El a așteptat câteva secunde, apoi a încercat din nou.

— Alo?

— Tanner, am spus în cele din urmă. Chloe Davis la telefon.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului îmi întorcea stomacul pe dos.

— Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni, i-am amintit, intrând în pământ de rușine. La spital.

— Doamna doctor Chloe Davis, a răspuns el.

Auzeam din tonul lui că i se întipărise un zâmbet pe figură.

— Începusem să cred că n-o să mă mai sunați.

— Am despachetat, i-am explicat, iar ritmul cardiac mi-a încetinit. V-am... pierdut cartea de vizită, dar am găsit-o pe fundul ultimei cutii.

— Deci v-ați mutat de tot?

— Aproape, am răspuns, privind prin biroul aglomerat.

— Păi, ăsta-i motiv de sărbătoare. Vreți să bem ceva?

Niciodată nu acceptasem să beau cu un străin; fiecare întâlnire adevărată la care participasem fusese pusă la cale de prieteni comuni, ca favor bine intenționat despre care știam că era motivat doar de stânjeneala care apărea când eram singura dintr-un grup care venea singură. Am ezitat, aproape c-am născocit o scuză cum că eram ocupată. Însă, de parcă buzele mi s-ar fi mișcat împotriva creierului care le controla, m-am trezit aprobând. Dacă n-aș fi fost atât de disperată după conversație în ziua aceea, după orice fel de interacțiune umană, probabil că totul s-ar fi încheiat cu acel telefon.

Dar n-a fost așa.

O oră mai târziu, stăteam la barul din River Room, învârtind un pahar cu vin în mână. Tanner era pe scaunul de bar de lângă mine, studiindu-mi atent silueta.

— Ce-i? am întrebat, rușinată, dându-mi o șuviță de păr după ureche. Am mâncare între dinți sau ceva de genul ăsta?

— Nu, a râs el, clătinând din cap. Nu, numai că nu-mi vine să cred că stau aici, cu dumneavoastră.

L-am privit fix, încercând să-mi dau seama cum să iau comentariul lui. Oare flirta cu mine sau era vorba de ceva mult mai sinistru? Îl căutasem pe Tanner Briggs pe Google înainte de întâlnirea noastră – normal că o făcusem –, iar ăla era momentul în care urma să aflu dacă și el făcuse la fel. Căutând numele lui Tanner, nu găsisem decât o pagină de Facebook cu diverse fotografii cu el. Ținând în mână un pahar de whiskey în diverse baruri, pe terasă. Cu o crosă de golf într-o mână și cu o sticlă de bere de pe care picura apa în cealaltă. Stând cu picioarele încrucișate pe o canapea și ținând în brațe un bebeluș pe care descrierea fotografiei îl identifica drept fiul celui mai bun prieten al lui. Îi găsisem profilul de LinkedIn, care confirma faptul că profesa în domeniul vânzărilor farmaceutice. Era menționat într-un articol dintr-un ziar din 2015, care-i publicase timpul scos la Maratonul Louisianei: patru ore și nouăsprezece minute. Totul era cât se poate de obișnuit, inocent, aproape plictisitor chiar. Exact cum îmi doream.

Dar, dacă el m-ar fi căutat pe mine pe Google, ar fi găsit mai multe. Mult, mult mai multe.

— Așadar, a zis el, doamnă doctor Chloe Davis, spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră.

— Știi, nu trebuie să-mi spui mereu așa, „doamnă doctor Chloe Davis”. Sună atât de formal.

El a zâmbit și a sorbit o gură de whiskey.

— Atunci, cum să-ți spun?

— Chloe, am zis, privindu-l. Chloe, pur și simplu.

— Bine, Chloe pur și simplu...

I-am dat una peste braț cu dosul palmei, râzând. El mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Dar, pe bune, zi-mi despre tine. Stau aici și beau cu o străină; măcar asigură-mă și tu că nu ești periculoasă.

— Sunt din Louisiana, am replicat, tatonând terenul.

El n-a tresărit.

— Nu din Baton Rouge, dintr-un orășel aflat la o oră de-aici.

— Baton Rouge, get-beget, a zis el, înclinându-și paharul de băutură spre piept. Ce te-a determinat să te muți aici?

— Școala, am spus eu. Mi-am luat doctoratul la LSU.

— Impresionant.

— Mersi.

— Ai vreun frate mai mare posesiv de care-ar trebui să știi?

Am simțit din nou cum îmi sare inima; s-ar fi putut ca toate acele comentarii să fie o tentativă inocentă de flirt, dar puteau fi percepute și drept încercarea unui bărbat de a-mi smulge un adevăr pe care-l aflase deja. M-au copleșit toate celelalte prime întâlniri nereușite, momentele în care mi-am dat seama că persoana cu care făceam conversație știa deja tot ce se putea ști. Unii dintre ei mă întrebaseră direct – „Ești fiica lui Dick Davis, nu-i așa?” cu privirile disperate după informație, în timp ce alții așteptau nerăbdători, bătând cu degetele în masă în timp ce eu vorbeam despre alte lucruri, de parcă ideea de a recunoaște că aveam ADN comun cu un criminal în serie era ceva ce ar fi trebuit să fiu dornică să dezvălui.

— De unde-ai știut? am întrebat, încercând să-mi păstrez tonul degajat. E atât de evident?

Tanner a ridicat din umeri.

— Nu, a spus el, întorcându-se din nou spre bar. Doar că am avut cândva o soră mai mică și știu cum eram eu. Îl știam pe fiecare tip care se uitase vreodată la ea. La naiba, dac-ai fi în locul ei, probabil aș sta la pândă-n colțul barului ăstuia acum!

Nu mă căutase pe Google, după cum aveam să aflu la o întâlnire ulterioară. Paranoia mea legată de interogatoriul lui era exact asta – paranoia. Nici măcar nu auzise de Breaux Bridge, Dick Davis și toate fetele acelea dispărute. Avea doar șaptesprezece ani când se întâmplaseră toate astea; nu se prea uita la știri. Îmi închipui că mama lui îl ferise de ele la fel cum încercase a mea să mă ferească pe mine. Îi spusese povestea într-o noapte, în timp ce stăteam tolăniți pe canapeaua mea din sufragerie; nu știu ce mă determinase să aleg tocmai acel moment. Bănuiesc că-mi dădusem seama că la un moment dat trebuia să mărturisesc. Că adevărul meu, trecutul meu aveau să reprezinte momentul decisiv, care să ne determine viața împreună, viitorul – sau lipsa acestuia.

Așa că am început să vorbesc, să-i urmăresc fruntea umplându-se de riduri cu fiecare minut care trecea, cu fiecare detaliu cumplit. Și i-am spus *totul* –, despre Lena și despre festival, despre cum îl văzusem pe tata arestat în livingul nostru, despre cuvintele pe care le rostise înainte să fie scos rapid din casă în noaptea aceea. I-am spus ce văzusem pe fereastra dormitorului meu – pe tata, lopata – și despre faptul că locuința mea din copilărie încă exista acolo, goală. Abandonată în Breaux Bridge, cu amintirile din copilărie distorsionate ca într-o casă bântuită din realitate, ca într-o poveste de groază, ca în locul de care copiii fugeau ținându-și răsuflarea ca să nu invoce spiritele care bântuiau în mod sigur pereții casei. I-am spus că tata era închis. I-am spus despre înțelegeri și sentințele consecutive pe viață. Despre faptul că nu-l mai văzusem și nu-i mai vorbisem de aproape douăzeci de ani. M-am pierdut cu totul în acel moment, lăsând amintirile să se reverse din mine precum măruntaiele respingătoare dintr-un pește spintecat. Nu conștientizasem ce nevoie disperată aveam să le scot din mine, cum mă otrăveau pe dinăuntru.

Când am terminat, Tanner a tăcut. Am tras de un fir deșirat din tapițeria canapelei, stânjenită.

— Mă gândeam că trebuie neapărat să știi, i-am zis, cu capul plecat. Dacă *ieșim* sau ceva. Și te înțeleg perfect dacă-i prea mult pentru tine. Dacă te sperie, crede-mă, te înțeleg...

Apoi i-am simțit mâinile pe obraji, împingându-mi ușor capul în sus, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Chloe, a rostit el încet, nu e prea mult. Te iubesc.

Tanner a continuat prin a-mi spune că îmi înțelege durerea; nu în felul

artificial în care prietenii și rudele pretind că *înțeleg prin ce treci*, ci înțelegea cu adevărat. Își pierduse sora când avea șaptesprezece ani; dispăruse și ea, în același an ca fetele din Breaux Bridge. Pentru o clipă îngrozitoare, chipul tatei mi-a trecut prin minte ca o străfulgerare. Oare ucisese în afara orașului? Oare călătorise spre Baton Rouge la o oră distanță și ucisese și aici? M-am gândit repede la Tara King, cealaltă fată dispărută care nu semăna cu restul. Cea care ieșea din tipar. Cea care nu se potrivea – era încă un mister, după decenii. Și, deși Tanner a clătinat din cap, nu mi-a explicat mare lucru, mi-a spus doar numele ei. *Sophie*. Avea treisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat în cele din urmă, cu vocea ca o șoaptă îndepărtată.

Mă rugasem pentru o rezolvare, pentru niște probe concrete conform cărora tata să nu fi avut cum să fie implicat. Dar nu mi-au fost ascultate rugăciunile.

— Nu prea știm. Asta-i partea cea mai nasoală. Într-o noapte fusese la o prietenă și se îndrepta spre casă. Avea de mers doar câteva străzi; o făcea mereu. Și nu se întâmplase nimic rău până în noaptea aia.

Am aprobat din cap, imaginându-mi-o pe Sophie mergând singură pe un drum vechi, părăsit. Habar n-aveam cum arăta la față, deci era doar un corp. Corpul unei fete. Corpul Lenei.

Pielea mă ustură, e de un roșu-aprins, nefiresc, când ating cu degetele de la picioare preșul de la baie. Mă înfășor într-un prosop și intru în dressing, îmi plimb degetele peste două bluze cu nasturi, apoi aleg la întâmplare un umeras și-l agăț de clanță. Las jos prosopul și încep să mă îmbrac, aducându-mi aminte de cuvintele lui Tanner. „Te iubesc.” Habar n-avusesem cât de disperată eram după ele; cât de flagrantă era absența lor din viața mea până în momentul acela. Când Tanner rostise cuvintele, la doar o lună după ce începuserăm să ne facem curte, pentru o secundă îmi storsesem creierii să-mi aduc aminte când le auzisem ultima oară, când fuseseră rostite pentru mine și numai pentru mine.

Nu-mi aduceam aminte.

Intru în bucătărie și-mi torn cafea în ceașca pe care-o iau cu mine, trecându-mi degetele prin părul încă umed, încercând să usuc șuvițele. S-ar fi putut crede că strania coincidență dintre mine și Tanner avea să pună o distanță între noi – tatăl meu era răpitor, sora lui fusese răpită –, dar a făcut

exact opusul. L-a făcut pe Tanner să fie posesiv cu mine, la modul pozitiv. La modul grijuliu. Presupun că în același fel în care Cooper e posesiv – pentru că amândoi înțeleg pericolele inerente existenței unei femei. Pentru că amândoi înțeleg moartea și cât de repede te poate lua. Cât de nedrept poate pune stăpânire pe următoarea victimă. Și amândoi mă înțeleg pe *mine*. Înțeleg de ce sunt cum sunt.

Mă îndrept spre ușa cu cafeaua într-o mână și cu poșeta în cealaltă, ieșind în aerul umed al dimineții. E uimitor ce-mi poate face un singur mesaj din partea lui Tanner – cum îmi poate schimba toată dispoziția, toată perspectiva asupra vieții. Mă simt revigorată, de parcă apa de la duș nu mi-ar fi spălat doar mizeria de sub unghii, ci și amintirile care veneau odată cu ea; pentru prima oară de când am văzut chipul lui Aubrey Gravino pe ecranul televizorului meu, senzația că avea să se întâmple un lucru îngrozitor, care m-a tot urmărit, aproape c-a dispărut complet.

Încep să mă simt normală. Încep să mă simt în siguranță.

Urc în mașină și pornesc motorul; parcurg mecanic drumul spre serviciu. Țin radioul oprit, știind că tentația de a da pe știri ca să ascult detaliile macabre despre recuperarea cadavrului lui Aubrey o să fie prea mare. Nu am nevoie să știu așa ceva. Nu vreau să știu așa ceva. Îmi imaginez că sunt știri de primă pagină; n-o să am cum să le evit. Dar pentru moment, aș vrea să mă feresc. Ajung la birou și deschid ușa; lumina dinăuntru îmi arată că secretara mea a sosit deja. Intru în hol și mă întorc spre centrul încăperii, așteptând să văd obișnuitul pahar de șase sute de mililitri, de la Starbucks, pe biroul ei, să-i aud vocea cântată salutându-mă.

Dar nu scena asta o am în față.

— Melissa, spun eu, oprindu-mă brusc.

Stă în mijlocul biroului, cu obraji roșii, plini de pete. A plâns.

— E totul bine?

Clatină din cap, ascunzându-și fața în mâini. Aud un smiorcăit, apoi începe să se jelească, iar lacrimile-i picură pe podea dintre degete...

— E îngrozitor! spune ea, clătinând din cap. Ai văzut știrile?

Mă relaxez, expirând ușor. Se referă la cadavrul lui Aubrey. O clipă, sunt iritată. Nu vreau să vorbesc despre asta în momentul de față. Vreau să merg mai departe; vreau să uit. Mă îndrept spre ușa închisă a biroului meu.

— Le-am văzut, îi răspund, băgând cheia în broască. Ai dreptate, e îngrozitor. Dar măcar părinții ei știu acum ce s-a întâmplat.

Ea – și ridică privirea spre mine și mă privește fix, cu o expresie confuză.

— Cadavrul, o lămuresc. Măcar l-au găsit. Nu mereu se întâmplă asta.

Melissa știe despre tata, despre trecutul meu. Știe despre fetele din Breaux Bridge și despre faptul că părinții lor n-au fost atât de norocoși încât să primească înapoi cadavrele. Dacă s-ar fi judecat crima pe o scară, *presupus mort* ar fi fost cel mai departe de capăt. Nu e nimic mai rău decât lipsa unor răspunsuri, lipsa unui sfârșit. Lipsa siguranței, în ciuda faptului că toate probele indică realitatea cruntă pe care o simți în adâncul sufletului – fără un cadavru, nu o poți dovedi cu niciun chip. Mereu e umbra aia de îndoială, licărul ăla de speranță. Dar speranța falsă e mai rea decât nicio speranță.

Melissa se smiorcăie din nou.

— Ce... despre ce vorbești?

— Aubrey Gravino, îi răspund pe un ton mai aspru decât intenționasem. I-au găsit cadavrul sâmbătă în cimitirul Cypress.

— Nu vorbesc despre Aubrey, spune Melissa, rar.

Mă întorc spre ea, cu o grimasă. Cheia e în broască, dar încă n-am răsucit-o. În schimb, brațul meu atârână fără vlagă în aer. Se îndreaptă spre măsuța de cafea și apucă o telecomandă neagră, îndreptând-o spre televizorul de pe perete. De obicei, țin televizorul oprit în timpul programului, dar acum îl pornesc, iar ecranul negru se aprinde, dezvăluind un alt titlu roșu-aprins:

ȘTIRE DE ULTIMĂ ORĂ: A DOUA FATĂ DIN BATON ROUGE DISPĂRUTĂ.

Deasupra benzii cu informații care se derulează, e imaginea unei alte adolescente. Îi studiez cu atenție trăsăturile – părul blond-nisipiu care-i ascunde ochii albaștri și genele albe; pistruii șterși care i se revarsă pe pielea palidă ca de porțelan. Sunt vrăjită de tenul ei impecabil – pielea ei parc-ar fi de păpușă, de neatins – când aerul îmi iese din plămâni, iar brațul îmi cade pe lângă corp.

O recunosc. O știu pe fata asta.

— Vorbesc despre Lacey, spune Melissa, cu o lacrimă alunecându-i pe obraz în timp ce o privește ținută în ochi pe fata care-a stat săptămâna trecută

chiar în holul ăsta. Lacey Deckler a dispărut.

13.

Robin McGill a fost a doua fată ucisă de tatăl meu, continuarea lui. Era tăcută, rezervată, palidă și slabă ca scândura, cu părul de culoarea unui apus înflăcărat. Ai fi zis că-i un chibrit ambulant. Nu semăna nici pe departe cu Lena, dar asta nu conta. Nu o salvase. Pentru că, la trei săptămâni după ce dispăruse Lena, dispăruse și Robin.

Teama care urmasse dispariției lui Robin era de două ori cât teama care urmasse dispariției Lenei. Când dispare o singură fată, poți da vina pe multe lucruri. Poate s-o fi jucat pe lângă baltă și o fi alunecat în apă, trasă de fălcile vreunei arătări care pândeau undeva dincolo de suprafață. Un accident tragic – dar nu o crimă. Poate o crimă pasională; poate l-o fi scos din sărite pe tipul nepotrivit. Sau poate o fi rămas însărcinată și-o fi fugit, teorie care străbătuse orașul, la fel de apăsătoare și de împruțită precum ceața din mlaștină, până în ziua în care chipul lui Robin a început să apară la televizor – și toată lumea și-a dat seama că Robin n-a rămas însărcinată și n-a fugit. Robin era deșteaptă; era toată ziua cu nasu-n cărți. Nu se exterioriza și nu purta niciodată rochii mai scurte de jumătatea gambei. Până la dispariția lui Robin, chiar dădusem crezare tuturor acelor teorii. Cea cu adolescența fugară nu părea *chiar* atât de improbabilă, mai ales dacă era vorba de Lena. În plus, se mai întâmplase. Se mai întâmplase cu Tara. Într-un oraș ca Breaux Bridge, crima părea mult mai ieșită din comun.

Dar când dispar două fete în decursul unei luni nu e coincidență. Nu e un accident. Nu e vorba de circumstanțe. E un plan calculat, viclean și mai îngrozitor decât orice lucru prin care a trecut cineva dintre noi vreodată. Dincolo de orice închipuire.

Dispariția lui Lacey Deckler nu e o coincidență. O simt în oase. O știu așa cum am știut-o și acum douăzeci de ani, când am văzut fata lui Robin la știri; în momentul ăsta, când stau în birou cu fata lipită de ecranul televizorului în timp ce figura pistruiată a lui Lacey mă privește și ea fix, parc-aș avea doisprezece ani și-aș coborî din autobuzul școlii care revine din tabăra de vară când se lasă amurgul, alergând pe drumul ăla prăfuit. Îl văd pe tata, ghemuindu-se în așteptarea mea pe verandă; alerg spre el, deși

ar trebui să fug de el. Frica pune stăpânire pe mine precum o mână care mă apucă de gât.

Cineva e afară. Iarăși.

— *Tu ești bine?* mă smulge vocea Melissei din amețeală; mă privește, cu o expresie îngrijorată. *Ești cam palidă.*

— Sunt bine, îi spun, aprobând din cap. Doar că... amintirile, știi ce zic?

Ea dă din cap; înțelege că nu-i cazul să insiste.

— Îmi anulezi și mie programările de azi? După aceea poți să mergi acasă. Să te odihnești.

Ea aprobă din nou din cap, părând ușurată, apoi se îndreaptă cu pași târșâiți spre birou și-și ia căștile. Eu mă întorc din nou spre televizor, ridic telecomanda și dau mai tare sonorul, care umple camera treptat.

Pentru cei care-au deschis televizoarele mai târziu, am primit vești cum că o a doua fată din zona Baton Rouge, Louisiana, a fost dată dispărută – a doua în doar o săptămână. Repetăm, am confirmat că la două zile după ce trupul neînsuflețit al lui Aubrey Gravino a fost găsit în cimitirul Cypress, sâmbătă, 1 iunie, o altă fată a fost dată dispărută – de data aceasta este vorba despre Lacey Deckler, de cincisprezece ani, tot din Baton Rouge. Colega noastră Angela Baker este la fața locului, chiar la Liceul Magnet din Baton Rouge. Angela?

Transmisia se mută din studioul știrilor, iar imaginea lui Lacey dispare de pe ecranul verde; acum fixează cu privirea un liceu aflat la doar câteva străzi de cabinetul meu. Reporterita aprobă din cap, apăsându-și cu degetul casca din ureche, apoi începe să vorbească:

Mulțumesc, Dean. Mă aflu la Liceul Magnet din Baton Rouge, unde Lacey Deckler își încheie primul an. Mama lui Lacey, Jeanine Deckler, a spus autorităților că ți-a luat fiica de la școală vineri după-amiaza, după antrenamentele la atletism, apoi a dus-o la programare la psiholog, la doar câteva străzi distanță de-aici.

Mi se taie răsuflarea; arunc o privire spre Melissa, să văd dacă a observat

remarca, dar nu ascultă. Vorbește la telefon, tastând de zor pe laptop în timp ce-mi anulează programările. Mă simt prost că anulez o zi întreagă, dar pur și simplu nu sunt în stare să primesc pacienți în momentul ăsta. Pentru că aș fi cu gândul în altă parte. Aș fi cu gândul la Aubrey, Lacey și Lena.

Arunc din nou o privire către televizor.

După programare, Lacey ar fi trebuit să se îndrepte pe jos spre casa unei prietene, unde trebuia să petreacă weekendul, dar nu a mai ajuns.

Camera se îndreaptă acum spre o femeie identificată drept mama lui Lacey; aceasta plânge cu fața la obiectiv, explicând cum crezuse că Lacey își închisese pur și simplu telefonul, cum mai făcea uneori:

— Nu e ca alți copii, toată ziua cu nasu-n Instagram; Lacey are nevoie din când în când de deconectare. E sensibilă.

Își aduce aminte cum descoperirea cadavrului lui Aubrey fusese catalizatorul necesar pentru a-și da fiica dispărută și, în stilul clasic feminin, simte nevoia să demonstreze lumii că e o femeie bună, o femeie atentă. Îi ascult suspinele...

— Nici în visele mele cele mai îngrozitoare nu aș fi crezut că i s-a întâmplat ceva, altfel aș fi dat-o dispărută mai devreme, bineînțeles...

Și brusc înțeleg: Lacey a plecat de la programarea de vineri după-amiaza, de la programarea cu mine, și n-a mai ajuns la destinația următoare. A ieșit pe ușa de la intrare și a dispărut, ceea ce înseamnă că acest cabinet, cabinetul *meu*, a fost ultimul loc în care-a fost văzută în viață, iar eu am fost ultima persoană care-a văzut-o.

— Doamnă doctor Davis?

Mă întorc. Vocea nu îi aparține Melissei, care stă la birou, fixându-mă cu privirea, cu căștile strânse în jurul gâtului. E o voce mai groasă; o voce de bărbat. Privirea mi se îndreaptă repede spre prag, unde observ doi polițiști stând în fața biroului meu. Înghit în sec.

— Da?

Intră amândoi, iar cel din stânga, mai scund, ridică brațul și arată o insignă.

— Sunt detectiv Michael Thomas, iar el este colegul meu, ofițer Colin Doyle, spune el, făcând un semn din cap spre bărbatul mai masiv din

dreapta lui. Am vrea să schimbăm câteva cuvinte cu dumneavoastră despre dispariția lui Lacey Deckler.

14.

În secția de poliție era cald – neplăcut de cald. Îmi aduc aminte de ventilatoarele în miniatură poziționate în jurul biroului șerifului, de aerul stătut, reciclat, care sufla în toate direcțiile, de bilețelele adezive lipite de biroul lui care fluturau în briza caldă. Șuvițe din părul meu de copil se mișcau în bătaia ventilatoarelor, gâdilându-mi obrazul. Urmăream broboanele de transpirație picurând pe gâtul șerifului Dooley, îmbibându-i gulerul și lăsându-i o pată de culoare închisă. Prima zi de toamnă venise și plecase, dar căldura era tot sufocantă.

— Chloe, scumpo, mi-a zis mama, strângându-mi degetele în palma ei transpirată. Ce-ar fi să-i arăți și domnului șerif ce mi-ai arătat mie azi-dimineață?

Am coborât privirea spre cutia din poala mea, evitând să-l privesc în ochi. Nu voiam să-i arăt. Nu voiam ca el să știe ce știam eu. Nu voiam să vadă lucrurile pe care le văzusem eu, lucrurile din cutie, pentru că, dacă le vedea, totul avea să se termine. Totul avea să se schimbe.

— Chloe.

Am ridicat privirea spre șerif, care se apleca spre mine peste birou. Avea o voce groasă, severă, dar oarecum dulce, probabil din cauza accentului sudist târăgănat care făcea fiecare cuvânt să sune apăsător și molcom, de parcă ar fi fost îmbibat în melasă. Era cu ochii pe cutia din poala mea; cutia veche de bijuterii în care-și ținea mama cerceii cu diamante și broșele bunicii înainte ca tata să-i cumpere una nouă de Crăciunul care trecuse. Avea înăuntru o balerină care se învârtea când ridicai capacul, dansând în ritmul unor clopoței delicați.

— E-n regulă, scumpo, a spus el. Faci ce trebuie. Ia-o de la început. Unde-ai găsit cutia?

— Mă plictiseam azi-dimineață, am spus eu, ținând cutia din lemn aproape de abdomen și scobind cu unghia o așchie. E încă foarte cald și n-am vrut să mă duc afară, m-am hotărât să mă machiez în joacă, să mă prostesc cu părul, chestii de-astea.

Am roșit, dar atât șeriful, cât și mama s-au prefăcut că nu observă. Fusesem mereu destul de băiețoasă din fire, preferând să mă hârjonesc cu Cooper în curte în loc să-mi perii părul, dar, de când petrecusem ziua cu Lena, începusem să observ la mine lucruri pe care nu le observasem înainte. Cum ar fi modul în care îmi ieșeau în evidență claviculele când îmi prindeam părul sau cum buzele mele păreau mai cărnoase dacă le dădeam din belșug cu luciu cu aromă de vanilie. Am lăsat cutia jos și m-am șters cu antebrațul la gură, brusc conștientă că încă aveam luciu pe buze.

— Înțeleg, Chloe. Continuă.

— M-am dus în cameră la mama și la tata și am început să scotocesc prin dulap. N-am vrut să-mi bag nasul – am continuat, privind-o pe mama. Pe bune, n-am vrut. Mă gândeam să iau o eșarfă sau ceva cu care să-mi leg părul, dar pe urmă am văzut cutia ta de bijuterii, cu toate agrafele-alea faine ale bunicii.

— E-n regulă, draga mea, a spus mama, cu o lacrimă alunecându-i pe obraz. Nu sunt supărată pe tine.

— Și am luat-o, am zis, coborând privirea spre cutie. Și am deschis-o.

— Și ce ai găsit înăuntru? a întrebat șeriful.

Buzele au început să-mi tremure; am strâns cutia la piept mai tare.

— Nu vreau să fiu turnătoare. Nu vreau să bag pe nimeni în bucluc.

— Trebuie doar să vedem ce e în cutie, Chloe. Nu intră nimeni în bucluc deocamdată. Hai să vedem ce e-n cutie, apoi mergem mai departe.

Am clătinat din cap, dându-mi în sfârșit seama de gravitatea situației. N-ar fi trebuit să-i arăt niciodată mamei cutia; n-ar fi trebuit să spun nimic. Ar fi trebuit să trântesc capacul și să pun cutia la loc în ungherul ăla prăfuit și să uit de ea. Dar nu asta am făcut.

— Chloe, mi s-a adresat șeriful, îndreptându-se de spate. Problema devine serioasă. Mama ta a făcut niște afirmații foarte grave și trebuie să vedem ce e în cutia aia.

— M-am răzgândit, am zis, intrând în panică. Cred că eram doar zăpăcită sau ceva de genul ăsta. Sunt sigură că nu-i nimic.

— Erai prietenă cu Lena Rhodes, nu-i așa?

Mi-am mușcat limba și am aprobat încet din cap.

— Da, domnule. Mereu s-a purtat frumos cu mine.

— Ei, Chloe, cineva a ucis-o pe fata asta.

— Domnule șerif, a intervenit mama, aplecându-se în față.

El a întins mâna spre ea și a continuat să mă fixeze cu privirea.

— Cineva a ucis-o pe fata asta și a lăsat-o într-un loc atât de cumplit, încât nici n-am reușit s-o găsim. N-am reușit s-o găsim și s-o dăm înapoi părinților ei. Ce zici de asta?

— Mi se pare îngrozitor, am șoptit, cu o lacrimă alunecându-mi pe obraz.

— Și mie la fel. Dar asta nu e tot. Când omul ăsta a terminat cu Lena, nu s-a oprit. Același om a mai ucis cinci fete. Și poate c-o să mai ucidă cinci până la sfârșitul anului. Deci, dacă știi ceva despre cine ar putea fi omul ăsta, trebuie neapărat să știm, Chloe. Trebuie neapărat să știm înainte să ucidă din nou.

— Nu vreau să vă arăt nimic ce i-ar putea face probleme tatei! am spus, cu lacrimile șiroind pe obraji. Nu vreau să mi-l luați!

Șeriful s-a lăsat pe spate în scaun, cu o privire înțelegătoare. A tăcut un minut, apoi a deschis gura și a vorbit din nou.

— Nici măcar dacă ar salva o viață?

•

Ridic privirea spre cei doi bărbați care stau în fața mea – detectivul Thomas și ofițerul Doyle. Sunt în biroul meu, așezați pe fotoliile rezervate de obicei pacienților, fixându-mă cu privirea. Așteaptă. Așteaptă ca eu să spun ceva, așa cum așteptase și șeriful Dooley cu douăzeci de ani în urmă.

— Îmi pare rău, le zic, îndreptându-mă în scaun. M-am pierdut un pic în gânduri. Puteți să repetați întrebarea?

Bărbații se uită unul la altul, apoi detectivul Thomas împinge o fotografie pe biroul meu.

— Lacey Deckler, spune el, bătând cu degetul în fotografie. Vă spune ceva numele sau fața ei?

— Da. Lacey este o pacientă nouă. Am consultat-o vineri după-amiaza. Dacă e să mă iau după știri, de-asta ați venit.

— Aveți dreptate, spune ofițerul Doyle.

E prima oară când îl aud pe ofițer vorbind și întorc repede capul spre el. Îi recunosc vocea. I-am mai auzit sunetul răgușit, gâtuit. E același ofițer care-a venit în fugă când am găsit cerceul lui Aubrey. Același ofițer care mi l-a smuls din mână.

— Pe la ce oră a plecat Lacey de la cabinetul dumneavoastră vineri după-amiază?

— Ăăă, ea a fost ultima pacientă programată, răspund, luându-mi privirea de la ofițerul Doyle și îndreptând-o din nou spre detectiv. Deci presupun că a plecat în jur de șase și jumătate.

— Ați văzut-o când a plecat?

— Da. De fapt, nu. Am văzut-o când a plecat din biroul meu, dar nu am văzut-o ieșind din clădire.

Ofițerul îmi aruncă o privire întrebătoare, de parcă m-ar cunoaște și pe mine.

— Deci, din câte știți dumneavoastră, e posibil să nici nu fi părăsit clădirea?

— Cred că pot afirma cu certitudine că a părăsit clădirea, spun eu, înghițind în sec ca să-mi alung iritarea. După ce ieși din hol, n-ai unde să mergi decât afară. Există doar o debara a omului de serviciu, mereu încuiată, și o baie mică lângă ușa de la intrare. Atât.

Bărbații aprobă din cap, aparent mulțumiți.

— Despre ce-ați vorbit pe durata ședinței de terapie? întreabă detectivul. Mă foiesc pe scaun.

— Asta nu vă pot spune. Relația dintre psiholog și pacient este una strict confidențială; nu împărtășesc cu nimeni ceea ce-mi spun pacienții între acești patru pereți.

— Nici măcar dacă ar putea salva o viață?

Simt o lovitură de pumn în piept, parcă-mi scoate cineva tot aerul din plămâni. Fetele dispărute, întrebările polițiștilor. Totul e mult prea asemănător. Pentru o clipă, chiar am impresia c-o să leșin.

— Îmi... îmi pare rău, mă bâlbâi. Ce-ați spus?

— Dacă Lacey v-ar fi mărturisit ceva pe durata ședinței de terapie de vineri care să poată duce la salvarea unei vieți, ne-ați spune?

— Da, răspund, cu voce nesigură.

Cobor privirea spre sertarele biroului, spre pastilele care-mi conferă siguranța, atât de aproape și totuși atât de departe. Am nevoie de o pastilă. Am nevoie de o pastilă în momentul ăsta.

— Da, bineînțeles. Dacă mi-ar fi spus ceva care să-mi trezească până și cea mai mică bănuială că ar fi în pericol, v-aș spune.

— Și-atunci de ce a venit la terapie? Dacă nu era nimic în neregulă cu ea.

— Sunt psiholog, îi spun și degetele îmi tremură. A fost prima noastră

ședință; a fost ceva introductiv. Am vrut doar să ne cunoaștem. Are niște... probleme de familie și are nevoie de ajutor pentru a le înfrunta.

— Probleme de familie, repetă ofițerul Doyle.

Încă mă privește cu suspiciune sau cel puțin așa mi se pare mie.

— Da. Și îmi pare rău, dar atât vă pot spune.

Mă ridic în picioare, semn că e momentul ca ei să plece. M-am aflat în locul unde a fost găsit cadavrul lui Aubrey, exact același ofițer s-a apropiat de mine când *țineam în mână* o probă, pentru numele lui Dumnezeu – iar acum sunt ultima persoană pe care Lacey a văzut-o înainte să dispară. Aceste coincidențe asociate cu numele meu de familie m-ar plasa drept în mijlocul anchetei – lucru pe care nu mi-l doresc câtuși de puțin. Arunc o privire prin birou, căutând indicii care mi-ar trăda identitatea, trecutul. Nu țin aici amintiri personale, n-am nicio poză cu familia, nicio aluzie la Breaux Bridge. Au numele meu și numai numele meu, dar, dacă vor să știe mai mult, e suficient.

Se uită din nou unul la altul și se ridică în picioare simultan, iar scârțâitul scaunelor îmi zbârlește părul de pe brațe.

— Atunci, doamnă doctor Davis, vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat, spune detectivul Thomas, dând din cap. Și dacă vă mai amintiți ceva care-ar putea fi relevant pentru ancheta noastră, orice lucru pe care credeți că ar trebui să-l știm...

— O să vă anunț, îi zic, zâmbind politicos.

Ei se îndreaptă spre ușă, o deschid larg și se uită în holul rămas gol. Ofițerul Doyle se întoarce spre mine și ezită.

— Nu vă supărați, doamnă doctor Davis, încă un lucru. Îmi păreți foarte cunoscută, dar nu știu de unde să vă iau. Ne-am mai întâlnit?

— Nu, răspund, încrucișându-mi brațele. Nu, nu cred.

— Sunteți sigură?

— Sunt destul de sigură. Vă rog să mă scuzați, am ziua plină de programări. Pacienta de la ora nouă urmează să apară dintr-o clipă în alta.

15.

Pășesc în hol, iar liniștea desăvârșită îmi amplifică sunetul respirației.

Detectivul Thomas și ofițerul Doyle au plecat. Poșeta Melissei a dispărut, iar ecranul calculatorului ei e negru. Televizorul încă urlă, iar chipul lui Lacey bântuie încăperea cu prezența ei nevăzută.

L-am mințit pe ofițerul Doyle – ne-am mai întâlnit, în cimitirul Cypress, când mi-a luat cerceul unei fete moarte din palmă. Am mințit și în legătură cu programările de azi. Mi le-a anulat Melissa – așa cum i-am cerut în mod explicit –, iar acum e luni, ora nouă și un sfert dimineața, iar eu nu am altceva mai bun de făcut decât să stau, să mă uit pe pereți și să las gândurile negre să mă mănânce de vie și să-mi vomite oasele.

Dar știu că nu pot să fac asta. Nu mai pot.

Țin telefonul în palmă, gândindu-mă cu cine pot să vorbesc, pe cine pot să sun. Cooper sare din schemă – și-ar face prea multe griji. Mi-ar pune întrebări la care nu vreau să răspund, ar trage concluzii pripite pe care încerc din răspuțuri să le evit. M-ar privi cu îngrijorare, cu ochii îndreptându-se spre sertarul meu, apoi din nou spre mine, întrebându-se în tăcere ce leacuri am ascunse acolo în întuneric. Nu, am nevoie de cineva calm, rațional. De cineva care să mă liniștească. Următorul care-mi vine în minte e Tanner, dar el e la o ședință. Nu pot să-l deranjez pentru așa ceva. Nu e vorba de faptul că nu m-ar asculta – problema e exact opusul. Ar lăsa tot și s-ar grăbi să-mi sară în ajutor, iar eu nu pot să-l las să facă așa ceva. Nu pot să-l târăsc în asta. În fond, ce e totuși *asta*? Nu-i nimic altceva decât amintirile mele, demonii mei nepotoliți care stau să iasă la suprafață. El nu poate face nimic ca să rezolve problema, nu-mi poate spune nimic ce nu mi s-a mai spus. Nu de asta am eu nevoie acum. Am nevoie de cineva care să mă asculte.

Ridic brusc capul. Deodată, știu unde să mă duc.

Îmi iau poșeta și cheile, încui ușa de la birou, apoi sar din nou din mașină și o iau spre sud. În câteva minute, opresc lângă un indicator pe care scrie *Centrul de Asistență Socială Riverside*, un grup de clădiri de culoarea polenului, care se profilează în depărtare. Mereu am presupus că nuanța aleasă imita lumina soarelui, fericirea, chestii de-astea care dau sentimente plăcute. La un moment dat, chiar am ajuns să cred lucrul ăsta, convingându-mă că zugrăveala de o anumită culoare putea ridica moralul pacienților care stau acolo. Dar galbenul cândva aprins s-a spălăcit, iar pereții laterali ai clădirii sunt veșnic decolorați de nemiloasele urme ale vremii și vremurilor, jaluzelele care lipsesc fac ferestrele să pară că rânjesc

știrb, iar buruienile se ițesc prin crăpăturile din trotuar de parcă ar vrea și ele să scape. Mă apropiu de clădiri și nu mai văd soarele strălucind spre mine, culoarea căldurii, a energiei și a veseliei. În schimb, văd semne ale neglijării, cum ar fi un cearșaf pătat sau gălbeneala dinților neîngrijiți.

Dacă aș fi pacientă, deja știu ce mi-aș spune.

Faci proiecții, Chloe. E posibil să simți neglijarea în aceste clădiri pentru că tu ai neglijat pe cineva dinăuntru?

Da, da. Știu că răspunsul este da, dar asta nu înseamnă că e mai ușor. Virez spre un loc de parcare din apropierea intrării și trântesc portiera un pic cam tare, apoi ajung la intrarea automată și pătrund în hol.

— Salutare, Chloe!

Mă întorc spre recepție și îi zâmbesc femeii care-mi face cu mâna. E masivă, cu sâni mari, cu părul strâns într-un coc și îmbrăcată cu o bluză moale, cu imprimeu decolorat. Îi fac și eu cu mâna, apoi mă sprijin de birou.

— Bună, Martha! Cum îți merge azi?

— Nu-i rău, nu-i rău. Ai venit s-o vezi pe mama?

— Da, doamnă.

Zâmbesc.

— A trecut ceva vreme, zice ea, scoțând un registru și împingându-l spre mine.

Simt după tonul ei că mă judecă, dar încerc să nu o bag în seamă; în schimb, cobor privirea spre registru. Pagina e curată, iar eu îmi scriu numele în rubrica de sus, observând data din colțul din stânga – luni, 3 iunie. Înghit în sec, încercând să ignor înțepătura din piept.

— Știu, spun eu în cele din urmă. Am fost ocupată, dar asta nu-i o scuză. Ar fi trebuit să vin mai devreme.

— Acușica vine nunta, nu-i așa?

— Luna viitoare. Îți vine să crezi așa ceva?

— Bravo ție, scumpo! Bravo ție! Știu că mămica ta se bucură pentru tine.

Zâmbesc din nou, recunoscătoare pentru minciună. Aș vrea să pot să spun că mama se bucură pentru mine, dar adevărul e că nu pot să-mi dau seama.

— Du-te la ea, spune Martha, trăgând registrul în poală. Știi unde e. Ar trebui să fie o asistentă înăuntru cu ea.

— Mulțumesc, Martha.

Mă întorc cu fața spre holului central; din el pornesc trei holuri, care duc în direcții diferite. Holul din stânga mea duce la bucătărie, unde pacienții sunt serviți din recipiente cu feluri de mâncare produsă în masă – tigăi wok pline de omlete apoase, spaghetti cu carne și sos, pui cu mac servit cu o salată ofilită, îmbibată în dressing sărat.

Holul din mijloc duce în living, o zonă deschisă, cu televizoare și jocuri de societate și fotolii surprinzător de comode, în care am adormit în repetate rânduri. O iau pe holul din dreapta – pe cel plin de dormitoare, holul numărul trei – și merg pe porțiunea nesfârșită de linoleum ca marmura până când ajung la camera 424.

— Cioc-cioc, spun, bătând în ușa întredeschisă. Mamă?

— Intră, intră! Noi tocmai facem curat aici!

Arunc o privire în dormitor și o zăresc pe mama, prima oară după o lună. Ca de obicei, arată la fel, dar altfel. La fel cum a arătat în ultimii douăzeci de ani, dar altfel decât alege mintea mea să și-o amintească – tânără, frumoasă, plină de viață. Cu rochii de vară colorate, care-i atingeau în treacăt genunchii bronzăți, cu părul lung și ondulat prins cu agrafe în părți, cu obraji roșii de la căldura verii. Acum îi văd picioarele palide și plăpânde ițindu-se de sub deschizătura unui halat, în timp ce stă cocoțată în scaunul cu rotile, cu o figură inexpressivă. Asistenta îi perie părul, tuns până la umeri, în timp ce ea privește fix pe o fereastră cu vedere spre parcare.

— Bună, mamă, îi spun, apropiindu-mă ceva mai mult.

Mă așez pe marginea patului și zâmbesc.

— Bună dimineața!

— Bună dimineața, scumpo! răspunde asistenta.

E nouă – nu o recunosc. Pare să simtă lucrul ăsta și continuă să vorbească.

— Mă numesc Sheryl. Mămica ta și cu mine ne-am apropiat în ultimele câteva săptămâni, nu-i așa, Mona?

O bate ușor pe mama pe umăr și zâmbește, o mai perie de câteva ori, apoi o întoarce cu scaunul cu rotile cu fața spre mine. Chiar și după atâția ani, fața mamei încă mă șochează. Nu e desfigurată sau ceva de genul ăsta; nu e mutilată în așa hal încât să nu mai poată fi recunoscută. Dar e altfel. Lucrurile mărunte care o făceau să fie *ea* s-au schimbat – sprâncenele ei, odată perfect pensate, au crescut prea mult, dând feței o alură masculină.

Are pielea ca de ceară, lipsită de orice urmă de machiaj, și părul spălat cu șampon ieftin din supermarket, care-i face vârfurile sârmoase și rebele.

Și gâtul. Cicatricea aia lungă și groasă a rămas tot acolo, de-a curmezișul gâtului ei.

— Vă las cu ale voastre, spune Sheryl, îndreptându-se spre ușă. Dacă ai nevoie de ceva, strigă.

— Ți mulțumesc.

Sunt singură cu mama, care mă sfredelește cu privirea, iar sentimentul că am neglijat-o mă izbește din nou din plin. Mama a fost internată într-un azil din Breaux Bridge după tentativa de sinucidere. Încă eram prea mici ca să ne putem purta de grijă singuri – la doisprezece și cincisprezece ani am fost trimiși să locuim la o mătușă din suburbii –, dar tot aveam de gând s-o scoatem de-acolo când puteam. Apoi Cooper a împlinit optsprezece ani și ne-a fost clar că n-o să poată merge cu el; el nu putea sta locului destul de mult timp. Nu putea sta într-un loc. Ea avea nevoie de rutină. De rutină simplă, curată. Așa că am hotărât s-o mutăm la Baton Rouge când am intrat la LSU, iar eu aveam să preiau controlul după ce începeam lucrul... dar am găsit pretexte și pentru asta. Cum să-mi obțin diploma de doctorat îngrijind o mamă dependentă, cu dizabilități? Cum să întâlnesc pe cineva, să formez un cuplu, să mă căsătoresc – deși, sincer vorbind, mă descurcam destul de bine să-mi sabotez șansele și fără ajutorul ei? Așa că am ținut-o aici, la Riverside, spunându-ne în continuare că e ceva temporar. Până după absolvire. Până când reușeam să economisim destul. Până după deschiderea propriului cabinet. Dar anii au trecut, iar noi ne-am alungat vinovăția vizitând-o în fiecare weekend. Apoi am început să o vizităm pe rând, eu și Cooper mergeam o dată la două săptămâni fiecare, o vizitam în grabă, ne verificam telefoanele pentru că înghesuiam vizita printre alte obligații. Acum o vizităm de cele mai multe ori când ne sună asistentele să ne cheme. Sunt oameni buni, dar cred că vorbesc despre noi pe la spate. Ne judecă pentru că ne-am abandonat mama, pentru c-am lăsat-o în mâinile străinilor.

Dar ceea ce nu înțeleg ele e că și ea ne-a abandonat pe noi.

— Îmi pare rău că n-am mai venit să te văd de ceva vreme, îi spun, căutând cu privirea orice mișcare, orice semn de viață. Nunta e-n iulie și avem multe planuri de ultim moment de pus la punct.

Tăcerea se întinde alene între noi, deși m-am obișnuit deja cu asta. Vorbesc de una singură. Știu că nu o să-mi răspundă.

— Promit să-l aduc pe Tanner să te cunoască în curând. Ți-ar plăcea. E tare de treabă.

Ea clipește de câteva ori, bătând cu degetul în brațul scaunului cu roțile. Ochii mei se îndreaptă repede spre mâna ei. Fixând-o cu privirea, o întreb din nou:

— Ți-ar plăcea să-l cunoști?

Ea bate din nou cu degetul, cu blândețe, iar eu zâmbesc.

Am găsit-o pe mama întinsă cât era de lungă pe podeaua dressingului din dormitor, la puțin timp după condamnarea tatei – dressingul în care am găsit acea cutie. Cutia care i-a pecetluit soarta. Simbolismul poetic nu mi-a scăpat, nici măcar la doisprezece ani. Încercase să se spânzure cu o curea de-a lui din piele, însă grinda din lemn s-a rupt, iar ea a căzut și s-a izbit de pământ. Când am găsit-o, se făcuse vânăta la față, ochii îi ieșiseră din cap, iar picioarele începuseră să-i zvâcnească. Îmi aduc aminte c-am țipat după Cooper, să spună ceva, să facă ceva. Îmi aduc aminte cum stătea în hol, uluit, nemișcat. *FĂ CEVA!* am țipat din nou și l-am văzut clipind nedumerit, clătinând din cap, apoi fugind în dressing și încercând s-o resusciteze. La un moment dat, mi-a trecut prin minte să sun la 911, așa că am făcut-o. Și am reușit s-o salvăm parțial, dar nu de tot.

A fost în comă o lună; eu și Cooper nu eram destul de mari ca să luăm decizii de natură medicală, așa că decizia a rămas la latitudinea tatei, care era în închisoare. Nu a vrut s-o deconecteze. Nu putea să o viziteze, dar starea ei i-a fost comunicată clar – nu avea să mai meargă, să mai vorbească, să mai facă nimic de una singură vreodată. Totuși, el a refuzat s-o abandoneze. Nici simbolismul poetic al acelei situații nu mi-a scăpat – își petrecuse viața din afara celulei luând vieți, dar, odată ajuns după gratii, părea hotărât să salveze vieți. Ne-am văzut mama zăcând nemișcată săptămâni la rând pe un pat de spital, cu pieptul ridicându-se și coborând cu ajutorul unui aparat, până când, într-o dimineață, s-a mișcat singură – a deschis ochii.

Nu și-a recăpătat capacitatea de a se mișca. Nu și-a recăpătat vorbirea. Suferise de anoxie – o carență severă de oxigen la creier –, ceea ce o lăsase în ceea ce doctorii numeau „stare de conștiență minimă”. Foloseau cuvinte precum „extins” și „irreversibil”. Nu e cu totul prezentă, dar nici n-a dispărut de tot. Încă nu știm clar cât de profund înțelege lucrurile; uneori, când mă trezesc turuind despre viața mea sau a lui Cooper, despre toate

lucrurile pe care le-am făcut de când ea s-a hotărât că nu mai eram destul de importanți încât să merităm să rămână în viață pentru noi, văd o sclipire în ochii ei care-mi spune că mă aude. Că înțelege ce-i spun. Că-i pare rău.

Apoi, alteori, când privesc în ochii ei negri precum cerneala, nu văd altceva decât propria reflexie care mă fixează cu privirea.

Azi e o zi bună. Mă aude. Mă înțelege. Nu poate comunica verbal, dar își poate mișca degetele. Am învățat în decursul anilor că o bătaie cu degetul înseamnă ceva – varianta ei pentru o aprobare din cap, o indicație subtilă a faptului că înțelege ce-i spun.

Sau poate că-mi doresc eu asta, atâta tot. Poate că nu înseamnă absolut nimic.

O privesc pe mama, o întruchipare vie a durerii pe care a pricinuit-o tata. Sinceră să fiu, asta e motivul pentru care am lăsat-o aici toți anii ăștia. Da, e o mare responsabilitate să ai grijă de o persoană cu o dizabilitate atât de severă ca a ei – dar eu aș putea s-o fac dacă aș vrea asta cu adevărat. Am banii necesari pentru a angaja pe cineva care să mă ajute, poate chiar să aduc o asistentă să stea cu noi. Adevărul e că nu vreau. Nu-mi pot imagina cum ar fi s-o privesc în ochi în fiecare zi și să fiu obligată să re trăiesc la nesfârșit momentul în care am găsit-o. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi ca amintirile să-mi inunde casă, singurul loc în care am încercat din răputeri să păstrez o umbră de normalitate. Am abandonat-o pe mama pentru că așa e mai ușor. Exact la fel cum am abandonat casa în care am copilărit, nevrând să mai scotocesc prin lucrurile noastre și să re trăiesc ororile petrecute acolo și alegând în schimb să o las să putrezească, de parcă, dacă refuzam să-i recunosc existența, o făceam să fie mai puțin reală.

— Trec pe aici cu el înainte de nuntă, îi spun, fiind sinceră de data asta.

Vreau ca Tanner s-o cunoască pe mama și vreau ca mama să-l cunoască pe el. Pun mâna pe piciorul ei; e atât de plăpând, încât aproape că mă face să tresar. Cei douăzeci de ani de imobilitate au deteriorat mușchii și-au lăsat numai pielea și osul. Dar îmi dau silința să-mi țin mâna acolo, strângând-o cu blândețe.

— Dar, de fapt, mamă, nu despre asta voiam să vorbim. Nu de-asta sunt aici.

Cobor privirea în poală, conștientă că, odată ce cuvintele îmi ies pe gură, nu mai pot să le bag înapoi, să le înghit. O să rămână prinse în mintea mamei – o cutie încuiată cu o cheie dispărută. Și, odată ajunse acolo, ea n-o

să poată să le scoată. N-o să poată să vorbească despre asta, n-o să poată să articuleze nimic, să se descarce, așa cum fac eu – chiar în momentul *ăsta*. Deodată, totul îmi pare extrem de egoist. Dar nu mă pot abține. O spun și gata.

— Au mai dispărut fete. Au mai murit fete. Aici, în Baton Rouge.

Mi se pare că-i văd iarăși ochii făcându-se mari, dar s-ar putea să fie doar ce-mi doresc.

— Au găsit cadavrul unei fete de cincisprezece ani în cimitirul Cypress. Am fost acolo, cu echipa de căutare. I-au găsit cercelul. Apoi, azi-dimineață, a mai fost dată dispărută o fată. O altă fată de cincisprezece ani. Și pe ea o *cunoșteam*. Era o pacientă de-a mea.

În cameră se lasă tăcerea și, pentru prima oară după douăzeci de ani, tânjesc după vocea mamei mele. Am o nevoie disperată de cuvintele ei pragmatice, dar protectoare, să mă acopere precum o pătură iarna. Să-mi țină de cald. Să mă țină în siguranță.

„Situția e gravă, draga mea, trebuie să ai grijă. Să fii vigilentă?

— Mi se pare cunoscut, continui, privind pe fereastră. Ceva din toată povestea asta mi se pare... nu știu. La fel. Parcă am un déjà vu. A venit poliția să discute cu mine la cabinet și mi-a adus aminte de...

Mă opresc și mă uit la mama, întrebându-mă dacă și ea își aduce aminte de discuția noastră din biroul șerifului Dooley. De aerul umed, de bilețelele care fluturau în curentul de aer, de cutia din lemn care-mi stătea în poală.

— Parcă ies la suprafață discuții întregi. Parcă am exact aceleași discuții mereu. Dar pe urmă mă gândesc la ultima dată când m-am simțit așa...

Mă opresc din nou, aducându-mi aminte că amintirea *asta e* una pe care în mod sigur n-o am în comun cu mama. Nu-și aduce aminte de ultima dată când m-au năpădit amintirile în timpul facultății, amintiri atât de reale, încât n-am fost în stare să separ trecutul de prezent, *atunci* de *acum*. Realul de imaginar.

— Fiindcă se-apropie aniversarea, știu că probabil m-a apucat paranoia, atâta tot. Mai mult decât de obicei, știi tu.

Râd, luând mâna de pe piciorul ei ca să înăbuș zgomotul. Îmi ating ușor obrazul cu degetele și simt umezeală, o lacrimă, prelingându-mi-se pe față. Nu mi-am dat seama că plângeam.

— Oricum, cred că simțeam pur și simplu nevoia să spun asta cu voce tare. S-o spun cuiva, ca să mă ajute să-mi dau seama cât de prostesc sună.

Îmi șterg lacrima de pe obraz și-mi frec mâna de pantaloni.

— Doamne, ce mă bucur că ți-am spus ție înainte să spun oricui altcuiva. Nu știu de ce îmi fac atâtea griji. Tata e în închisoare. N-ar avea cum să fie implicat sau ceva de genul ăsta.

Mama mă fixează cu privirea, cu ochii plini de întrebări pe care știu că vrea să mi le pună. Eu cobor privirea spre mâna ei, spre spasmul imperceptibil al degetelor ei.

— M-am întors!

Tresar și mă întorc spre vocea din spatele meu. E Sheryl care stă în pragul ușii. Duc mâna la piept și expir.

— N-am vrut să te sperii, scumpete, râde ea. Vă simțiți bine?

— Da, îi răspund, dând aprobator din cap. Da, mă bucur că pot să-i mai povestesc una-alta.

— Primești tot felu' de musafiri zilele-astea, așa-i, Mona?

Zâmbesc, ușurată să aflu că și-a ținut și Cooper promisiunea de a veni în vizită.

— Când a trecut frate-miu pe-aici?

— Nu, nu fratele tău, zice Sheryl.

Trece în spatele mamei, pune mâinile pe spatele căruciorului cu roțile și eliberează frâna cu piciorul.

— Alt bărbat a fost. Zicea că-i prieten dă familie.

Mă uit la ea, încruntându-mă.

— Ce alt bărbat?

— Arăta modern așa, nu ca ăștia dup-acilea! A zis că vine din oraș.

Mi se strânge ceva – n piept.

— Șaten? Cu ochelari cu rame de baga?

Sheryl pocnește din degete, apoi arată spre mine:

— ăsta-i!

Mă ridic în picioare, luându-mi poșeta de pe pat.

— Trebuie să plec, spun eu, îndreptându-mă cu pași repezi spre mama și cuprinzând-o cu brațele de gât. Îmi pare rău, mamă. Pentru... tot!

Ies în fugă pe ușa deschisă și alerg pe holul lung, iar furia care-mi clocotește în piept crește cu fiecare lovitură a tocurilor. Cum îndrăznește? Cum *îndrăznește*. Ajung la recepție și mă izbesc de birou, gâfâind. Am o idee cu privire la identitatea vizitatorului misterios, dar trebuie să știu sigur.

— Martha, trebuie să văd registrul.

— Ai semnat deja, scumpete. Mai ții minte? Când ai venit?

— Nu, trebuie neapărat să văd ce vizitatori au trecut pe-aici. În weekendul ăsta.

— Nu cred că pot să te las să faci asta, dulceată...

— Cineva din clădirea asta a lăsat un bărbat care nu era autorizat să o viziteze pe mama. A spus că e un prieten de familie, dar nu e. E periculos și trebuie neapărat să știu dacă a fost aici.

— Periculos? Iubire, noi nu lăsam să intre oameni care nu sunt...

— Te rog. Te rog, lasă-mă să mă uit.

Ea mă fixează o secundă cu privirea, apoi se apleacă și ia registrul, îl împinge spre mine pe birou, iar eu îi spun în șoaptă un „mulțumesc”, apoi încep să dau paginile vechi, pline de semnături. Găsesc rubrica de ieri – din ziua pe care am petrecut-o lânsezind pe canapeaua din living – și mă uit repede pe lista de nume, iar inima-mi stă în loc când îl zăresc pe cel pe care-mi doream cu disperare să nu-l văd.

Acolo, cu scris dezordonat, e dovada pe care-o căutam.

Aaron Jansen a fost aici.

16.

Telefonul sună de două ori, apoi mă întâmpină vocea aia cunoscută.

— Băi, *dobitocule!* îi spun, fată să-mi mai bat capul cu prezentările.

Mă îndrept valvârtej către parcare, către mașina mea. Sunasem la biroul meu în secunda în care îi dădusem femeii registrul înapoi și reascultasem ultimul mesaj pe care mi-l lăsase Aaron vineri seară.

„Mă puteți suna direct pe acest număr.”

— Chloe Davis, răspunde el, cu o umbră de zâmbet în voce. Mă gândeam eu c-o să mă cauți azi.

— Ai fost în vizită la *mama*? N-aveai niciun drept!

— Ți-am spus c-o să-ți contactez familia. Te-am avertizat cinstit.

— Nu, am replicat, clătinând din cap. Nu, ai pomenit de tata! De ăla mă doare-n cur, dar de mama n-ai tu de ce să te-apropii!

— Hai să ne întâlnim! Evident, sunt în oraș. O să-ți explic totul.

— Du-te-n pizda mă-tii! scuipe eu. Nu mă întâlnesc eu cu tine! Ce-ai făcut tu încalcă etica!

— Chiar vrei să vorbești cu mine despre etică?

Mă opresc la câțiva centimetri de mașina parcată.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Hai să ne întâlnim și gata. Nu te rețin mult.

— Sunt ocupată, mint imediat, descuindu-mi mașina și strecurându-mă în ea. Am programări.

— Atunci vin la cabinet. Aștept pe hol până când ai liber.

— Nu...

Expir, închizând ochii. Îmi sprijin fruntea de volan. Tot jocul ăsta e inutil, din câte-mi dau seama. Asta n-o să se dea bătut. A venit cu avionul în Baton Rouge din New York City ca să ne întâlnim și, dacă vreau să-l împiedic să scotocească prin viața mea, trebuie să stau de vorbă cu el. Față-n față.

— Nu, te rog, nu face asta. Mă întâlnesc cu tine, bine? Ne întâlnim chiar acum! Unde vrei să mergem?

— Încă-i devreme. Ce-ai zice de-o cafea? Fac eu cinste.

— E un local lângă fluviu, îi spun, ciupindu-mă de pielea dintre sprâncene. Brewhouse. Ne întâlnim acolo în douăzeci de minute.

Închid telefonul, apoi bag mașina în marșarier și mă îndrept spre Mississippi. Sunt la doar zece minute distanță de cafenea, dar vreau să ajung acolo înaintea lui. Vreau să stau la o masă aleasă de mine în momentul în care el o să intre pe ușile alea. Vreau să controlez eu conversația, ca de pe locul șoferului, nu să fiu dusă ca o pasageră neajutorată unde vrea el. Nu vreau să fiu în defensivă, luată pe nepregătite, cum am fost în momentul ăsta.

Opresc pe un loc de parcare și intru în micuța cafenea, o bijuterie ascunsă pe River Road, parțial obstrucționată de stejari-de-Virginia încărcăți de frunze verzi-cenușii. Lumina dinăuntru e slabă. Comand un *latte*, iar privirea mi se oprește asupra unui avizier de lângă standul cu frișcă și zahăr. Înghesuit între reclamele la lecții de vioară tipărite pe fâșii mici de hârtie și un afiș de concert, este chipul lui Lacey Deckler, cu „DISPĂRUTĂ” scris în partea de sus, cu markerul. E prins cu capse de o altă foaie de hârtie, cu colțurile ițindu-se. Întind mâna și împing fotografia cu degetul, dezvăluind și afișul lui Aubrey din spatele ei – a fost deja înlocuită, acoperită cu bandă adezivă, ca un automat defect.

Mă strecor la o masă într-un colț și aleg scaunul întors cu fața spre ușa

de la intrare. Bat neliniștită cu degetele în pahar, dar îmi dau silința să le țin nemișcate, în ciuda agitației pe care o eman prin toți porii. Apoi aștept.

Cincisprezece minute mai târziu, *latte*-ul meu e rece. Mă gândesc să mă duc și să-i rog să mi-l încălzească, dar, înainte să apuc să fac vreo mișcare, îl văd pe Aaron intrând. Îl recunosc imediat după fotografia online – poartă o altă cămașă în carouri, cu nasturi, aceiași ochelari tâmpiți, de fițe –, deși nu mai e la fel de slăbănog ca în poză. Hainele îl strâng mai tare decât m-aș fi așteptat, iar geanta din piele pentru laptop îi atârna grea pe un umăr, strângându-i materialul pe un biceps pe care nu mă așteptam să-l văd. Mă întreb cu cât timp în urmă a fost făcută poza aia; mă gândesc că imediat după facultate. Când încă era un băiețandru. Continui să-l fixez cu privirea, urmărindu-l cum intră cu pas domol în cafenea și mijește ochii la meniul afișat în spatele barului. Comandă un cappuccino și plătește cash, lingându-și alene degetele și aruncând restul în borcanul cu bacșiș. Apoi se uită la tablourile de pe perete în timp ce așteaptă să fie gata băutura, iar șuierul espressoarei îmi zbârlește părul.

Din nu știu ce motiv, calmul lui mă deranjează. Mă așteptam să intre alergând, dornic să ajungă înaintea mea, cum fusesem și eu dornică s-ajung înaintea lui. Voiam să-l văd gâfâind, transpirat, căutând să mă prindă. În schimb, el întârzie. Se comportă de parcă el ar avea tot timpul din lume. Se comportă de parcă *el* ar avea situația sub control – și-atunci îmi dau seama.

Știe că sunt aici. Știe că-l urmăresc.

Mina asta calmă, atitudinea asta degajată. Se dă-n spectacol, doar pentru mine. Încearcă să mă perturbe, să mi se bage pe sub piele. Ideea mă scoate din sărite mai mult decât ar trebui.

— Aaron! țin eu, dând din mână mai tare decât ar trebui.

El înalță capul și privește spre mine.

— Chloe, salut! îmi răspunde zâmbind.

Se îndreaptă spre masă și-și pune geanta pe scaun.

— Mulțumesc c-ai acceptat să ne vedem!

— Sunt doctor Davis. Și nu prea mi-ai dat de ales.

El zâmbește larg.

— Aștept să-mi vină cappuccinoul, spune el. Să-ți iau ceva?

— Nu, spun eu, arătând spre paharul din mâinile mele. E-n regulă, mersi.

— Ești aici de mult? întreabă el. Pare că ți s-a răcit cafeaua.

Arunc o privire spre el, întrebându-mă de unde-o ști asta. Probabil că mi

se citește confuzia pe față, pentru că-l văd rânjind ușor, apoi face un gest spre condensul care s-a adunat pe paharul meu.

— Nu-i abur.

— Câteva minute.

— Hm, face el, cu ochii la cafeaua mea. Păi, dacă vrei să o încălzesc...

— Nu. Hai să începem și gata.

El zâmbește, aprobă din cap. Apoi se întoarce din nou la bar să-și ia băutura.

Ei bine, e oficial, gândesc eu, ducându-mi latte-ul la buze și făcând o grimasă când simt lichidul la temperatura camerei, dar mă străduiesc să beau. Asta-i un dobitoc.

Aaron se strecoară pe scaunul din fața mea și scoate un carnet din geantă în timp ce eu îmi las paharul jos. Arunc o privire spre legitimația lui de presă, prinsă frumos de marginea tricoului, cu logoul *The New York Times* imprimat mare în partea de sus.

— Înainte să te-apuci să iei notițe, trebuie să stabilim clar niște lucruri, îi spun. Asta nu e un interviu. E o conversație sinceră în care eu îți cer să încetezi să-mi mai hărțuiești familia.

— N-aș prea zice că, dacă te-am sunat de două ori, asta se încadrează la hărțuire.

— Ai vizitat-o pe mama la azil.

— Da, în legătură cu treaba asta, spune el, suflecându-și mânecile până la cot. Am fost două minute în camera ei, trei, cel mult.

— Sunt sigură c-ai primit niște informații extrem de interesante, ripostez, încruntându-mă la el. Nu-i tace gura, așa-i?

El tace o vreme, privindu-mă peste masă.

— Sincer, nu mi-am dat seama că... dizabilitatea ei... e atât de severă. Îmi pare rău.

Aprob din cap, satisfăcută de acea mică victorie.

— Dar eu nu m-am dus acolo ca să discut cu ea, continuă el. Nu tocmai de-aia. Mă gândeam că poate reușesc să obțin și niște informații, dar m-am dus mai mult pentru că știam c-o să îți atragă atenția. Știam că n-o să ai de ales și o să te întâlnești cu mine.

— Și de ce-ți dorești cu atâta disperare să te întâlnești cu mine? îl întreb. Ți-am spus deja. Nu vorbesc cu tata. Nu am o relație cu el. Nu-ți pot oferi nimic de valoare. Sincer, îți pierzi vremea...

— S-a schimbat subiectul. Nu mai e vorba despre asta acum.

— Bun, spun eu, nesigură în ce direcție se îndreaptă discuția. Dar despre ce e vorba?

— Despre Aubrey Gravino. Și-acum despre Lacey Deckler.

Simt cum îmi crește ritmul cardiac. Îmi plimb iute privirea prin încăpere, deși cafeneaua e pustie. Cobor vocea la nivelul unei șoapte.

— De ce crezi tu că am ceva de spus despre aceste fete?

— Pentru că morțile lor... eu nu cred că e vorba de o coincidență. Cred că ele au o legătură cu tatăl tău. Și cred că tu mă poți ajuta să descopăr care e legătura.

Clatin din cap, strângându-mi cu putere paharul în mâini ca să le opresc tremuratul.

— Uite ce-i, începi să tragi concluzii pripite. Știu că tu ai impresia că așa o să obții un articol bun, dar, după cum sunt sigură că știi, având în vedere domeniul tău de interes și toate astea, astfel de chestii se întâmplă mereu.

Aaron zâmbește, impresionat.

— Te-ai documentat despre mine, îmi zice.

— Păi, tu știi totul despre mine.

— Corect. Dar uite care-i chestia, Chloe. Există niște asemănări. Asemănări pe care nu ai cum să le negi.

Mă gândesc din nou la discuția avută cu mama azi-dimineață. La senzația perfidă de déjà vu pe care o recunoscusem, la familiaritatea tulburătoare a întregii situații. Dar nu e prima oară când m-am simțit astfel, prima oară când am recreat în minte crimele tatălui meu. S-a mai întâmplat o dată și m-am înșelat. Amarnic.

— Ai dreptate, există niște asemănări. O adolescentă a fost omorâtă de un dubios care cutreieră străzile. E o nenorocire, dar, cum spuneam, se întâmplă mereu.

— Urmează comemorarea de douăzeci de ani, Chloe. Răpiri au loc mereu, dar cu criminalii în serie e altă poveste. Există un motiv pentru care toate astea se întâmplă chiar aici, chiar acum. Știi că există.

— Stai așa, cine-a zis ceva de vreun criminal în serie? Tare te mai pripești să tragi concluzia aia! Avem un singur cadavru. *Unul*. Din câte știm noi, s-ar putea chiar ca Lacey să fi fugit de-acasă.

Aaron mă privește, cu o sclipire de dezamăgire în ochi. Acum el e cel

care coboară vocea.

— Știm amândoi bine că Lacey nu a fugit.

Oftez și privesc peste umărul lui Aaron afară, pe fereastră. Briza se întetește, iar mușchiul-spaniol flutură în vânt. Observ cum cerul își schimbă culoarea de la un albastru ca ouăle de măcăleandru la un cenușiu apăsător, ca de furtună; chiar și dinăuntru, simt greutatea ploii care urmează să vină. Lacey mă fixează cu privirea de pe posterul ei cu *PERSOANĂ DISPĂRUTĂ*; ochii ei m-au urmat tocmai până aici. Nu mă simt în stare să privesc în ei.

— Și ce crezi tu că se întâmplă, mai exact? îl întreb, încă privind fix afară, spre copacii din depărtare. Tata e la închisoare. E un monstru, nu neg, dar nu e baubau. Nu mai poate face rău nimănui.

— Știu. Știu că nu e el, evident. Dar cred că e cineva care încearcă să fie *ca* el.

Îi arunc o privire, mușcându-mi partea interioară a buzei.

— Cred că avem de-a face cu un criminal la indigo. Și sunt dispus să fac pariu că, până la sfârșitul săptămânii, o să mai moară cineva.

17.

Orice criminal în serie are o semnătură a lui. Ca un nume mâzgălit în colțul unei picturi sau o aluzie ascunsă în scenele unui film. Artiștii își doresc ca munca să le fie recunoscută, imortalizată. Ținută minte mult timp după ce ei nu mai sunt. Nu e mereu atât de cumplit cum apare-n filme – porecle crestate pe piele, părți ale corpului tăiate și împrăștiate prin oraș. Uneori e ceva foarte simplu, precum faptul că locul crimei e curat sau modul în care cadavrele sunt așezate pe podea. Tipare de urmărire alcătuite de martori care nu bănuiesc nimic sau proceduri ritualice care se repetă iar și iar până când apare un tipar. Un tipar care nu se deosebește prea mult de felul în care oamenii obișnuiți își văd de rutina lor într-un ritm metodic în fiecare dimineață, de parcă n-ar exista altă metodă de a face un pat sau de a spăla un vas. Am învățat că oamenii sunt sclavii obișnuinței, iar luarea unei vieți poate dezvălui multe lucruri despre un om. Fiecare crimă este unică, precum o amprentă. Dar tata n-a lăsat în urmă cadavre pe care să-și lase amprente, nici locuri ale crimelor care să-i păstreze autograful, nici

amprente care să poată fi luate și analizate. Ceea ce i-a făcut pe locuitorii orașului să se întrebe: cum să lași o semnătură fără pânză?

Răspuns: n-ai cum.

Departamentul de Poliție din Breaux Bridge a petrecut toată vara lui 1999 căutând prin toată Louisiana fie și un singur indiciu despre identitatea lui. A ascultat șușoteli despre probe care să indice un suspect viabil, o semnătură ascunsă la un loc al crimei care părea să nu existe. Dar, bineînțeles, n-au găsit nimic. Șase fete moarte și nici măcar un martor nu putea indica vreun bărbat care să pândească prin apropierea bazinului comunal sau vreo mașină care să se strecoare noaptea pe stradă, pândindu-și prada. În cele din urmă, eu fusesem cea care găsisese răspunsul. O puștoaică de doisprezece ani care voia să se joace cu trusa de machiaj a mamei-sii, scotocind prin spatele unui dressing în căutare de eșarfe cu care să-și prindă părul. Și atunci, când țineam în mână cutia aia din lemn, mi-am dat seama de lucrul care le scăpa tuturor din vedere.

În loc să lase probe, tata le lua.

•

— Nici măcar dac-ar salva o viață, Chloe?

Vedeam transpirația picurând pe ceafa șerifului Dooley. Mă privea fix, cu o intensitate cum nu mai văzusem niciodată. Mă privea pe mine și privea cutia din mâinile mele.

— Dacă ne dai cutia aia, s-ar putea să salvezi o viață. Gândește-te la asta! Dacă ar fi putut cineva să salveze viața Lenei și ar fi ales să nu o facă, de teamă să nu bage pe careva-n bucluc?

Am coborât privirea în poală, aprobând ușor din cap. Apoi am întins brațele în față înainte să apuc să mă răzgândesc.

Șeriful mi-a cuprins mâinile în mâinile lui înmănușate – cauciucul era alunecos, dar cald –, apoi mi-a luat cu blândețe cutia din strânsoare. A privit în jos, spre capac, apoi l-a deschis, iar sunetul clopoțelilor a umplut încăperea. M-am ferit de privirea lui, alegând în schimb să privesc fix spre balerină, care se învârtea în cercuri perfecte.

— Sunt bijuterii, am spus eu, cu ochii încă la dansatoare.

Parcă mă hipnotiza s-o urmăresc învârtindu-se în tutu-ul ăla roz, spălăcit, cu brațele ridicate. Îmi aducea aminte de Lena, de cum se rotea la festival.

— Văd asta. Știi cui îi aparțin?

Am aprobat din cap. Știam că el căuta un răspuns, dar nu eram în stare

să-l dau. Cel puțin nu de bunăvoie.

— Ale cui sunt bijuteriile, Chloe?

Am auzit un suspin scos de mama, care stătea lângă mine, și i-am aruncat o privire. Dusesse mâna la gură și clătina violent din cap. Văzuse deja conținutul cutiei; i-l arătasem acasă. Așteptasem să-mi dea o altă explicație în afară de aceea care mi se forma deja în minte. Singura explicație care avea logică. Dar nu putea.

— Chloe?

M-am uitat iar la șerif.

— Cercelul din buric e al Lenei, am răspuns. Ala de-acolo, din mijloc.

Șeriful a băgat mâna în cutia de bijuterii și a scos micul licurici argintiu. Părea mort, petrecuse săptămâni întregi în întuneric. Fără lumina soarelui de la care să-și ia strălucirea.

— De unde știi?

— Am văzut-o pe Lena purtându-l la Festivalul Racilor. Ea mi l-a arătat.

El a aprobat din cap, punându-l la loc în cutie.

— Și celelalte? m-a întrebat.

— Recunosc colierul de perle, a spus mama, cu vocea gătită de lacrimi.

Șeriful a aruncat o privire spre ea, apoi a băgat din nou mâna în cutie și a ridicat un șirag de perle. Erau mari, roz și legate cu o fundă în spate.

— A fost al lui Robin McGill. Am... am văzut-o purtându-l. Într-o duminică, la biserică. Am spus că-mi place mult, că e unic. Richard era cu mine. Și el l-a văzut.

Șeriful a expirat, aprobând din nou din cap, apoi l-a pus la loc în cutie. În următoarea oră au fost identificate toate celelalte bijuterii – cerceii cu diamante ai lui Margaret Walker, brățara din argint a lui Carrie Hollis, inelul cu safir al lui Jill Stevenson, cerceii rotunzi din aur alb ai lui Susan Hardy. Nu găsiseră ADN pe niciuna dintre bijuterii – fuseseră curățate cu meticulozitate, cutia fusese ștersă –, dar părinții lor ne confirmaseră bănuielile. Fuseseră cadouri cu ocazia absolvirii clasei a opta, a confirmării botezului, a unei aniversări. Erau daruri menite să sărbătorească momentele importante ale maturizării fiicelor lor, intrate în schimb în veșnicie printr-o moarte înainte de vreme.

— Ne ești de mare ajutor, Chloe. Mulțumim.

Am aprobat din cap, iar ritmul clopoțelilor îmi inducea o moleșeală tulbure. Șeriful Dooley a trântit capacul cutiei, iar eu am ridicat repede

capul, smulsă din transă. El mă fixa din nou cu privirea, cu mâna pe cutia închisă.

— L-ai văzut vreodată pe tatăl tău interacționând cu Lena Rhodes sau cu vreuna dintre celelalte fete dispărute?

— Da.

Mintea îmi era copleșită de imagini de la festival. Cum el se uita la abdomenul ei neted, dezgolit. Cum lăsase capul în jos când își dăduse seama că fusese văzut.

— L-am văzut uitându-se la ea o dată la Festivalul Racilor. Când ea îmi arăta cerceul din buric.

— Ce făcea el?

— Doar... se uita fix la ea. Ea avea bluza ridicată. L-a observat că se uită și i-a făcut semn cu mâna.

Mama a pufnit lângă mine și a clătinat din cap.

— Mulțumesc, Chloe, a spus șeriful. Știu că nu ți-a fost ușor, dar ai făcut ceea ce trebuia.

Am aprobat din cap.

— Înainte să te lăsăm să pleci, mai ai ceva să ne spui despre tatăl tău? Vreun lucru important pe care ar trebui să-l știm?

Am expirat și mi-am strâns brațele la piept. Era cald în încăperea, dar brusc am simțit că încep să tremur.

— L-am văzut odată cu o lopată, am spus, evitând privirea fixă a mamei. Pentru ea era ceva nou.

— Traversa curtea, venea din mlaștina din spatele casei noastre. Era întuneric, dar... era acolo.

Toată lumea a tăcut, noua descoperire așternându-se în cameră precum ceața apăsătoare de dimineață.

— Unde erai când l-ai văzut?

— În camera mea. Nu puteam să dorm și am o băncuță, chiar sub fereastră, unde-mi place să citesc... îmi pare rău că n-am spus nimic mai devreme. Nu am... nu am știut...

— Sigur că n-ai știut, scumpete, a spus șeriful Dooley. Sigur că n-ai știut. Ai făcut mai mult decât destul.

•

Un tunet îmi reverberează acum prin toată casa, făcând paharele de vin care atârnă cu susu-n jos în dulapul cu băuturi alcoolice să zdrăngănească

de parcă ar fi niște dinți care clănțane. Urmează să vină încă o furtună de vară. Simt încărcătura electrică din aer, simt gustul ploii care se-apropie.

— Chlo, tu m-ai auzit?

Ridic privirea dinspre paharul pe jumătate plin cu cabernet. Amintirea biroului șerifului Dooley începe să dispară; în schimb, îl văd pe Tanner stând sprijinit de blatul din bucătărie, cu mânele suflecate și cu un cuțit de măcelărie într-o mână. S-a întors mai devreme în după-amiaza asta de la conferință; când am ajuns acasă de la cabinet, l-am găsit dansând pe Louis Armstrong prin bucătărie, cu șorțul meu în carouri, iar ingredientele pentru cină erau împrăștiate pe insulă. Imaginea asta mă face să zâmbesc.

— Scuze, nu, îi răspund. Ce ziceai?

— Spuneam c-ai făcut mai mult decât destul.

Strâng paharul un pic mai tare, iar piciorul delicat stă să se rupă sub presiunea degetelor mele. Îmi storc creierii ca să-mi aduc aminte despre ce vorbeam. Am fost cu totul pierdută în gânduri zilele astea, copleșită de amintiri. Mai ales că Tanner a fost plecat, casa a fost goală, iar eu m-am simțit de parc-aș fi trăit din nou în trecut. Când Tanner rostește cuvintele, nu-mi dau seama dacă vin într-adevăr de la el sau mi le-am închipuit, le-am scos din străfundurile minții mele și i le-am băgat în gură ca să mi le regurgitez. Deschid gura să vorbesc, dar el mă întrerupe.

— Polițiștii ăia n-aveau niciun drept să dea buzna așa la tine-n cabinet, continuă el, cu privirea îndreptată spre tocătorul din fața lui.

Taie niște morcovi, manevrând cuțitul cu mișcări rapide, fluide, apoi îi dă într-o parte și trece la roșii.

— Slavă Domnului că n-aveai vreun pacient în cabinet! Ar fi putut să-ți distrugă reputația, știi?

— Da.

Îmi aduc aminte. Vorbeam despre Lacey Deckler, despre cum mă interogaseră detectivul Thomas și inspectorul Doyle la serviciu. Mi se părea că era un lucru pe care trebuia să i-l spun, în caz că afla vreodată toată lumea despre ultimul loc în care ea fusese văzută.

— Păi, cred că eu am fost ultima persoană care a văzut-o în viață.

— S-ar putea să fie încă în viață. Încă nu i-au găsit cadavrul. A trecut deja o săptămână.

— Asta așa-i.

— Și cealaltă fată... de cât timp lipsea, de trei zile, până au găsit-o?

— Da, spun eu, învârtind vinul în pahar. Da, de trei zile. Am impresia că ești la curent cu toată povestea, nu?

— Da, păi, știi cum e. A fost la știri. Cam greu să te ferești de așa ceva.

— Și în New Orleans?

Tanner continuă să toace, iar zeama de roșii se scurge pe tocător și bălțește pe blat. Un alt tunet face toată casa să vibreze. El nu răspunde.

— Ție ți se pare c-ar putea fi vorba de aceeași persoană? îl întreb, încercând să-mi păstrez tonul degajat. Crezi că... știi tu... au vreo legătură?

Tanner ridică din umeri.

— Nu știu, răspunde, ștergând zeama de roșii de pe cuțit și băgând roșia în gură. Cred că-i prea devreme să-mi dau seama. Și ce întrebări ți-au pus ăia?

— Nu mare lucru. Tot încercau să mă convingă să le spun despre ce am vorbit cu ea la ședința de terapie. Evident, eu n-am vrut, lucru care i-a cam deranjat.

— Bravo ție!

— M-au întrebat dacă am văzut-o plecând din clădire.

Tanner se uită la mine, încruntându-se.

— Ai văzut-o?

— Nu. Am văzut-o ieșind din cabinet, dar n-am văzut-o ieșind din clădire, presupun c-a plecat. Dacă nu cumva a fost luată dinăuntru, dar...

Mă opresc, privind lichidul roșu-rubiniu din părțile laterale ale paharului meu.

— Pare cam puțin probabil.

El aprobă din cap și privește din nou spre tocător, apoi ia legumele tocate și le pune într-o tigaie încinsă. Mirosul usturoiului umple încăperea.

— Pe lângă asta, nici măcar n-a avut vreun rost, adaug eu. Mi se pare că ăștia nici măcar nu știu de unde să-nceapă.

O ploaie așezată se pornește afară, iar casa se umple de zgomotul a milioane de degete care răpăie pe acoperiș, vrând parcă să intre în casă. Tanner aruncă o privire pe fereastră, apoi se îndreaptă spre ea și o deschide, iar mirosul de pământ al furtunii de vară pătrunde în casă, amestecându-se cu mirosul mâncării gătite. Îl fixează o vreme cu privirea, urmărind cum plutește parcă prin bucătărie atât de firesc, adăugând piper în tigaia de legume sotate, dând cu mirodenii marocane pe o bucată de somon roz. Își aruncă un prosop de vase peste umărul masiv, iar inima mi se umple de

căldură când văd perfecțiunea scenei. Perfecțiunea lui. N-o să înțeleg niciodată de ce m-a ales pe mine: *nebuna de Chloe*. Se poartă de parcă m-ar fi iubit din clipa în care m-a întâlnit, din momentul în care a aflat cum mă cheamă. Dar încă există atât de multe lucruri pe care nu le știe despre mine. Atât de multe lucruri pe care nu le înțelege. Mă gândesc la micuța farmacie ascunsă în biroul meu – colacul meu de salvare –, acea adunătură de rețete false pe care i-am folosit numele pentru a le obține. Mă gândesc la copilăria mea, la trecutul meu. La ce am văzut. La ce am făcut.

„Nu te cunoaște, Chloe”.

Încerc să-mi alung cuvintele lui Cooper din minte, dar știu că are dreptate. Cu excepția familiei mele, Tanner mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva de pe lume, dar asta nu înseamnă mare lucru. Tot e ceva superficial. Tot e nenatural. Pentru că știu că, dacă ar fi să-i arăt cine sunt întru totul – dacă ar fi să i-o arăt pe *nebuna de Chloe*, să-mi expun miezul rânțed, pulsând, al ființei –, m-ar adulmeca o dată și ar da înapoi.

— Destul cu toate astea! spune el, aplecându-se peste blat și umplându-mi iar paharul care se golea. Cum a fost săptămâna ta, în rest? Ai reușit să faci ceva planuri de nuntă?

Mă duc cu gândul la dimineața de sâmbătă, la dimineața în care Tanner a plecat spre New Orleans. Avusesem de gând să mă ocup de niște planuri pentru nuntă – deschisese laptopul și răspunsese la niște e-mailuri, apoi știrile cu Aubrey Gravino îmi umpluseră livingul, iar amintirile mă prinseseră în propria minte ca într-o mașină scufundată în apă. Îmi aduc aminte cum plecasem de-acasă și condusesem ca o bezmetică prin oraș, dând peste echipa de căutare în cimitirul Cypress, găsind cercelul lui Aubrey, plecând cu câteva minute înainte să-i fie descoperit cadavrul. Mă gândesc la faptul că Aaron Jansen a vizitat-o pe mama, la teoria pe care mi-a împărtășit-o și pe care am încercat din răspuțuri s-o neg. E vineri; Aaron a prezis că o să mai apară un cadavru până luni. Până acum n-a apărut și, în fiecare zi care trece, o mică greutate mi-e luată de pe umeri. Am un moment de ușurare, pentru că s-ar putea ca el să se înșele.

Pentru o clipă, mă întreb ce să-i spun lui Tanner și hotărâsc că încă nu sunt pregătită ca el să mă cunoască – cel puțin nu partea asta din mine. Partea care-și autoadministrează medicamente pentru a-și potoli nervii. Partea care se alătură unei echipe de căutare într-un cimitir ca să încerce să găsească răspunsurile la întrebările pe care mi le-am tot pus timp de

douăzeci de ani. Pentru că Tanner nu-mi dă voie să mă ascund; nu-mi dă voie să mă tem. Îmi organizează petreceri-surpriză și planifică o nuntă în iulie, înfruntându-mi toate temerile iraționale cu tupeu. Dacă ar ști cum mi-am petrecut săptămâna cât a fost el plecat – îndopându-mă cu medicamente care-mi tulbură mintea, dându-i apă la moară unui reporter cu scenarii fictive în cap, implicând-o pe maică-mea în toată chestia asta, în ciuda faptului că ea nu e în stare să protesteze, să răspundă –, i-ar fi rușine. *Mie mi-e rușine.*

— A fost bine, spun eu. M-am hotărât asupra tortului de caramel.

— Faci progrese! strigă Tanner, apoi se apleacă și mai mult pe blat și mă sărută pe buze.

Îi răspund cu un sărut și mă dau un pic înapoi, studiindu-i cu atenție trăsăturile. El îmi analizează fața, ochii lui cercetează toată suprafața pielii mele.

— Ce-i? întreabă el, băgându-mi mâna în păr, îmi ia capul în mâini, iar eu mă sprijin de palma lui întinsă.

— Ce s-a întâmplat, Chloe?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspund zâmbind.

Un tunet vibrează ușor prin cameră, iar eu simt furnicături pe piele; nu-mi dau seama dacă reacționez la tunet sau la cum îmi mângâie degetele lui Tanner gâtul; la cum trasează cercuri lente pe pielea sensibilă aflată chiar dedesubtul urechii mele. Închid ochii.

— Mă bucur că ești acasă, atâta tot.

18.

Când mă trezesc, încă plouă, o ploaie lentă, leneșă, care mai are puțin și te împinge înapoi în somn. Stau întinsă în întuneric, simțind căldura trupului lui Tanner lângă mine, cu pielea lui goală lipită de a mea. Respiră încet, ritmic. Ascult burnița de-afară, uruitul scăzut al tunetului. Închid ochii și mi-o închipui pe Lacey, cu corpul pe jumătate îngropat undeva în noroi, cu ploaia spălând orice urmă de probă care ar fi putut fi lăsată.

E sâmbătă dimineață. A trecut o săptămână de când a fost găsit cadavrul lui Aubrey. Cinci zile de când a fost anunțată dispariția lui Lacey și de la întâlnirea mea față în față cu Aaron Jensen.

— Ce te face să crezi că e mâna unui criminal la indigo? Întrebasem eu, aplecată deasupra cafelei mele reci. Nu știm aproape nimic despre cazurile astea în momentul de față.

— Locația, momentul. Două fete de cincisprezece ani care corespund profilului victimelor tatălui tău sunt date dispărute, apoi găsite moarte, cu câteva săptămâni înainte de cea de-a douăzecea comemorare a dispariției Lenei Rhodes. Nu doar atât – toate astea se mai și întâmplă în Baton Rouge, orașul în care familia lui Dick Davis locuiește în momentul de față.

— Bun, dar există și diferențe. Nu s-au găsit cadavrele victimelor tatălui meu.

— Corect. Dar eu cred că ăsta, criminalul la indigo, *vrea* să fie găsite cadavrele. Vrea să-i fie recunoscute meritele muncii. A aruncat-o pe Aubrey într-un cimitir, în ultimul loc în care se știe c-a fost văzută.

— Da, dar eu tocmai asta zic. ăsta nu pare să-l copieze pe taică-miu. Pare c-a ales-o pe Aubrey la voia întâmplării, a omorât-o pe loc, apoi i-a lăsat cadavrul acolo, în grabă. Asta n-a fost crimă premeditată.

— Sau locul în care a aruncat-o are vreo semnificație. Vreun înțeles aparte. Poate că sunt indicii pe corpul ei pe care el voia ca ei să le descopere.

— Cimitirul Cypress nu are nicio semnificație aparte pentru taică-miu, spun eu, începând să mă agit. Momentul crimei e doar o coincidență...

— Deci tot o coincidență e și faptul că Lacey a fost următoarea răpită, la câteva minute după ce a plecat de la cabinetul *tău*.

Am ezitat.

— Pe mine unul nu m-ar mira să aflu că ai mai dat de ăsta, Chloe. Criminalii la indigo – ăștia imită cu un motiv. Poate că-l idolatrizează pe tipul pe care încearcă să-l copieze, poate că-l disprețuiesc, oricum, ideea e că-i copiază stilul. Victimele. Încearcă să *devină* criminalul dinaintea lor, poate chiar să-l întrecă în notorietate.

Am ridicat din sprâncene și am mai sorbit o gură de cafea.

— Criminalii la indigo ucid pentru că sunt obsedați de un alt criminal, a continuat Aaron, sprijinindu-și brațele de masă și aplecându-se în față. Știi totul despre el – ceea ce înseamnă că se prea poate ca această persoană să te cunoască. Se prea poate să te urmărească. S-ar putea s-o fi văzut pe Lacey plecând din biroul tău. Nu-ți cer decât să ai încredere în intuiția ta. Să fii atentă la ce se întâmplă în jur și să-ți ascuți instinctele.

M-am dus cu gândul înapoi la cimitirul Cypress, la senzația că eram urmărită de niște ochi din spate, în timp ce mă îndreptam spre mașină, apoi spre cabinet. M-am foit în scaun, simțindu-mă tot mai stânjenită de la un minut la altul. Discuțiile despre taică-miu mă lăsau mereu copleșită de vinovăție, dar niciodată n-am știut în ce direcție ar fi trebuit să fie îndreptată acea vinovăție. Oare mă simțeam vinovată pentru că-l trădasem, pentru că al meu fusese singurul deget care se îndreptase acuzator spre el și-l aruncase după gratii pentru tot restul vieții lui? Sau oare mă simțeam vinovată pentru că aveam același sânge, același ADN, același nume de familie? De cele mai multe ori, când venea vorba de taică-miu, simțeam o nevoie copleșitoare de a-mi cere scuze. Voiam să-mi cer scuze față de Aaron, de părinții Lenei, de toți locuitorii orașului Breaux Bridge. Voiam să-mi cer scuze față de toată lumea pentru simplul fapt că existam. Ar fi fost mult mai puțină durere în lume dacă Richard Davis nu s-ar fi născut niciodată.

Dar se născuse și, din cauza asta, mă născusem și eu.

Simt o mișcare lângă mine și arunc o privire spre Tanner, care stă întins, treaz, și mă fixează cu privirea. Mă urmărește, îmi urmărește ochii plimbându-se pe tavan în timp ce în minte mi se derulează din nou conversația cu Aaron.

— Bună dimineața!

El oftează, cu vocea gătită de somn în timp ce mă cuprinde în brațe și mă trage mai aproape de el. Pielea lui e caldă, dându-mi un sentiment de siguranță.

— La ce te gândești?

— La nimic, răspund, lăsându-mă strânsă mai tare în brațe.

Îi ating ușor umerii și zâmbesc, iar umflătura din boxerii lui se freacă de piciorul meu. Mă întorc cu fața spre el, apoi îi prind cu putere umerii între picioarele mele și în curând începem să facem dragoste, lent, într-o tăcere somnolentă. Corpurile ne sunt lipite unul de altul, umede de transpirația din zori, iar el mă sărută cu nesaț, cu limba alunecându-i pe gâtul meu, cu dinții apucându-mă de buză. Măinile lui încep să se plimbe pe corpul meu, pe picioarele mele, pe pântecul meu, apoi trec de pieptul meu și mi se îndreaptă spre gât.

Continui să-l sărut, încercând să nu bag în seamă senzația mâinilor lui în jurul gâtului meu. Aștept să și le mute în altă parte, oriunde altundeva. Dar

nu o face. Continuă să-și țină mâinile tot acolo în timp ce mă pătrunde din ce în ce mai tare, din ce în ce mai repede. Începe să mă strângă, iar eu scot un țipăt și mă trag înapoi, îndepărtându-mă cât de mult pot de el.

— Ce-i? întreabă el, ridicându-se în șezut.

Mă privește fix, speriat.

— Ți-am făcut ceva?

— Nu, spun eu, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu mi-ai făcut nimic. Doar că...

Mă uit la el, la expresia confuză de pe fața lui. La îngrijorarea din ochii lui la gândul că aș putea să tresar la atingerea lui, de parcă degetele lui ar fi chibrituri care-mi lasă arsuri pe piele. Dar pe urmă mă gândesc la cum m-a sărutat aseară în bucătărie. La cum mi-a luat pulsul sub maxilar cu degetele, la cum m-a apucat de gât cu blândețe, dar cu fermitate.

Îmi las din nou capul pe pernă și oftez.

— Îmi pare rău, îi zic, ținând ochii strâns închiși.

Trebuie neapărat să încetez să-mi ascult gândurile.

— Sunt cam agitată în momentul ăsta. Sar ca arsă, nu știu din ce motiv.

— E-n regulă, spune el, cuprinzându-mă cu brațul de talie.

Știu c-am stricat momentul – nu mai e excitat și nici eu nu mai sunt –, dar tot mă ține în brațe.

— Se întâmplă multe lucruri acum.

Știu că știe că sunt cu gândul la Aubrey și la Lacey, dar niciunul din noi nu pomenește ceva despre asta. Stăm întinși, în tăcere, ascultând ploaia. Chiar când am impresia c-a adormit, vocea-i coboară la nivelul unei șoapte.

— Chloe?

— Mmm?

— Ai ceva să-mi spui?

Tac, iar tăcerea mea prelungă îi spune tot ce trebuie să știe.

— Poți discuta cu mine. Despre orice. Sunt logodnicul tău.

Știu. Și îl cred. La urma urmei, i-am spus lui Tanner totul despre trecutul meu, despre tatăl meu. Dar e una să-mi relatez amintirile cu detașare, ca pe niște simple întâmplări, nimic mai mult. Și e cu totul alta să le re trăiesc în prezența lui. Să văd chipul tatălui meu în fiecare ungher întunecat, să aud cuvintele mamei răsunând din vocile altora. Și e și mai rău de-atât pentru că toate astea *chiar* s-au mai întâmplat – senzația asta de déjà vu. N-o să uit niciodată expresia de pe fața lui Cooper când m-a fixat cu privirea în ziua

aceea, când am încercat să mă explic, să-mi explic motivația. Expresia plină de îngrijorare, amestecată cu teamă în stare pură.

— Sunt în regulă. Pe bune. Doar că s-au întâmplat prea multe lucruri deodată. Disparațiile fetelor, comemorarea crimelor lui taică-miu care urmează...

Telefonul îmi vibrează violent pe noptieră, iar lumina ecranului scaldă parțial dormitorul nostru întunecat. Mă sprijin în cot și mijesc ochii la numărul necunoscut care încearcă să ia legătura cu mine.

— Cine e?

— Nu-s sigură. N-ar trebui să fie de la lucru, atât de devreme într-o sâmbătă dimineața.

— Răspunde, spune el, întorcându-se pe partea cealaltă. Nu se știe niciodată.

Iau telefonul și îl las să-mi vibreze în mână, apoi răspund și-l duc la ureche. Îmi dreg vocea înainte să vorbesc.

— Dr. Davis la telefon.

— Bună ziua, dr. Davis, sunt detectivul Michael Thomas. Ne-am întâlnit la cabinetul dumneavoastră să discutăm despre dispariția lui Lacey Deckler.

— Da, spun eu, aruncând o privire în direcția lui Tanner.

Se uită în telefon, derulează lista de e-mailuri.

— Îmi aduc aminte. Cu ce vă pot ajuta?

— Cadavrul lui Lacey a fost descoperit în această dimineață pe alea din spatele cabinetului dumneavoastră. Îmi pare rău că trebuie să vă anunț prin telefon.

Incnesc, ducând instinctiv mâna la gură. Tanner mă privește, lăsând telefonul în jos. Clatin din cap în timp ce ochii încep să mi se umple de lacrimi.

— Trebuie neapărat să veniți la morgă în această dimineață. Să vedeți cadavrul.

— Eu... ăăă...

Ezit, neștiind sigur dacă am auzit bine.

— Îmi pare rău, domnule detectiv, eu am întâlnit-o doar o dată pe Lacey. Sigur ar fi bine s-o chemați pe mama ei s-o identifice, nu? Eu abia o cunosc...

— A fost identificată. Dar, având în vedere că am găsit-o chiar în afara cabinetului dumneavoastră, iar mama ei a văzut-o ultima oară când a lăsat-o

acolo, putem spune cu siguranță în acest moment că dumneavoastră sunteți ultima persoană care-a văzut-o în viață. Am vrea să vă uitați la ea și să ne spuneți dacă e ceva diferit la ea în comparație cu momentul în care-ați văzut-o la terapie. Dacă vi se pare ceva nelalocul lui.

Expir, ducând mâna de la gură la frunte. Parcă se face mai cald în încăpere, iar ploaia de-afară devine mai zgomotoasă.

— Chiar nu știu în ce măsură aș putea să vă fiu de ajutor. Am petrecut o oră împreună. Abia dacă mai țin minte cu ce era îmbrăcată.

— Orice ne ajută. Poate dac-o vedeți, vi se îmbrospătează memoria. Cu cât veniți mai repede, cu-atât mai bine.

Aprob din cap, apoi închid telefonul și mă afund din nou în pat.

— Lacey a murit, spun eu, nu atât către Tanner, cât ca s-o recunosc față de mine însămi. Au găsit-o chiar lângă cabinetul meu. A fost *omorâtă* chiar lângă cabinetul meu! Probabil că încă eram sus.

— Deja știu unde vrei să bați cu asta, spune el, sprijinindu-se de tăblia patului.

Mâna lui o găsește pe a mea între așternuturi, iar degetele ni se întrepătrund.

— N-aveai ce să faci, Chloe. Nu puteai să faci absolut nimic. N-aveai de unde să știi.

Mă gândesc la taică-miu, la lopata aia pe care-o ducea pe un braț. O siluetă cufundată în umbre care traversa curtea noastră încet. De parc-ar fi avut tot timpul din lume. Eu, sus, tolănită pe băncuță, cu lanterna de citit, privind pe fereastră. Prezentă la întreaga scenă, fără să știu ce-aveam în fața ochilor.

„Îmi pare rău că n-am spus nimic mai devreme... Nu am... nu am știut!”

Oare îmi spusese Lacey ceva ce i-ar fi putut salva viața? Oare văzusem în ziua aia pe cineva ce părea suspect, pe cineva care-atârna pe lângă cabinet, dar îmi scăpase din vedere? Ca înainte?

Cuvintele lui Aaron îmi răsună în minte.

„Se prea poate ca această persoană să te cunoască. Se prea poate să te urmărească.”

— Ar trebui să plec, spun eu, dând drumul mâinii lui Tanner, apoi coborându-mi picioarele din pat.

Mă simt expusă când ies dintre așternuturi, iar goliciunea mea nu mai e puternică și intimă, așa cum era cu doar câteva minute în urmă. Acum

duhnește de la o poștă a vulnerabilitate și a rușine. Simt ochii lui Tanner privindu-mă în timp ce traversez dormitorul și intru în baie, mișcându-mă repede în întuneric și închizând ușa după mine.

19.

Cauza morții a fost strangularea.

Stau aplecată deasupra cadavrului lui Lacey, iar paloarea feței ei e de un albastru glacial. Medicul legist stă în stânga mea, ținând strâns în mână un clipboard; în dreapta, detectivul Thomas stă aplecat prea aproape. Nu știu ce să spun, așa că nu spun nimic, iar privirea mi se îndreaptă spre fata aceea pe care abia o cunoscusem. Fata care-mi intrase la voia întâmplării în cabinet și-mi vorbise despre problemele ei. Probleme pe care crezuse că eu aveam să i le rezolv.

— Vă puteți da seama după vânătăile-astea de-aici, continuă legistul, arătând spre gâtul ei cu un pix. Vedeți urmele degetelor. Sunt de aceeași mărime și e același spațiu între ele precum cele găsite pe Aubrey. Are și aceleași urme de legătură pe încheieturi și pe glezne.

Arunc o privire spre legist și înghit în sec.

— Deci credeți că aceste crime au legătură între ele? E același individ?

— Asta-i o discuție pe care o vom purta altă dată, mă întrerupe detectivul Thomas. Acum să ne concentrăm asupra lui Lacey. După cum spuneam, a fost găsită pe aleea din spatele cabinetului dumneavoastră. Vă duceți vreodată acolo?

— Nu, îi răspund, coborându-mi privirea fixă spre cadavrul din fața mea.

Părul îi e ud de la ploaie, lipindu-i-se de față ca o pânză de păianjen. Pielea ei palidă a devenit și mai palidă, făcându-i mulțimea de cicatrici și mai vizibilă, acele creștături roșii și subțiri care-i acopereau brațele și picioarele.

— Nu, mă duc rar acolo. Acolo intră camioanele de gunoi să golească tomberonul, atâta tot. Toată lumea parchează în față.

El aprobă din cap, expirând cu zgomot. Stăm un minut în tăcere în timp ce el îmi dă voie să procesez toată informația, să conștientizez oribilitatea scenei din fața mea. Îmi dau seama în momentul ăsta că, deși am fost înconjurată toată viața de moarte, e prima oară când văd un cadavru. Este

prima oară când privesc unul în ochi. Îmi închipui că în momentul ăsta ar trebui să-mi amintesc – să-mi amintesc de chipul lui Lacey, de cum arăta în ziua aceea, la cabinet, de cum arăta înainte de asta –, dar mintea mi-e goală. Nu-mi apare nicio imagine cu Lacey cu pielea roz, degetele vioaie și ochii plini de lacrimi, stând în fotoliul meu și vorbind despre taică-su. Dar n-o văd decât pe această Lacey. Pe Lacey cea moartă. Pe Lacey de pe masa medicală, împunsă de toți străinii.

— Vi se pare ceva diferit? întreabă el în cele din urmă, îndemnându-mă să-i răspund. Lipsesc ceva haine?

— Chiar nu-mi dau seama, spun eu, studiindu-i corpul.

Poartă un tricou negru, blugi scurți, spălăciți și pantofi sport Converse murdari, mâzgăliți în părțile laterale. Încerc să mi-o imaginez desenând pe pantofi la școală, plictisită, omorându-și timpul cu un pix. Dar nu pot.

— Cum spuneam, n-am fost foarte atentă la ce purta.

— În regulă, spune el. E în regulă. Mai încercați. Nu vă grăbiți.

Aprob din cap, întrebându-mă dacă așa arăta Lena la o săptămână după ce-i fusese luată viața. În timp ce zăcea undeva pe un câmp sau într-o groapă puțin adâncă. Înainte ca pielea să i se cojească și hainele să i se dezintegreze, mă întreb dacă arăta așa. Ca Lacey. Palidă și buhăită de la aerul cald și umed.

— V-a vorbit despre chestiile alea?

Detectivul Thomas face un semn din cap spre brațele ei, spre tăieturile micuțe de pe piele. Eu aprob din cap.

— Puțin.

— Dar despre aia?

Aruncă o privire spre cicatricea mai mare, de la încheietură, fulgerul ăla gros, cărnos, pe care-l observasem în urmă cu câteva zile.

— Nu, răspund, clătinând din cap. Nu, la aia n-am ajuns.

— Ce păcat, în mă-sa! spune el, încet. Era prea tânără ca să sufere-n halul ăsta.

— Da, încuviințez din cap. Da, așa e.

În încăpere se lasă tăcerea un minut, toți trei ținem un moment de reculegere pentru a deplânge nu doar violența morții acestei fete, ci și pe cea a vieții ei.

— N-ați verificat aleea mai devreme? întreb eu. Adică atunci când a fost dată dispărută inițial?

Detectivul Thomas mă privește și-i văd o străfulgerare de furie pe față. Faptul că a fost găsit cadavrul la doar câțiva metri de locul în care a fost văzută ultima oară în viață nu dă bine, iar el e conștient de lucrul ăsta.

— Da, zice în cele din urmă, oftând cu zgomot. Da, am verificat. Ori ne-a scăpat cumva din vedere, ori a fost pusă acolo mai târziu. Omorâtă în alt loc și mutată acolo.

— E o zonă destul de mică, spun eu. Îngustă. Tomberonul ocupă cea mai mare parte din spațiu. Dacă-ați verificat zona aia, nu-mi închipui cum v-a scăpat din vedere...

— Dacă mergeți rar în zona aia, de unde știți toate lucrurile astea?

— Văd din hol. Fereastra mea dă în zona aia.

El mă fixează cu privirea o secundă, iar eu îmi dau seama că încearcă să mă analizeze, să vadă dacă m-a prins cu minciuna.

— E evident că n-am cea mai bună priveliște, adaug eu, încercând să zâmbesc.

El aprobă din cap, ori mulțumit de răspunsul meu, ori reținându-l ca să revină mai târziu la el.

— Ei au găsit-o, spune el în cele din urmă. Gunoierii. Era înghesuită în spatele tomberonului. Când l-au ridicat să-l golească, i-au văzut cadavrul căzând.

— Atunci e clar că a fost mutată, îl întrerupe medicul legist, bătând-o pe partea din spate a brațelor. Ce vedeți aici e *livor mortis*. Sângele indică faptul că a murit pe spate, nu în șezut. Sau *înghesuită* undeva.

Un val de greață îmi străbate stomacul și încerc să mă opresc din a-i studia din nou cadavrul, evaluându-i rănila, dar nu pot. E plină de vânătăi, în mare, pielea pare marmorată pe alocuri, unde-mi dau seama că gravitația a forțat sângele să se așeze. Legistul a pomenit de urme de legături, iar privirea mi se plimbă de-a lungul membrelor ei, de la umeri la vârfurile degetelor.

— Ce altceva mai știți? întreb.

— A fost drogată, spune legistul. Am găsit o cantitate mare de diazepam în părul ei.

— Diazepam? Asta-i valium, nu? întreabă detectivul Thomas.

Aprob din cap.

— Lacey urma vreun tratament medicamentos pentru anxietate? Pentru depresie?

— Nu.

Clatin din cap.

— Nu, eu îi prescrisesem ceva. Dar încă nu lua nimic.

— Nivelul de creștere sugerează că drogurile au fost ingerare în urmă cu aproximativ o săptămână, adaugă legistul. Deci la momentul comiterii crimei.

Detectivul Thomas aruncă o privire spre medicul legist auzind această nouă descoperire și brusc simt nerăbdarea reverberând prin încăperea.

— Cât de curând îi puteți face autopsia completă?

Bărbatul se uită la mine, apoi la detectiv.

— Cu cât mă apuc mai repede de lucru, cu atât v-o pot oferi mai repede.

Simt privirile ambilor bărbați îndreptându-se spre mine, spunându-mi fără cuvinte că nu i-am ajutat mai deloc. Dar privirea mea rămâne ațintită asupra brațului lui Lacey. Asupra tăieturilor minuscule care i-au umplut pielea, asupra urmelor de legătură de la încheietură și asupra cicatricii vinete, colțuroase, care i se întinde pe vene.

— Păi, fără supărare, doamnă doctor Davis, dar eu nu v-am chemat aici ca să stăm la taclale. Dacă nu vă mai aduceți aminte nimic, puteți să plecați.

Clatin din cap, fixându-i încheietura cu privirea.

— Nu, mi-am adus aminte de ceva, îi spun, urmărind conturul pe care trebuie să-l fi trasat lama ca să facă o cicatrice atât de strâmbă.

Probabil că făcuse multă mizerie.

— Ceva despre Lacey din ziua aceea. Ceva diferit.

— Bun, spune el, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

Mă privește cu atenție.

— S-auzim.

— Cicatricea. I-am observat cicatricea vineri. Am observat că încerca să o acopere cu o brățară. Măgele din lemn cu o cruciuliță de argint.

Detectivul coboară privirea spre brațul ei, spre încheietura fără brățară. Îmi aduc aminte de rozariul care atârna acolo, în fața venelor ei, poate ca un fel de avertisment pentru următoarea dată când avea să simtă nevoia să-și atingă pielea cu lama. Clar era acolo, pe încheietura ei, când stătea în cabinetul meu în după-amiaza aceea, foindu-se pe fotoliul meu din piele. Și era acolo când s-a ridicat și a plecat, când a fost luată din fața ușii mele. Când a fost drogată, când a fost ucisă.

Acum nu e acolo.

— I-a luat-o cineva.

20.

Abia răsuflu când ajung în cele din urmă la mașină, parcată în fața morgii. Inspir guri mari, inegale, de aer, în timp ce mă străduiesc să cuprind cu mintea consecințele a ceea ce tocmai am văzut.

Brățara lui Lacey a dispărut.

Încerc să-mi spun că e posibil să-i fi căzut; la fel cum cercelul lui Aubrey a fost găsit îngropat în pământul din cimitirul Cypress, s-ar putea ca brățara să-i fi fost smulsă lui Lacey de pe încheietură în timp ce se zbătea, s-ar putea să i se fi agățat de colțul tomberonului când polițiștii îi scosese cadavrul de după el. S-ar putea să fie îngropată în gunoi, pierdută pentru totdeauna. Dar sunt sigură că Aaron n-ar fi de acord.

„Nu-ți cer decât să ai încredere în intuiția ta. Să-ți ascuți instinctele.”

Expir, încercând să-mi stăpânesc tremurul degetelor. Ce-mi spun instinctele mele?

Având în vedere afirmația medicului legist despre vânătăile de pe gâtul lui Lacey și urmele de legătură de la încheieturile mâinilor ei, îmi e imposibil să nu fiu de acord cu un adevăr: aceeași persoană e responsabilă și pentru moartea lui Aubrey Gravino, și pentru moartea lui Lacey Deckler. Aceeași metodă de a ucide, aceleași amprente pe gât. Oricât aș fi încercat să neg, convingându-mă că Lacey ar fi putut să fugă sau să-și ia zilele – la urma urmei, mai încercase –, o parte din mine fusese conștientă de asta de la bun început. Răpirile sunt obișnuite. Mai ales răpiri ale unor tinere atrăgătoare. Dar două răpiri în decurs de o singură săptămână? Două răpiri la doar câțiva kilometri distanță una de cealaltă?

Era o coincidență prea mare.

Totuși, dovada că Aubrey și Lacey și-au pierdut viața de mână aceleiași persoane nu înseamnă neapărat că avem de-a face cu un criminal la indigo. Nu înseamnă că aceste crime au vreo legătură cu taică-miu, cu mine.

„A aruncat-o pe Aubrey într-un cimitir, în ultimul loc în care se știe c-a fost văzută”.

Mă gândesc la Lacey, aruncată după un tomberon de pe aleea din spatele cabinetului meu – ultimul loc unde se știe c-a fost văzută. Ascunsă la

vedere. Nu doar atât, acum știu că a fost *mutată* acolo. Nu a fost răpită la voia întâmplării și ucisă pe loc, așa cum crezusem că se întâmplase cu Aubrey. A fost luată din cabinetul meu, drogată, ucisă în alt loc, apoi adusă înapoi.

Pentru o fracțiune de secundă, inima uită să-mi bată, în timp ce o idee capătă contur, o idee prea îngrozitoare ca să-i dau curs. Încerc s-o alung din minte, s-o pun pe seama paranoiei, a unui déjà vu sau a fricii pure, nefiltrate. Un alt mecanism de protecție irațional pe care mintea mea l-a creat pentru a încerca să înțeleagă ceva cu totul și cu totul de neînțeles.

Încerc, dar nu pot.

Și dacă ucigașul a vrut să fie găsite cadavrele... dar nu de poliție? Dacă a vrut să fie găsite *de mine*?

Cadavrul lui Aubrey apăruse la cinci minute după ce părăsisem echipa de căutare. Eram acolo. Oare persoana respectivă știa că aveam să fiu acolo?

Chiar mai groaznic de-atât – era el însuși acolo?

Trec la Lacey, la imaginea din mintea mea cu cadavrul ei aruncat la câțiva metri de ușa cabinetului meu. I-am spus adevărul detectivului Thomas – eu chiar merg rar pe aleea aia dar o văd de la o fereastră din biroul meu, foarte clar. Văd tomberonul și poate că, dacă n-aș fi fost neatentă, zăpăcită, săptămâna asta, aș fi văzut-o pe Lacey chircită în spatele lui.

Oare știa și persoana cu pricina lucrul ăsta?

„Poate că sunt indicii pe corpul ei, pe care el voia ca ei să le descopere”.

Gândurile mi-o iau la goană mai repede decât sunt în stare să le urmăresc. Indicii pe corp, indicii pe corp. Poate că brățara dispărută e un indiciu. Poate că ucigașul a luat-o intenționat. Poate că știa că, dacă găseam cadavrul și observam brățara lipsă, aveam să pun cap la cap totul. Aveam să înțeleg.

În mașină e o temperatură sufocantă de 29 de grade, dar, cumva, încă am pielea de găină. Pornesc motorul, lăsând aerul condiționat să-mi sufle-n plete. Arunc o privire spre torpedou și-mi aduc aminte de flaconul cu Xanax pe care l-am luat săptămâna trecută. Îmi imaginez cum împing pastila pe limbă, simțindu-i gustul amar care mă pișcă de obraz, înainte să mi se dizolve în fluxul sangvin și să-mi relaxeze mușchii, tulburându-mi mintea. Deschid portiera, iar flaconul cade cu zgomot. Îl iau și îl întorc în mâini. Răsucesc capacul și arunc o pastilă în palmă.

Telefonul vibrează lângă mine, iar eu mă întorc spre ecranul luminat. Numele și fotografia lui Tanner mă fixează. Cobor privirea spre pastila din palma mea, apoi o îndrept din nou spre telefon. Expir, întinzând mâna după telefon, și răspund.

— Bună! îi spun, încă ținând Xanaxul între degete și studiindu-l cu atenție.

— Bună! rostește și el, ezitând. Ai terminat?

— Da, am terminat.

— Cum a fost?

— A fost groaznic, Tanner. Arată...

Mintea-mi rătăcește din nou către cadavrul lui Lacey, întins pe masă, cu pielea de culoarea degerăturilor, cu ochii parcă făcuți din ceară. Mă gândesc la micile tăieturi de pe pielea ei, care seamănă cu niște drajeuri Tic Tac cu cireșe. La tăietura uriașă de la încheietura mâinii.

— Arată groaznic, închei eu, negăsind niciun cuvânt potrivit pentru a descrie starea ei.

— Îmi pare rău c-a trebuit să faci asta.

— Da, și mie.

— Ai descoperit ceva de ajutor?

Mă duc cu gândul la brățara dispărută și dau să deschid gura, apoi îmi dau seama că, fără context, descoperirea mea nu înseamnă nimic.

Ca să explic semnificația brățării dispărute, ar trebui să explic faptul că am fost la cimitirul Cypress și am găsit cercelul lui Aubrey cu cinci minute înainte să fie descoperit cadavrul. Ar trebui să-i explic faptul că m-am întâlnit cu Aaron Jansen și teoria lui despre un criminal la indigo. Ar trebui să pătrund din nou în toate cotloanele întunecate prin care mi-a umblat mintea în ultima săptămână, să pătrund din nou în ele în fața lui Tanner. *Alături de Tanner.*

Închid ochii și-mi frec pleoapele cu degetele până văd stele verzi.

— Nu, îi răspund într-un târziu. Nimic. Cum i-am spus și detectivului, am stat doar o oră cu ea.

Tanner expiră; mi-l și imaginez cum își trece mâinile prin păr în timp ce stă în pat, cu spatele gol frecându-se de tăblia patului. Îl văd sprijinindu-și telefonul de umăr și frecându-se cu degetele la ochi.

— Hai acasă! îmi zice. Hai acasă să te bagi înapoi în pat! Să ne relaxăm și noi azi, bine?

— Bine, încuviințez cu o mișcare din cap. Bine, sună bine.

Mă foiesc pe scaun, împingând pastila și flaconul la loc în torpedou. Mă pregătesc să bag mașina în viteză, când vocea lui Aaron răsună din nou în jurul meu. Ezit, mă întreb dac-ar trebui să mă întorc înapoi, să-i spun totul detectivului Thomas. Să-i vorbesc despre teoria lui Aaron. Dacă țin chestia asta pentru mine, câte alte fete vor dispărea?

Dar nu pot să fac asta. Încă. Nu sunt gata să fiu aruncată într-o asemenea încurcătură; ca să-i explic teoria, trebuie să explic cine sunt eu, ce familie am. Trecutul meu. Nu vreau să deschid din nou acea ușă, pentru că, dacă o deschid, n-o să o mai pot închide niciodată.

— Trebuie să rezolv ceva repede mai întâi. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră.

— Chloe...

— O să fie bine. Sunt bine. Ajung acasă înainte de prânz.

Închid telefonul înainte ca Tanner să mă facă să mă răzgândesc, apoi formez un alt număr, bătând nerăbdătoarea darabana cu degetele în volan până când vocea aia cunoscută îmi răspunde.

— Aaron la telefon.

— Bună, Aaron! Sunt Chloe.

— Doamnă doctor Davis, spune el, cu voce moale. În mod sigur m-ați salutat mai frumos decât data trecută.

Arunc o privire pe geam și zâmbesc ușor pentru prima oară de când numărul detectivului Thomas mi-a apărut pe ecran.

— Auzi, tu mai ești în oraș? Vreau să stăm de vorbă.

21.

După discuția mea cu șeriful Dooley, acesta ne dăduse două variante: să rămânem la secție până când obțineau un mandat de arestare pentru tata sau să mergem acasă, să nu spunem nimănui și să așteptăm.

— Cât o să dureze să obțineți mandatul? a întrebat mama.

— Nu știu să vă spun sigur. Ar putea dura câteva ore, câteva zile. Dar, cu probele pe care le-avem, presupun că-l prindem până la sfârșitul nopții ăsteia.

Mama s-a uitat la mine de parc-ar fi așteptat un răspuns. De parcă cu ar fi trebuit să fiu cea care lua decizia. Eu, la doisprezece ani. Varianta inteligentă, varianta *sigură* ar fi fost să rămânem la secție. Ea o știa, eu o știam, șeriful Dooley o știa.

— Mergem acasă, a spus ea, în schimb. Fiul meu e acasă. Nu-l pot lăsa pe Cooper singur cu el.

Șeriful Dooley s-a foit pe scaun.

— Putem oricând să mergem, să-l luăm pe băiat și să-l aducem aici.

— Nu.

Mama a clătinat din cap.

— Nu, asta ar da de bănuț. Dacă intră Richard la bănuială înainte să obțineți mandatul...

— O să punem niște ofițeri să patruleze prin zonă, sub acoperire. Nu-l lăsăm să fugă.

— N-o să ne facă rău, a zis mama. N-o să ne facă rău. N-o să facă rău propriei familii.

— Doamnă dragă, cu tot respectul, dar aici e vorba despre un criminal în serie. Un om suspectat de uciderea a șase oameni.

— Dacă se întâmplă ceva care să-mi dea impresia că suntem în pericol, plecăm imediat. Sun la poliție și chem un ofițer acasă.

Așa a fost luată decizia. Mergeam acasă.

Mi-am dat seama după expresia feței șerifului Dooley că se întreba de ce – de ce era atât de hotărâtă să se întoarcă la tata? Tocmai îi prezentaserăm probe care, practic, demonstrau că soțul ei era un *criminal în serie*, iar ea, cu toate acestea, voia să meargă acasă. Dar eu nu mă miram; eu știam.

Știam că avea să se întoarcă, pentru că așa făcuse mereu. Chiar și după ce-i aducea pe acei bărbați în casa noastră, în camera ei, tot se întorcea la tata la sfârșitul fiecărei seri, pregătindu-i cina și ducându-i-o la scaun, apoi furișându-se încet în dormitorul ei și închizând ușa. Am aruncat o privire spre mama, spre expresia de încăpățănare de pe fața ei. Poate că avea îndoieli, mă gândeam. Poate că voia să-l vadă pentru ultima oară. Poate că voia să-și ia rămas-bun în felul ei subtil.

Sau poate că era mai simplu de-atât. Poate că pur și simplu nu știa cum să plece de lângă el.

Șeriful Dooley a oftat dezaprobat, evident, apoi s-a ridicat de la birou și ne-a lăsat pe mine și pe mama să ieșim din secția de poliție într-o tăcere împărțită, amorțită. Am mers cincisprezece minute cu mașina fără să scoatem nici măcar o vorbă. Eu eram legată cu centura de siguranță de bancheta din față a Corollei ei roșii, uzate, care dădea rateuri în drumul spre casă. În banchetă era o gaură, iar eu am băgat degetul în ea, lărgind-o și mai tare. M-au obligat să las cutia la secția de poliție, cea cu trofeele tatălui meu. Îmi plăcea cutia aia, cu clopoței și cu balerina care făcea piruete în ritmul muzicii. Mă întrebam dacă aveam s-o primim vreodată înapoi.

— Ai făcut ceea ce trebuia, scumpo, a spus mama în cele din urmă. Vocea ei mă liniștea, dar cuvintele ei îmi păreau cumva goale.

— Dar acum trebuie să ne comportăm normal, Chloe. Cât de normal posibil. Știu că o să fie greu, dar n-o să dureze mult.

— Bine.

— Ai putea să mergi în camera ta când ajungem acasă și să închizi ușa după tine. Eu o să-i spun tatei că nu te simți bine.

— Bine.

— N-o să ne facă rău, a repetat ea, dar eu n-am răspuns.

Aveam impresia că de data asta vorbea de una singură.

Am oprit pe aleea lungă care ducea spre casă, pe drumul pietruit pe care alergam, ridicând praful cu pantofii, în timp ce umbrele din pădure se mișcau prin copaci. Mi-am dat seama că nu aveam să mai fiu nevoită să fug. Dar, în timp ce casa se apropia tot mai mult prin parbrizul pătat de gândaci morți, am simțit nevoia copleșitoare de a deschide ușa și a mă arunca afară din mașină, de a fugi în pădure și a mă ascunde. Mi se părea mai sigur acolo decât acasă. Respirația mi se iuțea.

— Nu știu dacă sunt în stare să fac asta, am spus eu.

Am început să respir repede și curând am intrat în hiperventilație, vedeam în jur numai pete de lumină. Pentru o clipă, am crezut că mor pe loc, în mașină.

— Pot să-i spun măcar lui Cooper?

— Nu, a răspuns mama.

M-a privit, uitându-se cum mi se ridică și-mi cobora pieptul cu o viteză alarmantă. A luat o mână de pe volan și m-a întors cu fața spre ea, frecându-mi obrazul cu degetele.

— Chloe, respiră! Poți să faci asta pentru mine? Inspiră pe nas.

Am strâns din buze și am inspirat adânc pe nări, lăsându-mi pieptul să se umple cu aer.

— Acum expiră pe gură.

Mi-am ținut buzele și am scos încet aerul, simțind cum bătăile inimii îmi încetineau ușor.

— Mai fă o dată.

Am mai făcut-o o dată. Am inspirat pe nas, am expirat pe gură. De fiecare dată când reușeam să respir, începeam să văd mai bine, până când, în cele din urmă, în momentul în care mașina noastră a ajuns în fața verandei și mama a oprit motorul, am început să respir normal, în timp ce fixam cu privirea casa care se profila în fața noastră.

— Chloe, nu spunem nimănui. Până nu vine poliția. Ai înțeles?

Am aprobat din cap, cu o lacrimă căzându-mi pe obraz. M-am întors spre mama și am văzut-o și pe ea privind fix. Holbându-se la casa noastră de parc-ar fi fost bătută. Și în clipa aceea, privindu-i trăsăturile înăsprite, încrederea în sine prefăcută, care masca groaza pe care o citeam în adâncurile ochilor ei, mi-am dat seama de adevăratele ei intenții. Am înțeles de ce eram acolo, de ce ne întorseserăm. Nu din cauză că ea considera că trebuie s-o facă; nu ne întorseserăm din cauza slăbiciunii ei. Ne întorseserăm pentru că voia să-și demonstreze că era în stare să-i țină piept. Voia să-i demonstreze că era în stare să fie cea puternică, neînfrică, în loc să fugă de probleme, așa cum făcuse întotdeauna. Să se ascundă de ele, să se ascundă de el, să se poarte de parcă n-ar fi existat.

Dar în clipa aceea îi era teamă. Tot atât de teamă ca mie.

— Hai să mergem! mi-a spus, deschizând portiera.

I-am ținut isonul, trântind portiera, apoi îndreptându-mă spre casă și fixând cu privirea veranda care înconjura casa și balansoarele care scârțâiau

în briză, copacul meu preferat de magnolie umbrind hamacul pe care tata îl legase de trunchi cu ani în urmă. Am intrat, iar ușa a scârțâit cu putere când am deschis-o. Mama m-a împins spre trepte, iar eu m-am îndreptat spre dormitor înainte ca o voce să mă oprească la jumătatea scării.

— Pe unde umblați voi două?

Am încremenit. Am întors capul și l-am văzut pe tata pe canapeaua din living, privind fix în direcția noastră. Ținea în mână o sticlă de bere, rupând cu degetele eticheta umedă. Pe suportul pentru televizor se adunase o grămăjoară de fâșii de hârtie. Pe parchet erau împrăștiate semințe de floarea-soarelui. El era curat, cu părul pieptănat pe spate și cu fața proaspăt bărbierită. Părea ferechezuit, îmbrăcat în pantaloni de camuflaj și cu o cămașă băgată în pantaloni. Dar părea și obosit. Ba chiar epuizat. Pielea părea lăsată, iar ochii, înfundați în orbite, de parcă n-ar mai fi dormit de câteva zile.

— Am luat prânzul, a răspuns mama. În oraș, ca fetele.

— Sună fain.

— Dar Chloe nu se simte bine, a continuat ea, privindu-mă. Cred că o paște o răceală, ceva.

— Îmi pare rău să aud asta, iubire! Hai aici!

Am aruncat o privire spre mama, iar ea a aprobat din cap. Am coborât treptele și am intrat în living, cu inima bubuindu-mi în piept în timp ce mă apropiam de tata. M-a privit cu ochii plini de curiozitate cum stăteam în fața lui. Deodată, m-am întrebat dacă-și dăduse seama că-i dispăruse cutia. M-am gândit dacă avea să mă întrebe de ea. A întins mâna și mi-a atins fruntea.

— Ești fierbinte! a spus el. Scumpete, ești toată transpirată! *Tremuri!*

— Da, am zis, cu privirea în podea. Cred că trebuie să mă întind.

— Ia de-aici!

Și-a luat sticla de bere și mi-a lipit-o de gât, iar eu am tresărit. Sticla rece îmi amorțea pielea, iar picăturile se prelingeau de pe ea pe pieptul meu, udându-mi tricoul. Mi-am simțit pulsul zvâcnind puternic, lipit de sticlă, o bătaie răcoroasă.

— Te-ajută?

Am aprobat din cap, dându-mi silința să zâmbesc.

— Cred că ai dreptate, a spus el. Ar trebui să te întinzi. Să tragi un pui de somn.

— Unde-i Coop? am întrebat, devenind brusc conștientă de absența sa.

— E-n camera lui.

Am aprobat din cap. Camera lui era la stânga treptelor; a mea era la dreapta. Mă întrebam dacă puteam să mă strecur acolo fără ca părinții mei să observe, să mă tolănesc în patul lui și să-mi trag așternuturile peste ochi. Nu voiam să fiu singură.

— Du-te! a spus el. Du-te și întinde-te! Vin la tine în câteva minute, să-ți iau temperatura.

M-am răsucit pe călcâie și am pornit din nou spre trepte, cu sticla încă lipită de gât. Mama s-a ținut după mine, apropierea ei mă liniștea, până când am ajuns în hol.

— Mona! a strigat tata. Stai o secundă.

Am simțit-o întorcându-se cu fața spre el. A tăcut, așa că tata a vorbit din nou.

— E ceva ce trebuie să-mi spui?

•

Ochii lui Aaron parcă-mi sfredelesc craniul în timp ce privesc fix spre fluviu. Mă întorc spre el, neștiind sigur dacă l-am auzit bine sau dacă amintirile îmi inundă din nou subconștientul, întunecându-mi judecata și zăpăcindu-mi mintea.

— Ei? întreabă el din nou. Ai ceva?

— Da. De-aia te-am și chemat aici. Azi-dimineață am primit un telefon din partea detectivului Thomas...

— Nu, înainte s-ajungem acolo. Altceva. M-ai mințit.

Privesc spre fluviu și-mi duc cafeaua la gură; stăm pe o bancă, aproape de apă, iar podul din depărtare pare și mai industrial și mai deprimant când se așază ceața pe el.

— În legătură cu ce?

— Cu asta.

Își ține telefonul în fața mea, iar eu îl apuc cu mâna liberă; mă uit la o fotografie cu mine, rătăcind printr-o mulțime. Imediat îmi dau seama unde a fost făcută. Tricoul meu gri, părul strâns, copacii cocârjați plini de mușchi-spaniol, banda galbenă a poliției, neclară, în depărtare. Fotografia a fost făcută cu o săptămână în urmă la cimitirul Cypress.

— Unde-ai găsit asta? îl întreb.

— E un articol online. Căutam în ziarul local, încercând să identific

câteva dintre persoanele cu care ar trebui să vorbesc, și am găsit imagini cu echipa de căutare. Închipuie-ți cât am fost de surprins să aflu că ai fost acolo!

Oftez, certându-mă în gând pentru că n-am avut mai multă grijă la jurnaliștii ăia pe care-i văzusem umblând cu aparatele foto atârinate de gât. Sper să nu vadă articolul ăsta și Tanner – sau, mai rău de-atât, ofițerul Doyle.

— Nu ți-am spus niciodată că *n-am* fost acolo!

— Nu, dar mi-ai spus că cimitirul Cypress n-are nicio semnificație aparte pentru familia ta. Că n-ar exista niciun motiv pentru care să cred că aruncarea cadavrului lui Aubrey acolo ar fi suspectă.

— Nu are. Nu există. Am dat din întâmplare peste echipa de căutare, da? Conduceam fără țință, încercam să-mi fac ordine în gânduri. Am văzut-o în depărtare și m-am hotărât s-arunc o privire.

El mă fixează cu privirea, mijind ochii.

— În domeniul meu de activitate, încrederea înseamnă totul. Sinceritatea înseamnă totul. Dacă mă minți, nu pot să lucrez cu tine!

— Nu mint, spun eu, ridicând mâinile. Jur!

— De ce ai hotărât să arunci o privire?

— Nu-s prea sigură, răspund, luând o gură de cafea. Cred că de curiozitate. Mă gândeam la Aubrey. Și la Lena.

Aaron tace, fixându-mă cu privirea.

— Cum era ea? întreabă el în cele din urmă, iar curiozitatea i se strecoară în voce.

Nu se poate abține; sunt sigură că așa e. Nimeni nu poate.

— Erai prietenă cu ea?

— Ceva de genul ăsta. Eu credeam că suntem prietene, când eram mică. Dar acum văd lucrurile așa cum erau cu adevărat.

— Și cum erau?

— Ea era o puștoaică mai mare și șmecheră, care avea grijă de o tociară mai mică. Se purta frumos cu mine. Îmi dădea hainele care-i rămâneau mici, m-a învățat să mă machiez.

— Asta da prietenă, comentează Aaron. Cel mai fain gen de prietenă, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Da, spun eu, aprobând din cap. Da, cred că ai dreptate. Era ceva la ea, care era pur și simplu... nu știu. Magnetic. Știi ce zic?

Arunc o privire spre Aaron, iar el aprobă din cap, complice. Mă întreb dacă a avut și el o Lena. Îmi închipui că fiecare a avut o Lena în viața lui la un moment dat. O persoană care vine ca o cometă, aprinzând o vâlvătaie, și se stinge la fel de repede.

— S-a cam folosit de mine și eram conștientă de chestia asta, dar nici măcar nu-mi păsa, continui eu, bătând darabana cu degetele în ceașca de cafea. N-avea cea mai ușoară viață acasă, casa noastră era un fel de refugiu pentru ea. Pe lângă asta, cred că-i cam picase frate-miu cu tronc.

Aaron ridică din sprâncene.

— Frate-miu le pica tuturor cu tronc, continui și zâmbesc blând, amintindu-mi. El n-o plăcea în sensul ăsta, dar cred că de aceea venea atât de des. Îmi aduc aminte că la un moment dat...

Mă opresc, înainte să ajung prea departe cu povestea.

— Îmi pare rău, spun eu. Nu cred că te interesează pe tine chestii de-astea.

— Ba mă interesează. Zi mai departe!

Expir și-mi trec mâinile prin păr.

— La un moment dat, într-o vară, înainte să se întâmple toate astea, Lena era la noi acasă – mereu inventa câte-un pretext ca să fie la noi acasă – și m-a convins să intru în camera lui Cooper. Eu de obicei nu făceam chestii de-astea... știi cum e, să-ncalc regulile. Dar Lena avea ceva aparte. Te făcea să-ți dorești să-ți depășești limitele. Să trăiești fără teamă.

După-amiaza aceea e atât de vie în amintirile mele – căldura soarelui de după-amiază care-mi pișcă obrazii, firele de iarbă care mă împungeau în spate îmi provocau mâncărimi pe gât. Lena și cu mine stând în curtea din spate, închipuindu-ne forme pentru nori.

— Știi ce-ar face chestia asta să fie și mai tare? întrebuse ea, cu o voce răgușită. Niște iarbă.

Mi-am întors capul într-o parte, în direcția ei. Încă fixa norii cu privirea, înfigându-și dinții în partea laterală a buzei. Avea o brichetă într-o mână, o aprindea și o stingea absent, ținând-o între unghiile roase, iar cealaltă mână o ținea deasupra flăcării, apropiind-o din ce în ce mai mult până când i-a apărut un cerculeț negru în palmă.

— Sunt *sigură* că are frate-tu niscaiva iarbă.

Am urmărit o furnică târându-se încet pe obrazul ei, spre sprânceană. Aveam impresia că știa că e acolo, că o simte târându-se tot mai aproape.

Că o pune la încercare, că se pune la încercare pe ea însăși. Așteptând să vadă cât de mult putea s-o suporte – la fel ca focul care-i ardea pielea –, cât de mult se putea apropia furnica până când avea să fie nevoită să întindă mâna și s-o îndepărteze.

— Coop? am întrebat eu, dând capul pe spate. N-are cum! Nu se droghează el!

Lena a pufnit, sprijinindu-se în cot.

— Vai, Chloe, îmi place cât ești de naivă! Asta-i frumusețea copilăriei!

— Nu sunt copilă, am replicat, ridicându-mă și eu în capul oaselor. Pe lângă asta, camera lui e încuiată.

— Ai card de credit?

— Nu, am spus eu, rușinată din nou.

Oare Lena avea card de credit? Eu nu știam niciun puști de cincisprezece ani cu card de credit – Cooper clar nu avea –, dar, în fond. Lena era diferită.

— Am card de la bibliotecă.

— Bineînțeles că de-ăla ai! a spus ea, ridicându-se din iarbă.

A întins mâna. Palmele-i erau brăzdate de urmele firelor de iarbă, cu bucăți de pământ lipite de piele. Am prins-o de mână, umedă de transpirație, și m-am ridicat și eu în picioare, privind-o cum scutura buruienile de pe dosul coapselor.

— Hai să mergem! Pe bune, tre' să te-nvăț io de toate!

Am intrat, trecând prin camera mea ca să-mi iau poșeta în care țineam cardul de la bibliotecă, apoi am traversat holul spre camera lui Cooper.

— Uite, am zis eu, scuturând clanța. E încuiată.

— Asta-și încuie mereu dormitorul?

— De când i-am găsit reviste de-alea scârboase sub pat.

— *Cooper!* a zis ea, ridicând din sprâncene.

Părea mai degrabă impresionată decât scârbită.

— Năvălaș mai ești! Ia dă cardu-ncoace!

I l-am dat, urmărind-o cum îl strecura prin crăpătură.

— Mai întâi, verifici balamalele, mi-a explicat, împingând cardul. Dacă nu se văd, e broască de-aia de care trebuie. Fanta zăvorului tre' să fie cu fața spre tine.

— Bun, am spus eu, luptând cu panica ce mă gătuia.

— Dup-aia bagi cardu' câș. Când a intrat colțu', îl îndrepti. Uite-așa.

Am urmărit-o ca hipnotizată cum îndesa cardul din ce în ce mai adânc în deschizătură, aplicând presiune asupra uşii. Cardul a început să se-ndoaie, iar eu m-am rugat să nu se rupă.

— Unde ai învăţat tu să faci aşa ceva? am întrebat, în cele din urmă.

— Păi, ştii, mi-a răspuns, mişcând cardul, când te pedepsesc ai tăi de-atâtea ori şi te-ncuie în cameră, înveţi să ieşi singură.

— Ai tăi te încuie în cameră?

Ea m-a ignorat, a mai smucit de vreo câteva ori cardul zdravăn şi, în final, uşa s-a deschis.

— Ta-da!

S-a întors, cu o expresie de satisfacţie, după care am văzut cum expresia i se schimbă încet. Gura căscată, ochii mari. Apoi, un zâmbet.

— Oo, a făcut ea, punând mâna în şold. Bună, Coop!

Aaron râde, dându-şi peste cap *latte*-ul, apoi pune paharul de carton pe pământ, la picioare.

— Şi te-a prins? a întrebat el. Nici n-ai apucat să intri?

— Ooo, da. Stătea chiar în spatele meu şi se uita la toată faza din capul treptelor. Cred c-aştepta să vadă dacă reuşim să intrăm.

— Şi-atunci tu n-ai primit iarbă.

— Nu, spun cu, zâmbind. Am mai aşteptat câţiva ani. Dar, oricum, nu cred că asta voia Lena. Cred că voia să fie prinsă. Să îi atragă atenţia.

— Şi a funcţionat?

— Nu. Chestiile de genul ăsta nu funcţionează la Cooper. A cam avut efectul opus, de fapt. În seara aia s-a aşezat lângă mine şi a-nceput să-mi vorbească despre cum nu am voie să iau droguri, despre importanţa modelelor pozitive, bla-bla-bla.

Soarele se iţeşte, temperatura creşte aproape instantaneu cu câteva grade, iar umiditatea face aerul gros ca laptele bătut. Simt cum îmi ard obraji – nu-mi dau seama dacă din cauza soarelui sau a faptului că împărtăşesc acea amintire intimă unui străin. Chiar nu ştiu ce m-a împins să i-o povestesc.

— De ce ai vrut să ne întâlnim? întreabă Aaron, simţindu-mi dorinţa de-a schimba subiectul. Cum de te-ai răzgândit?

— Am văzut cadavrul lui Lacey azi-dimineaţă. Şi, ultima oară când ne-am întâlnit, mi-ai spus să am încredere-n instinctele mele.

— Stai, mai zi o dată, mă întrerupe el. Ai văzut cadavrul lui Lacey?

Cum?

— A fost găsită pe alea din spatele cabinetului meu. Ascunsă în spatele unui tomberon.

— Iisuse!

— Mi-au cerut să mă uit la ea, să văd dacă pot să descopăr orice ar arăta diferit de data trecută când am văzut-o. Să văd dacă lipsește ceva.

Aaron tace, așteptând să continui. Expir și mă întorc spre el.

— Îi lipsea o brățară. Iar când am fost la cimitir, am văzut un cercel. Un cercel care-i aparținea lui Aubrey. La început m-am gândit că poate i-o fi căzut din ureche când a fost târât cadavrul sau ceva de genul ăsta, dar apoi mi-am dat seama că făcea parte dintr-un set. Avea și un colier asortat. N-am văzut cadavrul lui Aubrey, dar dacă a fost găsită fără acel colier...

— Crezi că ucigașul le ia bijuteriile, mă întrerupe Aaron. Ca pe un fel de trofeu.

— Așa făcea taică-miu, iar faptul că recunosc asta, chiar și după atâția ani, îmi provoacă greață. L-au prins pentru că eu am recunoscut c-am găsit o cutie cu bijuteriile victimelor lui în spatele dressingului.

Aaron face ochii mari în timp ce privește în jos, în poală, procesând informațiile pe care i le-am dat. Aștept un minut, apoi continui.

— Știu că-i cam mult, dar cred c-ar trebui măcar luată în considerare posibilitatea asta.

— Nu, ai dreptate.

Aaron aprobă din cap.

— E o coincidență pe care n-o putem trece cu vederea. Cine ar fi putut ști despre asta?

— Păi, familia mea, evident. Poliția. Părinții victimelor.

— Atât?

— Tata a făcut o înțelegere. Nu toate probele au fost prezentate public. Deci, da, așa cred. Dacă nu cumva informația a scăpat.

— Îți vine în minte cineva din lista aia care să fi avut vreun motiv să facă una ca asta? Vreun polițist care să fi devenit obsedat de cazul ăsta, de pildă?

— Nu, zic și clatin din cap. Nu, polițiștii au fost cu toții...

Mă opresc, dându-mi deodată seama de ceva. Familia mea. Poliția. Părinții victimelor.

— A fost un om, încep eu, rar. Unul dintre părinții victimelor. Tatăl

Lenei. Bert Rhodes.

Aaron mă privește și-mi face semn din cap să continui.

— El... n-a făcut față situației așa cum ar fi trebuit.

— Fiica lui a fost ucisă. Nu cred că majoritatea ar fi făcut față.

— Nu, aici n-a fost vorba de o durere normală. Aici a fost vorba de altceva. A fost vorba de furie. Și, chiar înainte de crime, avea ceva care era pur și simplu... aiurea.

Îmi aduc aminte cum spărsese Lena ușa încuiată a fratelui meu. Cum recunoscuse fără să vrea, cum o luase gura pe dinainte. Cum se prefăcuse că n-a auzit când insistasem să aflu mai multe.

„Părinții tăi te încuie în cameră?”

Aaron aprobă din cap, expirând prelung printre buzele strânse.

— Ce ziceai tu de criminalii la indigo ieri? Că ori *idolatrizează*, ori *disprețuiesc*?

— Da, spune Aaron. În general vorbind, sunt două categorii de criminali la indigo. Unii care admiră un criminal și vor să-i imite stilul ca semn de respect, alții care nu sunt de acord cu un criminal dintr-un anumit punct de vedere – poate au o perspectivă politică opusă față de a lui sau pur și simplu cred că e supraapreciat și vor să-l întreacă –, așa că-i imită crimele ca să distragă atenția dinspre predecesorul lor și s-o atragă asupra lor. Dar, oricum ar fi, e un joc.

— Păi, Bert Rhodes l-a *disprețuit* pe tata. Pe bună dreptate, și totuși... Părea ceva nesănătos. Ca o obsesie.

— Bun, spune Aaron în cele din urmă. Bun. Mulțumesc că mi-ai spus! O să vii cu declarația asta la poliție?

— Nu, răspund eu, poate prea repede. Cel puțin nu încă.

— De ce, mai e ceva?

Clatin din cap, hotărându-mă să nu pomenesc nimic despre cealaltă parte a teoriei mele – cum că persoana care le-a răpit pe acele fete mi se adresează mie, concret. Mă provoacă. Mă pune la încercare. Vrea să potrivească piesele puzzle-ului. Nu vreau ca Aaron să înceapă să se îndoiască de faptul că sunt întreagă la minte, să desconsidere tot ce am spus, dacă merg prea departe. Vreau să mă documentez singură mai întâi.

— Nu. Doar că încă nu sunt pregătită pentru așa ceva.

Mă ridic în picioare, dându-mi de pe frunte o șuviță pe care vântul mi-o desprinsese din coc. Expir, întorcându-mă spre Aaron să-mi iau rămas-bun

de la el, când îl observ privind-mă cum nu m-a mai privit niciodată până acum. I se citește îngrijorarea în ochi.

— Chloe. Stai o secundă!

— Da?

El ezită, de parcă ar încerca să se hotărască dacă să continue sau nu. Se hotărăște și se-apeacă spre mine, vorbindu-mi cu voce joasă și măsurată.

— Doar promite-mi că ai grijă de tine, da?

22.

Îmi aduc aminte că i-am văzut odată pe părinții Lenei, Bert și Annabelle Rhodes, stând în public la piesa de teatru de sfârșit de an a Liceului Breau Bridge. În anul acela, anul în care au avut loc crimele, puseseră în scenă *Grease*, iar Lena era Sandy, cu costumul din imitație de piele sclipind ori de câte ori materialul reflecta luminile strălucitoare din sala de spectacol din unghiul potrivit. În locul codițelor obișnuite avea un permanent, o țigară falsă ținându-i-se de după o ureche (deși aveam dubii serioase că e falsă; probabil a fumat-o în parcare după căderea cortinei). Juca și Cooper în piesă, că de-aia eram acolo. Se pricepea la sport – dar la actorie nu prea. În broșură apărea într-un rol terțiar, de tipul *Elev #3*.

Dar nu și Lena. Lena era vedeta.

Eram cu părinții mei, strecurându-mă printre rândurile de scaune, căutând trei scaune libere pe care să le ocupăm împreună, cerându-ne scuze în timp ce ne ciocneam de genunchii celorlalți părinți care-și ocupaseră deja locurile.

— Mona! a strigat tata, făcând un semn cu mâna. Aici.

A arătat către trei scaune din mijlocul sălii, situate chiar lângă familia Rhodes. Am văzut-o pe mama făcând ochii mari, apoi afișând un zâmbet larg, înainte să-mi pună mâna pe spate, împingându-mă în față cu prea multă forță.

— Salut, Bert! a spus tata. Annabelle. Astea-s ocupate?

Bert Rhodes i-a zâmbit tatei și a făcut semn spre locurile libere, ignorând-o complet pe mama. Pe moment, mi s-a părut nepolitic. O cunoscuse pe mama; îl văzusem la noi acasă. Se ocupa cu instalarea sistemelor de securitate; îmi amintesc de brațele lui bronzate, tăbăcite, în timp ce îngenunchea afară, pe pământul din curtea din spate, apoi ea îl

bătuse pe umăr și îl invitase înăuntru. Privisem pe fereastră în timp ce el ridica privirea spre ea, auzisem râsul ei nefiresc de zgomotos în timp ce-l conducea în casă. Intraseră în bucătărie, unde îi auzisem șușotind; de la balustrada treptelor, o văzusem aplecându-se peste blat, cu pieptul înghesuit, ținând în mână un pahar de ceai dulce, cu gheață.

Ne-am ocupat locurile chiar înainte să se stingă luminile, iar Lena a intrat ȑopăind în scenă, făcându-și fusta să fluture în jurul taliei cu mișcările soldurilor. Tata s-a foit în scaun, și-a încrucișat picioarele. Bert Rhodes și-a dres glasul.

Îmi aduc aminte că m-am uitat atunci la el, la rigiditatea posturii lui. La ochii mamei, lipiți de scenă. Și la tata, între ei, care pare că n-are habar de nimic. Mi-am dat seama că Bert Rhodes n-a fost nepoliticos. A fost stânenit. Ascundea ceva. Și la fel făcea și mama.

Vestea aventurii lor a venit ca un șoc pentru mine, după arestarea tatei; presupun că toți copiii cred că părinții lor sunt niște ființe perfect fericite, niște făpturi subumane, lipsite de sentimente, opinii, probleme și nevoi. La doisprezece ani, nu înțelegeam complexitățile vieții, ale căsniciei, ale relațiilor. Tata era toată ziua la muncă, iar mama era singură acasă. Eu și Cooper eram la școală, la antrenamentele pentru lupte greco-romane și în tabără, de cele mai multe ori, iar eu nu mă întrebam ce făcea ea toată ziua.

Rutina noastră liniștită din timpul serii, cu cina servită în fața televizorului, urmată de picoteala tatei în fotoliul La-Z-Boy, în timp ce mama făcea curățenie în bucătărie și se îndrepta spre dormitor cu o carte în mână, îmi părea exact așa: rutină. Nu m-am gândit cât de singuratică ar putea fi, cât de banală. Lipsa intimității dintre ei părea normală – nu i-am văzut nici măcar o dată sărutându-se, ținându-se de mână pentru că nu văzusem niciodată altceva. Nu *cunoscusem* altceva. Deci când a început să invite tot mai mulți bărbați la noi acasă în vara aceea – pe grădinar, pe electrician, pe bărbatul care ne-a instalat sistemul de securitate, pe bărbatul a cărui fiică avea să dispară mai târziu nu mi s-a părut a fi vorba despre altceva decât despre ospitalitate sudistă amicală. Îi ajuta să țină piept căldurii cu ceai dulce făcut în casă.

Unii oameni speculau că tata ar fi omorât-o pe Lena ca să se răzbune, ca metodă bolnavă de a înclina balanța după ce a aflat de Bert și de mama. Poate că Lena, prima lui victimă, a fost cea care a adus întunericul în viața lui. Poate că după aceea a început să se furișeze pe la colțuri, să devină mai

mare și mai urât, mai greu de stăpânit. Bert Rhodes o credea cu siguranță.

M-am gândit la cum stătea el lângă mama Lenei la prima conferință de presă televizată, înainte ca statutul ei să se schimbe din „dispărută” în „presupusă moartă”. Era un om distrus, abia trecuseră patruzeci și opt de ore de la dispariția fiicei lui, iar el deja nu mai era în stare să lege cuvintele pentru a alcătui o propoziție coerentă. Dar când tata a fost identificat drept omul care o omorâse, el și-a ieșit complet din minți.

Îmi aduc aminte cum m-a tras Cooper în casă într-o dimineață pentru că Bert Rhodes se plimba ca un animal turbat de colo-colo prin curtea din fața casei noastre. Nu era ca în cazul celorlalți musafiri pe care-i aveam, care aruncau cu câte ceva și fugeau dacă ne apropiam de ei. De data asta era altfel. Bert Rhodes era un bărbat în toată puterea cuvântului. Era furios, agitat. Mama ne părăsise deja la momentul acela – cel puțin la nivel mental –, iar eu și Cooper habar n-aveam ce să facem, așa că ne-am înghesuit unul în celălalt și ne-am uitat pe fereastra din dormitor. L-am urmărit lovind cu piciorul în pământ și înjurând către casa noastră. L-am urmărit urlând la noi, smulgându-și hainele de pe el și părul din cap. În cele din urmă, Cooper s-a dus afară. Îl rugasem să nu iasă, trăgându-l de mânecă, cu lacrimile și roindu-mi pe obraji. Apoi urmărisem neajutorată cum coborâse treptele de la intrare, ieșind din nou în curte. L-am urmărit țipând și el la Bert și împungându-l în pieptul masiv cu degetul arătător. În final, Bert plecase, promițând răzbunare.

„Nu s-a terminat povestea asta!”, l-am auzit zbierând, iar vocea lui răgușită a răsunat în hăul nemărginit care era casa noastră.

Am aflat mai târziu că piatra care s-a prăvălit prin geamul camerei unde dormea mama venise din mâinile lui bătătorite, că tăieturile de pe cauciucurile tatei veniseră de la cuțitul lui. În mintea lui, era vina lui. Se culcase cu o femeie măritată, la urma urmei, iar în aceeași vară soțul ei îi omorâse fiica. Karma își servise răsplata, iar vinovăția era prea mare ca să o poată îndura. Era furios până-n miezul ființei. Dacă Bert Rhodes ar fi pus mâna pe tata după ce a mărturisit că a ucis-o pe Lena, sunt convinsă că l-ar fi omorât, și nu repede. Nu milos. L-ar fi omorât încet. Dureros. Și i-ar fi plăcut!

Dar, bineînțeles, n-a fost în stare. N-a fost în stare să pună mâna pe tata. Tata era în custodia poliției, după gratii, în siguranță.

Dar familia lui nu era, așa că Rhodes a pus ochii pe noi.

•

Descui ușa de la intrare și arunc o privire înăuntru, căutându-l pe Tanner. Am ajuns acasă înainte de prânz, cum am promis, și simt mirosul cafelei proaspete care fierbe în bucătărie. Pun ochii pe laptopul din living și vreau să-l iau, să-l deschid, să încep să tastez cu frenezie.

Vreau să aflu mai multe despre Bert Rhodes.

Știa despre cercelul din buricul Lenei. Știa cum o privea tata pe fiica lui la târg, la piesa de teatru de la școală și când stătea întinsă pe podeaua dormitorului meu, cu picioarele lungi în aer. Toate celelalte fete – Robin, Margaret, Carrie, Susan, Jill – au fost și ele victime. Dar au fost alese la întâmplare. Au fost alese de nevoie, din comoditate sau dintr-un amestec între cele două. S-au aflat la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit, exact când întunericul s-a furișat în tata, iar el n-a mai putut să-i țină piept – când a găsit prima fată inocentă și lipsită de apărare, a pus mâna pe ea și a strâns-o de gât cu toată puterea, până când întunericul s-a retras într-un colț, ca un cărăbuș care fuge de lumină. Dar Lena părea mai mult de-atât, mereu fusese așa. La Lena era ceva personal. Fusese prima lui victimă. Fusese răpită din cauza faptului că era cine era, din cauza sentimentelor pe care i le trezea lui taică-miu. A felului în care-l provoca fluturând din degete, a felului în care-l tachina Bert culcându-se cu nevastă-sa și zâmbindu-i în public, prefăcându-se că erau prieteni.

Traversez holul și mă îndrept spre living, mă așez pe canapea, îmi iau laptopul în poală și îl deschid. Bert Rhodes era violent, furios, necruțător. Bert Rhodes ținea ranchiună. Oare încă mocnea din cauza asta, după douăzeci de ani? Nu uitase crimele lui taică-miu – și poate că voia ca nici noi să nu le uităm. Nu pot scăpa de sentimentul că am găsit ceva, așa că tastez cu înfrigurare, introducându-i numele în motorul de căutare și apăsând pe „Enter”. Apare o serie de articole, toate legate de crimele din Breaux Bridge. Derulez paginile, trecând în revistă articolele. Niciunul nu mai e de actualitate, așa că îmi limitez căutarea la „Bert Rhodes Baton Rouge” și încerc din nou.

De data asta apare un nou rezultat. E site-ul Alarm Security Systems, o companie de securitate cu sediul în Baton Rouge. Dau click pe link și urmăresc site-ul cum se încarcă, apoi citesc pagina de pornire.

Alarm Security Systems este o companie locală care

funcționează la cerere. Experții pregătiți de noi vă vor instala și monitoriza personal sistemele de securitate în casă, 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână, pentru ca dumneavoastră și familia dumneavoastră să fiți protejați.

Dau click pe o fereastră intitulată *Faceți cunoștință cu echipa noastră* și urmăresc figura lui Bert Rhodes încercându-se pe ecran. Privirea mi se îndreaptă spre fotografia lui. Maxilarul lui cândva ascuțit s-a căptușit cu prea multă grăsime și piele lăsată, întinsă ca aluatul de pizza lăsat la zvântat. Pare mai bătrân, mai gras, mai chel. Arată groaznic, sinceră să fiu. Dar e el. Categorie e el.

Apoi îmi dau brusc seama.

Locuiește aici. Bert Rhodes locuiește *aici*, în Baton Rouge.

Sunt captivată de imaginea lui, de modul în care fixează camera cu privirea, de lipsa desăvârșită a unei expresii pe figura lui. Nu e nici fericit, nici trist, nici furios, nici iritat – pur și simplu e. O epavă umană. Gol pe dinăuntru. Buzele i s-au ofilit, are o ușoară încruntătură, ochii negri sunt lipsiți de orice emoție. Ochii lui par a absorbi lumina blițului chiar în miezul lor, în loc s-o reflecte, așa cum se întâmplă în alte fotografii.

Mă aplec mai aproape de monitor, atât de absorbită de această imagine de pe ecranul meu, de acest chip din trecutul meu, încât nu bag de seamă sunetul pașilor care se-ndreaptă spre mine.

— Chloe?

Tresar, ducând mâna la piept. Ridic privirea și îl văd pe Tanner aplecat deasupra mea. Instinctiv, închid calculatorul.

— La ce te uita?

— Scuze, spun eu, cu privirea fugindu-mi dinspre laptop spre el.

E complet îmbrăcat și ține în mâini o ceașcă uriașă, fixându-mă cu privirea. O iau, fără tragere de inimă, deși tocmai am dat peste cap un *venti* alături de Aaron în urmă cu douăzeci de minute, iar cofeina – cel puțin cred că e cofeina – mă agită deja. Nu răspund, așa că încearcă din nou.

— Unde-ai fost?

— Am avut ceva de rezolvat, răspund, dându-mi laptopul deoparte. Dacă tot eram în oraș, am zis să-i dau de cap...

— Chloe, mă întrerupe el. Ce făceai de fapt?

— *Nimic!* mă răstesc la el. Tanner, sunt bine. Simțeam nevoia să mă

plimb un pic cu mașina, da?

El se întoarce, iar pe mine mă izbește un val de vinovăție. Mă gândesc la toate relațiile pe care le-am avut, care s-au încheiat înainte de a începe, pentru că nu eram în stare să las oamenii să se apropie. Să am încredere în ei. Din cauza faptului că paranoia și teama îmi amuțeau toate emoțiile care urlau după recunoaștere.

— Îmi pare rău, îi zic și întind mâna spre el.

Dau din degete, iar el se întoarce și se apropie, apoi se așază lângă mine pe canapea. Îl cuprind cu brațul și îmi sprijin capul de umărul lui.

— Știu că nu mă comport cum trebuie.

— Cu ce pot să te ajut?

— Hai să facem ceva împreună azi! îi zic, îndreptându-mă de spate.

Încă mă mănâncă degetele să mă întorc la laptop și să mă arunc din nou asupra lui Bert Rhodes, dar în momentul ăsta simt nevoia să fiu alături de Tanner. Nu pot să-l tot dau deoparte așa.

— Știu c-ai spus că vrei să ne petrecem ziua în pat, dar nu cred că de asta am nevoie acum. Cred că am nevoie să ieșim și să *facem* ceva. Să ieșim din casă.

El oftează și își trece degetele prin părul meu. Mă privește cu un amestec de afecțiune și tristețe, iar eu îmi dau deja seama că n-o să-mi placă ce urmează să-mi spună.

— Chloe, îmi pare rău. Trebuie să merg cu mașina la Lafayette astăzi. Știi spitalul ăla la care mă tot dădeam de ceasul morții s-ajung? M-au sunat cât îți... rezolvai tu problema. O să-mi acorde o oră azi, după-amiază, și s-ar putea să reușesc chiar să-i scot pe câțiva dintre doctori la cină. Trebuie neapărat să plec.

— A, bine.

Aprob din cap. Pentru prima oară de când am intrat, sunt cu adevărat conștientă de înfățișarea lui. Nu doar că s-a îmbrăcat; s-a îmbrăcat cu deosebită grijă. S-a îmbrăcat de serviciu.

— Bun, e... sigur că e-n regulă. Fă ce ai de făcut!

— Dar *tu* ar trebui să ieși din casă, spune el, împungându-mă în piept. Să ieși și să faci ceva. Să iei o gură de aer. Îmi pare rău că nu pot să nu cu tine, dar ar trebui s-ajung acasă mâine-dimineață la prima oră.

— E-n regulă. Oricum, am niște chestii pentru nuntă de rezolvat. O să răspund la niște e-mailuri. Rămân aici, îi dau de cap, dup-aia poate beau

ceva cu Shannon mai încolo.

— Ce fată cuminte! spune el, trăgându-mă mai aproape și sărutându-mă pe frunte.

Se oprește un minut, iar eu îi simt privirea sfredelind laptopul din spatele meu, încă închis. Mă ține strâns la piept, în timp ce își strecoară mâna liberă peste canapea și apucă laptopul, trăgându-l mai aproape. Încerc să ajung la laptop, dar mă apucă de încheietură înainte să reușesc, strângându-mă tare, în timp ce ia calculatorul în poală, deschizându-l fără niciun cuvânt.

— Tanner, spun eu, dar el mă ignoră, strângându-mă tot mai tare de încheietură. Hai, Tanner!

Înghit în sec când ecranul îmi scaldă fața în lumină, aștept în timp ce ochii lui studiază cu atenție pagina care știu că a rămas deschisă – Alarm Security Systems – și fotografia lui Bert Rhodes. Tace o vreme și sunt convinsă că recunoaște numele. Știe ce pun la cale. La urma urmei, știe despre Lena. Deschid gura, gata să-i explic, dar mă întrerupe.

— De-aia te-agitai tu așa?

— Uite ce-i, pot să-ți explic, încă încercând să-mi smulg încheietura din strânsoarea lui. După ce a apărut cadavrul lui Aubrey, am început să mă îngrijorez.

— Vrei să instalăm un sistem de securitate? Ți faci griji că persoana care le face rău fetelor ăstora o să vină după tine?

Păstrez tăcerea, încercând să mă hotărâsc dac-ar trebui să-l las să ajungă la concluzia asta sau să-i explic adevărul. Din nou, deschid gura, dar el continuă:

— Chloe, de ce nu mi-ai spus nimic? Doamne, probabil ești foarte speriată!

Îmi dă drumul la încheietură și simt sângele năvălindu-mi înapoi în mână și furnicături pulsându-mi în degete. Nu-mi dădusem seama cât de tare mă strângea. Apoi mă lipește de pieptul lui, plimbându-și degetele pe gâtul meu și în jos, pe șira spinării.

— Ce amintiri trebuie să-ți stârnească toate astea... adică știam că te gândești la asta, la tatăl tău, dar n-am crezut că s-a ajuns *aici*.

— Îmi pare rău, îi spun, cu buzele lipite de umărul lui. Doar că... mi s-a părut un pic penibil, știi? Să-mi fie teamă.

Nu e tocmai adevărul. Dar nici minciună nu e.

— O să fie bine, Chloe. N-ai pentru ce să-ți faci griji.

Mintea mi se îndreaptă fulgerător spre acea dimineață alături de mama și de Cooper, de-acum douăzeci de ani. Ghemuiți pe hol, cu ghiozdanele în spate. Eu plângeam. Mama mă consola.

„Ba are de ce să-și facă griji, Cooper. Situația e gravă”.

— Tipului ăsta, oricine-ar fi, îi plac adolescentele, știi, da?

Înghit în sec, aprob din cap, iar în minte mi se formează cuvintele pe care știu deja că o să le spună. De parcă m-aș afla din nou în holul ăla, lăsând-o pe mama să-mi șteargă lacrimile.

— Nu urci în mașinile străinilor, nu umbli singură pe alei întunecate noaptea.

Tanner se retrage și-mi zâmbeste, iar eu îmi dau silința la rândul meu să zâmbesc.

— Dar, dacă o să te simți mai bine cu un sistem de securitate, cred c-ar trebui să-l instalezi. Sună-l pe omul ăsta și zi-i să vină-ncoace. Măcar să stai liniștită.

— Bun. Mă interesez. Dar să știi că-s scumpe chestiile-astea.

Tanner clatină din cap.

— Liniștea ta-i mult mai importantă. Nu are preț.

Zâmbesc, de data asta sincer, și-l cuprind cu brațele de gât pentru ultima oară. Nu-l învinovățesc pentru că s-a supărat pe mine, pentru că a fost curios. În ultimele zile am fost secreteasă și știu lucrul ăsta, încă n-are habar că, de fapt, nu caut sisteme de securitate, că îl cercetez pe bărbatul de pe ecran, și nu echipamentul pe care-l instalează, și totuși... îmi dau seama că emoția din vocea lui e autentică. E sincer.

— Mulțumesc. Ești minunat.

— Și tu ești, spune el, sărutându-mă pe frunte, apoi se ridică în picioare. Acum trebuie să plec. Fă-ți treaba și-ți dau un mesaj când ajung.

23.

Imediat ce văd mașina lui Tanner ieșind de pe alee, alerg înapoi la laptop și-mi iau telefonul, apucându-mă să-i scriu un mesaj nou lui Aaron: *Bert Rhodes locuiește aici. În Baton Rouge.*

Nu știu ce să fac cu informațiile astea. Categorie e o pistă. Trebuie să fie

mai mult decât o coincidență. Totuși, nu e suficient ca să mă duc la poliție. Din câte știu eu, s-ar putea ca ei să nici nu fi făcut de la sine legătura cu bijuteriile dispărute, iar eu tot nu vreau să fiu cea care aduce vorba despre asta. Câteva secunde mai târziu, telefonul îmi vibrează și primesc răspunsul lui Aaron.

Mă interesez. Lasă-mă zece minute.

Pun telefonul jos și arunc o privire spre calculator, spre imaginea lui Bert care încă luminează ecranul, cu fața ca o dovadă a traumei prin care a trecut el însuși. Când oamenii trec prin suferințe de natură fizică, se vede în vânătăi și în cicatrici, dar când trec prin suferințe de natură emoțională, efectul e mai profund de-atât. Se vede fiecare noapte nedormită în reflexia din ochii lor; se vede pata fiecărei lacrimi de pe obraji, fiecare criză de furie gravată în cutele de pe frunte. Setea de sânge care le crapă pielea de pe buze. Ezit un minut în timp ce sorb din priviri fața omului ăstuia distrus, încep să empatizez cu el și să mă întreb: oare cum a putut un om care și-a pierdut fiica într-un mod atât de tragic să se schimbe radical și să ia o viață în exact același fel? Cum a putut să supună o familie nevinovată exact aceleași dureri? Dar apoi îmi amintesc de pacienții mei, de celelalte suflete chinuite pe care le văd zi de zi. Îmi aduc aminte de mine însămi. Îmi aduc aminte de statistica pe care am învățat-o la școală, cea care mi-a înghețat sângele-n vine – patruzeci la sută dintre oamenii abuzați în copilărie ajung la rândul lor să fie abuzatori. Nu se întâmplă tuturor, dar se întâmplă. E ceva ciclic. E vorba despre putere, despre control – sau mai degrabă despre lipsa controlului. E vorba despre ideea de a-l prelua din nou și a-l impune ca fiind al tău.

Tocmai eu ar trebui să înțeleg bine lucrul ăsta.

Telefonul începe să-mi vibreze și văd numele lui Aaron pe ecran. Răspund după primul sunet.

— Ce-ai găsit? îl întreb, cu ochii încă lipiți de laptop.

— Agresiune cu vătămare corporală, ieșire în public în stare de ebrietate, conducere sub influența băuturilor alcoolice. A tot intrat și ieșit din închisoare în ultimii cincisprezece ani și se pare că soția lui a cerut divorțul în urmă cu ceva vreme după o dispută conjugală violentă. Există și un ordin de restricție.

— Ce-a făcut?

Aaron tace o secundă și nu-mi dau seama dacă își citește notițele sau

pur și simplu nu vrea să răspundă la întrebare.

— Aaron?

— A strangulat-o.

Las cuvintele să se așeze peste mine, iar în cameră parcă se face cu câteva grade mai rece.

„A strangulat-o”.

— S-ar putea să fie o coincidență, spune Aaron.

— Sau s-ar putea să nu fie.

— E o mare diferență între un bețivan furios și un criminal în serie.

— S-ar putea să degenereze. Cincisprezece ani de infracțiuni cu violență demonstrează din plin că e în stare de mai mult. Și-a atacat soția exact în același fel în care a fost atacată fiica lui, Aaron. Exact în același fel în care au fost omorâte Aubrey și Lacey...

— Bine. Bine. O să stăm cu ochii pe el. Dar, dacă te preocupă într-adevăr problema asta, cred că ar trebui să te duci la poliție. Să le spui teoria despre criminalul la indigo.

— Nu, răspund clătinând din cap. Nu, avem nevoie de mai mult.

— De ce? întreabă Aaron, părând agitat. Chloe, așa ai spus și data trecută. Asta *înseamnă* mai mult. De ce te temi atât de tare de poliție?

Întrebarea lui mă înmărmurește. Mă gândesc la cum i-am tot mințit pe detectivul Thomas și pe ofițerul Doyle, cum am tot ascuns informații utile pentru anchetă. Nu am considerat niciodată că mă *tem* de poliție, dar mă gândesc la facultate, când am fost implicată ultima oară în așa ceva, și la cât de rău s-a terminat atunci. La cât de tare m-am înșelat.

— Nu mă tem de poliție.

Aaron tace, iar eu simt c-ar trebui să spun mai multe, să explic mai multe. Simt c-ar trebui să spun că *mă tem de mine însămi*. În schimb, oftez.

— Nu vreau să vorbesc cu ei din același motiv pentru care n-am vrut să vorbesc cu tine, îi spun, pe un ton mai aspru decât voiam. Eu n-am cerut să fiu implicată în povestea asta. Cătuși de puțin!

— Ei bine, ești! se răstește Aaron drept răspuns.

Pare rănit, iar în momentul ăsta, mai mult decât atunci când stătea pe doc și-mi asculta amintirea cu Lena, legătura dintre noi începe să-mi pară ceva mai mult decât una dintre jurnalist și subiect, începe să pară personală.

— Că-ți place sau nu, ești implicată!

Arunc o privire spre fereastră chiar la timp pentru a vedea printre

jaluzele conturul unei mașini care oprește pe aleea mea. Nu aștept pe nimeni, așa că arunc o privire spre ceas – Tanner e plecat de vreo treizeci de minute. Mă uit prin casă, să văd dacă o fi uitat ceva și a fost nevoit să se întoarcă.

— Uite ce-i, Aaron, îmi pare rău, îi spun, ciupindu-mă de nas. Nu asta am vrut să zic. Știu că încerci să fii de ajutor. Ai dreptate. Sunt implicată, fie că-mi place, fie că nu. Tata a avut grijă să se întâmple așa.

El tace, dar simt tensiunea evaporându-se.

— Spun doar că încă nu mă simt pregătită să înceapă poliția să scoțoască prin viața mea, continui eu. Dacă le aduc proba asta și le spun cine sunt, nu mai am cale de întoarcere. O să fiu disecată și studiată cu lupa din nou. E casa mea, Aaron. Viața mea. Aici sunt normală... sau cel puțin cât de normală pot fi. Îmi place așa.

— Bine, zice el în cele din urmă. Bine, am înțeles. Îmi pare rău că am insistat.

— E-n regulă. Dacă mai găsim probe, le spun totul. Jur.

Aud o portieră trântindu-se afară, mă întorc și văd silueta unui bărbat venind pe alee, spre casă.

— Trebuie să închid. Cred c-a venit Tanner. Te sun mai târziu.

Închid și arunc telefonul pe canapea, apoi mă întorc spre ușa de la intrare. Aud pași pe scări și, înainte ca Tanner să apuce să intre, deschid ușa și pun o mână-n șold.

— N-ai putut sta departe de mine, nu?

Ochii mei se opresc asupra bărbatului din fața mea, iar zâmbetul îmi piere. Expresia mea jucăușă e înlocuită de una de groază. Bărbatul ăsta nu e Tanner.

Mâna îmi cade pe lângă corp când îl privesc din cap până-n picioare, când îi văd corpul mătăhălos și hainele murdare, pielea ridată și ochii negri, fără viață. Sunt chiar mai negri decât erau în fotografie, încă aflată pe ecranul laptopului meu.

Inima începe să-mi accelereze și, pentru o secundă terifiantă, mă prind de cadrul ușii ca să nu leșin.

Bert Rhodes stă în prag.

Ne fixăm unul pe celălalt cu privirea, parcă o veșnicie, fiecare provocându-l pe celălalt în tăcere să vorbească primul. Chiar dac-aș avea ceva de spus, n-aș fi în stare să spun. Buzele mi-au amorțit, iar groaza pură pe care o simt văzându-l pe Bert Rhodes în carne și oase mă paralizează. Nu mă pot mișca, nu pot vorbi. Nu pot decât să-l fixeze cu privirea. Privirea-mi coboară dinspre ochii lui, spre mâinile bătătorite și murdare. Sunt mari. Mi le închipui cuprinzându-mi gâtul cu ușurință, strângând la început ușor, apoi aplicând din ce în ce mai multă presiune de fiecare dată când încerc să iau aer și mă înec. Îmi închipui unghiile mele zgâriindu-i mâinile care mă strâng, ochii ieșindu-mi din orbite în timp ce privesc fix în ai lui, căutând o scânteie de viață în întuneric. Un zâmbet întipăriindu-i-se pe buzele crăpate. Vânătaile de forma degetelor lui pe care le-ar găsi detectivul Thomas pe pielea mea.

El își drege vocea.

— Aicea locuiește Tanner Briggs?

Îl privesc fix încă o secundă, clipind de câteva ori, de parcă mintea mea ar încerca să-și revină din stupoare. Nu știu dacă l-am auzit cum trebuie – îl caută pe Tanner? Fiindcă nu răspund, vorbește din nou.

— Am primit acu vreo treizeci de minute un telefon de la Tanner Briggs, zicea să instalăm un sistem de securitate la adresa asta.

Se uită în jos la clipboard, apoi aruncă o privire spre indicatorului stradal din spatele lui, de parcă ar vrea să se asigure că a ajuns la adresa corectă.

— Zicea că-i urgent.

Arunc o privire în spatele lui, spre mașina parcată pe aleea mea, cu logoul Alarm Security Systems imprimat pe lateral. Probabil a sunat chiar Tanner la firmă înainte să urce în mașină – un gest drăguț, bine intenționat, dar și unul care l-a condus pe Bert Rhodes direct la mine. Tanner habar n-are în ce pericol m-a pus. Privesc din nou spre bărbatul ăsta care face parte din trecutul meu, care-mi stă în prag, așteptând politicos să fie invitat în casă. Înțeleg toate aceste lucruri treptat.

Nu mă recunoaște. Nu știe cine sunt.

Nu observasem înainte, dar respir repede, iar pieptul mi se ridică și-mi coboară violent, cu fiecare inspirație disperată. Bert pare să-și dea seama în exact aceeași clipă ca mine; mă privește suspicios, întrebându-se de ce prezența lui a băgat o străină în hiperventilație. Știu că trebuie să mă calmez.

„Chloe, respiră! Poți să faci asta pentru mine? Inspiră pe nas”.

Mi-o închipui pe mama și strâng din buze, inspirând adânc pe nări și lăsându-mi pieptul să se umple cu aer.

„Acum expiră pe gură”.

Scot aerul stăut, încet, simțindu-mi ritmul cardiac cum încetinește. Strâng pumnii ca să nu-mi tremure mâinile.

— Da, îi spun, dându-mă deoparte și făcându-i semn să intre.

Îi văd piciorul trecând pragul casei mele, al sanctuarului meu. Al adăpostului și refugiului meu, construit cu grijă pentru a degaja un aer de normalitate și de control, o iluzie care se face țândări în clipa în care prezența asta din trecutul meu îmi pătrunde în casă. Se simte o schimbare în atmosferă, o vibrație a particulelor care-mi zbârlește părul pe brațe. Stând aproape de mine, la doar câțiva centimetri de fața mea, pare și mai mare decât îl țineam eu minte, deși ultima oară când am fost în aceeași încăpere cu omul ăsta aveam doisprezece ani. Dar el nu pare să știe. Nu pare să aibă habar că sunt fetița de doisprezece ani care are același sânge cu bărbatul care i-a ucis fiica; eu sunt fetița care a zbierat când piatra pe care a azvârlit-o s-a izbit de fereastra dormitorului mamei mele. Eu sunt fetița care s-a ascuns sub pat când ne-a călcat pragul duhnind a whiskey, a transpirație și a lacrimi.

Nu pare a avea habar de trecutul nostru comun. Și acum, că-l văd stând în casa mea, mă întreb dacă aș putea profita cumva de asta.

Intră în casă și privește în jur, scanând parcă holul, livingul, bucătăria și treptele care duc la etaj. Face câțiva pași și aruncă o privire prin fiecare cameră, dând din cap ca pentru sine.

Deodată, un gând îngrozitor mă copleșește. Dacă *într-adevăr* mă recunoaște? Dacă nu face decât să verifice că sunt singură?

— Soțul meu e sus, îi zic, iar privirea îmi fuge spre trepte.

Tanner ține o armă ascunsă în șifonierul din dormitor, în caz că apar intruși. Îmi storc creierii încercând să-mi aduc aminte unde e cutia, mai exact. Mă întreb dacă aș putea folosi un pretext pentru a fugi sus ca s-o iau, pentru orice eventualitate.

— E într-o teleconferință, dar pot să mă duc să-l întreb, dacă aveți nevoie de ceva.

El mijește ochii la mine și-și umezește buzele cu limba, apoi zâmbește, clătinând ușor din cap, iar eu am impresia că râde de mine, că-și bate joc de

mine. Că știe că mint în legătură cu Tanner și că sunt singură. Se îndreaptă din nou spre mine, iar eu îl observ frecându-și mâinile de pantaloni, de parcă și-ar șterge transpirația din palme. Încep să intru în panică și mă gândesc s-o rup la fugă afară, apoi el se întoarce și arată spre ușă, bătând în ea cu degetul arătător de două ori.

— Nu-i musai, că numa' vă studiez intrările. Aveți multe ferestre, deci io aș zice să vă instalăm niscaiva senzori pentru geamuri sparte. Vreți s-arunc un ochi și sus?

— Nu. Nu, jos e în regulă. Totul... totul e în regulă. Mulțumesc.

— Camere vreți?

— Ce anume?

— Camere, repetă el. Niște de-alea mici de le punem peste tot p-aicea, să puteți să vă uitați dup-aia la filmări dă pă telefon...

— A, da, răspund repede, cu mintea aiurea. Da, bineînțeles. O să fie în regulă.

El mâzgălește ceva pe clipboard, apoi mi-l întinde.

— Dacă sunteți drăguță să semnați aicea, mă duc să-mi iau sculele.

Iau clipboardul și cobor privirea spre formularul de comandă în timp ce el iese și se îndreaptă spre mașină. Nu pot să semnez cu numele meu, evident. Cu numele *real*. Sigur l-ar recunoaște. Așa că semnez *Elizabeth Briggs* – al doilea nume al meu și numele de familie al lui Tanner – și-i dau clipboardul când intră din nou în casă. Îl privesc studiindu-mi semnătura, apoi mă îndrept din nou spre canapea.

— Vă sunt recunoscătoare c-ați venit așa din scurt, îi spun, închizându-mi laptopul și îndesându-mi telefonul în buzunarul de la spate. Ați venit foarte repede.

— La cerere, 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână, spune el, recitând sloganul de pe site.

Se plimbă prin casă, instalând senzori la fiecare fereastră. Brusc, mă neliniștește ideea că omul ăsta știe exact ce zone să evite ca să fenteze alarma; ar putea să nu pună nimic într-un loc și să intre pe acolo când revine mai târziu. Mă întreb dacă așa își alege victimele – poate că le-a văzut pentru prima oară pe Aubrey și pe Lacey când instala sisteme de securitate în casele lor. Poate că a stat în dormitoarele lor, le-a scotocit prin sertare. Le-a învățat rutina.

Păstrez tăcerea în timp ce el se plimbă cu pași mari prin casa mea,

băgându-și capul prin tot felul de cotloane și degetele prin toate crăpăturile. Ia un taburet și icnește când se urcă pe el, instalând o cameră mică, rotundă, în colțul livingului. O fixează cu privirea, fixată la rândul meu de un ochi microscopic.

— Dumneavoastră sunteți proprietarul companiei? îl întreb într-un târziu.

— Nu.

Aștept să dezvolte răspunsul, dar n-o face. Mă hotărâsc să insist.

— De când vă ocupați cu asta?

El coboară de pe scară și mă privește, deschizând gura de parc-ar vrea să spună ceva. Însă se răzgândește și-o închide la loc, scoate un burghiu din trusa cu scule și prinde panoul de control de perete. Îi privesc ceafa, iar sunetul burghiului îmi umple holul, încerc din nou.

— Sunteți din Baton Rouge?

Burghiul se oprește, iar eu îi văd umerii încordându-se. Nu se întoarce spre mine, dar camera goală se umple de data aceasta cu sunetul vocii lui.

— Tu chiar crezi că eu nu știu cine ești, Chloe?

Încremenesc, reacția lui mă amuțește. Continui să-i fixează ceafa cu privirea, până când, încet, se întoarce spre mine.

— Te-am recunoscut din clipa-n care ai deschis ușa.

— Îmi pare rău, zic și înghit în sec. Nu știu despre ce vorbiți.

— Ba știi, spune el, apropiindu-se încă un pas.

Încă ținea burghiul în mână.

— Ești Chloe Davis. Logodnicu' tău mi-a dat numele tău când a sunat. E pe drum către Lafayette și-a zis că o să mă lași să intru.

Fac ochii mari, conștientizând ceea ce a recunoscut – știe cine sunt. A știut în tot acest timp. Și știe și că sunt singură.

Se mai apropie un pas.

— Și faptu' c-ai mințit pe formularu' că comandă arată că și tu știi cine-s io, așa că nu știu unde vrei tu să bați cu toate-ntrebările astea!

Telefonul mi s-a încins în buzunarul de la spate. Aș putea să-l scot și să sun la 911. Dar acum stă chiar în fața mea și sunt speriată de moarte că orice mișcare din partea mea o să-l facă să se arunce spre mine.

— Vrei să știi de ce-am venit io-n Baton Rouge?

Începe să se înfurie; se vede după cum i se roșește pielea, după cum i se întunecă privirea; pe limbă i se înmulțesc bule de salivă.

— Îs deja de-o vreme-aicea, Chloe. După ce-am divorțat dă Annabelle, aveam nevoie de-o schimbare, de-un început nou. Am ajuns într-o prăpastie o vreme, m-am adunat și-am mers mai departe, l-am dat în pizda mă-sii dă oraș cu amintirile lui cu tot. Și-mi era bine, cu toate-ale mele, până am deschis într-o dimineață ziaru' dă duminică și ghici pă cine-am văzut holbându-se la mine.

Așteaptă o secundă, zâmbind în colțul gurii.

— Era o poză cu tine, continuă, arătând cu burghiul spre mine. O poză cu tine, cu un titlu de-ăla de-o șchioapă, obraznic, cum că ți-ai „canalizat traumele din copilărie”, sau te miri ce vrăjeală de-asta de două parale, aicea-n Baton Rouge.

Îmi amintesc de articolul ăla – de interviul pe care l-am acordat ziarului când am început să lucrez pentru Baton Rouge General. Am crezut că acel articol o să-mi dea șansa să-mi salvez reputația, să mă autodefinesc, să-mi scriu singură povestea. Dar bineînțeles că n-a fost așa. A fost doar un alt studiu de caz cu tatăl meu, o altă gloriificare stridentă a violenței deghizată cu ajutorul fațadei jurnalismului.

— Am citit articolu' ăla. Cuvânt cu cuvânt, în mă-sa! Și știi ceva? N-a făcut decât să mă scoată și mai abitir din sărite! Îi cauți scuze lu' tac-tu, profiți de ce-a făcut el ca să-ți fie ție bine-n carieră! Dup-aia am mai citit și despre *mă-ta*, care-a încercat să scape ca o lașă după ce-a jucat un rol mare-n toată povestea asta. Ca să nu se mai suporte pentru ce-a făcut!

Tac în timp ce cuvintele lui mă lovesc, în timp ce observ cum mă privește fix, cu o ură profundă. Cum strânge burghiul atât de tare, încât i s-au albit încheieturile degetelor, gata să-i iasă prin piele.

— Mi-e lehamite dă toată familia ta! adaugă el. Și orice-aș face, parcă nu pot scăpa dă voi!

— Eu nu i-am căutat niciodată scuze tatălui meu. N-am încercat niciodată să *profit*. Ce-a făcut el e... nu există nicio scuză pentru așa ceva! Îmi e *mie* lehamite!

— A, da? Ți-e lehamite? mă întreabă, înclinându-și capul. Ia zi, ți-e lehamite și că ai cabinetu' tău? Ți-e lehamite și dă salariu tău dă șase cifre? Dă casa cu două niveluri din Garden District, fut-o dracii dă casă, și dă logodnicu' ăla al tău perfect, ca din reviste? Și d-astea ți-e lehamite?

Înghit în sec, cu zgomot. L-am subestimat pe Bert Rhodes. A fost o greșeală din partea mea să-l invit înăuntru. A fost o greșeală din partea mea

să fac pe detectiva și să-l iau la întrebări. Nu doar că mă cunoaște – știe totul *despre* mine. M-a studiat la fel cum l-am studiat eu – dar mult, mult mai mult timp. Știe despre cabinetul meu, despre biroul meu. Poate că asta înseamnă că știe că Lacey mi-a fost pacientă – și că el era acolo, așteptând, în ziua în care ea a ieșit și a dispărut.

— Și-acuma, zi, mârâie el. De ce-i corect ca fiica lu' Dick Davis să crească mare și să aibă o viață perfectă, în timp ce-a mea putrezește-n pământ unde-o fi aruncat-o bulangiu ăla?

— Nu trăiesc o viață perfectă!

Deodată, mă enervez.

— N-aveți habar prin ce-am trecut eu, cât de vraiște sunt după toate câte le-a făcut taică-miu!

— Prin ce-ai trecut *tu*? zbiară el, arătând din nou spre mine cu burghiul. Vrei să vorbești de lucrurile prin care-ai trecut tu? Cât de vraiște ești *tu*? Da' fiică-mea? Cu ce-a pățit *ea* cum rămâne?

— Lena a fost prietena mea, domnule Rhodes, a fost *prietena mea*. Nu sunteți singurul care-a pierdut pe cineva în vara aceea.

Expresia lui suferă o ușoară transformare – o îmblânzire a privirii, o descrețite a frunții și deodată mă privește de parc-aș avea din nou doisprezece ani. Poate datorită felului în care i-am rostit numele, *domnule Rhodes*, întocmai ca atunci când mama ne-a făcut cunoștință în bucătăria noastră în seara de după ce am dat buzna în bucătărie, transpirată, murdară și neînțelegând cine era bărbatul ăla care stătea atât de aproape de mama. Sau poate motivul e că am pomenit numele *ei* – Lena. Mă întreb cât timp a trecut de când l-a auzit ultima oară rostit cu voce tare, un nume atât de dulce, încât are gustul sevei scurse pe limbă de pe scoarța unui copac. Încerc să profit de această schimbare de moment și continui să vorbesc.

— Regret din suflet ce i s-a întâmplat fiicei dumneavoastră, spun eu, făcând un pas înapoi, creând o oarecare distanță între noi. Regret sincer. Mă gândesc în fiecare zi la ea.

El oftează, coborându-și burghiul spre picioare. Se întoarce într-o parte, uitându-se spre ceva printre jaluzele, cu o privire pierdută.

— Te gândești vreodată la cum ar fi? mă întreabă într-un târziu. Io nu dormeam nopțile, tot întrebându-mă, tot închipuindu-mi. Eram obsedat.

— Mereu. Nici nu-mi pot închipui prin ce-a trecut.

— Nu, spune el, clătinând din cap. Nu dă ea vorbesc. Nu dă Lena. Io nu

m-am întrebat niciodată cum e să-ți pierzi viața. Sincer să fiu, dacă mi-aș pierde-o, m-ar durea undeva.

Se întoarce spre mine. Ochii i-au devenit din nou două hăuri negre ca tăciunele, iar orice urmă de blândețe a dispărut din ei. Are din nou aceea expresie de indiferență seacă, lipsită de emoție. Pare aproape inuman, ca o mască goală care atârână pe un perete cufundat în beznă.

— Vorbesc dă tac-tu. Vorbesc dă cum e să iei o viață.

25.

Nu mă mișc până nu aud uruitul motorului și bufnitura camionetei lui care dă în marșarier peste trotuar și pleacă în goană de pe aleea mea. Stau complet nemișcată, ascultând sunetul mașinii lui cum se pierde în depărtare, apoi, în cele din urmă, rămân înconjurată de liniște.

„Tu chiar crezi că eu nu știu cine ești, Chloe?”

Cuvintele lui mă prinseseră ca într-o capcană, mă ținuseră în loc din prima clipă în care se întorsese spre mine și mă privise în ochi. Am rămas paralizată, exact în același mod în care rămăsesem paralizată când îl văzusem pe tata furișându-se noaptea prin curte cu lopata în mână. Știam că sunt martoră la ceva nelalocul lui, la ceva îngrozitor. Știam că ar fi trebuit să o rup la fugă, urlând. Știam c-ar fi trebuit să dau buzna pe ușa deschisă de la intrare, dând din brațe a disperare. Dar întocmai cum pașii lenți și apăsați ai tatei mă ținuseră captivă, ochii lui Bert Rhodes mă ținuseră în transă, parcă ținându-mi picioarele de podea. Vocea lui mi se încolăcise în jurul corpului precum un șarpe, refuzând să-mi dea drumul. Era densă precum apa sărată; dacă încercam să fug de ea, de el, parcă fugeam printr-o mlaștină, cu noroi mult și gros, care se lipește de glezne. Cu cât te străduiești mai tare să răzbați, cu atât te simți mai epuizat, mai slăbit. Cu atât te afunzi mai tare.

Mai aștept un minut, să fiu sigură că a plecat, apoi pășesc încet, iar greutatea călcâiului meu smulge un scârțâit scândurii de sub picioarele mele:

„Nu dă ea vorbesc. Nu dă Lena. Io nu m-am întrebat niciodată cum e să-ți pierzi viața”.

Mai fac un pas – încet, precaut, de parcă el ar pândi după ușa încă

deschisă de la intrare, așteptând să atace.

„Vorbesc dă tac-tu. Vorbesc dă cum e să iei o viață?

Fac un ultim pas spre ușa de la intrare și o trântesc, trăgând zăvorul înainte să mă lipesc cu spatele de ea. Tremur violent în timp ce camera începe să se lumineze; mă lupt cu senzația din altă lume care cuprinde pe oricine când un puseu neașteptat de adrenalină dispare – degete care zvâcnesc, vedere în ceață, cu pete, respirație grea. Mă las în jos pe perete, trecându-mi mâinile prin păr și încerc să nu plâng.

În cele din urmă, privesc spre panoul de control instalat pe peretele de deasupra mea, care strălucește cu putere. Mă ridic în picioare și tenez codul, apoi apăs pe „Activare”, urmărind micul simbol al lacătului cum devine verde din roșu. Expir, dar nu pot scăpa de sentimentul că totul e în zadar. S-ar putea să nici nu-l fi instalat cum trebuie. A sărit câteva etape, a pus un cod de anulare. Tanner a vrut să-mi ia un sistem de securitate ca să mă simt mai în siguranță, dar, în momentul ăsta, mi-e mai teamă decât mi-a fost în toată viața mea.

Trebuie neapărat să merg la poliție. Nu mai pot să amân. Bert Rhodes știe nu doar cine sunt, ci și unde locuiesc. Știe că sunt singură aici. Poate că știe și că am intuit că e vorba de el. Oricât de tare mi-aș dori să nu mă mai arunc într-un caz cu o fată dispărută, această întâlnire a fost proba suplimentară pe care-o căutam; bălmăjelile lui Bert Rhodes – furia lui că eram în viață și că mă ocupam cu ce mă ocupam, faptul că se întreba cum era să iei o viață – toate acestea reprezentau, practic, o recunoaștere a vinovăției și totodată o amenințare cu viitoare episoade de violență. Bag mâna tremurând în buzunarul de la spate și-mi scot telefonul. Caut în apelurile recente și dau de numărul care mi-a apărut pe ecran azi-dimineață, numărul care mi-a confirmat cea mai mare teamă: că Lacey Deckler a murit. Sun și mă pregătesc sufletește pentru discuția pe care știu că urmează s-o purtăm. Pentru discuția de care încercasem cu disperare să mă feresc.

Brusc o voce mă întâmpină.

— Detectiv Thomas.

— Bună ziua, domnule detectiv. Chloe Davis sunt.

— Doamnă doctor Davis, spune el, surprins. Cu ce vă pot ajuta? V-ați mai amintit ceva?

— Da. Mi-am amintit. Am putea să ne întâlnim cumva? Cât mai repede

posibil?

— Bineînțeles.

Aud niște foșnete, de parc-ar muta hârtii.

— Puteți să veniți la secție?

— Da, repet eu. Da, pot să vin. Ajung imediat.

Închid, iar mintea mi-o ia razna în timp ce-mi iau cheile și ies, verificând din nou dacă am încuiat ușa în urma mea. Urc în mașină și pornesc motorul. N-a trebuit să-mi dea indicații. Am mai fost la Departamentul de Poliție din Baton Rouge, deși sper să nu vină vorba și despre partea aia din trecutul meu în momentul în care o să îi dezvălui identitatea mea. N-ar trebui, dar s-ar putea. Și, chiar dacă vine vorba, n-am ce să fac în afară de a încerca să explic.

Opresc în parcare pentru vizitatori și opresc motorul în timp ce fixez cu privirea intrarea care se profilează în fața mea. Clădirea asta arată exact ca acum zece ani, dar mai veche. Mai neîngrijită. Cărămizile castanii sunt tot castanii, dar vopseaua se cojește pe margini, iar bucățile mari se desprind și cad grămadă pe beton. Spațiul verde e peticit și maroniu, iar gardul din sârmă care separă secția de poliție de mallul de vizavi e șubred și strâmb. Cobor din mașină și trântesc portiera în urma mea, intrând cu de-a sila în clădire până nu mă răzgândesc.

Mă îndrept spre ghișeu și mă așez în spatele separatorului transparent din plastic, privind-o pe femeia de la birou cum tastează cu unghiile date cu ojă.

— Bună, o întrerup eu. Am o programare la domnul detectiv Michael Thomas?

Îmi aruncă o privire de după separatorul de plastic și-și mușcă obrazul de parcă ar încerca să se hotărască dacă să mă creadă sau nu. Afirmația mea a sunat mai degrabă a întrebare, pentru că orice urmă de siguranță aș fi avut acasă în legătură cu mărturisirea în fața poliției aproape că mi s-a evaporat în momentul în care-am pus piciorul în clădire.

— Pot să-i trimit un mesaj, adaug, ridicându-mi telefonul, încercând s-o conving pe ea, să mă conving și pe mine că e o idee bună să mă lase să intru.

— Spuneți-i c-am venit.

Ea mă mai privește câteva secunde, apoi ia telefonul în mână și formează un interior, ținând receptorul între umăr și bărbie. Aud telefonul

sunând, apoi vocea detectivului Thomas.

— A venit cineva să vă vadă, spune ea.

Mă privește, ridicând întrebător din sprâncene.

— Chloe Davis, spun eu.

— O anume *Chloe Davis*, repetă ea. Spune că are stabilită o întâlnire.

Închide repede telefonul și face un gest spre ușa din dreapta mea, flancată de un detector de metale și un paznic care pare agitat și obosit.

— Zice că puteți să intrați. Puneți toate obiectele din metal și electronice în coș. A doua ușă la dreapta.

Înăuntrul secției, ușa biroului detectivului Thomas e crăpată. Bag capul pe ușă, bătând ușor în lemn.

— Intrați, îmi zice el, privindu-mă de deasupra unui birou plin de diverse acte, plicuri, un pachet desfăcut de biscuiți sărați și o dâră de firimituri ce traversează suprafața din lemn.

Se uită în direcția în care privesc și lasă capul în jos, strângând pachetul de biscuiți și adunând resturile.

— Scuzați mizeria.

— E-n regulă, îi zic, intrând și închizând ușa după mine.

Mă opresc o secundă, iar el arată spre scaunul din fața lui. Iau loc și-mi aduc aminte de începutul săptămânii acesteia, când rolurile erau inversate. Când stăteam la biroul *meu*, în cabinetul *meu*, făcându-i *lui* semn să stea unde-i comandam eu. Expir.

— Bun, spune el, împreunându-și mâinile pe masă. Ce anume v-ați amintit?

— Mai întâi, am o întrebare. Aubrey Gravino purta vreo bijuterie când a fost găsită?

— Nu văd ce relevanță are.

— Are. Adică, în funcție de răspunsul dumneavoastră, ar putea avea.

— Ce ar fi să-mi spuneți ce vă mai amintiți, apoi vedem și ce-i cu asta.

— Nu, ripostez eu, clătinând din cap. Nu, înainte să vă împărtășesc asta, trebuie să fiu sigură. Vă dau cuvântul meu că e important.

Mă mai privește câteva secunde, analizându-și variantele. Oftează zgomotos, încercând să arate cât e de iritat, și scotocește în dosarele de pe birou. Apoi ia unul, îl deschide și frunzărește câteva pagini.

— Nu, nu a fost găsită cu nicio bijuterie. Lângă cadavru, în cimitir, a fost găsit un cercei – din argint, cu o perlă și trei diamante.

Mă privește cu sprâncenele ridicate de parcă m-ar întreba: „Mulțumită?”

— Deci niciun colier?

— Nu, niciun colier. Doar cercelul.

Expir, băgându-mi mâinile în păr. El mă privește din nou cu atenție, așteptând să spun ceva, să fac ceva. Mă las pe spate în scaun și vărs tot.

— Cercelul ăla face parte dintr-un set. Există un colier care se asortează cu el, pe care fata îl purta la momentul răpirii. Apare cu ele în toate fotografiile. Pe afișul cu *DISPĂRUTĂ*, în fotografiile din anuarul clasei, în fotografiile în care e etichetată pe Facebook. Dacă purta cerceii, purta și colierul.

El lasă dosarul jos pe birou.

— De unde știți asta?

— Am verificat. Înainte să vin la dumneavoastră, am vrut să fiu sigură.

— Bun. Și de ce credeți că asta are vreo relevanță?

— Pentru că și Lacey purta o bijuterie. Vă mai amintiți?

— Da. Ziceați dumneavoastră ceva de o brățară.

— O brățară din mărgele, cu o cruciuliță din metal. I-am văzut-o pe încheietura mâinii la cabinet. Își acoperea cicatricea cu ea. Dar când m-am uitat la cadavrul ei azi-dimineață... nu mai era acolo.

În încăpere se lasă o tăcere neplăcută. Detectivul Thomas continuă să mă fixeze cu privirea, iar eu nu îmi dau seama dacă se gândește într-adevăr la ceea ce îi spun sau e îngrijorat de starea mea.

Vorbesc mai repede.

— Cred că ucigașul ia bijuteriile victimelor ca amintire. Și cred că face asta pentru că la fel făcea și tata. Richard Davis, îl știți. Din Breaux Bridge.

Îi urmăresc reacția în timp ce pune informațiile cap la cap. Mereu e la fel, ori de câte ori își dă cineva seama cine sunt: o relaxare vizibilă a feței, urmată de o încordare a maxilarului, de parcă persoana în cauză ar fi nevoită să se stăpânească pentru a nu se năpusti asupra mea din cealaltă parte a mesei. Numele de familie, trăsăturile asemănătoare. Mi s-a spus mereu că am nasul tatălui meu, prea mare și ușor cârn, de departe aspectul care-mi place cel mai puțin la fața mea – nu din orgoliu, ci pentru că îmi amintește că avem același ADN ori de câte ori mă uit în oglindă.

— Sunteți Chloe Davis, spune el. Fiica lui Dick Davis.

— Din păcate, da.

— Știți, cred c-am citit un articol despre dumneavoastră.

Arată spre mine, lăsându-se absorbit de amintire.

— Dar... n-am făcut legătura.

— Da, a circulat acum câțiva ani prin presă. Mă simt ușurată că ați uitat.

— Și credeți că aceste crime au vreo legătură cu cele comise de tatăl dumneavoastră?

Încă mă privește nevenindu-i să creadă, de parcă aș fi vreo arătare care plutește deasupra covorului, nesigur dacă sunt reală.

— La început n-am crezut, îi răspund. Dar luna viitoare e comemorarea de douăzeci de ani și am descoperit recent că tatăl uneia dintre victimele tatălui meu locuiește aici, în Baton Rouge. Bert Rhodes. Și e... furios. Are cazier. A încercat să-și stranguleze soția...

— Credeți că-i vorba de un criminal la indigo? mă întrerupe el. Că *tatăl victimei* a devenit criminal la indigo?

— Are cazier, repet eu. Și... familia mea. Îmi *urăște* familia, înțeleg de ce, dar a venit azi la mine acasă și era foarte furios, m-am simțit în pericol...

— A venit neanunțat la dumneavoastră acasă? mă întreabă, îndreptându-se în scaun și întinzând mâna după un pix. V-a amenințat cumva?

— Nu, n-a venit tocmai neanunțat. Instalează sisteme de securitate, iar logodnicul meu a sunat la firmă ca să instalăm unul...

— Și l-ați invitat acasă? întreabă el, lăsându-se pe spate și punând pixul jos.

— Vreți să nu mă mai întrerupeți?

Rostesc întrebarea mai tare decât intenționez, iar detectivul Thomas mă privește uluit, cu un amestec de șoc și neliniște, în timp ce în încăpere se lasă o tăcere stânjenită. Îmi mușc buza. Nu suport privirea asta. Am mai văzut-o la Cooper. Am mai văzut-o la polițiști și la detectivi, chiar în clădirea asta. E privirea aia în care se vede o urmă de îngrijorare – nu pentru siguranța mea, ci pentru sănătatea mea mintală. Privirea aia care mă face să simt că vorbele mele nu sunt demne de încredere, că destrămarea mea lentă începe să fie din ce în ce mai rapidă, până când, cât de curând, n-o să mai rămână nimic din mine.

— Îmi pare rău, spun eu, expirând și dându-mi silința să mă calmez. Îmi pare rău, doar că am impresia că nu mă prea ascultați. Mi-ați cerut să mă uit la cadavrul lui Lacey și să vă spun dacă-mi aduc aminte de ceva important. Acum vă spun ce mi se pare important.

— Bun, spune el, ridicând mâinile. Bun, aveți dreptate. Continuați, vă rog.

— Mulțumesc, îi zic, simțindu-mi umerii cum se relaxează puțin. Oricum, Bert Rhodes e printre puținii oameni, poate chiar *singurul* om care știe detaliul ăsta, care să locuiască în zona unde au loc crimele astea și are motivația necesară pentru a le ucide pe acele fete în același mod în care tatăl meu i-a ucis acum douăzeci de ani fiica. E o coincidență care nu poate fi trecută cu vederea.

— Și care credeți dumneavoastră că e motivația lui, mai exact? Le cunoaște pe aceste fete?

— Nu... adică nu știu. Nu cred. Dar nu-i de datoria dumneavoastră să aflați asta?

Detectivul Thomas ridică dintr-o sprânceană.

— Îmi pare rău, spun eu din nou. Doar că... uitați care-i treaba. Poate fi vorba de foarte multe lucruri, da? Poate că-i vorba de răzbunare, le ia în vizor pe niște fete pe care eu le cunosc pentru a mă hărțui sau a mă face să simt aceeași durere pe care a simțit-o el când i-a fost răpită fiica. Ochi pentru ochi. Sau poate că-i durerea pierderii, o nevoie de control, același motiv de rahat pentru care cei abuzați ajung la rândul lor abuzatori. Poate că încearcă să demonstreze ceva. Sau poate că e pur și simplu dereglat la mansardă, domnule detectiv. Nici acum douăzeci de ani nu era chiar cel mai bun tată de pe fața pământului, da? Chiar și când eram fetiță, aveam o *presimțire* în legătură cu el. Cum că era ceva-n neregulă.

— Bun, dar o *presimțire* nu e o motivație.

— OK, ce ziceți de motivația *asta* Azi mi-a spus că, după moartea Lenei, a început să-l obsedeze cum s-ar simți dacă ar lua viața cuiva. Cine *spune* așa ceva? Cine își închipuie cum e să iei viața cuiva după ce propria fiică și-a pierdut viața? N-ar trebui să fie invers? Empatizează cu cine nu trebuie.

Detectivul Thomas tace o clipă, apoi oftează din nou, de data asta cu ceva ce sună a resemnare.

— Bun, spune el. Bun, o să ne interesăm de el. Sunt de acord – e o coincidență care trebuie studiată.

— Mulțumesc.

Mă pregătesc să mă ridic de pe scaun, apoi detectivul mă privește din nou, cu o întrebare formându-i-se pe buze.

— O întrebare scurtă, doamnă doctor Davis. Spuneți că s-ar putea ca omul ăsta, cum îl cheamă...

Coboară privirea spre foaia din fața lui, pe care nu scrie nimic. Simt iritarea clocotindu-mi în gât, cu un gust amar ca fierea.

— Bert Rhodes. Ar trebui să notați.

— Așa, Bert Rhodes, repetă el, mâzgălind numele în colțul foii și încercuindu-l de două ori. Ați spus că s-ar putea să ia în vizor fete pe care le cunoașteți.

— Da, poate. A recunoscut că știe unde e cabinetul meu, deci probabil de-asta a răpit-o pe Lacey. Poate că mă urmărea și a văzut-o ieșind. Poate c-a aruncat-o pe aleea din spatele cabinetului meu pentru că știa că acolo o s-o gălesc, o să observ bijuteriile dispărute, o să fac legătura cu ele. Poate că aveam să fiu nevoită să recunosc faptul că toate fetele-astea mor din cauza...

Mă opresc și înghit în sec. Îmi dau silința să rostesc cuvintele.

— Din cauza tatălui meu.

— Bun, spune el, trăgând o linie cu pixul pe marginea foii. Bun, e și chestia asta o posibilitate. Dar atunci ce legătură aveți, mai exact, cu Aubrey Gravino? De unde-o cunoașteți?

Îl fixează cu privirea, iar obrații mi se înfierbântă. E o întrebare bună – una care, cumva, nu mi-a trecut prin cap. Mă aflu la locul respectiv chiar înainte să-i fie găsit cadavrul, lucru care părea a fi o coincidență, apoi dispariția lui Lacey chiar în ziua în care plecase de la cabinetul meu dusesse toată povestea la un cu totul alt nivel. Dar în ceea ce privește o legătură autentică între mine și Aubrey... nu mă puteam gândi la vreuna. Îmi aduc aminte că, atunci când i-am văzut prima oară imaginea la știri, trăsăturile ei mi s-au părut vag familiare, de parc-aș mai fi văzut-o undeva, poate într-un vis. Pusesem totul pe seama fetelor adolescente care veneau și plecau constant din cabinetul meu și a faptului că toate păreau a arăta mai mult sau mai puțin la fel.

Dar acum încep să mă întreb dacă nu cumva e vorba de ceva mai mult.

— Nu o cunosc pe Aubrey, recunosc. Nu mă pot gândi la vreo legătură în momentul de față. O să mă mai reflectez.

— Bun.

Aprobă din cap, încă privindu-mă cu atenție.

— Bine, doamnă doctor Davis, vă sunt recunoscător c-ați venit. O să

investighez în mod sigur pista asta și-o să vă dau de veste imediat ce mai descopăr ceva.

Mă ridic cu greu de pe scaun și mă întorc să plec; biroul lui îmi dă o senzație de claustrofobie în momentul ăsta, ușa închisă, ferestrele închise și dezordinea de pe fiecare suprafață făcând să-mi transpire palmele și să-mi bubuie inima-n piept. Mă îndrept repede spre ușă și apuc clanța, simțindu-i ochii în ceafă, urmărindu-mă. E limpede că detectivul Thomas e prudent cu privire la povestea mea; la ceva atât de șocant, mă așteptam să fie așa. Dar, venind aici și împărtășindu-i teoria mea, sperasem măcar să îndrept atenția asupra lui Bert Rhodes, să determin poliția să înceapă să-l urmărească, să facă să-i fie mai greu să pândească în întuneric.

În schimb, am impresia că atenția tuturor e îndreptată chiar asupra mea.

26.

Până ajung acasă, e deja după-amiază târzie. Când intru în hol, noul nostru sistem de alarmă bipăie de două ori, făcându-mi pieptul să tresară de panică în momentul în care îl aud. Îl repornesc imediat ce închid ușa, dând sonorul la nivelul maxim. Apoi mă uit prin casă, unde domnește o liniște deplină. În ciuda strădaniei mele, prezența lui Bert Rhodes e peste tot pe unde mă uit. Sunetul vocii lui pare a răzbate prin holurile pustii, iar ochii lui negri mă privesc de după fiecare colț pe unde n-am cotit. Îi simt și mirosul, mirosul jilav de transpirație cu un iz de alcool care-l urmărea peste tot în timp ce-mi umbla prin casă, atingându-mi pereții, studiindu-mi ferestrele, băgându-se din nou în viața mea.

Intru în bucătărie și mă așez la insulă, punându-mi poșeta pe blat și scoțând recipientul de Xanax pe care l-am luat din torpedou. Îl răsucesc în mâini, scuturându-l ușor și ascultând zornăitul pastilelor care se rostogolesc înăuntru. Simt nevoia unui Xanax din clipa în care am plecat de la morgă azi-dimineață; asta a fost acum doar câteva ore – când stăteam în mașină, având în minte imaginea cadavrului învinețit al lui Lacey care-mi făcea degetele să tremure în timp ce țineam pastila în palmă –, dar, având în vedere toate câte s-au întâmplat de-atunci, pare c-a trecut o veșnicie. Desfac capacul și arunc una în mână, o arunc în gură și o înghit fără apă înainte să apuce să mă întrerupă un alt apel telefonic. Apoi arunc o privire spre

frigider, dându-mi seama că abia am mâncat ceva toată ziua.

Sar de pe scaun și mă îndrept spre frigider, deschid ușa și mă sprijin de inoxul răcoros. Deja încep să mă simt mai bine. Am spus poliției despre Bert Rhodes. Detectivul Thomas nu părea foarte convins, dar am făcut ce am putut. Sigur o să-l urmărească, o să-i urmărească mișcările, tiparele comportamentale. O să observe ce case vizitează, iar dacă lipsește vreo fată din acele case, o să-și dea seama. O să știe că am dreptate și n-o să se mai uite la mine de parcă eu aș fi aia nebună. De parcă eu aș fi aia care are ceva de ascuns.

Privirea mi se oprește asupra somonului rămas de aseară și scot recipientul din polistiren, îi scot capacul, apoi îl pun în cuptorul cu microunde. Bucătăria se umple repede de mirosul condimentelor care se amestecă în aer. E prea târziu pentru prânz, deci o s-o consider o cină timpurie, ceea ce înseamnă că am tot dreptul să savurez un pahar din cabernetul ăla care mergea atât de bine cu el aseară. Mă duc la dulapul cu vinuri și iau un pahar, îl umplu cu lichid rubiniu și iau o gură ca lumea, apoi golesc sticla în pahar și o arunc în coșul de gunoi.

Înainte să apuc să scot scaunul de bar, se aude o bătaie în ușă – o lovitură puternică, un pumn strâns care izbește în ea, făcându-mă să duc mâna la piept.

— Chlo, eu sunt! Vezi că intru!

Aud sunetul unei chei în broască, un clic ușor când zăvorul se mișcă de la locul lui. Văd clanța începând să se miște și-mi aduc aminte de alarmă.

— Nu, stai, țipt eu, alergând spre ușă.

Ajung la interfon și tasez codul înainte ca ușa să se deschidă; când se deschide, mă întorc cu fața spre verandă, iar privirea surprinsă a fratelui meu mă fixează.

— Ți-ai tras alarmă? întreabă el, cu picioarele înfipite în preșul pe care scrie „Bine ați venit!”, ținând strâns în mână o sticlă cu vin. Dacă voiai să-ți dau cheia înapoi, puteai să mi-o ceri și gata!

— Haios mai ești! îi zic zâmbind. O să trebuiască să începi să mă anunți când vii. Chestia asta cheamă poliția peste tine.

Tasez codul pe interfon și-i fac semn să intre în bucătărie, îndreptându-mă din nou spre insulă și sprijinindu-mă de marmura rece.

— Și dacă încerci să intri prin efracție, te văd prin telefon.

Ridic telefonul și-l scutur, apoi arăt spre camera din colț.

— Camera aia chiar înregistrează? întreabă el.

— Bineînțeles.

Deschid aplicația de securitate de pe telefon și-l întorc, ca să vadă și Cooper; el stă în mijlocul ecranului meu de telefon.

— Hm, face el, întorcându-se din nou spre cameră și făcând cu mâna.

Mă privește din nou și zâmbește larg.

— Pe lângă asta, adaug, oricât de mult mi-ar plăcea vizitele tale, nu sunt singura care locuiește aici în momentul ăsta.

— Da, da, zice Cooper, așezându-se pe marginea unui scaun. Că veni vorba, unde-i logodnicul tău?

— Călătorește. În interes de serviciu.

— În weekend?

— Are mult de lucru.

— Hm, face Cooper, răsucind sticla de merlot pe masă.

Lichidul sclipește în lumina bucătăriei, aruncând umbre sângerii pe pereți.

— Cooper, nu începe. Nu acum.

— Nu încep cu nimic.

— Dar era să-ncepi.

— Pe tine nu te deranjează? întreabă el, rostind cuvintele pe un ton apăsător și agitat. Că pleacă atât de des? Adică... eu nu știu, Chlo. Eu mereu mi te-am închipuit alături de cineva care să fie lângă tine, să te facă să te simți în siguranță. După toate prin câte ai trecut, meriți asta. Meriți pe cineva prezent.

— Tanner e prezent, spun eu, întinzând mâna după paharul cu vin și luând o înghițitură zdravănă. Mă ține în siguranță.

— Păi, și alarma la ce-ți trebuie?

Mă gândesc cum să răspund la asta, bătând cu degetele în sticla canelată.

— El a fost cu ideea, rostesc în cele din urmă. Vezi? Mă ține în siguranță, chiar și când nu e aici.

— Mda, cum zici tu, spune el, ridicându-se de pe scaunul de bar cu un oftat.

Se îndreaptă spre dulap, ia un tirbușon și răsucesc dopul sticlei pe care a adus-o. Deși știu că urmează un pocnet, tresar când îl aud.

— Oricum, voiam să-ți propun să bem, dar văd că tu deja te-ai apucat.

— De ce-ai venit, Cooper? Să te cerți iar cu mine?

— Nu, am venit pentru că ești sora mea. Sunt aici fiindcă-mi fac griji pentru tine. Voiam să mă asigur că ești bine!

— Păi, sunt bine, zic, ridicând din umeri. Chiar nu știu ce să-ți spun.

— Cum faci față la toată chestia asta?

— La ce anume, Cooper?

— Haide! Știi foarte bine.

Oftez, cu privirea îndreptată spre livingul gol, spre canapeaua care pare deodată atât de comodă, atât de primitoare. Las un pic umerii în jos; sunt încordați. Eu sunt încordată.

— Îmi trezește amintiri, mărturisesc și iau încă o gură de băutură. Evident.

— Da. Și mie.

— Uneori îmi e greu să-mi dau seama ce-i adevărat și ce nu.

Cuvintele îmi scapă înainte să apuc să le înghit; încă le simt gustul pe limbă, gustul adevărului recunoscut pe care încercasem să-l înghit. Să uit că era acolo, pur și simplu. Cobor privirea spre paharul cu vin, care deodată s-a golit pe jumătate, apoi privesc din nou spre Cooper.

— Chestia-i că toată povestea asta-mi pare atât de cunoscută, știi ce zic? Sunt foarte multe asemănări. Nu ți se pare că totul e o mare coincidență?

Cooper mă privește, întredeschizând gura.

— Ce fel de asemănări, Chloe?

— Las-o așa! Nu-i nimic.

— Chloe, spune Cooper, aplecându-se spre mine, care sunt asemănările alea?

Îi urmăresc privirea îndreptându-se spre recipientul cu Xanax aflat încă pe blat, flaconul ăla portocaliu cu o grămadă de pastile în el. Privesc din nou spre paharul cu vin, spre degetul de lichid care a mai rămas în el.

— Ai luat cheștiile alea?

— Poftim? Nu, nu-s ale mele...

— Tanner ți le-a dat?

— Nu, nu mi le-a dat Tanner. De ce mă întrebi una ca asta?

— Numele lui e pe sticlută.

— Pentru că sunt ale *lui*.

— Și-atunci ce caută flaconul desfăcut pe blat când el e plecat din oraș?

Între noi se lasă tăcerea. Arunc o privire pe fereastră, spre soarele care stă să apună. Zgomotele nopții încep să răsunе – țârâitul cicadelor, al

greierilor și toate celelalte sunete scoase de animalele care se trezesc la viață în întuneric. Louisiana pe timp de noapte e zgomotoasă, dar prefer asta în locul liniștii. Pentru că în liniște se aude totul. Respirația estompată în depărtare, pașii care apasă cu putere pe frunzele uscate. O lopată târâtă prin noroi.

— Mi-am tot făcut griji în privința asta!

Cooper expiră, trecându-și degetele prin păr.

— Nu-i sigur să vină și să-ți aducă atâtea medicamente-n casă, având în vedere prin ce ai trecut tu.

— Cum adică „atâtea medicamente”?

— Se ocupă de vânzări farmaceutice, Chloe. Are servieta doldora de căcaturi de-alea.

— Și? Am și eu acces la medicamente. Pot să le prescriu.

— Nu ție însăși.

Simt un val de lacrimi înțepându-mi ochii. Nu suport faptul că asupra lui Tanner pică vina pentru situația asta, dar nu-mi vine în minte niciun alt mod de a-i explica lui Cooper că am comandat pastile pentru mine pe numele lui Tanner. Așa că tac. Îl las pe Cooper să creadă asta. Las neîncrederea lui față de logodnicul meu să pătrundă și mai adânc, să mocnească și mai puternic.

— Nu am venit aici să mă cert, spune el, ridicându-se de pe scaun și pornind spre mine.

Mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă, cu brațele vânjoase, calde și bine cunoscute.

— Te iubesc, Chloe. Și înțeleg de ce o faci. Doar că mi-aș dori să termini. Să accepți că ai nevoie de ajutor.

Simt o lacrimă cum mi se revarsă, alunecându-mi pe obraz și lăsând în urmă o dâră de sare. Picură pe piciorul lui Cooper, lăsând o pată mică, închisă la culoare. Îmi mușc tare buza, străduindu-mă să le împiedic pe celelalte să cadă.

— Nu am nevoie de ajutor, îi spun, apăsându-mi ochii cu palmele. Sunt în stare să mă ajut și singură.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat. Doar că... relația asta în care ești implicată nu pare a fi sănătoasă.

— E în regulă.

Îmi ridic capul de pe umărul lui și mă șterg pe obraz cu dosul palmei.

— Dar cred c-ar trebui să pleci.

E a doua oară într-o săptămână când am amenințat că îl aleg pe Tanner în defavoarea fratelui meu. Mă gândesc la petrecerea de logodnă, când stăteam pe veranda din spatele casei mele. La ultimatumul pe care i-l dădusem.

„Te vreau la nunta asta. Însă o să aibă loc, fie că ești acolo, fie că nu”.

Dar văd în clipa asta, după suferința din ochii lui, că nu mă crezuse.

— Văd că te străduiești. Și te înțeleg, Cooper. Chiar te înțeleg. Ești protector, ții la mine. Dar, indiferent ce spun eu, Tanner n-o să fie niciodată suficient de bun pentru tine. E *logodnicul meu*. Mă căsătoresc cu el luna viitoare. Deci, dacă el nu e suficient de bun pentru tine, presupun că nici eu nu sunt.

Cooper face un pas înainte, strângând pumnul.

— Doar încerc să te ajut. Să-ți port de grijă. Asta-i treaba mea. Sunt *fratele tău*.

— Nu e treaba ta. Nu mai e. Și trebuie să pleci.

Se mai uită fix la mine câteva secunde, plimbându-și repede privirea dinspre mine spre pastilele de pe blat. Întinde brațul și am impresia că o să le ia în mână, însă el îmi dă inelul cu cheia mea de rezervă. Amintirea momentului în care i-am dat-o îmi străfulgeră prin minte – cu ani în urmă, când mă mutasem prima oară acolo, voisem ca el s-o țină. „Ești mereu binevenit aici”, îi spusese în timp ce stăteam amândoi cu picioarele încrucișate pe salteaua din dormitorul meu, cu frunțile umede de transpirație după ce montaserăm tăblia patului, cu pachetele de mâncare chinezească revărsate pe podea. Tăiețeii uleioși lăsau dăre slinoase pe podeaua din lemn de esență tare. „Pe lângă asta, o să am nevoie să-mi ude cineva plantele când sunt plecată” Fixez cu privirea cheia care atârna de degetul lui arătător. Nu mă lasă inima să o iau înapoi – fiindcă știu că, dacă o fac, e definitiv. Nu mai pot să mă răzgândesc. Așa că el o pune ușor pe blat, se întoarce și iese pe ușă.

Fixez cheia cu privirea, luptându-mă cu impulsul de a o lua, a ieși și a i-o pune înapoi în mâini, cu forța. În schimb, o iau, împreună cu recipientul de Xanax și le arunc în geantă, apoi mă îndrept spre ușă și setez alarma. Apoi apuc sticla de vin a lui Cooper, aproape plină, și-mi mai torn un pahar, după care-l iau, cu tot cu somonul care s-a răcit și mă întorc în living, unde îl așez pe canapea și pornesc televizorul.

Mă gândesc la toate cele întâmplate astăzi și imediat mă simt epuizată. Am văzut-o pe Lacey, m-am întâlnit cu Aaron. Am avut o altercație cu

Tanner, am interacționat cu Bert Rhodes, apoi m-am dus la detectivul Thomas și i-am povestit totul. M-am certat cu fratele meu, i-am citit îngrijorarea din privire când a văzut pastilele alea. Când m-a văzut bând de una singură în bucătărie.

Deodată, mai mult decât epuizată, mă simt singură.

Iau telefonul, ating ecranul până se luminează. Mă gândesc să-l sun pe Tanner, dar apoi mi-l imaginez la cină, comandând încă o sticlă într-un restaurant italian de cinci stele, îmi imaginez hohotele de râs care răsună când el insistă că mai bea doar una. Probabil că-i sufletul petrecerii – cu poantele la el, luând pe toată lumea de umeri. Ideea mă face să mă simt și mai singură, așa că deschid lista de contacte.

Și acolo, chiar primul pe listă, mă întâmpină un alt nume: Aaron Jansen.

Aș putea, să-l sun pe Aaron, mă gândesc. Aș putea să-l pun la curent cu toate cele întâmplare. Probabil că nu e ocupat, fiind singur într-un oraș necunoscut. De fapt, probabil face ce fac și eu în momentul ăsta – stă pe canapea, cherchelit, cu resturi de mâncare împrăștiate între picioarele desfăcute. Degetul mi se îndreaptă spre numele lui, dar, înainte să apuc să-l ating, se întunecă ecranul. Stau un minut și mă întreb ce să fac. Mintea mi-e în ceață, de parc-ar fi fost învelită într-o pătură groasă de lână. Pun telefonul jos, hotărâtă să nu-l sun. În schimb, închid ochii. Îmi imaginez cum ar reacționa dacă i-aș povesti despre cum mi-a călcat Bert Rhodes pragul. Îmi imaginez cum o să țipe la mine în telefon după ce o să recunosc că l-am lăsat să intre. Rânjesc ușor, știind că și-ar face griji. Și-ar face griji pentru mine. Dar pe urmă i-aș spune cum l-am convins să plece, cum l-am sunat pe detectivul Thomas, cum m-am dus la poliție. I-aș povesti tot ce am discutat, cuvânt cu cuvânt, și aș zâmbi din nou, știind că el ar fi mândru de mine.

Deschid ochii și mai iau o gură de somon, iar zumzetul televizorului pare mai îndepărtat când mă hotărâsc să mă concentrez asupra sunetului propriului mestecat. Asupra scârțâitului furculiței pe polistiren. Imaginea de la televizor devine din ce în ce mai neclară, iar eu îmi dau seama că pleoapele îmi sunt parcă din ce în ce mai grele după fiecare sorbitură de vin. Curând, îmi amorțesc membrele.

Merit asta, mă gândesc, în timp ce mă las mai jos pe canapea. Merit să dorm. Să mă odihnesc. Sunt epuizată, pur și simplu. Epuizată de-a binelea. A fost o zi lungă. Îmi opresc telefonul – fără deranj – și-l pun pe abdomen,

apoi îmi împing cina pe măsuța de cafea. Mai iau o gură de vin și simt un strop cum mi se prelinge pe bărbie. Apoi îmi dau voie să închid ochii doar o secundă și simt cum mă fură somnul.

Când mă trezesc, afară e întuneric. Sunt dezorientată, deschid ochii și clilesc de câteva ori în timp ce stau întinsă pe canapea, cu paharul de vin pe jumătate gol încă proptit între braț și abdomen. Ca prin minune, nu s-a vărsat. Mă ridic în capul oaselor și ating telefonul cu degetul, ca să mă uit cât e ceasul, până când îmi aduc aminte că l-am oprit. Mijesc ochii la televizor – la postul de știri arată că e abia trecut de ora zece. Livingul meu cufundat în beznă e parțial luminat într-un albastru lugubru, așa că întind mâna după telecomandă și opresc televizorul, apoi mă desprind de canapea. Privesc paharul de vin din mâna mea și dau peste cap restul lichidului, apoi îl pun pe măsuță, urc treptele și mă prăbușesc în pat.

Mă adâncesc imediat în saltea și destul de curând mă trezesc cufundată într-un vis sau poate o amintire. Pare a fi câte puțin din amândouă, cumva ciudată, dar și cunoscută în același timp. Am doisprezece ani și stau în colțișorul meu de lectură, în dormitorul învăluit în beznă, cu lumina micii mele lanterne de citit scaldându-mi ușor fața. Privirea mi se plimbă pe cartea din poală, captivată de cuvintele de pe pagină, când un zgomot de afară îmi tulbură concentrarea. Arunc o privire pe fereastră și văd o siluetă în depărtare, traversându-ne în liniște curtea în întuneric. Vine dinspre copacii aflați chiar dincolo de proprietatea noastră, copacii înșiruiți într-o mlaștină care se întinde pe kilometri întregi în ambele direcții.

Mă uit printre gene la siluetă și-mi dau seama destul de curând că e corpul cuiva. Corpul unei persoane ajunse la maturitate deplină, care târăște ceva după ea. Sunetul începe să pătrundă din curte prin fereastra crăpată și-mi dau seama imediat că e hârșăitul metalului pe pământ.

E o lopată.

Silueta se apropie și mai mult de fereastra mea, iar eu îmi lipesc fața de geam, îndoind colțul paginii și lăsând cartea jos. E încă întuneric, iar eu mă chinui să-i disting fața sau trăsăturile. În timp ce silueta se strecoară tot mai aproape, ajungând direct sub fereastra mea, pornește un proiector și mă trezesc mijind ochii la lumina bruscă, ducând mâna la față în timp ce ochii încearcă să se obișnuiască. Iau mâna, iar confuzia pune stăpânire pe mine când persoana de sub fereastra mea e scaldată în sfârșit în destulă lumină pentru a putea fi văzută. Nu e silueta unui bărbat, așa cum presupusesem

inițial. Nu e tata, așa cum ar fi trebuit să se desfășoare amintirea.

De data asta, e o femeie.

Lasă capul pe spate și mă privește de parcă ar ști că eram acolo de la bun început. Ne privim în ochi și la început nu o recunosc. Pare oarecum cunoscută, dar nu știu cum sau de ce. Îi studiez fiecare trăsătură în parte – ochii, gura, nasul – și abia atunci îmi pică fisa. Îmi pierde toată culoarea din obraji.

Femeia de sub fereastra mea sunt *eu*.

Panica începe să-mi strângă pieptul în timp ce eu, cea în vârstă de doisprezece ani, mă uit în propriii ochi, la douăzeci de ani distanță. Sunt complet negri, la fel ca ochii lui Bert Rhodes. Clipesc de câteva ori și cobor privirea spre lopata din mâna ei, plină de un lichid roșu despre care intuiția îmi spune că e sânge. Încet, pe buze i se întipărește un zâmbet, iar eu scot un țipăt.

Mă ridic brusc în capul oaselor, learcă de transpirație, cu țipătul încă răsunând în toată casa. Apoi îmi dau seama că nu țip. Gura mi-e deschisă, gâfâi, dar nu scot niciun sunet. Sunetul pe care-l aud vine de altundeva; e un sunet puternic, strident, aproape ca o sirenă.

E o alarmă. Alarma *mea*. Mi-a pornit alarma.

Deodată, îmi aduc aminte de Bert Rhodes. Îmi aduc aminte că a fost în casa mea și mi-a pus senzori la ferestre, arătând spre mine cu burghiul. Îmi aduc aminte de avertismentul lui.

„Io nu m-am întrebat niciodată cum e să-ți pierzi viața. Vorbesc dă cum e să iei o viață”.

Sar din pat, auzind zgomotul unor pași grăbiți jos. Probabil că încearcă să dezactiveze alarma, să-i oprească sunetul înainte să vină sus și să mă sugrume până-mi scoate tot aerul din plămâni, cum a făcut cu acele fete. Alerg spre dulap și dau ușa de perete, căutând orbește pe podea cutia în care e pistolul lui Tanner. N-am mai tras niciodată cu o armă. Habar n-am cum se folosește o armă. Dar e aici, e încărcată și, câtă vreme o am în mâini când intră Bert în dormitor, o să simt că am o șansă.

Arunc haine murdare pe podea când aud sunetul pașilor pe trepte. „Hai, hai!”, zic în șoaptă. „Hai, unde e?” Iau două cutii de pantofi, le deschid și le arunc într-o parte când văd numai cizme adăpostite în ele. Pașii se apropie, devenind mai zgomotoși. Alarma încă urlă în toată casa. Cred că s-au trezit toți vecinii deja. N-are cum să scape după asta. N-are cum să mă

omoare cu alarma urlând în halul ăsta. Continui să caut până când dau de o altă cutie înghesuită într-un colț. O iau, o studiez de aproape, strângând-o în mână. Pare a fi o cutie de bijuterii – de ce să aibă Tanner o cutie de bijuterii? Dar e lungă, subțire, cam de dimensiunea potrivită pentru o armă, așa că salt repede capacul, simțind prezența unei persoane chiar în fața ușii mele închise.

Mi se taie răsuflarea când privesc spre cutia care-mi zace acum deschisă în poală. Înăuntru nu e o armă, ci e ceva cu mult mai îngrozitor.

E un colier cu un lanț lung de argint, cu o singură perlă în capăt și trei diamante mici îngrămădite în partea de sus.

27.

Chloeee.

Aud o voce la ușa dormitorului meu, una care abia răzbate prin urletul alarmei. Mă strigă pe nume, dar privirea mea e încă ațintită asupra cutiei din mâinile mele. Cutia pe care am găsit-o înghesuită în spatele dulapului. Cutia care are colierul lui Aubrey Gravino înfășurat frumos înăuntru. Deodată, toate sunetele învălmășite în jurul meu se evaporă și am din nou doisprezece ani, stând în dormitorul părinților mei, urmărind micuța balerină cum face piruete. Aproape că aud clopoței, iar ritmul de cântec de leagăn îmi induce o transă în timp ce fixează cu privirea mormanul de bijuterii smulse de pe pielea fetelor moarte.

CHLOE!

Arunc o privire în sus, chiar când ușa dormitorului meu începe să se deschidă cu un scârțâit. Din instinct, închid cutia și o îndes înapoi în dulap, aruncând un morman de haine peste ea. Privesc în jur, căutând ceva, *orice*, cu care să mă înarmez și văd piciorul unui bărbat pășind în dormitor, urmat de restul corpului. Sunt atât de sigură că urmează să văd ochii lipsiți de viață și brațele întinse ale lui Bert Rhodes năpustindu-se asupra mea, încât abia reușesc să disting fața lui Tanner când cotește și mă fixează cu privirea, cum stau grămadă pe podea.

— Dumnezeu, Chloe! Ce faci?

— Tanner?

Mă ridic greoi de pe podea și alerg spre el, apoi mă opresc, aducându-mi

aminte de colier. Mă întreb cum dracului o fi ajuns ăla în dulapul nostru fără să-l fi băgat cineva acolo... și știu că eu nu l-am băgat. Ezit.

— Ce cauți aici?

— Te-am sunat! țipă el. Cum dracului se oprește porcăria asta?

Clipesc de câteva ori, apoi îl dau deoparte și cobor treptele în fugă, tastând nebunește un șir de cifre și oprind alarma. Sirena asurzitoare e înlocuită de o tăcere asurzitoare, iar eu îl simt pe Tanner în spatele meu, fixându-mă cu privirea de pe trepte.

— Chloe, ce căutai în dulap?

— Căutam pistolul, șoptesc, prea speriată ca să mă întorc. Nu știam că vii acasă în seara asta. Ziceai că vii mâine.

— Te-am sunat, repetă el. Aveai telefonul închis. Ți-am lăsat un mesaj.

Îl aud coborând treptele și îndreptându-se spre mine. Știu că ar trebui să mă întorc. Să stau față în față cu el. Dar chiar în clipa asta nu pot să-l privesc în față. Nu sunt în stare să-i văd expresia, pentru că mă îngrozește ceea ce aș putea descoperi în ea.

— N-am vrut să stau pe drumuri toată noaptea, spune el. Am vrut să ajung acasă, la tine.

Îi simt brațele încolăcindu-se în jurul taliei mele și-mi mușcă buza când el își lipește nasul de umărul meu, inspirând încet, apoi sărutându-mă pe gât, într-o parte. Miroase... altfel. A transpirație amestecată cu miere și parfum de vanilie.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, îmi zice. Mi-a fost dor de tine.

Înghit în sec, încordându-mi corpul lipit de al lui. Starea de calm indusă de medicamente mai devreme în seara asta s-a evaporat de tot, iar eu îmi simt inima izbindu-mi pieptul cu o forță care mă sperie. Și Tanner pare s-o simtă, pentru că mă strânge mai tare.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spun eu, pentru că nu știu ce altceva să spun.

— Hai înapoi în pat, îmi răspunde, plimbându-și mâinile pe sub bluza mea, pe abdomen. Scuze că te-am trezit.

— E-n regulă, îi zic, încercând să mă retrag.

Dar, înainte să apuc s-o fac, mă întoarce cu fața spre el și mă cuprinde și mai strâns în brațe, cu buzele lipite de urechea mea. Îi simt respirația fierbinte pe obraz.

— Hei, n-ai de ce să te temi, îmi spune, mângâindu-mi părul cu degetele.

Sunt aici.

Strâng din dinți când îmi aduc aminte exact aceleași cuvinte rostite de taică-miu. Când îmi aduc aminte de mine alergând pe drumul ăla pietruit și urcând în fugă treptele casei noastre, năpustindu-mă în brațele lui întinse. De el, îmbrățișându-mă strâns. De corpul lui, oază de siguranță și de ocrotire.

„Sunt aici. Sunt aici.”

Asta a fost Tanner mereu pentru mine: căldură. Siguranță. Protecție, nu doar față de lumea exterioară, ci și față de mine însămi. Dar în clipa asta, când mă cuprinde în brațe, când fierbințeala respirației lui îmi face pielea de găină pe ceafa, când colierul unei fete moarte e ascuns în fundul dulapului nostru, încep să mă întreb dacă omul ăsta ascunde mai multe decât am crezut eu întotdeauna. Mă gândesc la toate momentele alea în care m-am implicat într-o relație cu cineva și m-am întrebat: oare ce ascunde omul ăsta? Ce nu-mi spune?

Mă gândesc la cuvintele fratelui meu, la toate avertismentele lui.

„Cum poți să cunoști pe cineva atât de bine după un an?”

Tanner îmi dă drumul din strânsoare și mă apucă de umeri, zâmbindu-mi. Pare obosit, cu pielea nefiresc de lăsată și cu părul ciufulit. Mă întreb ce a făcut în noaptea asta, de ce arată așa. Pare că observă cum îi studiez trăsăturile, pentru că-și trece mâna peste față și își lasă pleoapele în jos.

— Am avut o zi lungă, spune el, oftând. Am condus o grămadă. Mă duc să fac un duș, după aia hai să ne culcăm.

Aprob din cap, urmărindu-l cum se întoarce și urcă treptele. Refuz să mă mișc înainte să aud şuieratul dușului, abia apoi expir, îmi descleștez pumnii și pornesc pe urmele lui, învelindu-mă cât pot de strâns în așternuturile din patul nostru, ca într-un cocon. Când Tanner iese de la duș, mă prefac că am adormit, străduindu-mă din răputeri să nu tresar în momentul în care pielea lui goală se lipește de a mea, când începe să-mi maseze ceafa și când iese dintre așternuturi câteva minute mai târziu, se furișează prin dormitor și închide ușa de la dulap.

28.

Mă trezesc cu mirosul grăsimii baconului care sfârâie și vocea răgușită a Ettei James răsunând de pe hol. Nu-mi aduc aminte când am adormit. Îmi

dădeam toată silința să nu adorm, iar greutatea brațelor lui Tanner mă apăsa pe torace, imobilizându-mă ca într-un sac de dormit. Dar mă gândesc că era inevitabil; nu puteam să mă opun la nesfârșit, mai ales după cocktailul de tranchilizante pe care-l înghițisem imediat ce ajunseseam acasă. Mă ridic în șezut în pat, încercând să nu bag în seamă pulsațiile ușoare din craniul meu, ochii umflați care-mi limitează câmpul vizual la două fante în formă de semilună. Arunc o privire prin cameră – nu-i aici. E jos, îmi pregătește micul-dejun, ca de obicei.

Ies pe furiș din așternuturi și cobor tiptil treptele, ascultându-l cum fredonează. Îl aud, confirmându-mi că el chiar e jos, țopăie în șorțul ăla în carouri, întorcând clătite cu bucățele de ciocolată, cu desene mici înăuntru. O pisicuță cu mustățile desenate cu scobitori, o față zâmbitoare, o inimioară umflată. Mă furișez înapoi în dormitor, urcând treptele, și deschid ușa dulapului nostru.

Colierul pe care l-am găsit azi-noapte îi aparține lui Aubrey Gravino. Nu am nicio îndoială. Nu doar că l-am văzut în afișul cu *DISPĂRUTĂ*, ci am văzut și cerceul cu care se asortează. L-am ținut în mână. Am studiat cele trei diamante și perla din capăt. Încep să dau la o parte rufe, acum, că vinul și Xanaxul mi-au ieșit cu totul din corp. Mă gândesc la lista de persoane pe care i-am înșiruit-o lui Aaron. Lista persoanelor care-ar putea ști ceva despre bijuteriile pe care le-a luat tata și le-a ascuns în spatele dulapului.

Familia mea. Poliția. Părinții victimelor.

Și Tanner. Îi spuseseam lui Tanner. Îi spuseseam totul.

Nici măcar nu mi-a dat prin minte să-l trec pe Tanner pe listă, pentru că... de ce să-l trec? Ce motive am să-mi suspectez propriul logodnic? Încă nu știu răspunsul la această întrebare, dar e unul pe care trebuie să-l aflu.

Ridic treningul cu LSU pe care-mi amintesc că l-am aruncat peste cutie și întind mâna după ea, dar... nu e acolo. Cutia nu e acolo, îndepărtez și mai multe rufe, apucând mormane de haine și azvârlindu-le. Mătur toată podeaua cu brațele, sperând s-o simt ascunsă sub o pereche de blugi, o curea încolăcită sau un pantof rătăcit.

Dar nu o simt. Nu o văd. Nu e acolo.

Mă las pe spate, sprijinindu-mă pe picioare, iar în stomac simt un gol din ce în ce mai mare. Știu că l-am văzut. Îmi aduc aminte că am luat cutia, am ținut-o în mâini, am deschis-o și am văzut colierul ascuns înăuntru... dar

îmi aduc aminte și că l-am auzit pe Tanner ridicându-se să închidă ușa dulapului azi-noapte. Poate că atunci a luat cutia. A ascuns-o altundeva. Sau poate că s-a trezit azi-dimineață și a mutat-o când eu dormeam.

Expir încet, încercând să concep un plan. Trebuie neapărat să găsesc colierul ăla. Trebuie neapărat să știu ce caută în casa mea. Ideea de-a prezenta aceste probe poliției – ideea de a-l duce pe *Tanner* la poliție – îmi întoarce stomacul pe dos. E aproape caraghios cât de penibilă pare ideea asta. Dar nu pot să o trec pur și simplu cu vederea. Nu pot să mă prefac că n-am văzut. Că n-am simțit mirosul parfumului ăluia pe Tanner azi-noapte, că n-am observat că gulerul lui era umed de transpirație. Deodată, o altă amintire iese la suprafață. Fratele meu, azi-noapte, fixând cu ochi obosiți flaconul cu pastile.

„Are servieta doldora de căcaturi de-alea”.

Mă duc din nou cu gândul la autopsia lui Lacey, la legistul care-i tot împungea membrele rigide.

„Am găsit o cantitate mare de diazepam în părul ei”.

Tanner ar avea medicamentele. Tanner ar avea pretextul. Dispare zile-n șir, singur. Mă gândesc la toate dările în care a plecat într-o călătorie de afaceri despre care eu nu știam sau nu-mi aminteam și, în loc să-l iau la întrebări, m-am învinovățit pe mine fiindcă uitasem. Ieri m-am dus la detectivul Thomas cu un pont legat de Bert Rhodes care se baza pe mult mai puțin. Era o teorie formată pe baza circumstanțelor, a suspiciunii și a unei urme de isterie, dacă e să fii sinceră. Dar aici... aici nu-i vorba de isterie. Pare a fi vorba de probe. Probe solide, concrete, cum că logodnicul meu este implicat în ceva în care n-ar trebui să fie. Ceva cumplit.

Mă ridic, închid ușa dulapului și mă așez pe marginea patului. Aud zdrăngănitul unei tigăi lăsate în chiuvetă, susurul aburului în timp ce robinetul împrășcă apă pe suprafața fierbinte. Trebuie neapărat să aflu ce se întâmplă. Dacă nu pentru mine, atunci pentru acele fete. Pentru Aubrey. Pentru Lacey. Pentru Lena. Dacă nu reușesc să găsesc colierul, trebuie neapărat să găsesc ceva. Ceva care să mă conducă la răspunsuri.

Cobor din nou treptele, gata să mă confrunt cu Tanner. Cotesc și-l găsesc stând în picioare în bucătărie, punând două farfurii cu clătite și bacon pe măsuța noastră pentru micul-dejun din colțul încăperii. Pe insula din bucătărie stau două cești aburinde cu cafea și o carafă cu suc de portocale pe care s-a format condens.

Doar cu o săptămână în urmă credeam că era vorba de karma. Logodnicul perfect, în schimbul celui mai îngrozitor tată posibil. Acum nu mai sunt atât de sigură.

— Bună dimineața, îi spun, stând în pragul ușii.

El ridică privirea și zâmbește. Pare un zâmbet sincer.

— Bună dimineața, îmi răspunde, luând o ceașcă.

Se îndreaptă spre mine și mi-o dă, sărutându-mă pe creștet. Interesantă noapte am avut, așa-i?

— Da, îmi pare rău, spun eu, scărpinându-mă în locul de pe care tocmai s-au dezlipit buzele lui. Cred că am suferit un șoc. M-am trezit auzind alarma și n-am știut că tu erai jos.

— Știu, mă simt groaznic, spune el, sprijinindu-se de insulă. Cred că te-am speriat de moarte.

— Da. Un pic.

— Măcar știm cum funcționează alarma.

Mă silesc să zâmbesc.

— Da.

Nu e prima oară când mi-e greu să-mi găsesc cuvintele în fața lui Tanner, dar de obicei motivul e că nimic nu pare îndeajuns de potrivit. Nimic nu pare a transmite profunzimea sentimentelor mele, cum m-am îndrăgostit cu desăvârșire de el într-un timp atât de scurt. Dar acum motivele sunt atât de diferite, încât nici nu pot să înțeleg pe de-a întregul. Mi-e greu să cred că se întâmplă asta. Pentru o fracțiune de secundă, privirea mi se îndreaptă spre poșeta de pe blat, unde știu că e ascuns flaconul de Xanax. Mă gândesc la pastila pe care am luat-o înainte să dau peste cap două pahare cu vin, la cum m-am trântit pe canapea de parc-aș fi picat dintre nori, la visul ca o amintire pe care-l avusesem înainte să înceapă alarma să urle. Mă gândesc la facultate, ultima oară când s-a întâmplat așa ceva. Ultima oară când am amestecat alcoolul cu medicamentele în mod atât de necugetat. Mă gândesc la cum mă fixaseră polițiștii cu privirea, apoi la cum m-a fixat detectivul Thomas cu privirea în biroul lui ieri după-amiază – la fel cum mă fixa și Cooper –, punându-mi la îndoială deplinătatea facultăților mintale, a amintirilor. A mea însămi.

Mă întreb, pentru o clipă, dacă mi-am imaginat cumva colierul. Dacă s-ar putea să nici nu fi fost acolo. Dacă nu cumva eram doar confuză, încurcam prezentul cu trecutul, cum făcusem de-atâtea ori.

— Ești supărată pe mine, spune Tanner, îndreptându-se spre masă și luând loc.

Face un semn spre scaunul din fața lui, iar eu îl urmez, lăsându-mi telefonul pe blat, apoi așezându-mă și fixând cu privirea mâncarea din fața mea. Arată bine, dar nu mi-e foame.

— Și nu te învinovățesc. Am fost plecat... o grămadă. Te-am tot lăsat aici singură, cu toate astea.

— Cu care toate? întreb, cu ochii la bucățelele de ciocolată ițite din aluatul maroniu.

Iau furculița și înțep una, apoi o desprind cu dinții.

— Cu nunta, spune el. Cu toate planurile. Și știi tu, cu ce a fost la știri.

— E-n regulă. Știu că ai fost ocupat.

— Dar nu și azi, spune el, atacând micul-dejun și luând o îmbucătură. Azi nu sunt ocupat. Azi sunt al tău. Și avem planuri.

— Și cam care-ar fi planurile-astea mai exact?

— E o surpriză. Îmbracă-te comod, o să ieșim. Poți să fii gata în douăzeci de minute?

Ezit o secundă, întrebându-mă dacă e o idee bună. Deschid gura, dau să găsesc o scuză, când îmi aud telefonul vibrând pe blatul din bucătărie.

— O secundă, zic, împingându-mi scaunul în spate, recunoscătoare pentru pretextul perfect ca să plec de-acolo, ca să tac.

Mă îndrept spre blat și văd numele lui Cooper pe ecran, iar cearta noastră de-aseară pare deodată atât de neînsemnată. Poate Cooper avea dreptate. În tot acest timp, poate că el a văzut în Tanner ceva ce eu nu am văzut. Poate că a încercat să mă avertizeze.

„Relația asta în care ești implicată nu pare a fi sănătoasă.”

Răspund la telefon și intru în living pe furiș.

— Bună, Coop, spun cu vocea scăzută. Mă bucur că m-ai sunat.

— Da, și eu. Auzi, Chloe, îmi pare rău pentru aseară...

— E-n regulă. Pe bune, am depășit momentul. Am exagerat.

Îi aud răsuflarea. Pare tremurată, de parc-ar merge cu pas grăbit, iar picioarele care-i duduie pe asfalt îi fac coloana să vibreze.

— Toate bune?

— Nu, nu prea.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de mama, spune el, în cele din urmă. Au sunat de la

Riverside azi-dimineață, au zis că e urgent.

— Ce-i urgent?

— Se pare că refuză să mănânce. Chloe, ei cred că e pe moarte.

29.

Ies pe ușă în mai puțin de cinci minute; nici nu mi-am încălțat bine pantofii, materialul mă bate la spate și îmi face deja bășici în timp ce alerg pe alee.

— Chloe! strigă Tanner după mine, lovind ușa cu palma și deschizând-o din nou. Unde te duci?

— Trebuie să plec! țip drept răspuns. E vorba despre mama.

— Ce-i cu mama ta?

Iese în grabă, după mine, trăgându-și un tricou alb peste cap. Eu scotocesc prin poșetă, încercând să găsesc cheile ca să-mi descui mașina.

— Nu mănâncă. N-a mâncat de câteva zile. Trebuie să plec, trebuie să...

Mă opresc și-mi sprijin capul în mâini. În toți anii ăștia, mi-am ignorat mama. Am tratat-o ca pe o problemă pe care refuzam s-o rezolv. Presupun că aveam impresia că, dacă m-aș fi concentrat asupra problemei, asupra mamei, m-ar fi copleșit, mi-ar fi fost imposibil să mă concentrez pe altceva. Dar, dac-o ignoram, în cele din urmă, durerea avea să treacă de la sine. Nu avea să *dispară* niciodată – știam că avea să fie mereu acolo, gata să-mi trimită furnicături prin piele imediat ce-i dădeam eu voie –, dar avea să fie mai greu de observat, precum zgomotul de fundal. Precum puricii de la televizor. Ca în cazul tatei, realitatea a ceea ce este ea – și ceea ce și-a făcut ei înseși și nouă – se dovedise prea grea ca s-o putem duce. Voisem ca ea să plece. Dar niciodată, absolut niciodată, nu am stat să mă întreb cum m-aș simți dacă ea n-ar mai fi *cu adevărat*. Dacă ar muri de una singură în camera aia mucegăită de la Riverside, nefiind în stare să-și rostească ultimele cuvinte, gândurile din clipa morții. Sunt conștientă că am știut dintotdeauna, iar asta mă apasă; e greu, sufocant, de parcă aș încerca să respir printr-un prosop umed.

Am abandonat-o. Mi-am lăsat mama să moară singură.

— Chloe, stai o secundă, spune Tanner. Vorbește cu mine!

— Nu, spun eu, clătinând din cap și îndesându-mi mâinile înapoi în

poșetă. Nu acum, Tanner. Nu am timp.

— Chloe...

Aud zăngănitul metalului în spatele meu și încremenesc, apoi mă întorc încet. Tanner e în spatele meu, ținând cheile în aer. Întind mâna după ele, iar el mi le smulge din față, ținându-le la distanță.

— Vin cu tine. Ai nevoie de mine pentru asta.

— Tanner, nu. Dă-mi cheile și gata!

— Ba da. Ce dracului, Chloe? Nu stau aici să mă târguiesc cu tine! Hai, treci odată în mașină!

Îl privesc, șocată de izbucnirea bruscă de furie. De fața roșie și de ochii bulbucăți. Apoi, la fel de brusc, expresia-i revine la normal.

— Îmi pare rău, spune el, expirând și întinzându-se spre mine, îmi atinge mâna, iar eu tresar.

— Chloe, îmi pare rău. Dar trebuie neapărat să încetezi să mă mai respingi. Lasă-mă să te-ajut.

Îl privesc din nou, privesc cum i s-a schimbat expresia în doar câteva secunde. Îi privesc încruntătura de îngrijorare, ridurile de pe frunte, adânci și lucioase. Las mâinile în jos, în semn de predare; nu-l vreau pe Tanner alături de mine. Nu-l vreau în aceeași încăpere cu mama mea – cu mama mea muribundă, vulnerabilă –, dar nu am energia necesară pentru a mă certa. Nu am *timp* să mă cert.

— Bine, spun eu. Condu repede.

Recunosc mașina lui Cooper imediat ce intrăm în parcare; mă arunc din mașină înainte ca Tanner să apuce măcar să o parcheze pe a noastră și intru în fugă pe ușile automate. Îl aud pe Tanner în spatele meu, cu adidașii scârțâind pe gresie, încercând să mă ajungă din urmă, dar nu-l aștept. O iau la dreapta, spre camera mamei, trec pe lângă șirul de uși întredeschise, aud murmurul scăzut al televizoarelor, al radiourilor și al pacienților care bombăne de unii singuri. Când ajung în camera mamei, descopăr că fratele meu a ajuns primul și stă pe marginea patului ei.

— Coop.

Alerg spre el, aruncându-mă pe patul mamei, în timp ce-l las pe Cooper să mă cuprindă în brațe.

— Cum se simte?

Privesc spre mama, care ține ochii închiși. Trupul ei deja slab pare și mai slab, de parc-ar fi slăbit patru kilograme și jumătate într-o săptămână.

Încheieturile par gata să i se frângă, iar obrajii sunt ca două hăuri, acoperite cu o piele subțire ca un șervețel de hârtie.

— Tu trebuie să fii Chloe.

Tresar auzind vocea care vine din colțul camerei; nu-l observasem pe doctorul care stătea acolo, într-un halat alb, cu un clipboard lipit de șold.

— Sunt doctorul Glenn, unul dintre medicii de gardă de la Riverside. Am vorbit la telefon cu Cooper azi-dimineață, dar nu cred că ne-am cunoscut față-n față.

— Nu, nu ne-am cunoscut, spun eu, fără să mă sinchisesc să mă ridic în picioare.

Îmi îndrept din nou privirea spre mama, spre pieptul ce i se ridică și-i coboară ușor.

— Când s-a întâmplat asta?

— Abia a trecut o săptămână.

— O săptămână. Și noi de ce aflăm abia acum de chestia asta?

De pe coridor răsună un zgomot care ne distrage tuturor atenția; e Tanner, care dă buzna pe ușă.

Văd o broboană de transpirație curgându-i pe frunte, și-o șterge cu dosul palmei.

— Ce caută el aici?

Cooper dă să se ridice în picioare, dar eu îi pun mâna pe picior.

— E-n regulă, îi spun. Nu acum.

— De obicei suntem pregătiți să ne descurcăm în astfel de situații; după cum vă închipuiți, sunt mai întâlnite la pacienții vârstnici, continuă doctorul, mutându-și repede privirea de la Tanner la noi. Dar, dacă mai continuă mult așa, va trebui să o transferăm la Baton Rouge General.

— Știți cumva dac-ar putea fi vreo problemă nedepistată?

— Din punct de vedere fizic, starea ei de sănătate e bună. Nu suferă de nicio boală pe care s-o putem identifica și care să-i provoace o aversiune față de mâncare. Deci, pe scurt, nu știm – și în toți anii de când e în grija noastră, n-am avut absolut niciodată problema asta cu ea.

Cobor din nou privirea spre mama, spre pielea ei lăsată, spre claviculele care i se ițesc ca două bete de tobă.

— Parcă s-ar fi trezit într-o dimineață și s-ar fi hotărât că i-a venit vremea.

Arunc o privire spre Cooper, căutând răspunsuri. Toată viața, am găsit

ceva ce căutam într-o nuanță a expresiei feței lui. În tresăritul imperceptibil al buzei în timp ce se străduia să-și stăpânească un zâmbet, gropița ușoară care-i apărea când, adâncit în gânduri, își mușca interiorul obrazului. A existat doar un moment în care privirea mea a fost întâmpinată doar de o privire fixă și inexpressivă; un singur moment în care m-am întors spre Cooper și mi-am dat seama, cu groază crescândă, că nici măcar el nu mă putea ajuta – că nimeni nu mă putea ajuta. Stăteam în living, cu picioarele încrucișate pe podea. Ochii ne erau scăldați în lumina televizorului și-l ascultam pe tata cum vorbea despre întunericul din el, cu lanțurile de la glezne zdrăngănind, cu lacrima răzleață care-i picurase din ochi, pătându-i carnetul.

Dar acum o văd din nou. Ochii lui Cooper nu privesc în ai mei, ci drept înainte. Sunt ațintiți asupra ochilor lui Tanner și amândoi sunt țepeți ca niște scânduri.

— Bineînțeles că mama voastră nu comunică, spune doctorul Glenn, total inconștient de tensiunea din cameră. Dar speram că, dacă veniți aici, poate o să reușiți să comunicați voi cu ea.

— Da, bineînțeles, spun eu, dezlipindu-mi privirea de Cooper și coborând-o din nou spre mama.

O iau de mână, îi țin mâna într-a mea. La început, stă nemișcată, până când simt o ușoară bătaie, iar degetele ei mi se plimbă ușor pe încheietura mâinii. Încă ține ochii închiși, dar degetele... ele i se mișcă.

Privesc din nou spre Tanner, spre Cooper, spre doctorul Glenn. Niciunul dintre ei nu pare a observa.

— Mă lăsați o clipă singură cu ea?

Îmi simt bătăile inimii cum urcă în gât. Palmele încep să-mi fie alunecoase din cauza transpirației, dar refuz să-i dau drumul la mână.

— Vă rog?

Doctorul Glenn aprobă din cap, trecând încet pe lângă patul ei și ieșind pe ușă.

— Și voi, adaug, privind întâi spre Tanner, apoi spre Cooper. Amândoi.

— Chloe, începe Cooper.

Clatin din cap.

— Te rog. Câteva minute, atâta tot. Vreau să... știi tu, pentru orice eventualitate.

— Sigur.

El aprobă ușor din cap, punându-și mâna peste a mea și strângând-o.

— Cum vrei tu!

Apoi se ridică, îl șterge pe Tanner cu cotul și iese în hol fără să mai scoată niciun cuvânt.

Rămân singură cu mama, iar amintirile de la ultima noastră întâlnire mă copleșesc. Cum îi spuseseam despre fetele dispărute, despre toate asemănările dintre dispariții. Despre senzația de déjà vu. Și dacă reconstituirea firului evenimentelor făcută de doctorul Glenn ar fi fost corectă, exact ăla ar fi fost momentul din care ea refuzase să mai mănânce.

„Nu știu de ce-mi fac atâtea griji”, spuseseam eu. „Tata-i în închisoare. N-ar avea cum să fie implicat”.

Ușoarele ei lovituri cu degetele, frenetice înainte să ies în grabă din cameră, vizita noastră întreruptă. Nu i-am spus nici lui Cooper, nici lui Tanner și nici altcuiva despre felul în care bănuiesc că mama comunică – mișcarea ușoară a degetelor ei, o lovitură înseamnă „da, te aud” – pentru că, sinceră să fiu, nici măcar nu-mi venea să cred. Dar acum mă întreb dacă nu cumva e adevărat.

— Mamă, îi șoptesc, simțindu-mă și penibil, și îngrozitor de speriată în același timp. Mă auzi?

Tap.

Cobor privirea spre degetele ei. S-au mișcat din nou – sunt convinsă de asta.

— Asta are vreo legătură cu ce am discutat noi două ultima oară când am fost eu aici?

Tap, tap.

Expir, iar privirea mi se îndreaptă cu repeziciune dinspre palma ei spre hol, spre ușa încă deschisă.

— Știi ceva despre fetele alea ucise?

Tap, tap, tap. Tap, tap.

Îmi desprind privirea de hol și o îndrept din nou spre mâna mea, spre degetele mamei, care zvâcnesc nebunește în palma mea. N-are cum să fie o coincidență; în mod sigur, înseamnă ceva. Apoi îmi ridic puțin privirea, spre fața mamei, și tresar imediat, dând înapoi, cu un puseu de teamă și de adrenalină străbătându-mi tot corpul și făcându-mă să-mi smulg mâna din a ei și s-o duc la gură, fiindcă nu-mi vine să cred.

Are ochii deschiși și mă țintuiește cu privirea.

30.

Sunt cu Tanner în mașină și e liniște, în afară de bătaia ușoară a vântului care ne suflă prin geamurile deschise, oferindu-mi o gură de aer curat de care aveam mare nevoie. Nu pot să-mi iau gândul de la mama, de la discuția care tocmai a avut loc în camera ei.

— Crezi c-ai putea să scrii pe litere? mă bâlbâisem, privind fix în ochii ei larg deschiși, apoși.

Lacrimile i se lipiseră de gene precum rouă de iarbă, tremurând. I-am privit degetele, care zvâcneau între ale mele.

— Stai o secundă.

M-am întors în hol, am băgat capul pe ușa sălii de așteptare. Tanner și Cooper stăteau la câteva scaune distanță unul de celălalt, tăcuți și rigizi, cu spatele la mine. Apoi mi-am târșăit picioarele pe hol, spre camera de zi, scotocind pe masa ticsită de cărți vechi ce miroseau a naftalină, cu paginile pline de pete maronii. Am luat un teanc de DVD-uri la întâmplare, de-alea donate, aruncate, la care nu vrea nimeni să se uite și le-am dat într-o parte, până am găsit jocurile de societate. Apoi m-am îndreptat din nou spre camera mamei și am scos un săculeț din catifea din buzunar. Piese de scrabble.

— Bun, am zis, simțindu-mă rușinată în timp ce le vărsăm pe pătura ei și începeam să le întorc, până când am ajuns să avem tot alfabetul, cu fiecare literă întoarsă cu fața în sus.

Nu-mi puteam închipui cum avea să funcționeze chestia asta, dar trebuia neapărat să încerc.

— Eu o să arăt spre o literă. Începem simplu: *D* înseamnă *da*. *N* înseamnă *nu*. Atingi când ajung la cea pe care o vrei.

Am privit în jos, spre rândurile de litere de pe patul ei, iar posibilitatea de a purta o discuție cu mama după douăzeci de ani m-a și revigorat, mi-a și amorțit mintea. Am respirat adânc, apoi am continuat să vorbesc.

— Înțelegi cum o să meargă treaba asta?

Am arătat spre *N* – nimic. Apoi am arătat spre *D*.

Tap.

Am răsuflat, iar inima a început să-mi bată mai tare. În toți acești ani, mama fusese conștientă. Înțelese. Mă auzise vorbind. Doar că eu nu-mi

făcusem timpul necesar ca să-i dau voie să-mi răspundă.

— Știi ceva despre fetele care au fost ucise?

N – nimic. *D* – *tap*.

— Crimele astea au vreo legătură cu Breaux Bridge?

N – nimic. *D* – *tap*.

M-am oprit, gândindu-mă bine la următoarea întrebare. Știam că n-avem foarte mult timp; Cooper, Tanner sau doctorul Glenn aveau să revină în cameră și nu voiam să mă prindă așa. Am coborât privirea spre piese, apoi i-am pus ultima întrebare.

— Cum demonstrez asta?

Începusem cu *A*, arătând cu degetul spre piesa din colțul din stânga sus – nimic. Am trecut mai departe, la *B*, apoi la *C*. În cele din urmă, când am ajuns la *T*, degetul i-a zvâcnit.

p?

Tap.

— Bun, prima literă, *T*.

Apoi am luat-o de la capăt – *A*.

Tap.

Mi-a sărit inima în piept.

— *T-A?*

Tap.

Scria „Tanner”. Am răsuflat cu buzele ținute, încercând să mă calmez. Am ridicat degetul și am arătat spre *N*, cu ochii ațintiți asupra degetelor ei... până când un zgomot din hol m-a trezit la realitate.

— Chloe?

Îl auzeam pe Cooper apropiindu-se, era la câțiva metri de ușa deschisă.

— Chloe, ești bine?

Am măturat pătura cu brațul, adunând piesele, culegându-le pe toate în palmă și întorcându-mă tocmai când Cooper apărea în prag.

— Voiam doar să văd ce faci, a spus el, mutându-și privirea dinspre mine spre mama.

Pe buze i s-a întipărit un zâmbet blând în timp ce se îndrepta spre noi, așezându-se pe marginea patului.

— Ai convins-o să deschidă ochii.

— Da, am spus eu, în timp ce transpirația din palme făcea piesele alunecoase în strânsoarea mea. Da, am convins-o.

Tanner semnalizează și oprim pe o alee pietruită. Sunetul pietricelilor care ricoșează în parbriz îl silește să închidă geamurile. Ridic încet capul, smulgându-mă din amintire, și-mi dau seama că nu recunosc împrejurimile.

— Unde suntem? întreb.

Am luat-o pe drumuri lăturalnice prăfuite; nu știu de când conducem, dar știu că asta nu e drumul de întoarcere acasă.

— Aproape am ajuns, spune Tanner, zâmbindu-mi.

— Unde *am ajuns*?

— Ai să vezi.

Deodată, am o senzație de claustrofobie. Întind mâna spre aerul condiționat și îl îndrept spre dreapta, aplecându-mă spre rafala de aer rece.

— Nu, spune Tanner. Nu, Chloe, nu te las să stai acasă și să-ți plângi de milă în clipa asta. Ți-am spus că am planuri pentru noi azi și o să ne ocupăm de ele.

Inspir adânc, întorcându-mă cu fața spre geam, privind copacii cum zboară pe lângă noi în timp ce ne afundăm în pădure. Mă gândesc la mama, la cum a scris pe litere numele lui Tanner. De unde o ști oare? De unde l-o cunoaște, dacă nu s-au întâlnit niciodată? Neliniștea pe care am simțit-o azi-dimineață îmi revine repede. Privesc în jos spre telefon, la indicatorul de semnal, o singură liniuță care apare și dispare, chinându-se să prindă semnal. Iată-mă – la câțiva kilometri de casă, blocată într-o mașină cu un bărbat care are asupra lui colierul unei fete moarte, fără nicio posibilitate de a chema ajutoare. Poate m-a văzut ținându-l în mână azi-noapte; poate nu l-am înghesuit în dulap atât de repede pe cât am crezut. Ating ușor poșeta cu picioarele și mă gândesc la sprayul lacrimogen pe care l-am ascuns conștiincioasă pe fundul acesteia. Măcar pe ăla îl am.

Nu fi penibilă, Chloe. N-o să-ți faci nimic. Chiar n-o să-ți faci nimic.

O undă de șoc îmi străbate tot corpul și-mi dau seama că vorbesc exact ca mama. *Sunt* mama. Sunt mama care stă în biroul șerifului Dooley, încercând să explice în mod rațional comportamentul tatălui meu, deși mormanul de probe împotriva lui se înalță tot mai mult. Mă ustură ochii și se umplu de lacrimi gata să șiroiască. Ridic mâna și le șterg repede, atentă să nu le vadă Tanner.

Mă gândesc la mama, imobilizată la pat în Riverside, cu viața închisă între pereții tot mai strâmți ai minții ei tulburi. Și înțeleg acum. Înțeleg de ce a făcut-o. Am crezut mereu că s-a întors la tata pentru că era slabă;

pentru că nu voia să fie singură. Pentru că nu știa cum să-l părăsească; nu voia să-l părăsească. Dar acum, în momentul ăsta, o înțeleg pe mama mai bine decât am înțeles-o vreodată. Înțeleg că s-a întors la el pentru că ea căuta cu disperare orice urmă de probă care să indice direcția opusă, orice frântură de dovadă de care să se poată agăța pentru a demonstra că nu e îndrăgostită de un monstru. Iar când n-a găsit-o, a fost obligată să se uite bine la ea însăși. A fost obligată să-și pună ei înseși aceleași întrebări care-mi umblă și mie prin minte, sufocându-mi-o așa cum probabil că o sufocaseră și pe a ei.

A fost obligată să recunoască faptul că era *într-adevăr* îndrăgostită de un monstru. Și dacă era îndrăgostită de un monstru... ce însemna că era ea?

Simt mașina cum se oprește. Arunc din nou o privire pe geam și văd că suntem în adâncul pădurii, iar singurul spațiu dintre copaci e un pâraiaș mocirlos, despre care presupun că se varsă într-o întindere mai mare de apă.

— Am ajuns, spune Tanner, oprind mașina și băgând cheile în buzunar. Și-acum coboară.

— Unde *am ajuns*? întreb eu din nou, încercând să-mi păstrez tonul degajat.

— Ai să vezi.

— Tanner...

Dar el deja a coborât din mașină și se îndreaptă spre partea pasagerului și-mi deschide portiera. Ceea ce înainte părea un gest cavaleresc, acum îmi pare mai amenințător, de parcă m-ar sili să cobor din mașină împotriva voinței mele. Îl iau de mână fără tragere de inimă și cobor, făcând o grimasă în timp ce el trănțește portiera după mine, iar poșeta, telefonul și sprayul lacrimogen rămân înăuntru.

— Închide ochii!

— Tanner...

— Închide-i!

Îi închid, absorbind liniștea absolută din jurul nostru. Mă întreb dacă aici le-a adus pe Aubrey și pe Lacey. Mă întreb dacă aici a făcut-o. E locul perfect – izolat, ascuns. *Nu-ți face nimic*. Aud bâzâitul țânțarilor în jurul nostru, zburdatul unui animal prin frunziș. *Nu-ți face nimic*. Aud pași, pașii lui Tanner, îndreptându-se din nou spre mașina mea, descuind portbagajul și trăgând ceva afară. *Nu-ți face nimic, Chloe*. Aud o bufnitură în timp ce obiectul e tras dinăuntru și ajunge pe pământ. El a pornit din nou spre mine,

cărând ceva. Aud obiectul zgâriind pământul. Metalul zgârie pământul.

O lopată.

Mă întorc repede, gata s-o rup la fugă în pădure și să mă ascund. Gata să țip din toți răunchii, sperând, deși șansele nu-s de partea mea, să mai fie cineva aici. Cineva care să mă audă. Cineva care să mă ajute. Când mă întorc cu fața spre Tanner, mă privește cu ochi mari. Nu se-aștepta să mă întorc. Nu se-aștepta să lupt. Cobor privirea spre mâinile lui, spre obiectul lung și subțire pe care-l ține strâns în palme. Ridic mâinile ca să-i parez lovitura, apoi mă uit ca lumea la obiect și-mi dau seama... nu e o lopată. Tanner nu are în mână o lopată.

E o vâslă.

— M-am gândit să mergem cu caiacul, îmi spune, iar privirea i se îndreaptă repede spre apă.

Mă întorc, uitându-mă la mica deschizătură unde se despart copacii, iar apa mlaștinii își face loc. Lângă ea, parțial ascuns în frunziș, e un suport de lemn cu patru caiace, pline de frunze, pământ și pânze de păianjen. Respir adânc.

— Locul ăsta-i destul de ferit de ochii lumii, dar e aici de-o veșnicie, îmi zice Tanner.

Ține cu stângăcie vâsla în mâini. Se apropie și mi-o întinde. O iau, simțindu-i greutatea.

— Caiacele pot fi folosite gratuit, nu trebuie decât să vii cu vâsla de-acasă. Nu încăpea în mașina mea, așa că ți-am luat cheile și am încărcat-o în a ta.

Îl privesc, studiindu-l cu atenție. Dacă ar fi avut de gând să se folosească de chestia aia pe post de armă, nu mi-ar fi dat-o. Cobor privirea spre vâslă, apoi privesc din nou spre caiace, spre apa liniștită, spre cerul senin. Arunc o privire spre mașină – singura mea cale de scăpare de aici, sunt conștientă. Cheile sunt în buzunarul lui; nu am nicio altă cale de a ajunge acasă. Deci mă hotărâsc pe loc; dacă el poate juca un rol, și eu pot.

— Tanner, îi spun, plecând capul. Tanner, îmi pare rău. Nu știu ce m-a apucat.

— Ești încordată. Și te înțeleg perfect, Chloe. De-asta suntem aici. Ca să te-ajut să te relaxezi.

Îl privesc, încă nesigură dacă pot avea încredere în el. Nu pot să ignor valul de dovezi care m-a copleșit în ultima vreme. Colierul și parfumul,

felul în care s-a încruntat Cooper la el la Riverside, de parcă ar fi simțit ceva în el ce mie-mi scăpa – ceva malefic, ceva întunecat. Avertismentul mamei. Felul în care mă apucase de încheietură ieri, imobilizându-mă pe canapea; felul în care se răstise la mine de dimineață, ținându-mi cheile astfel încât să nu pot ajunge la ele.

Dar mai sunt și alte lucruri. Mi-a instalat un sistem de securitate. M-a dus la Riverside să-mi văd mama, mi-a organizat o petrecere-surpriză și a pus la cale o zi pe care s-o petrecem doar noi doi împreună. E exact genul de gest romantic pe care l-a făcut mereu din clipa în care ne-am cunoscut, când mi-a ridicat cutia aia din brațe și a săltat-o pe umăr. Genul de gest de care așteptam cu nerăbdare să mă bucur tot restul vieții noastre. Nu pot să-mi stăpânesc zâmbetul văzându-l cum zâmbește sfios – cred că e o chestiune de obișnuință – și mă hotărâsc: le-o face Tanner rău altora, dar mie nu cred că o să-mi facă încă nimic.

— Bun, îi răspund, aprobând din cap. Bun, să mergem!

Tanner zâmbește și mai larg, îndreptându-se spre suportul pentru caiace și luând unul din cuiul de lemn. Îl târăște prin pădure și-l scutură de murdărie, îndepărtează pânzele de păianjen adunate în mijloc, apoi îl împinge în apă.

— Doamnele au prioritate, îmi zice, întinzând brațul.

Îi dau voie să mă ia de mână și fac un prim pas ezitant în barcă, apoi, din instinct, îl apuc de umăr, în timp ce el mă ajută să mă las în jos. Așteaptă până când reușesc să mă echilibrez, apoi sare pe locul din spatele meu, caiacul se desprinde de pământ și simt cum începem să plutim.

Imediat ce trecem de luminiș, rămân cu gura căscată în fața frumuseții acestui loc. Mlaștina e mare și molcomă, presărată cu chiparoși ițiți din apa tulbure, cu trunchiurile ieșite la suprafață ca niște degete care caută ceva de care să se prindă. Sunt perdele de mușchi-spaniol prin care lumina soarelui se revarsă ca milioane de punctulețe luminoase, iar un cor de broaște orăcăie la unison, gâlgâit, gutural. Algele plutesc alene pe suprafața apei și văd cu coada ochiului un aligator târându-se încet, fixând cu ochii lui ca mărgелеle o egretă, înainte ca aceasta să se ridice în aer de pe picioarele ei slăbănoage și să se îndrepte către copaci, la adăpost, fâlfâind din aripi.

— E frumos, nu-i așa?

Tanner vâslește încet în spatele meu, iar pleoscăitul apei care împinge

caiacul înainte îmi induce un soi de transă. Privirea-mi rămâne ațintită asupra aligatorului, asupra felului în care se târăște tăcut, ascunzându-se chiar sub nasul nostru.

— Superb. Îmi aduce aminte de...

Mă opresc, lăsându-mi gândul neterminat să plutească greu în aer.

— Îmi aduce aminte de acasă. Dar... în sensul bun. Eu și Cooper mergeam câteodată pe lacul Martin. Ne uitam după aligatori.

— În mod sigur, mamei tale îi plăcea la nebunie.

Zâmbesc, aducându-mi aminte. Aducându-mi aminte cum zbieram printre copaci: „Pe curând, aligatorule!” Cum prindeam țestoase cu mâinile goale, numărându-le inelele de pe carapace ca să le aflăm vârsta. Cum ne mânjeam pe față cu noroi de parc-ar fi fost vopsea de război, alergându-ne prin tufișuri, apoi dând buzna pe ușa de la intrare, muștrați de mama și chicotind până la baie, unde eram frecați pe piele până se făcea moale și roșie. Cum ne împungeam înțepăturile de țăntari cu unghiile, micile X-uri cu care ne erau presărate picioarele, care arătau ca niște careuri de X și O. Cumva, numai Tanner reușea să-mi scoată amintirile astea la suprafață. Numai el reușea să le convingă să iasă din cotloanele lor, din ascunzișurile minții mele, din camera secretă în care le alungasem în momentul în care-i văzusem mutra lui taică-miu pe ecranul televizorului, plângând nu pentru cele șase vieți pe care le curmase, ci pentru că fusese prins. Numai Tanner m-ar fi putut obliga să-mi aduc aminte că nu era chiar atât de rău. Mă las pe spate în caiac și închid ochii.

— Asta-i partea mea preferată, spune el, cotind cu barca.

Deschid ochii și, în depărtare, e ferma Cypress Stables.

— Mai avem doar șase săptămâni.

Proprietatea e și mai minunată văzut de pe apă, ferma aia mare, albă, care se profilează pe hectare întregi de iarbă impecabil îngrijită. Coloanele rotunjite care susțin cele trei verande ce înconjoară casă, cu balansoarele care încă dansează în adierea brizei. Le urmăresc legănându-se, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Îmi închipui cum cobor treptele alea superbe din lemn, îndreptându-mă spre apă, spre Tanner.

Deodată, ca de nicăieri, cuvintele detectivului Thomas încep să răsună peste apă, tulburându-mi visul perfect.

„Ce legătură aveți, mai exact, cu Aubrey Gravino?”

Nu am nicio legătură cu ea. Nu o cunosc pe Aubrey Gravino. Încerc să

opresc sunetul, dar nu știu de ce nu reușesc să mi-l scot din cap. Nu reușesc să mi-o scot pe *ea* din cap. Ochiul ei machiați cu negru și părul șaten-cenușiu. Brațele lungi și slăbănoage. Pielea de adolescentă, bronzată.

— Din clipa în care am văzut-o, mi-am dorit-o, spune Tanner, din spatele meu.

Dar eu abia-i bag de seamă cuvintele. Sunt prea concentrată asupra balansoarelor care se leagănă înainte și înapoi, înainte și înapoi. Sunt goale acum, dar n-au fost întotdeauna goale. Înainte stătea acolo o fată. O fată bronzată și slabă, care se legăna alene în balansoar, sprijinindu-se de coloană cu cizmele ei de călărie cafenii, tocite și arse de soare.

Asta-i nepoată-mea. Terenul ăsta e al familiei noastre de generații întregi.

Îmi aduc aminte că Tanner i-a făcut cu mâna. Că ea și-a descrucișat picioarele și și-a tras rochia în jos. Că veranda a rămas deodată goală. Că balansoarul a încetinit, apoi s-a oprit brusc.

Îi place să vină aici după ore. Îți face temele pe verandă.

Până acum două săptămâni, când n-a mai ajuns.

31.

Fixez cu privirea o fotografie a lui Aubrey de pe laptopul meu. E o imagine mică, ușor pixelată de la cât am dat zoom pe fața ei, dar destul de clară ca să fiu sigură. E chiar ea.

Stă pe pământ, cu picioarele îndoite sub rochia albă, cu aceleași cizme de călărie din piele până la genunchi, cu mâinile sprijinite pe gazonul verde și curat, frumos tuns. E un portret de familie, iar ea e înconjurată de părinții, bunicii, mătușile, unchii și verișorii ei. Imaginea e încadrată de aceiași stejari acoperiți de mușchi pe care mi-i imaginasem încadrând culoarul de la nunta mea; în fundal, aceleași trepte albe pe care mă închipuisem coborându-le, cu voalul în urma mea, urcă spre veranda uriașă care ocolește casa. Spre balansoarele-alea care parcă nu se opresc niciodată din mișcare.

Ridic un pahar din carton cu cafea la buze, încă fixând imaginea cu privirea. Sunt pe site-ul oficial de la Cypress Stables și citesc despre proprietari. Terenul chiar e al familiei Gravino de secole întregi – ceea ce inițial fusese o fermă de trestie-de-zahăr construită în 1787 făcuse încet

tranziția către o fermă de cai, apoi către un loc pentru evenimente. Șapte generații ale familiei Gravino locuiseră acolo, producând printre cele mai bune siropuri din trestie-de-zahăr din Louisiana. Când și-au dat seama că stăteau pe un teren atât de căutat, au renovat ferma și au decorat hambarul, iar interiorul ornat impecabil și exteriorul îngrijit cu meticulozitate au oferit fundalul perfect cu Louisiana pentru nunți, evenimente de firmă și alte petreceri.

Îmi aduc aminte de senzația de familiaritate vagă care m-a încercat văzând afișul cu *PERSOANĂ DISPĂRUTĂ* al lui Aubrey. Sentimentul ăla că o știam de undeva, de care nu puteam scăpa nicicum. Și-acum știu de unde-l am. Era acolo când am venit în vizită la Stables. Era acolo când am făcut turul proprietății, când am rezervat locul pentru nunta noastră. O văzusem. *Tanner* o văzuse.

Și acum e moartă.

Privirea mi se mută dinspre fața lui Aubrey spre fețele părinților ei. Părinții pe care-i văzusem la știri cu aproape două săptămâni în urmă. Tatăl ei își acoperise fața cu mâinile și plânsese. Mama ei implorase la cameră: „Ne vrem fetița înapoi.” Apoi mă uit la bunica ei. Aceeași femeie drăguță care-și mănâncă zilele cu iPad-ul ăla, care încercase să-mi liniștească temerile închipuite cu promisiuni legate de aerul condiționat și de insecticid. Îmi închipui că faptul că Aubrey provine dintr-o familie cunoscută la nivel local a fost menționat la știri la un moment dat, dar eu nu știam acest lucru. După descoperirea cadavrului ei evitasem intenționat știrile. Condusesem fără țintă prin oraș, cu radioul oprit. Iar imediat ce fotografiei ei îi luase locul fotografia lui Lacey, detaliul ăsta nu mai avusese nicio importanță. Presa își văzuse de-ale ei. Lumea își văzuse de-ale ei. Aubrey nu mai era decât o figură vag cunoscută, pierdută într-o mare de alte figuri. De alte fete dispărute întocmai ca ea.

— Doamnă doctor Davis?

Aud o bătaie în ușă și ridic privirea dinspre laptop spre Melissa, care mă privește de după ușa crăpată. E îmbrăcată cu pantaloni scurți de alergat și un maiou, are părul prins în coc și o geantă sport pe un umăr. E șase și jumătate dimineața, iar cerul de la fereastra biroului meu de-abia începe să se transforme din negru în albastru. Când petreci o dimineață în care doar tu ești treaz, te simți oarecum singur – când ești cel care face cafeaua, când ești singura mașină de pe o autostradă goală, când ajungi într-un birou

pustiu și aprinzi luminile. Fusesem atât de captivată de imaginea lui Aubrey, atât de asurzită de tăcerea deplină care mă înconjură, încât nici măcar nu o auzisem intrând.

— Bună dimineața!

Zâmbesc, făcându-i semn să intre.

— Ai venit devreme.

— Aș putea spune același lucru despre dumneavoastră.

Intră și închide ușa după ea, apoi își șterge o broboană de sudoare de pe frunte.

— S-a programat careva devreme azi?

Simt panica din expresia ei, teama că a trecut cu vederea ceva din calendarul meu, și iat-o venită la serviciu îmbrăcată de sală.

— Nu, încerc să recuperez ceva din ce am de lucru. Săptămâna trecută a fost... știi prea bine cum a fost. Am fost cu mintea-n alte părți.

— Da, amândouă am fost.

Adevărul e că n-am mai suportat să fiu în prezența lui Tanner nici măcar un minut în plus față de cât era nevoie. Stând în caiacul ăla, cu apa legănându-ne ușor, în timp ce fixam cu privirea Cypress Stables din depărtare, îmi permisesem în cele din urmă să simt teamă. Nu suspiciune... teamă. Teamă de bărbatul care stătea chiar în spatele meu, cu mâinile suficient de aproape de gâtul meu încât să mă poată sugruma. Teamă să stau sub același acoperiș cu un monstru – un monstru ascuns la vedere, ca aligatorul ăla care plutea pe suprafața apei. Ca taică-miu acum douăzeci de ani. Pe lângă faptul că acel colier îmi zgândărea conștiința, pe lângă neîncrederea lui Cooper și avertismentul mamei, mai aveam și asta. Încă o fată moartă era legată de mine – de Tanner. Și, exact cum ținusem eu secrete față de Tanner, la vremea aia eram sigură că și el le ținuse față de mine. Cooper avea dreptate – noi nu ne cunoaștem. Suntem logodiți, urmează să ne căsătorim.

Locuim sub același acoperiș, dormim în același pat. Dar eu și acest bărbat suntem străini unul pentru altul. Nu-l cunosc. Nu știu de ce e în stare.

— Începe să mă cam doară capul, i-am spus eu, fără să mint întru totul.

Un val de greață îmi străbătea stomacul în timp ce fixam cu privirea casa din depărtare și balansoarele împinse parcă de picioarele unor năluci. Mă întrebam dacă Aubrey purtase colierul în momentul acela, colierul ascuns

acum undeva în casa mea.

— Putem să ne întoarcem?

În spatele meu, Tanner tăcea; mă întrebam ce era în capul lui. De ce mă adusese acolo? Oare încerca să-mi estimeze reacția? Oare așa se distra el – mă momea cu adevărul, ascunzându-l chiar sub nasul meu? Mă *avertiza*? Oare *știe* că *știu*? Mă duc cu gândul la conversația cu Aaron despre semnificația aparte a cimitirului Cypress. Nu m-am gândit niciodată la asta – numele e atât de obișnuit –, dar acum, precum cadavrul lui Lacey care a apărut în spatele cabinetului meu, e o coincidență prea mare. A picat prea la fix ca să fie o pură întâmplare. Oare Tanner voia s-o recunosc pe Aubrey când avea să-i fie descoperit cadavrul? Sau chiar avea suficientă încredere în sine încât să-mi arate o altă piesă din puzzle și să se aștepte să nu văd imaginea de ansamblu care începea să se formeze?

— Tanner?

— Bineînțeles. Toate bune, Chlo?

Am aprobat din cap, silindu-mă să-mi dezlipesc privirea de fermă și să mă concentrez pe altceva. Orice altceva. Am vâslit până când am ajuns înapoi la debarcader și a condus în tăcere spre casă. Tanner ținea ochii la drum și gura închisă, iar eu îmi sprijineam capul de fereastră, masându-mi tâmpla cu degetele. Când am ajuns pe alee, am bombănit ceva cum că voiam să mă culc, apoi m-am retras în dormitor și am închis ușa în urma mea.

— Auzi, Mel, spun eu, ridicând privirea spre secretara mea, pot să te întreb ceva? Are legătură cu petrecerea de logodnă.

— Sigur.

Ea zâmbește, așezându-se vizavi de biroul meu.

— La ce oră a ajuns Tanner acolo?

Ea – și mușcă interiorul obrazului, căzută pe gânduri.

— Nu mult mai devreme decât tine, sincer. Cooper, Shannon și cu mine am ajuns primii. Tanner venea mai târziu de la serviciu și-am lăsat pe toată lumea să intre înainte să vină el, cu vreo douăzeci de minute înainte să vii tu.

Simt același junghi cunoscut în piept. Cooper, încercând să-și ignore presimțirea. Încercase să fie alături de mine, în ciuda întregii situații – sau poate din cauza acesteia. Mi-l închipui stând în partea din spate a livingului meu, cu fața ascunsă în mulțime. Urmărindu-mă cum țip, cum bag

fulgerător mâna în poșetă, cum scotocesc frenetic prin ea. Cum Tanner mă trage spre el, își pune mâinile pe umerii mei, își joacă rolul în fața publicului. Sunt sigură că a fost prea mult pentru Cooper. Să-l vadă pe Tanner cu zâmbetul ăla strălucitor, cu care mă manipula astfel încât să-i fiu supusă. Așa că s-a întors înainte să apuc să-l văd și s-a dus în curtea din spate, singur cu țigările lui. M-a așteptat acolo. Nu știu cum nu mi-am dat seama mai devreme – presupun că din încăpățănare. Din egoism. Dar acum era evident: așa fusese Cooper alături de mine întotdeauna – tăcut, în spate, la fel cum ridicase capul deasupra mulțimii și la Festivalul Racilor, despărțindu-se de mulțime. Mă găsisse, mă alinase când eram singură.

— Bun.

Aprob din cap, încercând să mă concentrez. Încercând să-mi îndrept din nou gândurile spre acea zi. Lacey plecase de la cabinetul meu la șase și treizeci de minute; eu plecasem aproape de ora opt, pentru că stătusem ceva vreme să-mi salvez notițele luate în legătură cu ea, să-mi fac ordine în birou și să port acea discuție la telefon cu Aaron. Apoi făcusem o oprire la CVS înainte de a parca pe alea mea, în jurul orei opt și jumătate. Tanner ar fi avut astfel două ore la dispoziție ca s-o răpească pe Lacey din spatele cabinetului meu, s-o ducă oriunde-ar fi ținut-o, apoi să ajungă acasă înaintea mea.

Oare era posibil?

— Ce-a făcut când a ajuns acolo?

Melissa se foiește în scaun și-și încrucișează picioarele. E mai încordată decât atunci când a intrat în cabinet; știe că e ceva personal în întrebările astea.

— S-a dus sus să se aranjeze; cred c-a făcut un duș și s-a schimbat. A spus c-a fost toată ziua la volan. Apoi a coborât înapoi chiar când am văzut noi farurile tale apărând pe alee. A turnat câteva pahare de vin și... ai intrat tu.

Aprob din cap, zâmbind din nou, ca să vadă că-i sunt recunoscătoare pentru informații, deși pe dinăuntru îmi vine să urlu. Îmi aduc aminte perfect momentul. Momentul în care am văzut marea de oameni despărțindu-se și pe Tanner ieșind din mulțime. Momentul în care a pornit spre mine cu paharele cu vin în mână și valul de ușurare care mi-a cuprins corpul stăpânit de panică în momentul în care m-a cuprins cu brațul de talie și m-a tras spre el. Îmi aduc aminte de mirosul gelului său de duș cu aromă

condimentată, de zâmbetul lui, de dinții albi. Îmi aduc aminte că mă simțisem atât de norocoasă, al dracului de norocoasă să-l am aproape tocmai în clipa aceea. Dar acum... nu pot să nu mă întreb ce făcea *înainte* de clipa aceea. Dacă gelul lui de duș nu mirosea cumva atât de puternic pentru că se clăbucise zdravăn ca să ascundă alt miros. Dacă hainele pe care le purta înainte să se spele mai erau în casa noastră sau le aruncase pe vreun drum lăturalnic ori le arsesese, distrugând orice probă care ar fi putut face legătura între el și crime. Oare erau urme de-ale ei pe pielea lui în timp ce corpurile noastre stăteau întinse în pat, lipite – un fir de păr de-al ei, un strop de sânge, o unghie smulsă, înfiptă undeva și încă nedescoperită? Îmi pun întrebări în legătură cu Aubrey, cu noaptea în care a dispărut și cu ce am făcut împreună după ce a ajuns acasă. Oare Tanner s-a repezit în duș, cum făcea de obicei când venea de la un drum lung cu mașina, parcurs de unul singur? Oare m-am hotărât să intru în duș cu el, dezbrăcându-l în timp ce baia se umplea de abur? Oare l-am ajutat să spele urmele?

Mă prind de nas, închizând ochii. Mi se face greață numai când mă gândesc.

— Chloe?

Aud vocea Melissei, o șoaptă ușoară, îngrijorată. Greutatea situației îmi apasă pe umeri. Implicarea mea neclară îmi aduce aminte de ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani – cum am văzut și nu mi-am dat seama. Cum, fără să-mi dau seama, le-am condus pe fete la un prădător – sau, mai bine spus, pe prădător la fete. Nu pot să nu mă întreb: dacă n-aș fi fost eu, oare ele ar fi fost în viață? Toate?

Deodată, mă simt obosită. Foarte, foarte obosită. Abia am închis un ochi toată noaptea, pentru că pielea lui Tanner radia căldură, ca un cuptor, avertizându-mă să nu mă apropiu. Arunc o privire spre sertar, unde pastilele mele așteaptă să fie scoase din întuneric. Aș putea să-i spun Melissei să plece. Aș putea să trag perdelele, să termin cu toate. Nici șapte dimineața nu s-a făcut încă – am destul timp să anulez toate programările de peste zi. Dar nu pot să fac asta. Știu că nu pot.

— Cum stau cu calendarul?

Melissa bagă mâna în poșetă și-și scoate telefonul, trecând la aplicația cu calendarul și răsfoind programările din ziua aceea.

— Ești cam ocupată. O grămadă de reprogramări de săptămâna trecută.

— Bun, și mâine?

— Măine ai programări până la patru.

Oftez, masându-mi tâmpilele. Știu ce trebuie să fac, doar că nu am timp s-o fac. Nu pot să tot anulez programările pacienților mei, altfel o să rămân fără ei în curând.

Și totuși, îmi aduc aminte de degetele mamei și de dansul lor nebunesc în palma mea.

„Cum demonstrez asta?”

Tanner. Răspunsul e Tanner.

— Ești relativ liberă joi, încearcă Melissa, atingând ecranul. Ai programări de dimineață, dar nu mai ai nimic după prânz.

— Bun, îi răspund, îndreptându-mă de spate. Te rog eu mult, anulează-mi toate programările pentru ziua aia. Și pentru vineri. Trebuie neapărat să ajung undeva.

32.

— Sunt mândru de tine, iubito.

Ridic privirea dinspre podeaua dormitorului nostru spre Tanner, care stă sprijinit în cadrul ușii și-mi zâmbește. Tocmai a ieșit din duș și are un prosop alb, curat, în jurul taliei, și brațele încrucișate la piept. Traversează dormitorul și începe să scotocească printr-un rând de cămăși albe cu nasturi, călcate, care atârnă în dulap. Îl fixez o secundă cu privirea, cu ochii țintă la corpul lui perfect bronzat. La brațele tonifiate, la pielea umedă. Mijesc ochii când observ o zgârietură pe coasta lui, întinsă de pe burtă pe spate. Pare proaspătă și încerc să nu mă întreb cum s-a ales cu ea. De unde i se trage. În schimb, cobor privirea spre geanta de voiaj, spre mormanul de haine dinăuntru. Sunt în mare parte blugi și tricouri, ținute practice, și-mi dau seama că poate ar trebui să arunc și-o rochie și niște pantofi eleganți, așa, de dragul aparenței – la urma urmei, chestii de-astea se poartă la o petrecere a burlăcițelor.

— Și cine zici că vine?

— E mică petrecerea, răspund, înghesuind niște pantofi cu toc înalt în colțul genții.

Pantofi pe care știu că n-o să-i port niciodată.

— Shannon, Melissa, niște colege de serviciu de pe vremuri. Nu vreau

să fac mare tam-tam din asta.

— Păi, mi se pare grozavă chestia asta, spune el, luând o cămașă de pe umeraș și aruncând-o peste spate.

Se îndreaptă spre mine, cu nasturii descheiați. În mod normal, m-aș fi ridicat în picioare, l-aș fi cuprins cu brațele de pielea goală, l-aș fi apăsător cu degetele pe mușchii spatelui. În mod normal, l-aș fi sărutat, poate l-aș fi condus înapoi în pat, apoi am fi plecat la treburile noastre, fără să mai mirosim a gel de duș, ci purtând unul mirosul celuilalt.

Dar nu azi. Azi nu sunt în stare. Așa că, în schimb, îi zâmbesc de pe podea și cobor din nou privirea spre hainele pe care le țin în poală, concentrându-mă intens asupra cămășii pe care-o împătoream.

— Tu ai fost cu ideea, îi zic, încercând să mă feresc de privirea lui.

O simt străpungându-mi tâmpile, încercând să se strecoare printre bucele mele.

— La petrecerea de logodnă, mai ții minte?

— Țin minte. Mă bucur că m-ai ascultat.

— Și când te-ai dus la New Orleans, m-am gândit c-ar putea fi mișto. Drum ușor, nu costă mult.

Îi văd buzele tremurând, o mișcare abia perceptibilă, pe care n-aș fi observat-o dacă n-aș fi știut deja adevărul – că n-a mai fost la New Orleans. Că acea conferință despre care-mi povestise cu lux de amănunte – networking sâmbătă, urmat de golf duminică și de ședințe în tot restul săptămânii – nu avusese niciodată loc. De fapt, e o minciună. *Avusese* loc. Reprezentanții de vânzări farmaceutice se buluciseră spre oraș din toată țara, dar nu și Tanner. El n-a fost acolo. Știu pentru că am găsit site-ul conferinței, am sunat la hotel și le-am cerut să-mi trimită o copie după factura lui, pretinzând că sunt secretara lui care solicită un raport de cheltuieli. Și n-a fost acolo. Nu s-a cazat nimeni cu numele de Tanner Briggs la hotel și nici n-a plecat de acolo, darămite să mai și participe la conferință. Nu aveam cum să confirm că fusese recent la Lafayette, dar aveam o bănuială că și aia tot o minciună era. Că toate călătoriile astea pe care le-a făcut, toate weekendurile prelungite și drumurile făcute peste noapte care-l aduceau acasă mort de oboseală, dar parcă mai viu decât oricând nu erau decât un pretext. Un pretext pentru altceva. Pentru ceva mai sumbru. Și aveam o singură cale de a ști cu siguranță.

Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu despre logodnicul meu, dar, de când

locuim împreună, mi-e clar un lucru: îi place rutina. În fiecare zi, când ajunge acasă, își pune frumos servieta într-un colț al sufrageriei, încuiată, gata pentru următoarea călătorie. Și în fiecare dimineață pleacă la alergat, ba patru, ba opt, ba nouă kilometri și jumătate, după care face un duș lung și fierbinte. Așa că în fiecare zi din săptămâna asta, după ce mă sărutase pe frunte și ieșise din casa noastră, eu mă furișasem în sufragerie, rotind cifrele lacătului cu cifru, încercând să sparg codul. Fusesse mai ușor decât mă așteptasem – el e cam previzibil de felul lui. Încercasem să mă gândesc la toate numerele din viața lui Tanner care aveau o anumită semnificație – ziua lui de naștere, ziua mea de naștere. Adresa casei noastre. La urma urmei, dacă Aaron m-a învățat un lucru, m-a învățat că ăștia, criminalii la indigo, sunt sentimentali; viețile lor gravitează în jurul mesajelor ascunse, al codurilor secrete. După zile în care m-a urmărit ghinionul, m-am așezat pe podeaua bucătăriei, cufundată în gânduri, cu ochii plimbându-se de la servieta lui la fereastra sufrageriei noastre, așteptând ca el să-și facă apariția.

Apoi m-am ridicat din nou în picioare, fiindcă un gând mi se strecurase în minte.

Am aruncat din nou o privire pe fereastră, încercând încă o combinație: 72619.

26 iulie 2019.

Ziua nunții noastre.

— Îi scriu un mesaj lui Shannon, ca să fiu sigură că îmi trimite poze, spune Tanner acum, întorcându-se spre dulap și deschizând sertarul cu chiloți. Vreau probe foto cum că i-ai călărit pe barmanii ăia de pe Bourbon Street, știi tu, ăia cu paharele de shoturi sub formă de eprubete...

— Nu, spun eu, poate un pic cam prea repede.

Mă întorc spre el, îl văd mijind ușor ochii și mă fâstâcesc în căutarea unei scuze suficient de credibile încât să-l conving să nu le scrie mesaje lui Shannon sau Melissei, de fapt, nimănui, pentru că niciuna dintre ele nu merge la petrecerea burlăcițelor. Nici măcar *eu* nu merg la petrecerea burlăcițelor. Pentru că nu există.

— Te rog, nu, îi zic, coborând privirea. Adică e petrecerea burlăcițelor, Tanner. Nu vreau să-mi fie rușine de mine toată petrecerea și să mai ajungă totul și la tine pe telefon.

— Haide, spune el, punând mâinile în șolduri. De când îți faci tu griji

pentru câteva pahare-n plus?

— N-avem voie să comunicăm! încerc să spun în glumă. E doar un weekend. Pe lângă asta, nici nu cred c-o să-ți răspundă. Deja mi-a fost citit regulamentul – fără apeluri, fără mesaje. Suntem izolate. Un weekend între fete.

— Bun, spune el, ridicând mâinile în semn de predare. Ce se întâmplă la New Orleans rămâne la New Orleans.

— Mulțumesc.

— Vii acasă duminică?

Aprob din cap, iar posibilitatea de a petrece patru zile întregi, neîntrerupte, mă face să-mi vină să intru sub covor. E o ușurare, pe bune dacă nu. Faptul că o să scap. Că o să am ocazia să nu mă mai prefac, așa cum sunt nevoită să fac de câte ori pun piciorul în propria casă. Și sper ca, după ce fac călătoria asta, să nu mai fiu nevoită să joc un rol. Să nu mai fiu nevoită să mă prefac. Să nu mai fiu nevoită să dorm cu corpul lipit de al lui, ascunzându-mi rușinea ce mi se târăște pe șira spinării de fiecare dată când buzele lui îmi ating în treacăt gâtul. După călătoria asta o să am probele de care am nevoie ca să merg la poliție. Ca să-i conving, în cele din urmă, să mă creadă.

Dar asta nu înseamnă că lucrul pe care urmează să-l fac e mai ușor de făcut.

— O să-mi fie dor de tine, îmi zice, așezându-se pe marginea patului.

M-am distanțat de el din seara cu alarma, iar el e conștient de asta. O simte, mă simte îndepărtându-mă de el. Îmi dau o șuviță de păr după ureche și mă străduiesc să mă ridic în picioare și să iau loc lângă el.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, îi spun, ținându-mi respirația când mă trage spre el ca să mă sărute.

Îmi ține capul în mâini, legănându-mă în felul ăla cunoscut al lui.

— Dar, uite, trebuie să plec.

Mă retrag și mă îndrept spre geanta de voiaj, închid clapa și fermoarul.

— Am câteva programări acum, de dimineață, după care plec direct de la cabinet. Merg cu Melissa cu mașina și o luăm și pe Shannon în drum.

— Distracție plăcută!

Zâmbește. O fracțiune de secundă, urmărindu-l cum stă singur pe marginea patului, cu degetele împreunate și mâinile în poală, percep o tristețe pe care n-am mai văzut-o niciodată la el. Dorul ăla disperat pe care-l

recunoscusem cândva în mine însămi, înainte de Tanner, când mă simțeam cea mai singură în compania celorlalți. Cu doar câteva săptămâni în urmă, m-aș fi simțit vinovată, aș fi simțit acel junghi cunoscut pe care-l simți când minți pe cineva pe care-l iubești. Mă furișez pe la spatele lui, scotocindu-i prin trecut, așa cum i-am certat mereu pe alții pentru că făceau. Dar acum e altfel, sunt conștientă. Pentru că Tanner nu e ca mine – sunt conștientă de asta. Dar sunt din ce în ce mai sigură că e exact ca taică-miu.

Ajung la cabinet cu treizeci de minute înainte de prima programare, cu geanta pe umăr. Trec de biroul Melissei, făcându-i cu mâna în timp ce ea soarbe o gură de *latte*, încercând să evit conversațiile lungi despre călătoria în care urmează să pornesc. I-am spus că are legătură cu planurile de nuntă, dar, în afară de acea descriere foarte vagă, nu am dat vreun detaliu autentic. Preocuparea mea principală a fost să-i servesc lui Tanner un alibi credibil și până acum, cred că m-am descurcat destul de bine.

— Doamnă doctor Davis, spune ea, punându-și paharul cu cafea pe birou.

Intru pe jumătate pe ușa biroului, apoi mă întorc în direcția vocii ei.

— Îmi pare rău, dar aveți un musafir. I-am spus că aveți o programare, dar... v-a așteptat.

Mă întorc spre sala de așteptare și arunc o privire spre canapelele înghesuite în colț, pe care le ignorasem complet când am intrat, iar pe una dintre ele, cea din capătul sălii, stă detectivul Thomas. Ține pe genunchi o revistă deschisă și-mi zâmbește, apoi o închide și o aruncă pe masă.

— Bună dimineața! îmi zice, ridicându-se în picioare ca să mă întâmpine. Plecați undeva?

Cobor privirea spre geanta de voiaj, apoi o îndrept spre detectiv, care deja a străbătut jumătate din distanța dintre noi.

— Fac o scurtă călătorie.

— Unde?

Îmi mușc obrazul, conștientă de prezența Melissei în spatele meu.

— La New Orleans, spun eu. Am niște probleme de ultim moment de rezolvat pentru nuntă. Sunt pe-acolo niște buticuri pe care am tot vrut să le văd.

Când mă trezesc încurcată în ițele unei minciuni, îmi dau seama că e cel mai ușor s-o simplifici. Să rămâi la aceeași variantă cât de mult poți. Dacă

Tanner crede că sunt la New Orleans, atunci așa să creadă și Melissa, și detectivul Thomas. Surprinz privirea detectivului Thomas coborând spre inelul de pe degetul meu, apoi ridicându-se din nou, cu un zâmbet blând.

— Câteva minute o să dureze, atâta tot.

Arăt spre biroul meu, întorcându-mă și zâmbindu-i Melissei, în timp ce îl conduc prin sala de așteptare, încercând să-i transmit o senzație de calm, deși panica îmi strânge pieptul ca o gheară. Detectivul intră după mine și închide ușa.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule detectiv?

Mă duc la birou și-mi las geanta jos, trag scaunul și iau loc. Sper să-mi urmeze exemplul, dar rămâne în picioare.

— Voiam să vă spun că am petrecut ultima săptămână urmărindu-vă pista. Bert Rhodes.

Ridic din sprâncene; am uitat de Bert Rhodes. S-au întâmplat atâtea în ultima săptămână și mi-am pierdut concentrarea – colierul din dulapul nostru și revelația despre Aubrey Gravino, parfumul de pe cămașa lui Tanner, minciuna legată de conferință și zgârietura de pe coastă. Vizita la mama, lucrurile pe care le-am găsit în servieta lui Tanner, care acum sunt în geanta mea. Probele pe care le căutam, probele pe care acum pornesc la drum pentru a le găsi. Amintirea prezenței lui Bert Rhodes în casa mea, cu burghiul în mână, sfredelindu-mă cu privirea, îmi pare acum atât de îndepărtată. Dar încă țin minte senzația de paralizie, de teamă. Senzația că aveam picioarele bine înfipite în pământ în ciuda faptului că simțeam tot mai pregnant pericolul. Dar acum pericolul a căpătat un cu totul alt sens. Măcar nu locuiam sub același acoperiș cu Bert Rhodes; măcar n-avea o cheie care să-i permită acces la ușile pe care le încuiasem în urma mea. Aproape că simt o nostalgie după săptămâna trecută, tânjesc după momentul ăla – când stăteam în holul meu, cu spatele sprijinit de ușă – când limita dintre *bine* și *rău* era atât de bine definită.

Detectivul Thomas își mută greutatea de pe un picior pe altul și deodată mă simt și eu vinovată. Vinovată că l-am făcut să umble după cai verzi pe pereți. Da, Bert Rhodes e rău. Da, mă simt în nesiguranță în prezența lui. Dar probele pe care le-am descoperit în ultima săptămână nu conduc spre el și simt că ar trebui să spun lucrul ăsta. Totuși, sunt curioasă.

— Da? Și ce-ați găsit?

— Păi, în primul rând, vrea să obțină un ordin de restricție, împotriva

dumneavoastră.

— *Poftim?*

Șocul resimțit în urma declarației lui mă face să sar în picioare de la birou, iar scârțâitul scaunului pe podeaua din lemn seamănă cu niște unghii ascuțite care zgârie o tablă.

— Cum adică ordin de restricție?

— Vă rog să luați loc, doamnă doctor Davis. Mi-a spus că s-a simțit amenințat pe durata scurtei vizite făcute la dumneavoastră acasă.

— *El* s-a simțit amenințat?

Încep să ridic tonul; sunt sigură că mă aude Melissa, dar deja nu mă mai interesează.

— Cum mama dracului să se simtă el amenințat? *Eu* m-am simțit amenințată. Nici înarmată nu eram!

— Doamnă doctor Davis, vă rog frumos să luați loc.

Îl privesc fix o clipă, clipind ca să-mi alung uluirea, apoi mă las din nou pe scaun, încet.

— Pretinde că l-ați atras la dumneavoastră acasă cu pretexte false, continuă el, făcând încă un pas spre biroul meu. Că a venit cu impresia că era acolo ca să-și facă datoria, dar, când a intrat în casă, și-a dat seama că aveți cu totul alte intenții. Că l-ați interogat, ați încercat să-l călcați pe nervi. Să-l obligați să recunoască un lucru care l-ar incrimina.

— E penibil. Nu l-am chemat eu acasă, logodnicul meu l-a chemat.

Simt cum îmi sare inima-n piept în timp ce rostesc cuvântul – *logodnic* –, dar îmi dau toată silința să mă stăpânesc.

— Și logodnicul dumneavoastră de unde a făcut rost de număr?

— Îmi închipui că de pe site.

— Și ce căutați dumneavoastră pe site? Pare a fi o coincidență destul de mare, având în vedere trecutul dumneavoastră.

— Uitați care-i treaba, îi zic, trecându-mi degetele prin păr, înțelegând unde bate. Aveam site-ul deschis, da? Tocmai îmi dădusem seama că Bert Rhodes locuiește în oraș și mă gândeam, vorba dumneavoastră, la coincidență. Mă gândeam la acele fete și la disperarea cu care-mi doream să aflu ce se întâmplase cu ele. Logodnicul meu a văzut site-ul deschis la mine pe laptop și a sunat fără ca eu să știu. A fost doar o neînțelegere tâmpită.

Detectivul Thomas face un semn cu capul spre mine. Nu mă crede, îmi

dau seama.

— Asta-i tot? îl întreb, cu o iritare evidentă.

— Nu, nu-i tot. Am descoperit și că nu e prima oară când se întâmplă un lucru de genul ăsta cu dumneavoastră. Povești de-astea cu urmăririi, cu teorii ale conspirației. Chiar și cu ordinul de restricție. Vă sună cunoscut numele *Ethan Walker*?

33.

— L-am văzut prima oară la o petrecere dată acasă la cineva, băgând un pahar de plastic într-o ladă frigorifică plină de lichid roșu-neon. Avea ceva anume, nedefinit – ca venit din eter, de parcă lumina lăuntrică a tuturor celor din încăperea ar fi slăbit, iar el ar fi stat acolo strălucind, atrăgând toată lumina spre miezul ființei lui.

Am băut din paharul meu și am făcut o grimasă; băuturile alcoolice de la petrecerile fraților nu erau de cea mai înaltă calitate, dar nu asta era ideea. Beam cât să simt niște furnicături, o ușoară amorțeală. Valiumul care-mi năvălea prin vene mă ajutase deja să-mi potolesc nervi învăluindu-mi mintea într-o senzație de calm indus de substanțele chimice. Mi-am coborât privirea spre pahar, spre ultimul deget de lichid rămas în el și l-am dat peste cap.

— Îl cheamă Ethan.

M-am întors spre stânga; Sarah, colega mea de cameră, stătea lângă mine, făcând un semn din cap spre băiatul pe care-l fixam cu privirea. *Ethan*.

— E simpatic, a adăugat. Ar trebui să intri în vorbă cu el.

— Poate.

— Te-ai zgâit la el toată seara.

I-am aruncat o privire, roșind.

— Ba nu m-am zgâit.

Ea a rânjit, amestecându-și băutura din pahar înainte să ia și ea o gură.

— Bine, dacă nu vrei să vorbești tu cu el, o să vorbesc eu.

Am urmărit-o pe Sarah îndreptându-se cu pași vioi spre el, făcându-și loc prin mulțimea de bețivi supra-încălziți cu o oarecare hotărâre, ca o femeie care știa ce vrea. Am rămas la locul meu de lângă perete – loc care-

mi permitea să studiez cu atenție încăperea, mereu atentă la ce mă înconjură, fără să mă pun în vreo poziție din care să pot fi abordată din spate, surprinsă în vreun fel. Era ceva atât de tipic pentru Sarah. Toată prietenia noastră din facultate fusese dominată de faptul că ea lua lucrurile pe care mi le doream cu ardoare – patul de jos din cămin, apoi dormitorul cu dressing din apartamentul în care locuiam la vremea aceea, ultimul loc liber la un curs de psihologie anormală, singurul maiou bej de mărime medie care atârna în vitrina buticului.

Și pe Ethan.

Am urmărit-o apropiindu-se de el, bățându-l pe umăr. El i-a aruncat o privire, zâmbindu-i larg, apoi cuprinzând-o într-o îmbrățișare amicală. *E-n regulă*, m-am gândit eu. *Oricum nu se încadrează în tipare*. Și era adevărat. Era cam masiv pentru gusturile mele, iar mușchii brațelor i se umflau în timp ce o strângea pe Sarah la piept. Ar fi putut s-o țină acolo dacă și-ar fi dorit; ar fi putut și să continue s-o strângă până când îi trosnea gâtul. Părea și prea popular. Prea obișnuit să obțină ce-și dorea. Nu-mi plăcea să mă implic în relații cu tipi care credeau că li se cuvine totul, care se enervau dacă mă răzgândeam brusc.

Am aruncat o privire spre ușa de la intrare, un portal care avea să mă scoată din casa aia îmbâcsită în aerul răcoros de toamnă de la LSU. Îmi impusesem să nu merg spre casă de una singură, dar părea că Sarah avea să lipsească o vreme și nu prea aveam de ales. Aveam un breloc cu spray lacrimogen de care atârna cheia de la apartament și erau doar câteva străzi de mers, la urma urmei. Am ezitat, rămânând pe loc, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să mă duc la ea și să-i spun la revedere sau să mă întorc și să plec. Mă îndoiam c-ar fi observat cineva, orice alegere aș fi făcut.

Luasem hotărârea, întorcându-mă cu spatele spre ușa, cu fața spre petrecere, ca să arunc o ultimă privire în jur înainte să ies, când i-am observat privindu-mă. Și Ethan, și Sarah se uitau fix în direcția mea. Sarah îi șoptea ceva la ureche, acoperindu-și cochet buzele cu mâna, iar Ethan zâmbea și aproba ușor din cap. Mi-am simțit bătăile inimii urcând în gât; mi-am coborât privirea spre paharul gol, dorindu-mi cu disperare să mai am ce să sorb, doar ca să-mi țin mâinile ocupate cu ceva și să nu-mi atârne fără vlagă pe lângă corp. Înainte să apuc să mă mișc, Ethan s-a îndreptat spre mine, privindu-mă ținută în ochi de parcă n-ar mai fi fost nimeni altcineva în cameră. Ceva îmi dădea o stare de neliniște în legătură cu el – eram în

gardă, pe muchie de cuțit. Îmi dădea emoții pozitive, palpitate. Am strâns paharul în mână cu atâta putere, încât am auzit plasticul pocnind. Când s-a apropiat de mine în cele din urmă, m-a atins în treacăt cu brațele lui puternice, așa încât i-am simțit materialul moale al bluzei henley pe piele.

— Bună, mi-a zis, zâmbind larg.

Avea niște dinți atât de albi, atât de drepți! Mirosea ca parfumul proaspăt care te izbește când intri într-un mall. A cuișoare și a lemn de santal. Pe-atunci n-o știam, dar acel miros avea să-mi devină foarte cunoscut în următoarele câteva luni; îmi rămânea impregnat în pernă săptămâni întregi, multă vreme după ce căldura trupului său nu mai era acolo. Îl recunoșteam oriunde – și în locurile în care trebuia să fie, și în cele în care nu trebuia.

— Tu ești colega de cameră a lui Sarah? a întrebat el, încurajându-mă să intru în vorbă. Ne știm de la cursuri.

— Da, am răspuns, aruncându-i o privire fugară prietenei mele, care se făcuse aproape nevăzută în mulțime.

I-am cerut repede scuze în sinea mea pentru că mă gândisem din start la ce era mai rău.

— Mă cheamă Chloe.

— Ethan, a spus el, întinzându-mi un pahar cu băutură în loc să-mi întindă mâna.

L-am luat, am introdus paharul greu în cel pe care-l golisem și am sorbit din paharul dublu.

— Sarah zice că te pregătești să dai la medicină, nu?

— La psihologie. Sper să urmez doctoratul aici, în toamnă – apoi, în cele din urmă, masteratul.

— Uau! Minunat. E cam mult zgomot aici – vrei să găsim un loc liniștit unde să stăm de vorbă?

Îmi aduc aminte cum mi-au căzut umerii în clipa aia – mi-am dat seama că era ca toți ceilalți. Mi se părea că nu trebuia să-l judec. Și eu făcusem asta. Mă folosisem de oameni. Dar de data asta era altfel. Se folosea cineva de mine.

— Eu voiam să plec...

— A sunat ciudat, m-a întrerupt el, ridicând mâna. Știu că toți băieții zic chestia asta. „Un loc liniștit”, adică dormitorul lor, nu? Eu nu la asta mă refer.

A zâmbit stângaci în timp ce eu îmi mușcam buza, încercând să descifrez la *ce* se referea. Nu corespundea cu lista mea, cu sistemul încercat pe propria piele, care nu dădea greș niciodată și pe care-l folosisem întotdeauna ca să rămân în siguranță, atât fizic, cât și emoțional. Era greu să-l încadrezi într-o categorie, cu zâmbetul lui ca din reviste, cu părul blond, ciufulit, de surfer. Antebrațe sculptate fără niciun fel de efort, de parcă n-ar fi pus vreodată piciorul într-o sală. Vorbind cu el, mă simțeam cumva și în siguranță, și în pericol, ca atunci când te urci într-un roller-coaster și simți că te izbește ceva în piept, în timp ce lanțurile zăngănesc, trăgându-te în față și e prea târziu să mai dai înapoi.

— Vrei acolo?

A făcut un gest spre bucătărie, murdară, plină de lăzi de bere Natural Light, stivuite pe blaturi, cu ușa smulsă de tot din balamale. Dar era goală. Destul de liniștită încât să putem sta de vorbă, destul de vizibilă încât să mă simt în siguranță. Am aprobat din cap și i-am dat voie să mă conducă pe holul înghesuit și în încăperea cu lumină fluorescentă. A luat un prosop și a șters un blat, bătând de două ori în el. M-am îndreptat într-acolo și m-am sprijinit de el, împingându-mă cu palmele în suprafață până când am reușit să stau pe margine, cu picioarele atârând în aer. El s-a așezat lângă mine și am ciocnit cu paharele din plastic.

Și acolo am stat în următoarele patru ore.

34.

— Doamnă doctor Davis, îmi răspundeți, vă rog frumos, la întrebare?

Îl privesc pe detectivul Thomas și clilesc, încercând să alung amintirea. Încă îmi simt mâinile lipicioase de la băuturile vărsate pe blat, furnicăturile din picioare după ce am stat atâtea ore nemișcată acolo. Atât de absorbită de conversație. Fără să am habar de lumea din afara bucătăriei ăleia vechi și dărăpănate. Zgomotul petrecerii din jurul nostru s-a evaporat încet, până când, în cele din urmă, am mai rămas doar noi doi. Drumul spre casă parcurs în tăcere, degetul lui Ethan agățat de al meu în timp ce vântul de toamnă susura printre copacii din campus. M-a condus până la apartamentul meu, a așteptat la colțul străzii până când am descuiat ușa și i-am făcut cu mâna în semn de noapte bună.

— Da, răspund încet, iar nodul din gât mi-e tot mai greu. Da, îl cunosc pe Ethan Walker. Dar mi se pare că știți deja lucrul ăsta.

— Ce-mi puteți spune despre el?

— A fost iubitul meu în facultate. Am format un cuplu timp de opt luni.

— Și de ce v-ați despărțit?

— Eram în facultate. N-a fost o relație serioasă. Pur și simplu n-a fost să fie.

— Eu nu asta am auzit.

Mă încrunt la el, iar în piept îmi clocotește o ură care mă sperie pe moment. Detectivul Thomas știe deja răspunsul. Doar că vrea să mă audă pe mine rostindu-l.

— Ce-ar fi să-mi spuneți toată povestea, cu vorbele dumneavoastră? zice detectivul Thomas. Începeți cu începutul.

Oftez, aruncând o privire spre ceasul de deasupra ușii cabinetului meu. Mai sunt cincisprezece minute până la prima programare. Mi-am spus versiunea acestei povești de o sută de ori – știu că poate să consulte pur și simplu bazele de date de la secție, poate să asculte o înregistrare cu mine spunând exact aceeași poveste –, dar îmi doresc cu disperare ca omul ăsta să plece din cabinetul meu înainte să ajungă primul pacient programat.

— Eu și Ethan am format un cuplu timp de opt luni, cum spuneam. El a fost primul meu iubit în adevăratul sens al cuvântului și ne-am apropiat repede. Prea repede pentru doi puștani. Venea mereu la apartamentul nostru, aproape în fiecare seară. Dar la începutul verii aceleia, chiar după ce s-au încheiat cursurile, a început să se distanțeze de mine. Tot cam pe atunci a dispărut și colega mea de cameră, Sarah.

— A fost dată dispărută?

— Nu. Sarah era spontană; un spirit liber. Era cunoscută pentru că pleca în excursii de weekend și chestii de genul ăsta. Nu mai primisem vești de la ea de trei zile, deci începeam să-mi fac griji.

— Mi se pare normal, spune detectivul Thomas. V-ați dus la poliție?

— Nu, îi răspund, din nou conștientă de impresia produsă. Trebuie să țineți minte că povestea asta se întâmpla în 2009. Oamenii nu erau atât de legați de telefoanele mobile cum sunt acum. Am încercat să-mi spun că poate a plecat într-o excursie spontană și și-a uitat telefonul, dar după aceea am observat că Ethan a început să aibă un comportament ciudat.

— Cum anume ciudat, mai exact?

— Ori de câte ori îi pomeneam numele, el se pierdea cu firea, începea să vorbească verzi și uscate, dup-aia schimba subiectul. Nici măcar nu părea îngrijorat că dispăruse – pur și simplu venea cu idei vagi în legătură cu locul în care ar putea fi. Zicea tot felul de chestii precum: „E vacanța de vară, s-o fi dus în vizită la părinți” Dar când spuneam că vreau să-i sun, să fiu sigură că-i acolo, îmi spunea că exagerez și să nu mă mai bag în treburile altora. Am început să cred că, după cum se comporta, parcă nu voia să fie găsită.

Detectivul Thomas face un semn din cap spre mine; mă întreb dacă a mai auzit într-adevăr toată povestea asta, dar expresia feței lui nu-mi dezvăluie nimic.

— M-am dus în camera ei și-am început să scotocesc pe-acolo, încercând să găsesc vreun indiciu. Un bilețel, ceva, nu știu.

Amintirea mi-e foarte clară în minte. Cum am împins ușa dormitorului ei cu un deget, ascultându-i scârțâitul. Cum am intrat în tăcere, de parcă aș fi încălcat o regulă nescrisă. De parcă ea ar fi putut să dea buzna în cameră în orice clipă și să mă prindă umblându-i prin rufe sau citindu-i jurnalul.

— Am smuls pătura de pe pat și am observat că pe saltea era o pată de sânge, continui eu. Una mare.

Încă îl văd, atât de limpede. Sângele. Sângele lui Sarah. Pata care ocupă aproape toată partea de jos a saltelei nu mai e deschisă la culoare, ci de un roșu ruginiu. Îmi aduc aminte c-am apăsât cu mâna și am simțit umezeală undeva în adâncul saltelei. Încă am pete stacojii pe buricele degetelor, încă umede. Încă proaspete.

— Și știu că pare ciudat, dar simțeam *mirosul* lui Ethan în patul ei. Avea un miros... specific.

— Bun, zice el. În mod sigur în momentul ăla v-ați dus la poliție.

— Nu. Nu m-am dus. Știu că ar fi trebuit să mă duc, dar...

Mă opresc și mă adun. Trebuie să fiu sigură că formulez totul cum trebuie.

— Voiam să fiu absolut sigură că nu s-a întâmplat nimic dubios înainte să merg la poliție. Tocmai mă mutasem la Baton Rouge ca să fug de numele meu, de trecutul meu. Nu voiam ca poliția să scoată din nou toată povestea aia la suprafață. Nu voiam să pierd normalitatea pe care începeam în cele din urmă s-o găsesc.

El aprobă din cap, judecându-mă din priviri.

— Dar, la fel cum o invitasem pe Lena acasă și o prezentasem tatălui meu, tot așa începeam să mă simt și în privința lui Sarah și a lui Ethan, continui eu. Îi dădusem lui Ethan o cheie de la apartament. Iar Sarah dispăruse, lucru care-mi dădea de înțeles că s-ar fi putut să dea de vreo belea, iar dacă Ethan avea vreo legătură cu asta, mă simțeam obligată să fac tot ce-mi stătea în putere ca să află. Începeam să mă simt responsabilă pentru asta.

— Bun. Și mai departe ce s-a întâmplat?

— Ethan s-a despărțit de mine în săptămâna aceea. Pe nepusă masă. M-a luat prin surprindere, dar faptul că se întâmpla chiar în perioada dispariției lui Sarah mi s-a părut a fi o dovadă. O dovadă a faptului că ascundea ceva. Așa că m-am hotărât să intru prin efracție în locuința lui.

Detectivul Thomas ridică din sprâncene, iar eu îmi dau silința să continui să vorbesc, să-i dau înainte, ca să nu apuce să mă întrerupă.

— M-am gândit că pot să fac rost de niște probe cu care să mă duc la poliție, am spus eu, cu gândul la cutia de bijuterii din dulapul tatălui meu, întruchiparea probelor incontestabile. Știam din experiența cu crimele tatălui meu că probele sunt cruciale – fără ele nu există decât suspiciune. Care nu e suficientă pentru a aresta pe cineva, nici măcar pentru a lua în serios o acuzație. Nu știu exact ce mă așteptam să găsesc. Ceva concret, pur și simplu. Ceva care să mă facă să mă simt că nu sunt nebună.

Tresar ușor când aud ce cuvânt folosesc – *nebună* – și continui.

— Deci am intrat pe o fereastră pe care știam că o ține deschisă și am început să cotrobăi prin casă. Dar imediat am auzit un zgomot dinspre dormitorul lui și mi-am dat seama că era acasă.

— Și ce ați găsit când v-ați dus în dormitorul lui?

— Era acolo, spun eu, roșind când îmi aduc aminte. Și Sarah era tot acolo.

În clipa aceea – când stăteam în dormitorul lui Ethan și-i fixam cu privirea pe el și pe Sarah între așternuturile lui jerpelitate –, mi-am adus aminte de îmbrățișarea lor de la petrecerea aceea, din seara în care ne cunoscuserăm. Mi-am adus aminte cum ea și-a dus mâinile făcute căuș la buze și s-a apropiat de el, șoptindu-i la ureche. Ethan și Sarah se știau de la cursuri – era adevărat. Dar aveam să află mai târziu că relația lor nu se reducea la atât. Se combinaseră în anul anterior și, după câteva luni în care noi am ieșit împreună, începuseră să iasă din nou, pe la spatele meu. Se

părea că avusesem dreptate în privința lui Sarah. Îmi lua tot ce-mi doream, mereu. Faptul că ne făcuse cunoștință era un joc pentru ea, un mod de a se gudura pe lângă Ethan și apoi a se năpusti și a mi-l lua, dovedindu-se încă o dată mai bună decât mine.

— Și cum a reacționat el când ați dat buzna așa peste el? Când i-ați intrat în apartament prin efracție?

— N-a reacționat bine, normal. A început să zbiere la mine, să-mi spună că el încercase să se despartă de mine luni întregi, dar eu eram disperată. A refuzat să mă asculte. M-a făcut să par iubita nebună care intră prin efracție în apartamentul lui... și a obținut un ordin de restricție.

— Și cu pata de sânge de pe salteaua lui Sarah cum a rămas?

— Se pare că rămăsese însărcinată, spun eu, cu o voce neutră, amorțită. Dar a pierdut sarcina. A fost destul de afectată de asta, a vrut să țină totul secret. Pentru început, n-a vrut să știe nimeni că e însărcinată, dar mai ales n-a vrut să știe nimeni că e însărcinată cu iubitul colegei ei de cameră. Se ascunsese în apartamentul lui Ethan, încercând să dea de cap situației. De-asta nu voia Ethan să-mi fac griji și să-i sun pe părinții ei – sau, Doamne ferește, s-o dau dispărută.

Detectivul Thomas oftează, iar eu n-am cum să nu mă simt proastă, de parc-aș fi o adolescentă certată pentru că încercă să se îmbete cu apă de gură. „Nu sunt supărat, sunt dezamăgit”. Aștept să spună ceva, orice, dar el continuă să mă fixeze cu privirea, iscodindu-mă cu ochii ăia curioși.

— De ce mă obligați să vă povestesc toate astea? întreb în cele din urmă, în timp ce iritarea de mai devreme îmi pătrunde din nou în glas. E evident că o știți deja. Ce relevanță are ea pentru cazul de față?

— Speram că, povestindu-mi amintirea asta, veți vedea ceea ce văd și eu, spune el, făcând încă un pas spre mine. Ați fost rănită de oameni la care țineți. De oameni în care aveți încredere. Nu vă stă în fire să aveți încredere în bărbați, e clar – și cine vă poate învinovăți, după toate câte a făcut tatăl dumneavoastră? Însă doar pentru că nu știți unde este iubitul dumneavoastră secundă cu secundă nu înseamnă că e un criminal. Ați învățat lucrul ăsta pe propria piele.

Mă simt găuită și mă gândesc imediat la Tanner – celălalt iubit (ba nu, *logodnic*), pe care-l anchetez din proprie inițiativă. La suspiciunile care mi s-au tot adunat în minte, la planurile pe care le am pentru weekendul ăsta. Planuri care nu se deosebesc prea tare de intrarea prin efracție în

apartamentul lui Ethan. E o încălcare a intimității. Ca atunci când arunci un ochi în jurnalul cuiva. Privirea mi se îndreaptă spre geanta de la picioarele mele, pregătită, cu fermoarul tras.

— Și doar pentru că aveți suspiciuni în legătură cu Bert Rhodes nu înseamnă că el e și capabil de crimă. Păreți a vă încadra într-un tipar – vă implicați în conflicte care nu vă privesc, încercați să rezolvați misterul și să faceți pe eroina. Înțeleg de ce – dumneavoastră ați fost eroina care și-a băgat tatăl după gratii. Simțiți că e de datoria dumneavoastră. Însă eu sunt aici pentru a vă spune că toate acestea trebuie să înceteze.

E a doua oară într-o săptămână când aud aceste cuvinte; ultima oară le-am auzit de la Cooper, în bucătăria mea, când stătea cu ochii la pastilele mele.

„Înțeleg de ce o faci. Doar că mi-aș dori să termini.”

— Nu *mă implic* în nimic, îi spun, înfigându-mi unghiile adânc în palme. Nu încerc *să fac pe eroina*, ce-o mai însemna și asta! Încerc să vă fiu de ajutor. Încerc să vă ofer o pistă.

— Mai rău e cu o pistă falsă decât fără nicio pistă, îmi dă replica detectivul Thomas. Am petrecut aproape o săptămână pe urmele ăstuia. O săptămână pe care am fi putut s-o petrecem urmărind pe altcineva. Eu nu cred că dumneavoastră aveți intenții rele în cazul de față – *chiar* cred că ați vrut să faceți așa cum ați considerat dumneavoastră că e bine –, dar, dacă e să-mi cereți părerea, cred că ar trebui să vă gândiți să cereți ajutor de specialitate.

Vocea lui Cooper, implorându-mă.

„Să accepti că ai nevoie de ajutor?”

— Sunt psiholog, îi răspund, regurgitând exact aceleași cuvinte pe care i le scuipasem în față lui Cooper; aceleași cuvinte pe care mi le recitasem în minte toată viața mea de adult. Sunt în stare să mă apăr singură.

În încăpere se lasă tăcerea și aproape c-o aud pe Melissa respirând, cu urechea lipită de ușa închisă. În mod sigur a auzit toată discuția. La fel cum a auzit-o și următoarea mea pacientă, care stă în sala de așteptare. Îmi închipui cum face ochii mari când aude un detectiv spunându-i psihologului ei că are nevoie de ajutor.

— Ordinul de restricție al lui Ethan Walker, cel pe care l-a depus după ce ați intrat prin efracție în apartamentul lui. În el menționa faptul că aveți probleme cu abuzul de substanțe în facultate. Ați exagerat periculos cu

diazepamul eliberat cu rețetă, l-ați amestecat cu alcool.

— Nu mai fac asta, spun eu, simțind sertarul cu pastile lipit de picior.

„Am găsit o cantitate foarte mare de diazepam în părul ei?

— Nu am rețetă pentru niciun fel de medicament, îi zic și nu e tocmai o minciună. Nu sunt paranoică. Nu sunt confuză. Încerc să ajut, atâta tot.

— În regulă.

Detectivul Thomas aprobă din cap. Îmi dau seama că-i pare rău pentru mine, ceea ce înseamnă că n-o să mă mai ia în serios niciodată. Nu credeam că e posibil să mă simt mai singură decât m-am simțit înainte, dar în momentul ăsta chiar așa mă simt. Mă simt cu totul și cu totul singură.

— Bun, atunci. Păi, cred că asta înseamnă că am terminat cu povestea asta.

— Da, așa cred și eu.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, spune el îndreptându-se spre ușă.

Întinde mâna spre clanță și ezită, întorcându-se din nou spre mine.

— Ah, încă ceva.

Ridic din sprâncene, făcându-i semn să continue.

— Dacă vă mai vedem la locul vreunei crime, vom lua măsurile disciplinare necesare. Distrugerea probelor reprezintă o infracțiune penală.

— Poftim? întreb, șocată de-a binelea. Ce vreți să spuneți prin distrugerea...

Mă opresc la mijlocul propoziției, dându-mi seama despre ce vorbește. Cimitirul Cypress. Cercelul lui Aubrey. Ofițerul care mi l-a cules din palmă.

— Ofițerul Doyle și-a dat seama că ați fost la locul crimei lui Aubrey Gravino în momentul în care am intrat în cabinetul dumneavoastră. Am tot așteptat să vedem dacă ne spuneți ceva. Dacă aduceți vorba de faptul că ați fost acolo. E o coincidență cam mare.

Înghit în sec, prea șocată ca să fiu în stare să mă mișc.

— Dar n-ați zis nimic. Și când ați venit la secție pentru că *vă amintiserăți* ceva, am crezut că asta o să-mi spuneți. Dar, în schimb, dumneavoastră aveți o teorie cu privire la un criminal la indigo. Bijuterii furate. Bert Rhodes. Doar că dumneavoastră mi-ați spus că faptul că ați văzut cadavrul lui Lacey a dezvoltat această teorie. Dar mie mi-a fost greu să înțeleg, pentru că asta s-a întâmplat *după* ce ofițerul Doyle v-a văzut ținând cercelul ăla în mână. N-avea nicio logică.

Mă duc cu gândul înapoi, la după-amiaza petrecută în biroul detectivului Thomas, la felul în care mă privea. Neliniștit. Neîncrezător.

— Cum să fi pus eu mâna pe cerceul lui Aubrey? îl întreb. Dacă dumneavoastră chiar vă imaginați că l-am *plantat* acolo, probabil că asta-nseamnă că aveți impresia că eu...

Mă opresc, nefiind în stare să rostesc cuvintele. Doar nu crede c-am avut eu vreo legătură cu toate astea... sau crede?

— Circulă tot felul de teorii.

Se scobește în dinți cu unul dintre degetele mici, apoi îl studiază.

— Dar pot să vă spun că ADN-ul ei nu era pe cerceul. Nicăieri. Numai al dumneavoastră.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Spun că nu putem demonstra cum și de ce a ajuns acel cerceul acolo. Dar firul care leagă toate acestea sunteți dumneavoastră. Deci încercați să nu păreți și mai suspectă decât păreți deja.

Îmi dau seama că, și dacă găsesc colierul lui Aubrey ascuns undeva în casa mea, poliția n-o să mă creadă. E clar că ei își închipuie că eu plantez probe ca să-i îndrept într-o anumită direcție, într-o încercare disperată de a-mi demonstra încă o idee fără niciun temei, aruncând vina în cărca unui alt bărbat din viața mea nedemn de încredere. Sau, mai rău, își închipuie că eu am avut o legătură cu asta. Eu, ultima persoană care-a văzut-o în viață pe Lacey. Eu, persoana care a găsit cerceul lui Aubrey. Eu, ființa cu ADN-ul lui Dick Davis în persoană. Odrasla unui monstru.

— În regulă, îi spun.

Nu are rost să mă contrazic cu el în privința asta. Nu are rost să încerc să-i explic. Îl urmăresc pe detectivul Thomas aprobând din nou din cap, mulțumit de răspunsul meu, apoi întorcându-se și dispărând pe ușa cabinetului meu.

35.

Nu mi-e clar cum trece restul dimineții. Am trei pacienți, unul după altul, și nu-mi aduc aminte foarte bine de niciunul. Pentru prima oară sunt recunoscătoare pentru iconurile de pe calculatorul meu – pot să revin la înregistrări și să le ascult mai târziu, când voi fi mai atentă și mai implicată.

Îmi vine să intru în pământ de rușine, închipuindu-mi balmăjelile pe care sigur o să le aud venind din partea mea în timpul discuției; „mhmm”-urile distante pe care le scosesem în loc să pun întrebări ca lumea. Perioadele lungi de tăcere dinainte ca privirea să mi se limpezească și să-mi aduc aminte unde eram, ce făceam. Prima mea pacientă era în sala de așteptare în momentul în care detectivul Thomas a ieșit. I-am văzut expresia când m-am ridicat în cele din urmă de pe scaun și am ieșit în hol, am văzut cum i-au fugit ochii de la mine la ușa, de parc-ar fi vrut să se hotărască dacă să intre în cabinetul meu sau să se ridice pur și simplu și să plece.

Mă ridic de la birou la 12:02 după-amiaza – nu vreau să par prea nerăbdătoare –, iau geanta de voiaj, trântesc laptopul în ea, apoi deschid sertarul și străbat cu degetele marea de pastile. Mă uit la diazepamul înghesuit în colț și întorc privirea, hotărându-mă în schimb să iau un flacon cu Xanax, pentru orice eventualitate, apoi închid sertarul și trec în goană pe lângă Melissa, spunându-i în grabă să încuie ușa când pleacă.

— Revii luni, nu-i așa? întreabă ea, ridicându-se în picioare.

— Da, luni, răspund, întorcându-mă și încercând să-i zâmbesc. Am niște cumpărături de nuntă de făcut. Le rezolv în ultima clipă.

— Așa, spune ea, privindu-mă cu atenție. La New Orleans. Ai zis tu ceva.

— Așa.

Încerc să mă gândesc ce altceva să spun, ceva normal, dar tăcerea se lasă între noi, penibilă și neplăcută.

— Păi, dacă asta-i tot...

— Chloe, spune ea, zgândărindu-și pielița de la unghie.

Melissa nu-mi spune niciodată pe numele mic la birou; păstrează mereu o limită clară între personal și profesional. E clar că lucrul pe care urmează să mi-l spună e personal.

— E totul în regulă? Ce-ai pățit?

— Nimic, răspund, zâmbind din nou. N-am pățit nimic, Melissa. Mă rog, în afară de faptul că pacienta mea a fost ucisă și că urmează să am nunta peste o lună.

Încerc să râd la tentativa mea penibilă de glumă, dar sunetul e găuit. În schimb, tușesc. Melissa nu zâmbește.

— În ultima vreme, am avut parte de foarte mult stres, adaug.

Pare singurul lucru sincer pe care l-am spus în ultima vreme.

— Am nevoie de o pauză. O pauză pentru sănătatea psihicului meu.

— Bun, spune ea, ezitând. Și cu detectivul ăla cum rămâne?

— Îmi puna niște întrebări despre Lacey, ca să reia firul evenimentelor, atâta tot. Eu am fost ultima persoană care a văzut-o pe Lacey în viață. Dacă eu sunt cel mai bun martor al lor în momentul de față, e clar că nu au mare lucru.

— Bun, zice ea, cu ceva mai multă încredere de data asta. Bun, păi atunci să te bucuri de pauza ta. Sper să revii cu forțe proaspete.

Mă îndrept spre mașină, arunc geanta de voiaj pe locul pasagerului, cum fac cu corespondența nesolicitată, și pornesc motorul. Apoi scot telefonul, deschid lista de contacte și încep să scriu un mesaj.

Sunt pe drum.

Drumul până la motel durează puțin, e la doar patruzeci și cinci de minute de cabinetul meu. Am rezervat camera luni, imediat după ce i-am spus Melisei să-mi blocheze toate programările. Am ales cel mai ieftin motel cu rating de peste trei stele pe care-l puteam găsi pe Google – voiam să plătesc cash și știam că n-aveam să petrec mult timp în camera aia, oricum. Opresc în parcare și intru în hol, evitând conversația cu recepționarul cât îmi dă cheia.

— Camera doisprezece, îmi spune el, fluturându-mi-o prin față.

O iau, îi zâmbesc slab, aproape ca și cum mi-aș cere scuze pentru ceva.

— Sunteți chiar lângă automatul de gheață, ce noroc pe dumneavoastră!

Îmi simt telefonul vibrând în buzunar când descui ușa. Îl scot, citesc mesajul – *Am ajuns* – și scriu repede un mesaj cu numărul camerei, apoi arunc geanta pe patul dublu. Mă uit prin cameră.

E slab luminată de un bec fluorescent cum găsești numai în motelurile de pe autostradă. Tentativele de decor fac locul să pară și mai trist, cu copia ieftină după un tablou înfățișând o plajă, atârnată strâmb de pe perete, cu bomboana de ciocolată pusă cu delicatețe pe pernă, oarecum caldă și lipicioasă între degetele mele. Mă uit la noptieră și deschid sertarul. Înăuntru e o Biblie cu coperta ruptă. Intru în baie și mă stropesc pe față cu apă rece, apoi îmi prind părul într-un coc în vârful capului. Se aude o bătaie în ușă, iar eu respir încet, aruncându-mi o ultimă privire în oglindă, încercând să nu bag în seamă cearcănele, parcă adâncite de lumina crudă. Mă forțez să apăs pe întrerupător și să mă îndrept spre ușă. În fața perdelelor trase așteaptă cineva. Apuc ferm clanța și deschid ușa.

Aaron stă în prag, cu mâinile adâncite în buzunare. Pare stânjenit și nu-l învinovățesc câtuși de puțin. Încerc să zâmbesc, să detensioneze atmosfera, să distrag atenția de la faptul că ne întâlnim într-o cameră banală de motel de la periferiile orașului Baton Rouge. Nu i-am spus de ce se află aici, ce facem noi de fapt. Nu i-am spus de ce nu pot să dorm la mine acasă în noaptea asta, când suntem la o oră de mers cu mașina de cartierul meu. Tot ce i-am spus când l-am sunat luni a fost că aveam o pistă pe care n-ar fi vrut s-o ignore – o pistă pentru care aveam nevoie de ajutorul lui ca s-o urmăresc.

— Salut! Îi spun, sprijinindu-mă de ușă.

Aceasta scârțâie sub greutatea corpului meu, așa că mă îndrept de spate și îmi încruciesc brațele la piept.

— Îți mulțumesc c-ai venit. Stai să-mi iau geanta.

Îi fac semn să intre, iar el pășește cu sfială peste prag. Se uită în jur, neimpresionat de Țoalele mele noi. Abia ne-am vorbit de când l-am rugat să fie cu ochii pe Bert Rhodes, weekendul trecut, și pare că a trecut o veșnicie de-atunci. Nu știe despre confruntarea pe care am avut-o cu Bert, despre faptul că m-am dus la secția de poliție și despre amenințarea ulterioară a detectivului Thomas menită să mă țină departe de anchetă – exact opusul comportamentului meu din momentul de față. N-are habar nici de faptul că nu-l mai bănuiesc pe Bert Rhodes, ci pe propriul meu logodnic și că am nevoie de ajutorul lui ca să-mi confirm teoria.

— Cum merge cu articolul? îl întreb, chiar curioasă dacă reușise să descopere ceva mai mult decât mine.

— Editorul îmi dă termen până la sfârșitul săptămânii viitoare să vin cu ceva, îmi răspunde, așezându-se pe salteaua care scârțâie. Dacă nu, îmi adun catrafusele și mă întorc acasă.

— Cu mâna goală?

— Cam așa.

— Dar ai bătut atâta drum până aici! Cum rămâne cu teoria ta? Cu criminalul la indigo?

Aaron ridică din umeri.

— Cred în continuare chestia asta, spune el, râcâind cu unghia cusătura păturii. Dar, sincer, nu ajung nicăieri.

— Păi, s-ar putea să te ajut eu.

Mă îndrept spre pat și mă așez lângă el, salteaua se lasă și ne apropie

mai mult trupurile.

— Și cum să mă ajuți? Are legătură cu pista asta misterioasă a ta?

Cobor privirea spre mâinile mele. Trebuie neapărat să-mi formulez răspunsul cu grijă, dând doar informațiile pe care Aaron trebuie să le știe neapărat.

— O să mergem să discutăm cu o femeie pe nume Dianne, îi explic. Fiica ei a dispărut cam în perioada crimelor comise de taică-miu – încă o adolescentă atrăgătoare – și, la fel ca în cazul victimelor lui, cadavrul ei n-a fost găsit.

— Bun, dar taică-tu n-a recunoscut crima, nu? Doar pe cele șase le-a recunoscut?

— Nu, n-a recunoscut-o. Și nici bijuterii de-ale ei nu au fost găsite. Nu se prea potrivește tiparului, dar, cum răpitorul ei n-a fost găsit, cred că merită să cercetăm. Mă gândeam că s-ar putea ca *el* să fie criminalul la indigo, știi ce zic? Oricine-ar fi el. Poate el a început să imite crimele tatălui meu mult mai devreme decât am crezut noi – poate chiar în timp ce ele aveau loc. A dispărut o vreme, apoi, la comemorarea de douăzeci de ani, a apărut din nou.

Aaron mă privește și aproape că mă aștept să se ridice în picioare și să iasă, jignit că l-am adus tocmai până aici pentru un așa amărât de indiciu. Însă el se lovește cu palmele peste genunchi și expiră cu putere, ridicându-se de pe patul lăsat.

— Păi, bun, atunci, îmi zice, întinzându-mi mâna ca să mă ajute să mă ridic.

Nu-mi dau seama dacă e într-adevăr convins de povestea mea, e atât de disperat după o pistă bună, încât să fie dispus să mă urmeze orbește sau mi-a intrat în joc ca să-mi facă pe plac. Oricum, sunt recunoscătoare.

— Hai să mergem să vorbim cu Dianne!

36.

Aaron conduce în timp ce eu studiez indicațiile rutiere de pe telefon, adâncindu-ne într-o parte a orașului unde locuințele modulare ale clasei de mijloc sunt înlocuite treptat de o zonă dărăpănată a orașului Baton Rouge, pe care abia îl recunosc. Totul se întâmplă treptat, așa încât abia îmi dau seama; o clipă mă uit pe geam la un copil de câțiva anișori care împrășcă apă într-o piscină gonflabilă – mama sa își răcorește picioarele, concentrată asupra telefonului, cu un pahar de limonadă în mână –, iar în clipa următoare fixez cu privirea o femeie ca un schelet ambulant, care împinge un cărucior plin de pungi de gunoi și de bere. Casele sunt dărăpănite – au gratii la ferestre, zugrăveala se cojește – și virăm pe o alee lungă, cu pietriș. În cele din urmă, văd o clădire cu două etaje cu numărul 375 prins pe peretele lateral și-i fac semn lui Aaron să oprească.

— Am ajuns, îi spun, desprinzându-mi centura de siguranță.

Mă privesc încă o dată în oglinda retrovizoare, ochelarii groși de citit pe care mi i-am pus înainte să ies din motel îmi ascund parțial fața. Parc-aș fi din desene animate, mă deghizez punându-mi o pereche de ochelari. Ca-n filmele cu proști. Nu cred că Dianne a văzut vreodată o poză cu mine, dar nu pot să fiu sigură. Tocmai de-asta vreau să am grijă să arăt altfel – și vreau să vorbească mai ales Aaron.

— Bun, mai zi o dată, care-i planul?

— Batem la ușă, îi spunem că anchetăm moartea lui Aubrey Gravino și a lui Lacey Deckler, îi răspund. Poate-i bagi și tu acreditările alea-n față. Așa, să pară oficială toată treaba.

— Bun.

— Îi zici că știm că fiica ei a fost răpită acum douăzeci de ani și că răpitorul nu a fost prins. Suntem curioși dacă ne poate spune ceva despre cazul fiicei ei.

Aaron aprobă din cap fără să pună întrebări, apoi își ia geanta de laptop de pe bancheta din spate și și-o așază în poală. Pare agitat, dar îmi dau seama că nu vrea să lase să se vadă asta.

— Și tu cine ești?

— Colega ta.

Cobor din mașină și trântesc portiera. Mă îndrept spre casă, cu mirosul fumului de țigară apăsând greu aerul. Nu miroase a țigară aprinsă de curând, de parc-ar fi fost cineva recent aici, a stat pe verandă și tras un fum înainte de cină. Pare că a pătruns în tot locul ăsta, ieșind în nori mici dintr-un odorizant cu cronometru, un miros permanent care pătrunde în haine și nu mai dispare în veci. Îl aud pe Aaron trântind portiera și urmându-mă în grabă, în timp ce urc treptele verandei din față. Mă întorc spre el, ridicând din sprâncene ca și cum l-aș întreba: „Ești pregătit?” Aaron aprobă din cap, înclinându-l ușor, apoi ridică pumnul și bate de două ori în ușa.

— *Cine-i?*

Vocea unei femei răsună dinăuntru, pițigăiată și stridentă. Aaron mă privește și, de data asta, eu ridic pumnul, bătând din nou în ușa. Încă țin brațul în aer când ușa se deschide, iar o femeie mai în vârstă se uită la noi de după un paravan murdar. Observ o muscă moartă prinsă în plasă.

— Ce-i? întreabă ea. Cine sunteți? Ce vreți?

— Ăăă, mă numesc Aaron Jansen. Sunt reporter la *The New York Times*.

Aaron coboară privirea spre cămașă și arată spre legitimația de jurnalist agățată de guler.

— Ce reporter? întreabă femeia, mutându-și ochii de la Aaron la mine.

Mă fixează o secundă cu privirea, cu fruntea încrețită, cu o urmă vineție în dreapta nasului. Are ochii îngălbeniți și gelatinoși, cu consistența unui gel de curățat, de parcă nici glandele lacrimale n-au scăpat de nicotina din aer.

— Zici că lucrezi la ziar?

Pentru o clipă, sunt îngrozită de gândul că mă recunoaște. Că știe cine sunt. Dar aproape imediat ce privirea i se oprește asupra mea, îi fuge spre Aaron. Mijește ochii la legitimația de pe cămașa lui.

— Da, doamnă. Scriu un articol despre moartea lui Aubrey Gravino și a lui Lacey Deckler și am aflat că și dumneavoastră v-ați pierdut o fiică în urmă cu douăzeci de ani. O fiică dispărută, care n-a mai fost găsită.

O studiez pe femeie, observ oboseala din trăsăturile ei care parcă spune că n-are încredere în niciun om de pe lumea asta. O privesc din cap până-n picioare, atentă la hainele prea mari, jerpelite, cu mânecile pline de găuri microscopice făcute de molii. Mă uit la degetele ei artritice, groase și strâmbe ca niște morcovi baby, la vânătăile roșii și purpurii care îi acoperă brațele. Aproape că văd urmele de degete, iar în momentul ăsta îmi dau

seama că sub ochi nu e un cearcăn. E o vânătaie. Îmi dreg glasul și-i atrag atenția de la Aaron spre mine.

— Am dori să vă punem câteva întrebări, îi spun. Despre fiica dumneavoastră. Este la fel de important să aflăm ce s-a întâmplat cu ea cum este să aflăm ce s-a întâmplat cu Aubrey și cu Lacey, chiar și după atâția ani. Și speram – eu speram – să ne puteți ajuta.

Femeia mă privește, apoi aruncă o privire în spate, cu un oftat de om învins.

— Bine, spune ea, deschizând ușa cu paravan. Da' să fie repede. Să plecați până ajunge bărbat-miu acasă.

Intrăm în casă, iar mizeria din ea îmi copleșește simțurile într-un totul; e gunoi peste tot, îngrămădit în colțurile fiecărei camere. Farfurii de hârtie pline de mâncare uscată alcătuiesc turnuri înclinate pe podea, muștele bâzâie pe lângă pungile de la fast-food pline de pete de ketchup și de grăsime. O pisică râioasă, cu blana căzută pe alocuri și udă, se odihnește pe marginea canapelei. Sare pe podea cu un miorlăit, alungată de femeie.

— Luați loc, ne invită ea, făcând un semn spre canapea.

Aaron și cu mine ne uităm scurt unul la altul, apoi la canapea, încercând să găsim destul material ițit de după reviste și rufe murdare. Mă hotărâsc să mă așez pur și simplu peste grămadă, iar foșnetul hârtiei sub greutatea mea e nefiresc de zgomotos. Se așază pe scaunul din fața mesei de cafea și ia un pachet de țigări de pe ea – par a fi pachete peste tot, împrăștiate prin toată camera ca ochelarii de citit – și scoate una cu buzele ei subțiri, umede. Ia o brichetă și duce țigara la buze, trage adânc și apoi suflă fumul către noi.

— Ce vreți să știți?

Aaron scoate un carnet din geantă și îl răsfoiește până dă de o pagină albă, țăcănind în mod repetat pixul de picior.

— Păi, ar fi bine să-mi spuneți numele complet, ca să-l notez. Apoi putem începe să vorbim despre dispariția fiicei dumneavoastră.

— Bun.

Ea oftează, trăgând în piept un alt nor de fum. Când expiră, privirea i se pierde, ochii rămânând ațintiți asupra ferestrei.

— Mă cheamă Dianne Briggs. Și fiică-mea, Sophie, a dispărut acum douăzeci de ani.

— Ce ne puteți spune despre Sophie?

Dianne îmi aruncă o privire, de parcă uitase de existența mea. Mi se pare ciudat să-mi întâlnesc astfel viitoarea soacră. E clar că habar n-are cine sunt și, atât timp cât pot evita să-i dau numele meu, așa ar trebui să rămână situația. Nu mai am Facebook, deci nu postez fotografii cu mine pe internet – și, oricum, dacă aș posta, Tanner nu vorbește cu părinții lui. Nici nu i-a invitat la nuntă. Mă întreb dacă ea are habar că el e logodit.

Pare a se gândi o clipă la întrebare, de parcă ar fi uitat, ridicându-și mâna ca să-și scarpine pielea ridată de pe braț.

— Ce vă pot spune despre Sophie? repetă ea, trăgând ultimul fum din țigară, apoi punând-o pe masa din lemn. Era o fată minunată. Deșteaptă, frumoasă. Frumoasă foc. Ea-i acolo, în poză.

Dianne arată spre singura fotografie înrămată de pe perete, portretul unei eleve zâmbitoare, cu pielea palidă și părul blond ciufulit, cu un fundal turcoaz care seamănă cu apa dintr-o piscină. Mi se pare ciudat să-i văd fotografia de clasă expusă la vedere – doar ea, nimic altceva. Pare ceva forțat, nenatural, un soi de altar trist. Mă întreb dacă familiei Briggs nu-i plac aparatele de fotografiat sau pur și simplu n-a avut parte de momente care să merite amintite. Mă uit în jur după fotografii cu Tanner, dar nu găsesc niciuna.

— Am avut visuri mari cu ea, continuă femeia. Înainte să dispară.

— Ce fel de visuri?

— Știți dumneavoastră, să plece de-aici, spune ea, făcând un semn spre camera în care ne aflăm cu toții. Era mai bună de-atâta. Mai bună decât noi.

— Care *noi*? întreabă Aaron, sprijinind capătul pixului pe obraz. Dumneavoastră și soțul dumneavoastră?

— Eu, soțul, fii-miu. Eu am crezut întotdeauna c-o să fie aia care o să plece d-aicea, știți ce zic? Să iasă ceva din ea.

Îmi tresare inima în piept auzindu-l pomenit pe Tanner; îmi imaginez cum a fost pentru el să crească aici, îngropat de viu în nori de fum de țigară și mormane de gunoaie. Îmi dau seama că m-am înșelat în privința lui. Dinții lui perfecți, pielea lui fină, școlile scumpe și slujba bine plătită. Mereu am presupus că erau consecințele mediului în care a crescut, a condiției lui privilegiate. Că e implicit mai bun decât mine, decât *nebuna de Chloe*. Dar nu e așa; chiar nu e. Are și el traumele lui.

„El nu te cunoaște, Chloe. Și nici tu nu îl cunoști”.

Nu-i de mirare că acum e atât de meticulos și de curat, atât de aranjat. Se străduiește din răspuțeri să devină exact opusul a *ceea ce-i aici*.

— Ce ne puteți spune despre soțul și fiul dumneavoastră?

— Bărbat-miu, Earl. Aprig dâ fire, cum cred c-ați văzut bine.

Mă privește, zâmbind în colțul gurii, de parcă bărbații ne-ar lega cumva dincolo de cuvinte. Prin ceea ce fac. *Băieții, tot băieți*. Îmi întorc privirea de la vânătaia de sub ochiul ei, dar femeia nu-i proastă. Probabil că m-a surprins uitându-mă.

— Iar fii-miu, păi, dă el nu mai știi mare lucru. Da' mereu mi-a fost teamă că așchia nu sare dăparte dă trunchi.

Eu și Aaron ne uităm unul la altul.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Vreau să zic că și lui îi sare țandăra.

Mă gândesc la mâna lui Tanner apucându-mă de încheietură și strângând.

— Încerca să se bată cu taică-său, să mă apere, când venea ăsta noaptea de la băute, continuă ea. Da' când a crescut, nu știu ce s-a-ntâmplat. N-a mai încercat, m-a lăsat s-o încasez. Cre' c-a picat în nesimțire. Cred că-i vina mea.

— Bun.

Aaron aprobă din cap, mâzgălind în carnetul lui.

— Și fiul dumneavoastră – scuze, cum spuneți că-l cheamă?

— Tanner, răspunde ea. Tanner Briggs.

Simt cum mi se strânge stomacul în timp ce-mi storc creierii să-mi aduc aminte dacă i-am spus vreodată lui Aaron numele complet al lui Tanner. Nu cred că i l-am spus. Arunc o privire spre el, spre concentrarea care-i încrețește fruntea în timp ce notează numele în carnet. Nu pare să-și dea seama.

— Bun, și Tanner cum a reacționat la dispariția lui Sophie?

— Sincer, n-a părut să-l intereseze prea tare, zice ea, întinzând mâna după pachetul de țigări și aprinzându-și încă una. Știu că nu-i *matern* din partea mea să zic una ca asta, dar e adevărat. O pârțică din mine s-a întrebat întotdeauna...

Se oprește, privește fix în depărtare și clatină ușor din cap.

— Ce v-ați întrebat? o întreb.

Mă privește, trezită din amețeală. Are o anumită intensitate a privirii și,

pentru o clipă, sunt convinsă că știe cine sunt. Că vorbește cu *mine*, cu Chloe Davis, femeia logodită cu fiul ei. Că încearcă să mă avertizeze.

— M-am întrebat dacă nu cumva o fi avut el vreo legătură cu povestea asta.

— Ce vă faceți să spuneți asta? zice Aaron devenind mai insistent cu fiecare întrebare și scriind mai repede, încercând să-și amintească fiecare detaliu. E chiar o acuzație.

— Nu știu, am io așa o presimțire. Puteți să-i ziceți instinct dă mamă. Imediat după ce-a dispărut, îl întrebam pe Tanner dacă știe unde e și îmi dădeam mereu seama că mintea. Ascundea ceva. Și când ne uitam la știri, câteodată, și-ascultam ce se mai zicea de dispariția ei, îl prindeam că zâmbește – nu, că *rânjește*, parcă râdea de ceva secret necunoscut de restul lumii.

Îl simt pe Aaron privindu-mă, dar îl ignor, concentrându-mă în continuare asupra lui Dianne.

— Și unde e Tanner acum?

— Să dea dracu' dacă știu, răspunde Dianne, sprijinindu-se de canapea. S-a mutat d-aicea când a terminat liceu și d-atuncea n-am mai primit vreo veste de la el.

— Vă deranjează dacă aruncăm o privire pe-aici? o întreb, dornică să întrerup discuția înainte să descopere Aaron prea multe. Poate chiar să scotocim un pic prin camera lui Tanner, ca să vedem dacă descoperim ceva care să ne ducă în direcția potrivită?

Ea întinde brațul, făcând un gest spre trepte.

— N-aveți decât. Io am spus și la poliție acu douăzeci de ani, și tot degeaba. După părerea lor, un adolescent n-avea cum să fi scăpat nepedepsit după așa ceva.

Mă ridic și pășesc ostentativ peste obstacolele din living, îndreptându-mă spre scara acoperită cu un covor bej, pătat tot.

— Prima pe dreapta! strigă Dianne, în timp ce eu urc treptele câte una. Dă ani întregi n-am mai intrat în camera aia.

Ajung la etaj și mă uit la ușa închisă. Ating clanța și apăs pe ea; descopăr dormitorul unui adolescent, cu toate luminile stinse și razele soarelui pătrunzând prin fereastră și dezvăluind grăunțele de praf ce plutesc prin aer.

— Nici la Sophie n-am mai intrat, continuă ea, cu o voce pierdută.

Îl aud pe Aaron ridicându-se în picioare de pe canapea și urcând treptele după mine.

— Io nu mai am de ce să urc acolo. Sincer, n-am știut ce să fac cu ele.

Intru în cameră, umflându-mi obrazii, ca un copil care pășește peste o crăpătură din trotuar, o superstiție ciudată. De parcă s-ar întâmpla ceva rău dacă respir. E dormitorul lui Tanner. Pe pereți sunt postere cu trupe rock din anii 1990, Nirvana și Red Hot Chili Peppers, cu colțurile îndoite. O pătură în carouri, verde cu albastru, mototolită și aruncată pe salteaua de pe podea, de parcă el tocmai se trezise și ieșise din cameră. Mi-l imaginez pe Tanner stând întins în pat și ascultându-l pe taică-su cum se întoarce acasă, beat și vai de capul lui. Furios. Gălăgios, îmi imaginez urletele, zdrăgănitul oalelor și al tigăilor, corpul cuiva izbindu-se de perete. Mi-l imaginez pe Tanner stând nemișcat, ascultând totul. Zâmbind. „Picat în nesimțire?”

— Cred c-ar fi cazul să plecăm, șoptește Aaron, furișându-se prin spatele meu. Cred c-am aflat ce voiam să aflăm.

Dar nu-l ascult. Nu pot să-l ascult. Merg mai departe, absorbită de locul ăsta din trecutul lui Tanner. Îmi plimb degetele pe perete, ajungând la o bibliotecă, unde sunt rânduri și rânduri de cărți prăfuite, cu pagini îngălbenite, două pachete de cărți de joc, o minge veche de baseball care stă într-o mănășă. Privirea-mi trece repede peste titluri – Stephen King, Lois Lowry, Michael Crichton. Totul pare atât de adolescentin, atât de banal.

— Chloe, spune Aaron.

Parcă am vată în urechi. Abia-l aud din cauza sângelui care-mi pulsează în urechi. Întind mâna și iau o carte, trăgând-o de pe raft. Aud vocea lui Tanner în minte, în ziua când ne-am întâlnit prima oară. În ziua în care a luat aceeași carte din cutia mea și și-a plimbat degetele pe copertă. Ochii îi sclipeau în timp ce ținea în mână exemplarul meu din *Miezul nopții îngrădind binelui și a răului*.

„Nu te judec”, îmi spusese, răsfoindu-l. „Îmi place la nebunie cartea asta!”

Suflu praful de pe copertă și fixează cu privirea faimoasa statuie a unei tinere inocente, cu capul înclinat, de parc-ar întreba „de ce eu?”. Ating coperta lucioasă cu degetele. Apoi o întorc într-o parte și văd o deschizătură între pagini așa cum lăsase și cartea lui de vizită când o strecurase în exemplarul meu.

„Ai o slăbiciune pentru crime?”

— Chloe, spune Aaron din nou, dar îl ignor.

În schimb, respir adânc și bag unghia în crăpătură, desfăcând paginile. Cobor privirea și simt același junghi în piept în timp ce studiez un nume. Doar că, de data asta, nu e vorba despre numele lui Tanner. Și nu e o carte de vizită. Sunt decupaje vechi din ziare, turtite de cât au stat decenii la rând între paginile astea. Îmi tremură mâinile, dar mă străduiesc să le iau. Să citesc primul titlu întins în partea de sus a paginii, cu litere îngroșate.

RICHARD DAVIS, IDENTIFICAT DREPT CRIMINALUL
DIN BREAUX BRIDGE, CADAVRELE ÎNCĂ N-AU FOST GĂSITE.

Și acolo, fixându-mă cu privirea, e o fotografie cu tatăl meu.

38.

— Chloe, ce-i aia?

Vocea lui Aaron pare îndepărtată, de parcă m-ar striga de la celălalt capăt al unui tunel. Nu pot să-mi dezlipesc privirea de la ochii tatălui meu. Ochi pe care nu i-am mai văzut de când eram mică, când stăteam ghemuită pe podeaua livingului, privindu-i printre puricii de pe ecranul unui televizor. Mă gândesc la noaptea în care i-am spus lui Tanner despre tatăl meu, la îngrijorarea care i s-a întipărit pe față în timp ce mă asculta povestind în detalii îngrozitoare crimele lui. La cum a clătinat din cap, pretinzând că nu mai auzise niciodată așa ceva, că habar n-avea.

Dar era o minciună. Toată povestea aia era o minciună. Știa despre tata. Știa despre crimele lui. Ascuns în dormitorul în care copilărise, între paginile unui roman, pe post de semn de carte, ținuse un articol în care toate astea erau explicate în detaliu. Știa cum tata reușise să le răpească pe fete și să le ducă într-un loc ascuns, unde să nu mai poată fi găsite niciodată.

Oare Tanner îi făcuse ceva asemănător surorii lui, ceva cumplit? Oare tata îi fusese sursă de inspirație. Oare încă îi este?

— Chloe?

Ridic privirea spre Aaron, cu ochii plini de lacrimi. Deodată, îmi dau seama că, dacă Tanner știe despre tata, știe și despre mine. Mă gândesc la cum ne-am întâlnit la spital – a fost doar o coincidență hotărâtă de soartă

sau rezultatul unui plan meticulos de a fi în locul potrivit, la momentul potrivit?

Toată lumea știa că lucram la spital în momentul acela; articolul din ziar o demonstra. Îmi amintesc cum mă privise, de parcă mă cunoștea deja. Cum îmi studiase fața, de parcă nu-i era străină. Cum se uitase în cutia cu lucrurile mele; cum i se întipărise un zâmbet pe figură când îi spusese numele meu. Cum păruse a se îndrăgosti de mine imediat după aceea, cum intrase pe nesimțite în viața mea, la fel cum pare a fi în stare să intre pe nesimțite peste orice și oricine.

„Numai că nu-mi vine să cred că stau aici. Cu dumneavoastră.”

Mă întreb dacă toate astea au făcut cumva parte din planul lui. Dacă eu am făcut parte din planul lui. *Nebuna de Chloe*, o altă victimă care nu bănuia nimic.

— Trebuie să plecăm, șoptesc, apucând cu mâinile tremurânde decupajul și băgându-l în buzunarul de la spate. Eu... eu trebuie să plec.

Trec în grabă pe lângă Aaron, cobor în goană treptele și mă îndrept din nou spre mama lui Tanner, care încă stă pe canapeaua din living, cu privirea pierdută. Când ne vede îndreptându-ne spre ea, ridică privirea spre noi, cu un zâmbet stins.

— Ați găsit ceva dă folos?

Clatin din cap, simțind privirea lui Aaron ațintită asupra mea, fixându-mi fața din lateral, cu suspiciune. Ea aprobă încet din cap, de parcă s-ar fi așteptat la asta.

— Nici nu mă gândeam c-o să găsiți.

Chiar și după atâția ani, dezamăgirea din vocea ei e palpabilă, înțeleg cum e: să te întrebi mereu, să nu reușești niciodată să renunți. Dar și să nu reușești niciodată să recunoști că încă păstrezi speranța că într-o zi vei afla adevărul. Și că poate, în cele din urmă, cumva, așteptarea va merita efortul. Deodată, mă simt atrasă spre această femeie pe care abia o cunosc. Avem o legătură, după cum îmi dau seama. Iubim același bărbat, același monstru. Mă îndrept spre canapea, așezându-mă pe marginea pernei. Apoi pun mâna peste a ei.

— Vă mulțumim că ați vorbit cu noi, îi spun, strângându-i mâna cu blândețe. Sunt sigură că nu v-a fost ușor.

Ea aprobă din cap și coboară privirea spre mâna mea care-o strânge pe a ei. Încet, observ cum înclină capul, de parcă ar studia ceva cu atenție.

Întoarce mâna și o apucă pe a mea, strângând-o mai tare.

— De unde ai ăsta?

Cobor privirea și observ inelul de logodnă, moștenirea de familie a lui Tanner, sclipind pe deget. Simt panica strângându-mi pieptul în timp ce ea îmi ridică mâna, studiind-o mai bine.

— De unde ai inelul ăsta? mă întreabă din nou, cu ochii ațintiți asupra mea. ăsta-i inelul lui Sophie!

— Po... poftim?

Încerc să-mi smulg mâna dintr-a ei. Dar mă ține prea strâns; nu vrea să-mi dea drumul.

— Scuze, dar cum adică e *inelul lui Sophie*?

— ăsta e inelul fiică-mii! spune ea, mai tare, sfredelind inelul cu privirea, diamantul tăiat în formă ovală și aureola din pietre prețioase.

Inelul de paisprezece carate îmi cam atârână pe degetul slab și osos.

— Inelul ăsta a făcut parte din familia mea generații la rând. A fost inelul meu de logodnă, iar când Sophie a împlinit treisprezece ani, i l-am dat ei. Purta mereu inelul ăsta. *Mereu*. Îl purta în ziua când a...

Mă privește, cu ochi mari, îngroziți.

— În ziua când a dispărut.

Mă ridic, smulgându-mi mâna din strânsoarea ei.

— Îmi pare rău, trebuie să plecăm, îi zic, trecând de Aaron și dând ușa cu paravan de perete. Haide, Aaron!

— Cine sunteți? strigă femeia după noi, înmărmurită de șoc pe canapea. *Cine sunteți?*

Mă reped afară și cobor în fugă treptele. Mă simt amețită, ca beată. Cum să uit să-mi scot inelul? Cum să *uit* așa ceva? Ajung la mașină și trag de mâner, dar portiera nu se clintește. E încuiată.

— Aaron?

Țip la el, dar vocea mi-e gătită, de parcă m-ar strânge niște mâini de gât și mi-ar închide gura.

— Aaron, poți să descui portiera?

— *CINE SUNTEȚI?* zbiară femeia în urma mea.

O aud ridicându-se de pe canapea și alergând prin casă. Ușa cu paravan se deschide și se trânteste, și, înainte să apuc să mă întorc, aud încuietoearea mașinii deblocându-se. Apuc mânerul, trag de portieră cu putere și mă arunc în mașină. Aaron e chiar în spatele meu, sare pe locul șoferului și

pornește motorul.

— *UNDE E FIICA MEA?*

Mașina demarează hurducăindu-se, întoarce și pornește în goană pe șosea. Privesc în oglinda retrovizoare spre norul de praf pe care l-am stârnit, spre mama lui Tanner, care aleargă după noi, dar rămâne tot mai în urmă cu fiecare secundă care trece.

— *UNDE E FIICA MEA? VĂ ROG DIN SUFLET!*

Dă din mâini, alergând disperată, până când cade brusc în genunchi, își lasă capul în mâini și plânge.

În mașină se lasă tăcerea în timp ce ne îndreptăm spre oraș, luând-o din nou pe autostradă. Îmi tremură mâinile în poală, iar stomacul mi se strânge când mă gândesc la imaginea bieteii femeii alergând după noi. Inelul de pe deget începe brusc să-mi dea o senzație de sufocare. Îl apuc cu cealaltă mână, mi-l scot în grabă și-l arunc pe jos. Îl fixează cu privirea, cum stă pe podea, și mi-l închipui pe Tanner scoțându-l cu blândețe de pe mâna rece, fără viață, a surorii lui.

— Chloe, șoptește Aaron, cu ochii tot la drum. Ce-a fost asta?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, Aaron, îmi pare tare rău!

— Chloe! repetă el, de data asta mai tare, mai furios. Ce pizda mă-sii a fost asta?

— Îmi pare rău, îi zic iar, cu vocea tremurându-mi. Nu am știut!

— Cine-i aia? întreabă el, din nou, ținând strâns volanul. Cum ai dat peste femeia asta?

Tac, nefiind în stare să-i răspund. El se întoarce cu fața spre mine, cu gura căscată.

— Pe logodnicul tău nu-l cheamă cumva Tanner?

Nu scot nicio vorbă.

— Chloe, *răspunde-mi*. Pe logodnicul tău îl cheamă Tanner?

Aprob din cap, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraz.

— Da. Da, Aaron, dar n-am știut!

— Cum pizda mă-sii? zice el, clătinând din cap. Cum *pizda mă-sii*, Chloe? I-am spus femeii cum mă cheamă! Știe unde locuiesc, Iisuse Hristoase, o să-mi pierd slujba din cauza asta!

— Îmi pare rău. Aaron, te rog! Tu ai fost cel care m-a ajutat să-mi dau seama – când ai vorbit despre bijuteriile adunate de tata, despre cine-ar fi putut să știe asta. *Tanner*. Tanner știa. Tanner știa totul.

— Și e doar o bănuială sau...?

— Am găsit un colier în dulapul nostru. Un colier care seamănă foarte mult cu cel pe care-l purta Aubrey în ziua când a dispărut.

— Iisuse Hristoase!

— Și am început să observ tot felul de lucruri. Să observ că mirosea altfel când venea acasă din deplasări. Mirosea a parfum. Parfumul altor femei. Mi-a spus că pleacă din oraș când au fost răpite Aubrey și Lacey, dar nu a fost acolo unde susține el. Habar n-am avut unde se ducea zile-n șir – până când i-am căutat prin servietă și am găsit chitanțele.

Într-un târziu, Aaron se uită la mine de parc-aș fi o belea pe capul lui. De parc-ar prefera să fie oriunde altundeva, dar nu aici, cu mine.

— Ce fel de chitanțe?

— Ți le arăt la motel. Aaron, te rog din suflet. Am nevoie să mă ajuți.

El ezită, bătând darabana cu degetele în volan.

— Ți-am mai spus, rostește el mai încet decât oricând. În domeniul meu, încrederea înseamnă totul.

— Știu. Și îți promit în momentul ăsta că o să-ți spun toată povestea.

Intrăm în parcare, iar motelul se profilează sumbru în fața noastră. Aaron oprește motorul, stând în tăcere lângă mine.

— Intră, te rog, spun eu, punându-i mâna pe picior.

El tresare la atingere, dar îi simt hotărârea dispărând. Încet, își desprinde centura de siguranță și deschide portiera, coborând din mașină fără niciun cuvânt.

Ușa camerei mele scârțâie când o deschid; intrăm amândoi, închizând-o în urma noastră. E întuneric, e frig. Draperiile sunt trase, geanta de voiaj e stă pe pat. Mă îndrept spre noptieră și aprind veioza, iar lumina fluorescentă aruncă umbre peste fața lui Aaron, care stă în pragul ușii.

— Uite ce-am găsit, îi spun, trăgând fermoarul genții.

Bag mâna în ea și ating în treacăt flaconul de Xanax care stă frumos deasupra. Îl dau încet deoparte și scot un plic alb. Îmi tremură degetele când îl apuc, la fel cum mi-au tremurat când scotoceam prin servieta lui Tanner, desfăcută pe podeaua din sufragerie, frunzărind actele aranjate în dosare și mape. Avea pachete cu mostre de medicamente organizate în compartimente clar delimitate, aranjate precum cartonașele cu jucători de baseball. Am recunoscut numele din sertarul meu: alprazolam, clordiazepoxid, diazepam. Am simțit cum mi se pune un nod în gât în timp

ce-l citeam pe ultimul, închipuindu-mi un singur fir de păr cum se îndreaptă parcă plutind spre pământ, ca o pană. După aceea mi-am dat silința să răsfoiesc mai departe, până când am găsit ce căutam.

Chitanțe. Trebuia neapărat să văd chitanțe. Pentru că știam că Tanner păstra totul, de la hoteluri și mese, la opriri pentru alimentare și reparații auto. Toate puteau fi decontate.

Deschid plicul și vărs conținutul pe pat, un morman de chitanțe care cad fluturând pe pătură. Încep să le răsfoiesc pe toate, studiind cu atenție diversele adrese din partea de jos.

— Sunt chitanțe din Baton Rouge, desigur, îi explic lui Aaron. Restaurante din Jackson, hoteluri din Alexandria. Toate chitanțele astea ne arată pe unde umblă el toată ziua – iar datele din partea de jos ne spun când a fost acolo.

Aaron vine și se așază lângă mine, cu piciorul lipit de al meu. Ia chitanța din vârful grămezii și o privește fix, cu ochii îndreptați spre partea de jos.

— Angola, zice el. E pe traseul lui?

— Nu, răspund, clătinând din cap. Dar merge acolo – foarte des. Și ăsta-i locul care mi-a atras mie atenția.

— De ce?

Îi smulg chitanța, ținând-o departe de mine, între degetul mare și arătător, de parc-ar fi otrăvitoare. De parc-ar mușca.

— La Angola e cea mai mare închisoare de maximă securitate din America. Louisiana State Penitentiary.

Aaron ridică privirea. Se întoarce cu fața spre mine, cu sprâncenele ridicate.

— Acolo-i taică-miu.

— Să-mi bag picioarele!

— Poate se cunosc, continui eu, privind spre chitanță.

O sticlă de apă, benzină de douăzeci de dolari. O pungă de semințe de floarea-soarelui. Îmi aduc aminte cum își vărsa taică-miu toată punga în gură și crănțănea de parc-ar fi ros un pumn de unghii. Cum apăreau cojile prin toată casa și se lipeau peste tot. Prinse între scobiturile din masa din bucătărie, prinse sub pantoful meu. Îngrămădite pe fundul unui pahar cu apă, înecate în scuipat.

Mă gândesc la mama, care scria „Tanner” cu degetele.

— Cred că de-aia face asta, zic eu. De-aia m-a găsit. E o legătură între ei.

- Chloe, trebuie neapărat să mergi la poliție.
- Poliția n-o să mă creadă, Aaron! Am încercat deja.
- Cum adică ai încercat?
- Am un istoric. Un trecut care nu-i de partea mea. Ei cred că sunt nebună...
- Nu ești nebună.

Cuvintele lui mă întrerup. Sunt aproape șocată să le-aud, de parcă ar fi tăcut brusc și ar fi început să vorbească în franceză. Fiindcă, pentru prima oară după câteva săptămâni, cineva mă crede. Cineva e de partea mea. Și e atât de plăcut să fiu crezută, să fiu privită cu grijă sinceră, nu cu suspiciune, îngrijorare și furie. Mă gândesc la toate micile momente petrecute alături de Aaron, momente pe care încercasem să mi le scot din minte, să pretind că nu însemnau nimic. Stăteam împreună lângă pod, depănam amintiri. Voisem să-l sun în noaptea aia, pe canapea, când eram beată și singură. Îmi dau seama că vrea să vorbească în continuare, așa că mă aplec spre el și-l sărut înainte să apuce să mai spună ceva. Înainte ca sentimentul să dispară.

— Chloe.

Fetele ne sunt apropiate, frunțile lipite. Se uită la mine de parcă ar vrea să se retragă, de parcă ar trebui să se retragă, dar, în schimb, degetele lui se îndreaptă spre piciorul meu, apoi spre brațul meu și în cele din urmă îmi ajung în păr. Curând, mă sărută și el, lipindu-și cu putere buzele de ale mele, apucând cu degetele tot ce-i iese în cale. Îmi plimb și eu mâinile prin părul lui, apoi îi deschei nasturii de la cămașă, de la pantaloni. Sunt din nou în facultate, aruncându-mă cu disperare asupra unei inimi care bate pentru că a mea să nu se mai simtă atât de singură. Mă întinde pe pat cu blândețe, iar brațele lui musculoase îmi ridică mâinile deasupra capului, imobilizându-mi încheieturile. Buzele lui coboară pe gâtul meu, pe pieptul meu și, pentru câteva minute, în timp ce-l simt pe Aaron pătrunzându-mă, îmi dau voie să uit.

Afară e întuneric când terminăm, iar singura lumină vine, slab, de pe noptieră. Aaron stă întins lângă mine, jucându-se cu părul meu. N-am schimbat nici măcar o vorbă.

- Te cred, îmi spune. În legătură cu Tanner. Știi asta, nu?
- Da, răspund, dând aprobator din cap. Da, știu.
- Și te duci mâine la poliție?
- Aaron, n-o să mă creadă. Ți-am tot spus. Am început să mă

gândesc...

Ezit și mă întorc într-o parte ca să stau cu fața spre el.

— Am început să mă gândesc că poate-ar trebui să mă duc să-l văd. Pe taică-miu.

Se ridică și se sprijină cu spatele gol de tăblia patului. Întoarce capul spre mine.

— Încep să cred că s-ar putea ca el să fie singurul care are răspunsuri, continui eu. Poate că e singurul care mă poate ajuta să înțeleg...

— E periculos, Chloe.

— Cum să fie periculos? E în închisoare, Aaron. Nu-mi poate face niciun rău.

— Ba poate. Ți poate face rău și de după gratii. Poate că nu fizic, dar...

Se oprește, trecându-și mâinile peste față.

— Culcă-te și mai gândește-te. Promiți că te culci și te mai gândești? Ne hotărâm mâine. Și dacă vrei să vin cu tine, vin. Stau de vorbă cu el împreună cu tine.

— Bine, îi zic în cele din urmă. Bine, așa o să fac.

— Bun.

Își coboară picioarele din pat, aplecându-se să-și ia blugii de pe podea. Îl aud cum se îmbracă, apoi intră în baie, aprinzând lumina. Aud scârțâitul robinetului, susurul apei care curge. Când deschid ochii, el intră din nou în dormitor cu un pahar cu apă în mână.

— Trebuie să plec o vreme, spune el, dându-mi paharul.

Îl iau și beau o gură de apă.

— Editorul n-a mai primit nicio veste de la mine toată ziua. Te descurci?

— Mă descurc, spun eu, așezându-mă înapoi pe pernă.

Îl privesc pe Aaron uitându-se în jos, dând cu ochii de ceva de pe podea. Se apleacă și-mi ia flaconul de Xanax, aflat încă deasupra genții mele.

— Vrei una de-asta? Ca să te-ajute să adormi?

Fixez cu privirea flaconul, grămada de pastile dinăuntru. Aaron le scutură ușor, ridicând din sprâncene, iar eu aprob din cap și întind mâna.

— Oare m-ai judeca dac-aș lua două?

— Nu.

Zâmbește, desface capacul și-mi răstoarnă două pastile în palmă.

— Ai avut o zi de pomină.

Studiez pastilele și le arunc în gură, înghițindu-le cu apă, simțind-o pe

flecare cum îmi sfâșie esofagul, ca niște unghii ascuțite care încearcă să iasă la suprafață.

— N-am cum să nu mă simt răspunzătoare pentru asta, spun eu, sprijinindu-mi capul de tăblia patului.

Mă gândesc la Lena. La Aubrey. La Lacey. La toate fetele ale căror morți le am pe conștiință. La toate fetele pe care, fără să vreau, le-am momit în brațele unui monstru – mai întâi, taică-miu. Apoi Tanner.

— Nu ești răspunzătoare, zice Aaron, așezându-se pe marginea patului.

Ridică mâna și-mi mângâie părul. Camera începe să se învârtă ușor, iar pleapele încep să-mi cadă. Când deschid ochii, o imagine din visul meu îmi apare în minte ca o străfulgerare – eu, stând sub fereastra casei copilăriei mele, ținând o lopată plină de sânge în mână.

— E vina mea, rostesc, abia articulând cuvintele.

Încă simt mâinile calde ale lui Aaron pe fruntea mea.

— Toate astea sunt numai din vina mea.

— Culcă-te, îl aud spunând, aproape ca un ecou.

Se apleacă să mă sărute pe frunte, lipindu-și buzele de pielea mea.

— Încui ușa după mine.

Aprob dând din cap și mă simt plutind pe aripile somnului.

39.

Mă trezește sunetul telefonului care vibrează pe noptieră, tremurând violent pe suprafața din lemn până când alunecă și se prăbușește cu zgomot pe podea. Deschid ochii, buimăcită și-i mijesc la ceasul deșteptător.

E zece seara.

Încerc să deschid ochii mai larg, dar văd în ceață și-mi bubuie capul. Mă gândesc la călătoria făcută până la casa lui Tanner – la maică-sa în dărăpănătura aia, la decupajul din ziar între paginile acelei cărți. Deodată mi-e greață, mă târăsc din pat și alerg la baie, ridic capacul de toaletă și vomit în vas. Nu iese decât fiere acidă, galbenă, care îmi arde limba. O dără subțire de salivă îmi atârână de buze și mă sufocă. Mă șterg la gură cu dosul palmei și intru din nou în dormitor, așezându-mă pe marginea patului. Întind mâna după paharul cu apă și văd că s-a răsturnat, iar apa picură pe covor. L-o fi dărâmat telefonul meu. Întind mâna și iau telefonul, apăs în

lateral și aprind ecranul.

Am câteva apeluri nepreluate din partea lui Aaron și niște mesaje de verificare. Într-o clipă, îmi aduc aminte de senzația pe care o aveam cu el stând deasupra mea. Cum îmi imobiliza încheieturile cu mâinile, cum își lipea buzele de gâtul meu. Ce am făcut noi a fost o greșeală, dar o să rezolv problema asta mai târziu. Trebuie să derulez ca să ajung la restul apelurilor și al mesajelor ratate – cele mai multe sunt de la Shannon, plus câteva de la Tanner printre ele. *Cum de am atâtea apeluri nepreluate?* – mă întreb. E doar zece seara – am dormit maximum patru ore. Apoi observ data de pe ecran.

E zece seara și e vineri.

Am dormit o zi întreagă.

Deblochez telefonul și mă uit la mesaje, alarmându-mă din ce în ce mai tare pe măsură ce le citesc.

Chloe, sună-mă, te rog. E important.

Chloe, unde ești?

Chloe, sună-mă ACUM.

Căcat, mă gândesc, masându-mi tâmpilele. Încă îmi zvâcnesc, încă mă dor de-mi vine să urlu, parc-ar protesta. E clar că a fost o greșeală să iau două pastile de Xanax pe stomacul gol, dar știam asta când am făcut-o. Nu-mi doream decât să dorm. Să uit. La urma urmei, abia dacă am dormit de o săptămână încoace, cu Tanner lipit de mine. E clar că m-a copleșit.

Derulez până la numele lui Shannon și apăs pe „Apel”, ținând telefonul la ureche în timp ce sună. E evident că m-au prins cu minciuna. Probabil că Tanner i-o fi trimis mesaj, deși eu l-am rugat să nu o facă. Apoi, când și-au dat seama că îi mint pe amândoi, că dispărașem fără să dau vreo explicație clară în privința persoanei cu care eram și a locului în care mă aflam, or fi intrat în panică. Dar în momentul ăsta chiar nu-mi pasă. Nu mă întorc la Tanner acasă, încă nu sunt convinsă nici că pot să mă duc la poliție – detectivul Thomas mi-a spus clar să nu mă implic în anchetă. Dar cu articolul din ziar, cu inelul de logodnă, cu chitanțele de la Angola și cu discuția cu mama, poate reușesc să le atrag atenția cumva. Poate îi fac să mă asculte.

Apoi îmi dau seama: inelul de logodnă. Îl scosesem de pe deget în mașina lui Aaron și-l aruncasem pe podea. Nu cred că l-am mai ridicat. Îmi privesc mâna fără inel, apoi mă întorc și pipăi prin pat, peste cuvertura mototolită. Dau cu palma peste ceva tare și trag pătura – dar nu e inelul. E legitimația de presă a lui Aaron, ascunsă între așternuturi. Fulgerător, mă văd descheindu-i nasturii de la cămașă, dându-i-o jos de pe umeri. Îl fixez cu privirea și mă gândesc, pentru o clipă, că poate n-a fost o greșeală ce s-a întâmplat azi-noapte. Poate, printr-o întorsătură ciudată de situație, așa ne-a fost menit să ne găsim.

Telefonul nu mai sună, iar în momentul în care Shannon răspunde, îmi dau imediat seama că e ceva în neregulă. Își trage nasul.

— Chloe, unde mama dracului ești?

Are vocea găjăită, de parc-ar fi făcut gargară cu cuie.

— Shannon, spun eu, ridicându-mă în capul oaselor și băgând legitimația lui Aaron în buzunar.

E totul în regulă?

— Nu, nu e în regulă! se răstește ea, apoi scoate un hohot de plâns. Unde ești?

— Sunt... în oraș. Trebuia să-mi limpezesc puțin gândurile. Ce s-a întâmplat?

Un alt hohot răsună prin difuzor – de data asta, ceva mai zgomotos –, iar sunetul mă face să tresar de parcă mi-ar fi tras o palmă prin telefon. Întind brațul, ascultând bocetele de la celălalt capăt al liniei în timp ce ea încearcă să lege suficiente cuvinte încât să exprime o idee întreagă.

— E... Riley...

Mi se face deodată rău. Deja știu ce o să spună înainte să apuce ea să vorbească.

— A... a *dispărut*.

— Cum adică a dispărut? întreb eu, deși știu ce vrea să spună; știu din instinct.

Îmi vine în minte imaginea lui Riley la petrecerea noastră de logodnă, chircită în livingul nostru, cu picioarele slăbănoage încrucișate. Lovește cu adidașii în piciorul scaunului. Are telefonul într-o mână, iar cu cealaltă își răsucește părul.

Mă gândesc la Tanner, la cum o fixa cu privirea. La cuvintele pe care i le-a spus lui Shannon, cuvinte pe care le crezusem cândva liniștitoare, al

căror înțeles e acum mult mai sinistru.

„Curând, o să fie doar amintiri îndepărtate.”

— Adică a *dispărut*.

Inspiră repede de trei ori.

— Ne-am trezit de dimineață și nu era în cameră. A ieșit iar pe furiș, pe fereastră, dar nu s-a mai întors. A trecut o zi întreagă.

— L-ai sunat pe Tanner? o întreb, sperând să nu mă trădeze tensiunea din glasul meu. Când n-ai reușit să dai de mine?

— Da, îmi răspunde încordată. Avea impresia că suntem împreună. La petrecerea burlăcițelor.

Închid ochii, las capul în piept.

— Evident că se întâmplă ceva între voi doi. Ne-ai tot mințit în legătură cu ceva. Dar știi ce, Chloe? N-am timp de asta. Vreau doar să știu unde e fiica mea.

Tac, nici nu știu de unde să încep. Fiica ei are probleme, Riley are probleme și sunt destul de sigură că știu de ce. Dar cum să îi dau o asemenea veste? Cum să îi spun că probabil Tanner a răpit-o? Că el stătea probabil acolo, așteptând, când ea a ieșit pe fereastra dormitorului și a coborât pe întuneric? Că știa asta pentru că Shannon îi spusese cu gura ei, în noaptea aia, în casa noastră? Că a ales noaptea trecută fiindcă știa că eu sunt plecată, ceea ce-i dădea libertatea să umble după cum îl tăia capul?

Cum să îi spun că e posibil ca fiica ei să fi murit din cauza mea?

— Vin la tine. Îți explic totul.

— Acum nu sunt acasă. Sunt în mașină, conduc. O caut pe fiica mea. Dar ne-ar prinde bine ajutorul tău.

— Bineînțeles. Doar să-mi zici unde să vin.

Închid telefonul, după ce am primit indicația de a conduce pe toate străzile aflate pe o rază de șaisprezece kilometri de casa lor. Mă ridic din pat și cobor privirea spre geanta de voiaj care zace la picioarele mele, spre chitanțele lui Tanner îngrămadite peste plicul alb. Întind mâna, înghesui totul în geantă, o iau și o arunc pe umăr. Apoi cobor privirea spre telefon, spre mesajele de la Tanner.

Chloe, poți, te rog, să mă suni?

Chloe, unde ești?

Am un mesaj vocal și, pentru o clipă, simt nevoia să-l șterg. Nu sunt în stare să-i aud vocea în momentul ăsta. Nu sunt în stare să-i ascult scuzele. Dar dacă o ține prizonieră pe Riley? Dacă o pot salva? Apăs pe „Redare” și duc telefonul la ureche. Vocea lui îmi pătrunde în creier, alunecoasă precum uleiul, umplând fiecare colț, fiecare gol. Acoperind totul.

Bună, Chloe. Uite ce-i... nu știu ce-i cu tine în momentul ăsta. Nu ești la petrecerea burlăcițelor. Tocmai am vorbit cu Shannon. Nu știu unde ești, dar e evident că e ceva în neregulă.

Tăcerea durează prea mult. Mă uit la telefon, să văd dacă s-a terminat mesajul vocal, dar cronometrul merge înainte.

Voi fi plecat deja când vei ajunge tu acasă. Dumnezeu știe pe unde umbli acum. Până mâine-dimineață, o să fiu plecat. Aici e casa ta. Orice ai încerca să rezolvi, n-ar trebui să ai impresia că n-o poți face de-aici.

Mi se strânge pieptul. Pleacă. *Fuge.*

„Te iubesc”, îmi spune. Sună mai degrabă ca un oftat. „Mai mult decât îți poți da seama”.

Înregistrarea se termină brusc și rămân în mijlocul camerei de motel, cu vocea lui Tanner încă răsunând în jurul meu. „Până mâine-dimineață, o să fiu plecat”.

Arunc din nou o privire spre ceasul deșteptător – e zece și jumătate. Poate că mai e acolo. Poate că mai e acasă. Poate că reușesc să ajung înainte să plece, să-mi dau seama încotro fuge și să anunț poliția.

Mă îndrept repede spre ușă, ies în parcare. Soarele a coborât deja dincolo de copaci, iar lumina felinarelor transformă crengile acestora în umbre noduroase. Mă opresc o clipă, iar întunericul îmi provoacă o stare de neliniște instinctivă. Mantaua nopții. Dar apoi mă gândesc la Riley. La Aubrey și la Lacey. Mă gândesc la Lena. Mă gândesc la fete, la toate fetele dispărute în lumea largă și-mi dau silința să merg mai departe spre adevăr.

Sting farurile imediat ce ajung pe strada noastră, deși înțeleg că nu are niciun rost. Tanner n-o să știe că vin, pentru că Tanner a plecat deja. Îmi dau seama din clipa în care mașina mea intră încet pe aleea noastră goală. Luminile, și înăuntru, și afară, sunt stinse. Din nou, casa mea pare lipsită de viață.

Îmi sprijin capul de volan. Am ajuns prea târziu. Ar putea fi oriunde în momentul ăsta – oriunde, cu Riley. Îmi storc creierii, încercând să-mi închipui ultimele lui mișcări. Încercând să ghicesc unde s-ar fi putut duce.

Apoi ridic capul. Îmi vine o idee.

Îmi aduc aminte de cameră, de punctulețul din colțul livingului pe care mi l-a instalat Bert Rhodes. Scot telefonul și ating cu degetul aplicația de securitate, ținându-mi respirația în timp ce imaginea de pe ecranul meu începe să se încarce. E livingul meu – întunecat, pustiu. Aproape că mă aștept să-l văd pe Tanner ascunzându-se în umbre și așteptându-mă să intru. Apăs pe cursorul din partea de jos a ecranului, dând înapoi. Văd casa luminată și pe Tanner apărând în sfârșit.

Acum treizeci de minute, a fost aici. Se plimba prin casă, ocupându-se de sarcini exasperant de banale, cum ar fi ștergerea unui blat, stivuirea corespondenței de două, trei ori, apoi așezarea într-un loc diferit. Urmărindu-l, mă gândesc din nou la acele cuvinte: *criminal în serie*. Îmi lasă un gust ciudat în gură, la fel cum mi-au lăsat și în urmă cu douăzeci de ani, în timp ce-l urmăream pe tata cum spăla vasele și le ștergea pe fiecare cu grijă și cu meticulozitate, atent să nu ciobească marginile. *Criminal în serie*. Oare de ce i-ar fi păsat lui de așa ceva? De ce să-i fi păsat unui criminal în serie de păstrarea porțelanurilor bunicii, când lui nu-i păsa de păstrarea unei vieți omenești?

Tanner se îndreaptă spre canapea și se așază pe margine, frecându-și maxilarul, cu mintea aiurea. L-am mai urmărit de-atâtea alte ori, observând micile gesturi pe care le face când crede că nu-l mai vede nimeni.

Și acum știu de ce.

El nu e adevărat. Chiar nu e adevărat. Tanner pe care îl cunosc, Tanner de care m-am îndrăgostit e o caricatură de om, o mască pe care Tanner cel adevărat și-a pus-o ca să-și ascundă adevărata față. M-a momit, exact cum le-a momit și pe acele fete; mi-a arătat tot ce-mi doream să văd, mi-a spus tot ce-mi doream să aud. M-a făcut să mă simt în siguranță, m-a făcut să mă simt iubită.

Dar acum mă gândesc la toate *celelalte* momente – la cele în care mi-a arătat bucăți din adevărata lui față. La cele în care și-a lăsat masca să cadă fie și pentru câteva clipe. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

În definitiv, totul se reduce la descrierea criminalilor la indigo făcută de Aaron: cei care idolatrizează și cei care disprețuiesc. E clar că Tanner îl idolatrizează pe tata. L-a urmărit timp de douăzeci de ani, imitându-i crimele de când avea șaptesprezece ani. Îl vizitează în închisoare, dar, la un moment dat, nici asta n-a mai fost destul. Nu i-a mai fost suficient să omoare. Nu i-a mai fost suficient să ia o viață și s-o arunce; a trebuit să ia o viață și s-o păstreze lângă el. A trebuit să ia viața *mea*, s-o deturneze așa cum făcuse și taică-miu. Îl urmăresc, privind aceleași mâini care au pus inelul surorii lui pe degetul meu marcându-și teritoriul. Acele mâini care m-au apucat de gât, strângând doar un pic prea tare. Provocându-mă, punându-mă la încercare. Nu mă deosebesc cu nimic de o bijuterie ascunsă în siguranță în colțul întunecos al unui dulap. Îl urmăresc acum și simt furia năvălindu-mi în piept, ca un val care se umflă, ajungând din ce în ce mai sus, doborându-mă și înecându-mă.

Îl urmăresc pe Tanner ridicându-se în picioare și băgând mâna în buzunarul de la spate. Scoate un obiect și-l fixează cu privirea o vreme. Mijesc ochii, încercând să-l disting, dar e prea mic. Ating ecranul telefonului cu două degete, mărindu-i mâna, și-l recunosc: lanțul subțire de argint făcut grămadă în palma lui, atârând dincolo de încheietură. Un mic mănunchi de diamante care lucesc în lumină.

Mă duc cu gândul înapoi și îmi amintesc cum coborâse din pat, ieșind pe furiș din dormitor și închizând ușa dulapului. Simt cum mi se înfierbântă tot mai tare pieptul, apoi gâtul, obrajii, iar fierbințeala îmi radiază din ochi.

Avusesem dreptate. Chiar el îl luase.

Mă gândesc la toate momentele în care Tanner m-a făcut să mă îndoiesc de mine, de deplinătatea facultăților mele mintale, chiar și pentru o clipă. „Mă duc la New Orleans, mai știi că ți-am zis?” Pune la îndoială lucrurile pe care le văzusem; lucrurile despre care în adâncul sufletului meu știam că erau adevărate. Continuă să-și fixeze palma cu privirea, apoi respiră în cele din urmă și îndeasă obiectul înapoi în buzunar. Se îndreaptă spre ușa de la intrare, iar eu observ o valiză în hol, cu geanta de laptop sprijinită de perete. Le ia pe amândouă, se întoarce. Aruncă o ultimă privire prin cameră. Apoi duce degetul la întrerupător și, ca la suflarea unei perechi de buze într-o

lumânare, totul se cufundă în beznă.

Îmi pun telefonul în suportul pentru pahar și încerc să descifrez ce am văzut mai devreme. Nu e mare lucru – dar e ceva. Acum o jumătate de oră, Tanner a fost aici. Nu e cu mult înaintea mea. Trebuie doar să îmi dau seama încotro ar putea s-o apuce. Posibilitățile sunt infinite. Are o valiză. Ar putea merge oriunde. Ar putea traversa țara cu mașina, pregătit să se ascundă prin vreun motel. Poate chiar să meargă spre sud, spre Mexic – granița e la mai puțin de zece ore distanță. Ar putea ajunge acolo până dimineață. Dar apoi mă gândesc la colier, la cum atingea argintul cu degetul în timp ce-l ținea în palmă. Și-mi dau seama: fuge pentru că încă n-a terminat. Mai are de lucru.

Legistul a stabilit că trupurile victimelor fuseseră mutate după moarte. Fetele muriseră altundeva înainte de-a fi lăsate în același loc în care dispăruseră. Și, dacă e așa, atunci *unde e Riley*? Oare unde o ține? Unde le-a ținut pe toate?

Și-apoi mă izbește. Știu. Undeva în adâncul sufletului, la nivel celular.

Înainte să apuc să mă conving, pornesc mașina, aprind farurile și conduc. Încerc să-mi distrag atenția și să mă gândesc la orice altceva –, dar, pe măsură ce minutele se scurg, îmi simt ritmul cardiac cum accelerează. Cu fiecare kilometru, îmi e din ce în ce mai greu să respir. Trec treizeci de minute, apoi patruzeci. Știu că aproape am ajuns. Arunc o privire spre ceasul din mașină – e aproape miezul nopții –, iar când îmi desprind ochii de bord și-i îndrept spre șosea, îl văd, din ce în ce mai aproape. Indicatorul ăla vechi, ruginit pe margini și murdar după ce noroiul și jegul s-au adunat ani la rând, lipindu-se de metal. Îmi simt palmele devenind alunecoase din cauza transpirației, iar panica mă cuprinde în timp ce indicatorul se vede din ce în ce mai clar pe măsură ce mă apropii. O lumină pâlpâitoare aruncă o strălucire bolnăvicioasă asupra lui.

BUN-VENIT LA BREAUX BRIDGE.
CAPITALA MONDIALĂ A RACILOR!

Mă duc acasă.

Aprind lumina de semnalizare și virez la următoarea ieșire. Breaux Bridge. Un loc pe care nu l-am mai văzut de când am plecat la facultate, în urmă cu mai bine de un deceniu; un loc pe care nu mă așteptam să îl mai văd vreodată.

Gonesc prin oraș, printre șirurile de clădiri vechi din cărămidă cu marchize verzi ca mușchiul. În mintea mea, locul ăsta pare împărțit de o linie curată, clară: *înainte* și *după*. De o parte a liniei, amintirile sunt luminoase și fericite. O copilărie într-un orașel, cu înghețată de la benzinărie și patine cu roțile de la magazinul de solduri; brutăria în care intram pe furiș în fiecare zi la ora trei, luând o felie de pâine cu maia din partea casei, caldă, din cuptor. Untul topit îmi curgea pe bărbie în timp ce mergeam spre casă de la școală, sărind peste crăpăturile din trotuar, luând un buchet de buruieni înflorite pe care i le duceam mamei într-un pahar de suc.

De cealaltă parte, un nor umflat atârna deasupra tuturor.

Trec pe lângă zona pustie unde are loc festivalul în fiecare an. Văd chiar locul unde am stat cu Lena, cu fruntea lipită de abdomenul ei cald, cu umezeala transpirației ei lipindu-mi-se de piele. Cu un licurici din metal lucindu-mi în mână. Privesc peste câmp, spre locul în care stătuse taică-miu în depărtare, uitându-se la noi. La ea. Trec pe lângă fosta mea școală, pe lângă tomberonul de care m-a izbit cu capul un băiat din ultimul an și m-a amenințat c-o să-mi facă ce i-a făcut taică-miu surorii lui.

Îmi dau seama că Tanner a condus pe ruta asta săptămâni la rând, dispărând noaptea, apoi venind acasă obosit, transpirat și plin de viață. Mă apropiu de strada mea și opresc pe marginea șoselei, chiar înainte de fosta mea alee. Privesc poteca aia lungă pe care fugeam, stârnind praful și făcându-mă nevăzută printre copaci. Alergam pe treptele verandei și mă aruncam în brațele întinse ale tatălui meu. E locul perfect în care să duci o fată dispărută: o casă părăsită situată pe patru hectare de teren lăsat în paragină. O casă pe care n-o vizitează nimeni, de care nu se atinge nimeni. O casă considerată bântuită, chiar locul în care Dick Davis și-a îngropat cele șase victime înainte să intre pe furiș în casă și să mă sărute de noapte bună.

Mă duc cu gândul înapoi la acea discuție cu Tanner, amândoi stând întinși pe canapeaua din livingul meu. Acea discuție în care-i spuseseam toată povestea pentru prima oară – și la cum mă ascultase cu atâta atenție.

La Lena și la cerceul ei din buric, un singur licurici care lucește în întuneric. La taică-miu, o umbră printre copaci. La cutia din dulap, care-i ascundea secretele.

Și la casa mea. Îi povestisem despre casa mea. Epicentrul întregii povești.

După ce tata a ajuns la închisoare și mama n-a mai fost în stare să aibă grijă de proprietate, responsabilitatea a picat pe noi – pe mine și pe Cooper. Dar, la fel cum am abandonat-o pe mama la Riverside, am ales să abandonăm și locul ăsta. Nu voiam să-i facem față, nu voiam să ne confruntăm cu niște amintiri încă vii. Așa că am lăsat totul baltă, am lăsat casa goală ani la rând, cu mobila aranjată exact la fel, cu un strat gros de pânze de păianjen care acoperă, probabil, tot ce e înăuntru. Grinda aia din lemn din dulapul mamei mele e tot ruptă-n două de greutatea ei, cenușa din pipa tatei încă pătează covorul din living. Totul – un instantaneu din trecutul meu, încremenit în timp, cu particule de praf suspendate în aer de parcă cineva ar fi apăsător și simplu pe „Pauză”. Apoi s-a întors, a închis ușa și a plecat.

Iar Tanner știa. Tanner știa că e aici. Știa că e goală – pregătită pentru el.

Strâng volanul în mâini, cu inima bubuindu-mi în piept. Stau nemișcată câteva secunde, întrebându-mă ce să fac. Mă gândesc să-l sun pe detectivul Thomas și să-i cer să ne întâlnim aici. Dar ce ar face, mai exact? Ce probe am? Apoi mă gândesc la taică-miu, care-și croia drum prin pădure, cu lopata pe umăr. Mă gândesc la mine, la doisprezece ani, privind pe fereastra deschisă.

Privind, așteptând, fără să fac nimic.

Riley ar putea fi acolo. Ar putea avea probleme. Îmi iau geanta, o deschid cu o mână tremurătoare și scot pistolul ascuns în ea – pistolul pe care l-am luat din dulap înainte de a porni la drum, pistolul pe care l-am căutat în noaptea cu alarma. Apoi respir și cobor ușor din mașină, închizând portiera cu un clic ușor.

Aerul e cald și umed ca un râgâit cu damf de ou fiert, iar duhoarea de sulf a mlaștinii e sufocantă în căldura verii. Mă îndrept tiptil către alee și rămân o vreme acolo, privind spre drumul care duce spre casă. Pădurea aflată de ambele părți ale casei e cufundată în beznă, dar îmi dau silința să fac un pas înainte. Apoi încă unul. Și încă unul. Curând, mă apropiu de casă. Uitasem ce beznă absolută e aici, fără lumini de pe stradă sau de la casele

din vecinătate – dar bezna precum cerneala e într-un contrast desăvârșit cu lumina lunii, care strălucește foarte puternic. Privesc în sus spre luna plină de deasupra mea, neascunsă de nimic. Raza ei cade pe casă, ca un proiector, strălucind. O văd perfect – vopseaua albă, cojită, peretele lateral din lemn care se scorojește după ani întregi de căldură și umiditate, iarba care-mi crește sub picioare, sălbatică. Plantele agățătoare urcă pe partea laterală a casei ca niște vene, dându-i un aspect nepământeian și făcând-o să pulseze de o energie diabolică. Încep să urc treptele pe furiș, ferindu-mă de locurile care scârțâie, dar observ că sunt trase jaluzelele – iar cum luna strălucește atât de puternic, dacă Tanner e înăuntru, aș putea fi văzută. Așa că mă întorc și ocolesc prin spate. Arunc o privire spre gunoiul împrăștiat prin curte, așa cum a fost mereu – sunt mormane de placaj vechi lipite de partea din spate a casei, o lopată, o roabă plină cu alte unelte de grădinărit. Mi-o imaginez pe mama în patru labe, plină de pământ pe mâini, cu o dâră de murdărie pe frunte. Încerc să arunc o privire pe ferestre, dar aici, în spate, toate obloanele sunt trase, iar lipsa luminii în partea asta a casei te împiedică să vezi ceva. Încerc să răsucesc clanța, scuturând-o ușor, dar ușa nu se deschide. E încuiată.

Expir, cu mâinile în șolduri.

Apoi îmi vine o idee.

Privesc spre ușă, aducându-mi aminte de Lena, cu cardul de la bibliotecă în mână, intrând prin efracție în dormitorul fratelui meu.

„Mai întâi, verifici balamalele. Dacă nu se văd, e broască de-aia de care trebuie.”

Scotocesc prin buzunar și scot legitimația lui Aaron, pe care am îndesat-o în blugi după ce am găsit-o îngropată în așternuturile de la motel. O îndoi – e destul de zdravănă – și o introduc câș în gaură, cum m-a învățat Lena.

„Când a intrat colțu’, îl îndrepti.”

Încep să mișc legitimația, punând un pic de presiune, înainte și înapoi, înainte și înapoi. O împing mai adânc, răsucind clanța cu mâna liberă – până când, în cele din urmă, aud un clic.

42.

Ușa din spate se deschide, iar eu trag tare de legitimație ca s-o scot de-

acolo, apucând-o cu toată mâna în timp ce pășesc în casă. Traversez holul pe pipăite și-mi plimb degetele peste pereții cunoscuți ca să-mi păstrez echilibrul. Întunericul mă dezorientează; aud scârțâituri din toate direcțiile, dar nu știu dacă sunt pur și simplu zgomotele obișnuite într-o casă veche sau dacă Tanner se furișează pe la spatele meu, cu brațele întinse, gata de atac.

Simt cum se deschide holul spre livingul nostru și, când intru, camera e scăldată în lumina strălucitoare a lunii care pătrunde prin jaluzele, destul de intensă ca să văd. Arunc o privire în jurul meu. Umbrele din cameră arată exact cum mi le aminteam: vechiul fotoliu La-Z-Boy al tatei în colț, cu pielea decolorată și crăpată. Televizorul de pe podea, cu pete pe ecran unde s-au lipit degetele mele de sticlă. Aici a tot venit Tanner: în casa asta. În casa asta veche, cumplită, dispare în fiecare săptămână. Aici își aduce victimele și cine știe ce Dumnezeu le face înainte să le aducă înapoi în locurile în care au dispărut și să le arunce cadavrele acolo. Privesc spre dreapta și în acel moment observ o formă neobișnuită pe podea, una lungă și suplă, ca o stivă de scânduri.

O formă ce seamănă cu un corp. Cu corpul unei tinere.

— Riley? șoptesc, alergând spre umbră prin living.

Înainte să ajung la ea, îmi dau seama că e într-adevăr Riley: are ochii și gura închisă, părul despletit îi încadrează obrajii și îi coboară pe piept. Chiar și-n întuneric, sau poate chiar din cauza întunericului, are o paloare șocantă – arată ca o fantomă, buzele vinete și obrajii din care sângele s-a scurs îi dau o strălucire translucidă.

— Riley, repet, scuturându-i brațul.

Nu se mișcă; nu vorbește. Îi privesc încheieturile, dunga roșie ce începe să se formeze peste vene. Îi privesc gâtul, pregătindu-mă să văd vânătăile șterse, sub formă de degete, ce încep să-i coloreze pielea – dar n-au apărut. Nu încă.

— *Riley!* repet eu, scuturând-o ușor. Riley, haide!

Pun degetele sub urechea ei și îmi țin răsuflarea, sperând să simt ceva cât de slab. Și-l simt – abia-abia, dar îl simt. Un zvâcnet ușor, bătăile inimii ei, lente și chinuite. Încă e în viață.

— Haide, îi șoptesc, încercând să o ridic.

Corpul îi e greu ca plumbul, dar, când o apuc de brațe, îi văd ochii licărind, mișcându-se repede dintr-o parte în alta și o aud scoțând un

geamăt ușor. Îmi dau seama că e de la diazepam. A fost puternic sedată.

— O să te scot de-aici. Promit că...

— Chloe?

Îmi stă inima în loc – e cineva în spatele meu. Îi recunosc vocea, felul în care numele meu i se rostogolește în gură ca o bomboană înainte să i se topească pe limbă. Aș recunoaște vocea oriunde.

Dar nu îi aparține lui Tanner.

Mă ridic încet, întorcându-mă cu fața spre silueta din spatele meu. În cameră e destulă lumină ca să-i pot distinge trăsăturile.

— Aaron.

Încerc să mă gândesc la o explicație, la un motiv pentru care stă aici, în casa asta – casa *mea* –, dar mintea mi-e goală.

— Ce cauți aici?

Luna se ascunde după un nor și deodată camera se întunecă. Fac ochii mari, încercând să văd, iar când lumina pătrunde din nou prin jaluzele, – Aaron pare mai aproape – cu treizeci, poate șaiszeci de centimetri.

— Aș putea să te-ntreb același lucru, spune el.

Întorc capul, privind-o pe Riley și-mi dau seama cum pare toată chestia asta. Eu, în genunchi lângă corpul unei fete inconștiente, în întuneric. Mă duc cu gândul la detectivul Thomas, la cum stătea aplecat deasupra mea în biroul meu, privindu-mă încruntat, cu suspiciune. La amprentepele mele pe cercelul lui Aubrey. La cuvintele lui acuzatoare.

„Firul care leagă toate acestea sunteți dumneavoastră”.

Arăt spre Riley și deschid gura, dând să vorbesc, dar mi se pune un nod în gât. Mă opresc, îmi dreg vocea.

— Trăiește, slavă Domnului! mă întrerupe Aaron, apropiindu-se cu un pas. Numai ce am găsit-o și eu. Am încercat s-o trezesc, dar n-am reușit. Am chemat poliția. E pe drum.

Îl privesc, încă nefiind în stare să vorbesc. El îmi simte ezitarea și continuă să vorbească.

— Mi-am adus aminte c-ai vorbit de casa asta. Cum stă aici, pur și simplu, goală. Mă gândeam că poate o fi aici. Te-am sunat de câteva ori.

Ridică brațele, făcând un gest spre cameră, apoi le lasă pe lângă corp.

— Cred c-am gândit la fel.

Expir, aprobând din cap. Mă gândesc la noaptea trecută, la Aaron în camera mea de motel. La mâinile lui fără astâmpăr care mișunau ca șerpii

prin părul meu; la cum am stat după aceea întinși în tăcere. La vocea lui în urechea mea: „Te cred”.

— Trebuie neapărat s-o ajutăm! îi zic, recăpătându-mi vocea.

Mă întorc din nou repede spre Riley și mă ghemuiesc lângă ea, verificându-i din nou pulsul.

— Trebuie neapărat s-o facem să vomite sau ceva de genul ăsta.

— Vine poliția, repetă Aaron. Chloe, o să fie în regulă. Ea o să fie bine.

— Probabil că Tanner e pe-aproape, îi spun.

Frecând cu degetele obrazul lui Riley. E rece.

— Când m-am trezit, aveam o grămadă de apeluri nepreluate. Mi-a lăsat mesaj vocal și m-am gândit că poate...

Mă opresc, amintindu-mi desfășurarea evenimentelor din noaptea aceea. Eu adormind moleșită, buzele uscate ale lui Aaron lipindu-se de fruntea mea când mă sărutase de noapte bună. Mă ridic încet în picioare și mă întorc. Deodată, nu vreau să stau cu spatele la el.

— Stai o secundă.

Gândurile mi se mișcă încet, de parcă s-ar târî prin nămol.

— Tu de unde știai că Riley dispăruse?

Îmi aduc aminte cum m-am trezit după o zi întreagă, cum am sunat-o pe Shannon, îmi aduc aminte de suspinele ei chinuite.

„Riley a dispărut”.

— E la știri, îmi răspunde.

Dar e ceva în felul în care rostește cuvintele – rece și nenatural – ce mi se pare oarecum de necrezut.

Fac un mic pas înapoi, încercând să pun distanță între noi. Încercând să rămân fermă pe poziție între Aaron și Riley. Îl văd cum se schimbă la față în timp ce mă îndepărtez – strânge ușor din buze, mușchii maxilarului i se încordează, strânge pumnii.

— Haide, Chloe! spune el, dându-și silința să zâmbească. Există o echipă de căutare și toate alea. Tot orașul o caută. Toată lumea știe.

Întinde brațele, de parcă ar vrea să mă apuce de mâini, dar, în loc să mă îndrept spre el, ridic brațele făcându-i semn să se oprească.

— Sunt eu. Sunt Aaron. Chloe, mă *cunoști*.

Lumina lunii pătrunde din nou printre jaluzele și-atunci o văd zăcând pe podea între noi. Mi-o fi scăpat în timp ce alergam spre Riley, căutându-i cu mâini nestăpânite pulsul. Legitimația de presă a lui Aaron. Cardul de care

mă folosisem ca să sparg broasca de la ușa din spate. Dar acum ceva arată... altfel.

Mă aplec încet în jos, fără să-mi dezlipesc privirea de Aaron și o ridic. O apropiu de față, studiind-o cu mai multă atenție și-mi dau seama că e crăpată, că rezistența ușii o rupsese. Colțurile i se destramă. Dau cu degetul peste hârtia făcută ferfeniță, trăgând ușor de ea, și toată partea din față începe să se desprindă. Simt un fior străbătându-mi șira spinării.

Nu e o legitimație de presă adevărată. E falsă.

Ridic privirea spre Aaron, care stă acolo și mă urmărește. Apoi mă gândesc la momentul în care am văzut prima oară acea legitimație, în cafeneaua aceea, prinsă la vedere de cămașa lui. Ușor de citit, cu logoul *The New York Times* mare, cu scris îngroșat, imprimat în partea de sus. Era momentul în care-l întâlneam prima oară pe Aaron – dar nu era prima oară când îl vedeam. Îl văzusem fotografia în cabinetul meu, simțind furnicături în membre din cauza Ativanului, în timp ce-i studiam fotografia de pe internet – mică și neclară, alb-negru. Cămașa lui în carouri și ochelarii cu rame de baga. Exact aceeași ținută cu care era îmbrăcat când intrase în cafenea, cu mânecile suflecate până la coate. Și-mi dau seama de un lucru, cu o groază crescândă: era intenționat. Totul era intenționat. Ținuta era una pe care știa că aveam s-o recunosc. Legitimația de presă, cu numele *Aaron Jansen* imprimat undeva ușor de observat. Îmi aduc aminte că mi se păruse că arată altfel decât în poză, altfel decât mă așteptasem eu... mai masiv, mai solid. Avea brațele prea groase, vocea, cu două octave prea joasă. Dar presupusesem pur și simplu că omul ăsta era Aaron Jansen înainte să se prezinte, înainte să-și rostească numele. Intrase în cafenea – încet, plin de încredere în sine – de parcă ar fi știut că eram acolo, unde mă așezasem. De parcă s-ar fi dat în spectacol, de parcă ar fi știut că-l urmăream.

Pentru că și el mă urmărise pe mine.

— Cine ești? îl întreb, iar chipul lui cufundat în întuneric devine deodată de nerecunoscut.

Rămâne pe loc, tăcut. Are o anumită goliciune interioară, ca și cum corpul lui ar fi un ou spart din care s-a scurs tot gălbenușul. Pare a se gândi ce răspuns să-mi dea, încercând să-l găsească pe cel mai bun.

— Sunt nimeni, îmi spune în cele din urmă.

— Tu ai făcut asta?

Îl urmăresc deschizând gura și închizând-o la loc, de parcă și-ar căuta

cuvintele. Nu răspunde, iar eu mă trezesc gândindu-mă la fiecare conversație pe care am purtat-o cu el. Cuvintele lui sunt zgomotoase, răsunând în jurul meu precum sângele pe care-l aud cum îmi zvâcnește în urechi.

„Criminalii la indigo ucid pentru că sunt obsedați de alți criminali”.

Îl privesc pe omul ăsta, pe străinul ăsta care a intervenit în viața mea la începutul acestei povești. E omul care mi-a împărtășit prima oară teoria cu criminalul la indigo, dându-mi ghes până am ajuns și eu să o cred în cele din urmă. Întrebările alea pe care mi le puneă, iscodindu-mă întruna, apropiindu-se mereu de mine: „Există un motiv pentru care toate astea se întâmplă chiar aici, chiar acum”. Când îi povestisem despre Lena, o veselie copilăroasă i se furișase pe nesimțite în voce, de parcă nu s-ar fi putut abține, de parc-ar fi vrut neapărat să știe: „Cum era ea?”

— Răspunde-mi! îi zic, străduindu-mă să nu-mi tremure vocea. Tu ai făcut-o?

— Uite ce-i, Chloe. Nu e așa cum crezi tu.

Mă gândesc la el în patul meu, cu mâinile pe încheieturile mele, cu buzele pe gâtul meu. Mă gândesc la cum s-a ridicat și și-a tras blugii pe el. La cum mi-a adus paharul cu apă și și-a trecut degetele prin părul meu, adormindu-mă și ieșind din nou în întuneric. Aceea a fost noaptea în care Riley a dispărut. Aceea a fost noaptea în care ea a fost răpită – de el, în timp ce eu dormeam, cu broboane de transpirație pe frunte, cu membrele încă zvâcnind în urma atingerii lui. Simt scârba clocotindu-mi în stomac. Îmi spusese el – în ziua aceea, lângă fluviu, cu paharele din carton cu cafea între picioare, privind podul care se profila în depărtare, ițindu-se de după o perdea de ceață.

„E un joc”.

Dar eu nu mi-am dat seama că el făcea jocul.

— Chem poliția, îi spun, înțelegând că de fapt el n-o chemase.

Bag mâna în geantă, scotocind după telefon. Degetele mele ating în treacăt tot ce e înăuntru – și-mi dau seama: telefonul meu e în mașină, tot în suportul pentru pahar. E tot unde l-am pus după ce am urmărit înregistrarea cu Tanner și am condus nebunește spre Breaux Bridge, am parcat mașina și am intrat prin efracție. Cum să-l uit? Cum să-mi uit telefonul?

— Hai, Chloe! spune el, apropiindu-se de mine.

E la doar câțiva metri, suficient de aproape ca să-l ating.

— Dă-mi voie să-ți explic.

— De ce ai făcut asta? îl întreb, cu mâna încă îndesată în poșetă, cu buzele tremurându-mi. De ce le-ai omorât pe fetele alea?

În clipa în care cuvintele îmi ies din gură, o am din nou: senzația de déjà vu care mă copleșește precum un val. Amintirea cu mine stând chiar în camera asta, acum douăzeci de ani. Cu degetele lipite de ecranul televizorului, ascultându-l pe judecător cum îi pune exact aceeași întrebare tatălui meu. Tăcerea din sala de tribunal în timp ce toată lumea aștepta, în timp ce eu așteptam, disperată să aflu adevărul.

— N-a fost vina mea, îmi răspunde într-un târziu, cu ochii umezi. Chiar n-a fost.

— N-a fost vina ta, repet eu. Ai omorât două fete și n-a fost vina ta.

— Nu, adică... a fost. Da, a fost. Dar, în același timp, n-a fost...

Îl privesc pe omul ăsta și-l văd pe tata. Îl văd pe ecranul televizorului, cu mâinile legate la spate, în timp ce eu stăteam pe podea, sorbindu-i fiecare cuvânt de pe buze. Văd diavolul care sălășluiește undeva în adâncul ființei lui – un fetus ud, zvâcnind, ghemuit în pântecul lui, crescând încetul cu încetul, până când, într-o bună zi, a dat pe-afară. Tata și întunericul lui, acea umbră din colț, care l-a tras spre ea, l-a înghițit cu totul. Tăcerea din sala de tribunal în timp ce el mărturisea, cu lacrimi în ochi. Vocea judecătorului, neîncrezătoare, mustind de scârbă.

„Și vreți să-mi spuneți că acel *lucru întunecat* v-a silit să le ucideți pe fete?”

— Ești exact ca el, îi spun. Încerci să arunci vina pe altcineva pentru ce ai făcut tu.

— Nu. Nu, nu e așa.

Îmi simt unghiile înfigându-mi-se de-a binelea în palme, simt cum îmi dă sângele. Furia care-mi năvălise în piept în timp ce-l urmăream în ziua aceea; indiferența pe care-o simțisem văzându-l cum plângea. Îmi aduc aminte cum l-am urât în ziua aceea. L-am urât cu fiecare celulă a corpului meu.

Îmi aduc aminte cum îl ucisesem. În mintea mea, îl ucisesem.

— Chloe, ascultă-mă, te rog, spune el, apropiindu-se cu câțiva pași.

Îi privesc brațele, care se întind spre mine, mâinile moi. Aceleași mâini care mi-au atins pielea, întrepătrunse cu degetele mele. Alergasem în

brațele lui așa cum alergasem și în brațele tatei.

— El m-a obligat...

Aud înainte să văd, înainte să apuc măcar să conștientizez ce am făcut. Parcă urmăresc scena întâmplându-i-se altcuiva: brațul îmi iese din poșetă, am pistolul în mână. Un singur foc de armă, care explodează cu putere, ca o petardă, aruncându-mi brațul înapoi. O străfulgerare de lumină puternică, în timp ce el se retrage împleticindu-se pe podeaua din lemn, privind pata roșie ce i se întinde pe burtă, apoi uitându-se la mine surprins. Luna îi luminează ochi, sticloși și nedumeriți. Buzele roșii și umede se depărtează ușor, de parcă ar vrea să vorbească.

Apoi îi văd corpul prăbușindu-se pe podea.

43.

Sunt în secția de poliție din Breaux Bridge, iar becurile ieftine atârinate de tavanul camerei de interogatoriu îmi fac pielea să strălucească într-o lumină verde ca algele, radioactivă. Pătura pe care mi-au pus-o pe umeri e aspră ca o bandă adezivă cu arici, dar mi-e prea frig ca să o dau jos.

— Bun, Chloe, spune detectivul Thomas. Ce-ar fi să ne mai spui o dată toată povestea, de la început la sfârșit?

Ridic privirea spre detectivul Thomas. Stă de cealaltă parte a mesei, alături de ofițerul Doyle și de o polițistă din Breaux Bridge pe care am uitat deja cum o cheamă.

— I-am spus deja ei, îi zic, privind-o pe polițista al cărei nume mi-e necunoscut. Are mărturia mea pe casetă.

— Mai spune-mi mie o dată. După aia te ducem acasă.

Respir, întinzând mâna spre paharul din carton cu cafea care stă în fața mea. E al treilea pe seara asta și, în timp ce-l duc la buze, observ pete minuscule de sânge uscat pe pielea mea. Pun paharul jos, răzuiesc una cu unghia și o urmăresc cum se desprinde ca vopseaua.

— L-am cunoscut pe bărbatul pe care-l credeam Aaron Jansen în urmă cu câteva săptămâni. Mi-a spus că scrie un articol despre tata. Că e reporter la *The New York Times*. În cele din urmă m-a anunțat că articolul s-a schimbat din cauza dispariției lui Aubrey Gravino și a lui Lacey Deckler. Că el crede că e mâna unui criminal la indigo și vrea să-l ajut să rezolve

cazul.

Detectivul Thomas aprobă din cap, îndemnându-mă să continui.

— În decursul discuțiilor noastre, am început să-l cred. Erau foarte multe similitudini: victimele, bijuteriile dispărute. Apropierea comemorării. Inițial, am crezut că ar putea fi Bert Rhodes – după cum v-am spus –, dar în noaptea aia, mai târziu, am găsit ceva la mine în dulap. Un colier care se asorta cu cerceii lui Aubrey.

— Și de ce nu ne-ai adus această probă când ai găsit-o?

— Am vrut. Dar a doua zi de dimineață dispăruse. L-a luat logodnicul meu – am o filmare cu el ținându-l în mână – și atunci am început să cred că s-ar putea să aibă o legătură cu asta. Dar, chiar și dacă l-aș avea, mi-ați demonstrat foarte clar că nu credeți nimic din ce vă spun. Practic, m-ați băgat pe unde-am ieșit.

Mă fixează cu privirea din partea cealaltă a mesei. Îi răspund la fel.

— Oricum, sunt mai multe lucruri. El l-a tot vizitat pe tata în închisoare. Am găsit diazepam în servieta lui. Și sora lui a dispărut acum douăzeci de ani, iar când am vizitat-o pe mama lui, mi-a spus că ea chiar a crezut că el ar fi putut avea o legătură cu asta...

— Bun, mă întrerupe detectivul, ridicând o mână, cu degetele răsfirate. Să le luăm pe rând. Ce te-a adus astă-seară la Breaux Bridge? De unde știai că Riley Tack o să fie aici?

Imaginea lui Riley, palidă ca o fantomă, mi-e încă imprimată în minte. Ambulanța care gonea pe alee – eu stând în curtea din față, așteptând, strângând în mână telefonul pe care-l recuperasem din mașină, cu corpul rigid și privirea tulbure. Nu eram în stare să mă întorc în casă, nu eram în stare să privesc cadavrul de pe podea. Paramedicii au urcat-o în ambulanță, legată de o targă, cu pungi cu lichide scurgându-i-se în vene.

— Tanner mi-a lăsat un mesaj vocal în care-mi spunea că pleacă, încercam să-mi dau seama unde s-ar fi putut duce, unde ar fi putut duce fetele. Am avut un presentiment că le-ar aduce aici. Nu știu.

— Bun.

Detectivul Thomas aprobă din cap.

— Și unde este Tanner acum?

Ridic privirea spre el, iar ochii mă ustură de la luminile puternice, cafeaua amară și nesomn. De la tot.

— Nu știu, repet eu. A plecat.

În încăpere se lasă tăcerea, cu excepția zumzetului becului de deasupra, ca o muscă prinsă într-o conservă de tinichea. Aaron le-a ucis pe acele fete. A încercat s-o ucidă pe Riley. În sfârșit, am răspunsurile pe care le căutam – dar încă sunt atât de multe lucruri pe care nu le înțeleg. Atât de multe lucruri care nu au sens.

— Știu că nu mă credeți, îi zic, ridicând privirea. Știu că toată povestea asta pare o nebunie, dar vă spun adevărul. Habar n-aveam că...

— Te cred, Chloe, mă întrerupe detectivul Thomas. Chiar te cred.

Aprob din cap, încercând să nu arăt ușurarea care m-a copleșit. Nu știu ce mă așteptam să spună, dar nu asta. Mă așteptam să mă contrazică, să ceară probe pe care să nu le pot oferi. Apoi îmi dau seama. Probabil știe ceva ce nu știu eu.

— Știți cine e, spun eu, începând să înțeleg încet-încet. La Aaron mă refer. Știți cine e.

Detectivul mă privește, cu o expresie indescifrabilă.

— Trebuie neapărat să-mi spuneți. Merit să știu.

— Îl cheamă Tyler Price, îmi răspunde în cele din urmă, aplecându-se și punându-și servieta pe masă.

O deschide, scoate o fotografie din arest și o așază între noi. Fixez cu privirea fața lui Aaron – ba nu, fața lui *Tyler*. Are față de Tyler, arată altfel, fără ochelarii care-i măresc ochii, cămașa cu nasturi mulată pe corp, tunsoarea periută. Are o figură banală, care pare ușor de recunoscut pentru toată lumea. Trăsături deloc remarcabile, fără semne care să poată fi ușor identificate – dar seamănă oarecum cu fotografia pe care-am văzut-o pe internet, cu adevăratul Aaron Jansen. Poate ar putea trece drept un văr de-al doilea. Un frate mai mare. Genul care le cumpără băuturi alcoolice liceenilor, apoi apare la petrecere și se furișează într-un colț. Soarbe în tăcere dintr-o bere și observă ce se întâmplă în jurul lui.

Înghit în sec, privind fix masa. Tyler Price. Mă cert singură că i-am picat în plasă, că am văzut atât de ușor ceea ce voia el să văd –, dar în același timp poate că văzusem ceea ce voiam *eu* să văd. Avusesem nevoie de un aliat, în fond. De cineva care să fie de partea mea. Dar pentru el fusese doar un joc. Toată această poveste fusese doar un joc. Iar Aaron Jansen nu fusese altceva decât un personaj.

— Am reușit să-l identificăm aproape imediat, continuă detectivul Thomas. E din Breaux Bridge.

Ridic brusc capul, făcând ochii mari.

— *Poftim?*

— Era de o vreme în sistemul lor pentru niște infracțiuni mai mărunte. Posesie de marijuana, violare de proprietate. S-a lăsat de școală chiar înainte să înceapă clasa a noua.

Îi privesc din nou fotografia, încercând să-mi stârnesc o amintire. Orice amintire cu Tyler Price. La urma urmei, Breaux Bridge e un oraș mic – dar eu nu am avut foarte mulți prieteni.

— Ce mai știți despre el?

— A fost văzut în cimitirul Cypress, spune detectivul Thomas, scoțând încă o fotografie din servietă.

De data asta, e una cu echipa de căutare – cu Tyler în fundal, cu o șapcă trasă pe frunte.

— Se știe despre criminali că revin uneori la locurile crimelor, mai ales recidiviștii. Se pare că Tyler a dus chestia asta la un alt nivel cu tine. Nu doar că a revenit la locul crimei, s-a și implicat în caz. De la distanță, bineînțeles. Nu e ceva ieșit din comun.

Tyler fusese acolo, fusese peste tot. Mă gândesc la cimitir, la ochii pe care-i simțeam mereu în ceafă. Mă urmărea în timp ce-mi croiam drum printre pietrele funerare, ghemuit la pământ. Mi-l imaginez ținând într-o mână înmănușată cercelul lui Aubrey, aplecându-se să se lege la șireturi și lăsându-l acolo, așteptând ca eu să-l găsesc. Fotografia aia cu mine pe care mi-o arătase pe telefonul lui. Îmi dau seama că nu o găsise pe internet. Mi-o făcuse chiar el.

Și atunci înțeleg.

Mă gândesc la copilărie, la momentele de după arestarea tatălui meu. La urmele de pași pe care le-am găsit în jurul terenului nostru. La puștiul al cărui nume nu-l știam și pe care-l prinsesem privind fix pe fereastră. Împins de o curiozitate bolnavă, de o fascinație față de moarte.

„Cine ești?”, zbierasem eu, năpustindu-mă spre el. Răspunsul lui fusese același ca în noaptea asta, după douăzeci de ani.

„Sunt nimeni.”

— Îi analizez mașina, continuă detectivul Thomas, dar eu abia-l aud. I-am găsit diazepam în buzunar. Un inel de aur despre care în momentul de față putem să presupunem că-i aparține lui Riley. O brățară. Mărgele din lemn cu o cruciuliță din metal.

Mă pișc de nas. E prea mult.
— Ascultă-mă, îmi zice el, aplecând capul ca să mă poată privi în ochi.
Ridic privirea spre el, obosită.
— Nu e vina ta.
— Ba da, e. E vina mea. Le-a găsit din cauza mea. Au *murit* din cauza mea. Ar fi trebuit să-l recunosc...
El întinde palma, clatină ușor din cap.
— Nici măcar nu te mai gândeai la asta. S-a întâmplat acum douăzeci de ani. Erai doar o copilă.
Are dreptate. Eram doar o copilă, aveam doisprezece ani. Și totuși.
— Știi cine altcineva e doar o copilă?
Îl privesc, cu sprâncenele ridicate.
— Cine?
— Riley. Și datorită ție, a scăpat cu viață.

44.

Detectivul Thomas își pune mâinile în șolduri când ieșim din secția de poliție, de parc-ar sta undeva pe un vârf de munte, nu într-o parcare, studiind împrejurimile. E șase dimineața. Aerul e și apăsător, și răcoros, cumva, o anomalie de dimineață timpurie, iar eu aud foarte clar pășările care ciripesc în depărtare, văd cerul plin de nori ca din vată de zahăr, primii câțiva șoferi care fac naveta spre serviciu. Mijesc ochii, văzând în ceață și simțindu-mă derutată. Într-o secție de poliție nu există noțiunea timpului – nu sunt ferestre, nu sunt ceasuri. Lumea se furișează pe lângă tine în timp ce ți-e băgată cofeină pe gât la patru dimineața și simți mirosul acru al resturilor de mâncare ale unui polițist ieșit din tură, care se încălzesc în bucătăria din camera de recreere. Îmi simt creierul dându-și silința să înțeleagă cum e posibil să fi venit răsăritul soarelui, începutul unei noi zile, când mie mi-a rămas mintea la noaptea care a trecut.

O broboană de sudoare mi se scurge pe ceafa și duc mâna în spate, simțind cum îmi curge apa sărată printre degete precum sângele. Se pare că numai la asta sunt în stare să mă gândesc – la sânge, la cum bălțește, șerpuind în calea celor slabi de înger. De când am privit spre burta lui Tyler, spre pata aia de culoare închisă care i se întindea încet pe bluză. La cum picurase pe podea, furișându-se spre mine. Atingându-mi pantofii,

murdărindu-le tălpile. Curgea fără oprire, de parc-ar fi tăiat cineva un furtun cu foarfecă și-ar fi lăsat lichidul să țâșnească.

— Auzi, ce ziceai tu mai devreme.

Detectivul Thomas rupe tăcerea.

— Despre logodnicul tău.

Încă îmi privesc pantofii, dunga roșie din partea de jos. Dacă n-aș ști bine, aș zice c-am călcat în vopsea vărsată.

— Ești sigură? întreabă el. S-ar putea să existe o explicație...

— Sunt sigură, îl întrerup eu.

— Filmarea de pe telefonul tău. Nu se vede prea bine ce are în mână. Ar putea fi orice.

— Sunt sigură.

Îl simt privindu-mă dintr-o parte, apoi se îndreaptă și aprobă din cap ca pentru sine.

— Bine. Îl găsim noi. Îi punem câteva întrebări.

Mă gândesc la ultimele cuvinte pe care mi le-a spus Tyler, la cum răsunau prin casă, în mintea mea.

„El m-a obligat”.

— Mulțumesc.

— Dar, până atunci, du-te acasă. Odihnește-te un pic. O să trimit un polițist sub acoperire să patruleze prin cartierul tău, pentru orice eventualitate.

— Da, îi răspund. Da, în regulă.

— Vrei să te duc?

Detectivul Thomas mă lasă înapoi lângă mașina mea, încă parcată pe drumul care duce spre casa în care am copilărit. Nu-mi dau voie să ridic privirea, îmi târșâi picioarele direct de la mașina lui de patrulă spre locul șoferului din mașina mea, cu ochii la pietriș. Pornesc motorul și mă îndepărtez. Nu mă gândesc la multe lucruri pe drumul spre Baton Rouge, iar ochii mi se concentrează asupra liniei galbene de pe autostradă până când ajung să mă uit cruciș. Trec pe lângă un indicator care mă invită la Angola – la optzeci și cinci de kilometri spre nord-est – și strâng volanul puțin mai tare. Totul revine în cele din urmă la el: la taică-miu. Chitanțele lui Tanner, felul în care Tyler încercase să mă oprească să mă duc să-l văd în noaptea aceea, la motel. „Chloe, e periculos.” Tata știe ceva. El e cheia întregii povești. El e firul comun dintre Tyler, Tanner și toate acele fete moarte, ne

leagă pe toți ca pe niște muște prinse în aceeași pânză de păianjen. Mă tentează ideea de a-l vizita, mi s-a tot învărtit prin cap, precum degetele care frământă o bucată de lut, sperând să obțină o formă. Un răspuns care să iasă la iveală.

Dar n-a mai ieșit nimic la iveală.

Intru pe ușă și mă aștept să aud clopoței, acum sunetul liniștitor al alarmei mele, dar nu se întâmplă nimic. Privesc spre alarmă, văd că n-a fost activată. Apoi îmi aduc aminte cum l-am urmărit pe Tanner pe mobil, stingând luminile, ultimul care pleca. Tastesz codul sistemului de alarmă și urc treptele, intrând direct în baie și lăsându-mi poșeta pe capacul toaletei. O să fac o baie, răsucesc robinetul spre stânga cât de mult pot, sperând ca apa clocotită să-mi ardă carnea de tot, spălându-mi urmele lui Tyler de pe piele.

Bag degetul de la picior în apă și alunec în cadă, iar corpul îmi capătă o culoare roz-aprins. Apa mi se ridică până la piept, până la clavicule. Mă afund atât de adânc, încât, în afară de față, sunt cu totul în apă; îmi aud bătăile inimii în urechi. Arunc o privire spre poșetă, spre flaconul cu pastile ascuns în ea. Îmi închipui cum le iau pe toate, cum adorm. Îmi închipui bulele care-mi ies de pe buze în timp ce mă scufund tot mai adânc, până când, în cele din urmă, se sparge ultima. Măcar aveam să mă sting în liniște. Înconjurată de căldură. Mă întreb cât le-ar lua să mă găsească. Probabil câteva zile. Poate câteva săptămâni. Ar începe să mi se desprindă pielea, iar fâșiute din ea s-ar ridica la suprafața apei precum nuferii.

Cobor privirea spre apă, observ că și-a schimbat culoarea într-un roz pal. Iau un prosop și încep să-mi frec pielea, să îndepărtiez rămășițele sângelui lui Tyler încă lipite de brațele mele. Chiar și după ce dispar, eu continui să frec, apăsând cu putere. Provocându-mi durere. Apoi mă aplec, scot dopul din cadă și rămân așezată până când dispare și ultimul strop.

Îmi pun un trening și cobor din nou treptele, intru în bucătărie și umplu un pahar cu apă. Îl dau pe tot peste cap, oftând când ajung la fund și lăsând capul în jos.

Apoi ridic capul și ascult. Simt cum mi se face pielea de găină și las paharul jos, pășind încet spre living. Aud ceva. Un zgomot estompat. O mișcare subtilă, genul de mișcare pe care n-aș fi sesizat-o dacă n-aș fi fost dureros de conștientă de propria singurătate.

Intru în living și înțepenesc când dau cu ochii de Tanner.

— Bună, Chloe!

Îl fixează cu privirea în tăcere, închipuindu-mi cum stau la etaj, în cadă, cu ochii închiși. Îmi imaginez cum îi deschid și-l văd pe Tanner aplecat deasupra mea. Îmi imaginez cum mâinile lui mă apucă și mă țin sub apă. Cum țip în gura mare, cum șiroiește apa, cum tușesc până mor, precum o mașină veche.

— N-am vrut să te sperii.

Arunc o privire spre alarmă, care fusese lăsată deblocată. Și-mi dau seama: el n-a mai plecat. Îmi imaginez cum stă lângă ușa de la intrare, expirând înainte să apese pe întrerupătorul ăla. Cum se stinge camera.

— Știam că n-o să vii acasă dacă nu crezi că sunt plecat, spune Tanner, ghicindu-mi gândurile. Aveam de gând să te-aștept pur și simplu ca să stăm de vorbă. Te-am și văzut afară azi-noapte, parcaseși lângă casă. Dar după aia ai plecat. Și nu te-ai mai întors.

— Afară e un polițist sub acoperire, mint eu.

N-am văzut unul când am oprit pe alee, dar s-ar putea să fie. Aproape sigur e.

— Te caută poliția.

— Dă-mi voie să-ți explic.

— Am cunoscut-o pe mama ta.

Pare că l-am luat prin surprindere; nu se aștepta la așa ceva. Nu am vreun plan în momentul de față, dar când îl văd pe Tanner în casa mea, stând atât de îngâmfat, mă apucă deodată nervii.

— Mi-a spus totul despre tine, spun eu. Despre tatăl tău, despre violența lui. Despre cum ai încercat să intervii o vreme, dar în cele din urmă te-ai oprit. Ai lăsat să treacă de ia sine.

Tanner își îndoaie degetele, strângând ușor pumnul.

— Asta s-a întâmplat cu ea? întreb eu. Cu Sophie? Era sacul tău de box?

Mi-o închipui pe Sophie Briggs venind acasă de la prietena ei, duindu-se pe trepte cu adidașii roz, dând cu ușa cu paravan de perete. Intră și-l vede pe Tanner ghemuit pe canapea, cu ochii seci și cu un rânjă dement. Mi-o imaginez cum fuge pe lângă el, împiedicându-se de gunoarie în timp ce aleargă pe scară, spre dormitor. Tanner e în spatele ei, se apropie tot mai mult, o apucă de părul prins într-o coadă răsucită și trage cu putere. Un țipăt gătuț, neauzit de nimeni.

— Poate că n-ai vrut. Poate că pur și simplu ai mers prea departe.

Trupul ei neînsuflețit la baza treptelor, cu membrele moi ca niște tăieței. Tanner îi scutură umărul, apoi se apleacă în față, ridicându-i mâna și lăsând-o să cadă, grea. Îi ia inelul de pe deget cu blândețe și îl îndeasă în buzunar. Uneori, de-aici pornesc obiceiurile nesănătoase: de la un accident, precum un deget mic rupt, care duce la dependența de medicamente. Fără durere, n-ai de unde să știi că-ți place.

— Tu crezi că mi-am omorât sora? întreabă el. Despre asta-i vorba?

— Sunt convinsă că ți-ai omorât sora.

— Chloe...

Se oprește, studiindu-mă cu atenție. Acum nu mă privește cu furie, cu nedumerire ori cu dor. Mă privește așa cum l-am mai văzut privindu-mă de multe, multe ori. Privirea pe care-am văzut-o în ochii fratelui meu, ai polițiștilor. Ai lui Ethan, ai lui Sarah și ai detectivului Thomas. În oglindă, privindu-mi propria reflecție, încercând să disting realul de imaginar; pe *atunci* de *acum*. E privirea de care-mi era groază s-o văd în ochii logodnicului meu; în toate aceste luni, e privirea de care am încercat cu disperare să mă feresc. Dar e acolo.

Prima urmă de grijă – nu pentru siguranța mea, ci pentru mintea mea.

E milă, e teamă.

— Nu mi-am omorât sora, spune el, rar. Am salvat-o.

45.

Earl Briggs bea Jim Beam Kentucky fără gheață. Întotdeauna călduț de la cât stătuse desfăcut pe masa din living, cu razele de soare reflectându-se pe suprafața sticlei precum chihlimbarul. Mereu într-un pahar cu picior, plin cu lichid până la vârf. Îi făcea buzele mereu alunecoase, ca o baltă de benzină, iar răsuflarea lui avea un miros de medicamente. Un miros dulceag, bolnăvicios, ca de caramelă lăsată la soare.

— Mereu îmi dădeam seama ce fel de zi avea să urmeze după cât de plină era sticla, spune Tanner, trântindu-se pe canapea și fixând podeaua cu privirea.

În mod normal, m-aș fi dus la el, i-aș fi cuprins spinarea cu brațul. Mi-aș fi plimbat degetul pe fâșia de piele dintre omoplații lui. În mod normal. Acum însă rămân în picioare.

— Am început să o privesc ca pe un soi de clepsidră, știi? La început era plină, apoi o vedeam cum se împuținează încetul cu încetul. Când era goală,

știam că trebuie să ne ferim din calea lui.

Taică-miu o fi avut demonii lui, dar băutura nu era unul dintre ei. Îmi aminteam vag de el cum desfăcea câte-o bere Bud Light după o după-amiază petrecută în curte. Dacă-i era ceafa plină de sudoare rece, rece trebuia să fie și berea. Rar se apuca de băut tărie, doar la ocaziile speciale. Aproape că mi-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi băut. Toți avem viciile noastre: unii fumează când sunt beți, Dick Davis omoară oameni. Dar nu, nu era așa. El nu avea nevoie de nicio substanță chimică pentru a comite acte de violență. Nu reușesc să înțeleg demonul ăsta.

— Ani la rând s-a tot luat de mama, continuă Tanner. Din orice. Orice fleac îl scotea din sărite.

Mă gândesc la vânătaia aia de sub ochiul lui Dianne, la brațele ei roșii precum carnea bătută.

„Bărbată-miu, Earl. Aprig din fire”.

— Nu înțelegeam de ce nu pleca pur și simplu. De ce nu ne lua și nu pleca. Dar n-a făcut-o niciodată. Așa c-am învățat să ne descurcăm, cred. Sophie și cu mine. Ne țineam la distanță, călcam ca pe ouă. Dar, într-o zi, am venit acasă de la școală...

Pare că-l doare ceva, fizic, că încearcă să înghită un bolovan, închide strâns ochii, apoi ridică privirea spre mine.

— A bătut-o de s-a căcat pe ea, Chloe! Pe propria fiică. Și asta nici măcar nu-i partea cea mai nasoală. Mama n-a făcut nimic ca să-l oprească.

Îmi dau voie să-mi imaginez scena: un Tanner tânăr, de șaptesprezece ani, ascultând urletele cunoscute cum răzbat prin ușa de la intrare în timp ce el se îndreaptă spre casă, cu ghiozdanul pe umăr. Intră în casă, iar livingul e plin de fum. Dar, în locul scenei obișnuite, o vede pe maică-sa aplecându-se peste chiuveta din bucătărie și încercând să lase sunetul apei care curge să acopere zgomotul.

— Doamne, ce m-am mai străduit să o conving să facă ceva. Să ia atitudine împotriva lui. Dar a lăsat totul să treacă. Cred că s-o fi gândit că mai bine o încasează Sophie decât ea. Sincer, cred c-a fost ușurată.

Mi-l imaginez alergând pe holul ăla, dând buzna printre grămezile de gunoaie, peste pisica râioasă și mucerile de țigară aruncate pe covor. Bătând disperat într-o ușă încuiată, țipetele lui rămânând nebăgate în seamă. Alergând în bucătărie, scuturând-o pe maică-sa. *FĂ CEVA!* Îmi imaginez aceeași panică pe care o simțisem eu când dădusem buzna în

dormitorul părinților mei și văzusem trupul mamei aproape lipsit de viață prăbușit în dulap, de parcă n-ar fi fost altceva decât o grămadă de haine murdare care căzuseră peste marginea coșului. Cooper privea fix. Nu făcea nimic. Am conștientizat că eram pe cont propriu.

— Atunci mi-am dat seama că trebuia neapărat să plece. Dacă n-o scoteam eu de-acolo, nu avea să mai plece niciodată. Avea să ajungă ca maică-mea sau mai rău. Avea să moară cu zile.

Îmi dau voie să fac un pas spre el – un singur pas. Nu pare să observe; e prea cufundat în amintire, o lasă să se reverse. S-au inversat rolurile.

— Am auzit de tatăl tău din Breaux Bridge și de acolo mi-a venit ideea. Inspirația. Cum s-o fac să dispară.

Articolul ascuns în bibliotecă, cu poza din arest a tatei.

RICHARD DAVIS, IDENTIFICAT DREPT CRIMINALUL ÎN SERIE DIN BREAUX BRIDGE. CADAVRELE ÎNCĂ N-AU FOST GĂSITE.

— S-a dus acasă la o prietenă după ore și nu s-a mai întors. Părinții mei nici măcar n-au fost conștienți că ea lipsea până în noaptea următoare. Lipsea de douăzeci și patru de ore... nimic.

Flutură din mână, face un gest de parc-ar zice „puf!”

— Tot așteptam ca ei să spună ceva. Stăteam așa acolo și așteptam să observe. Să sune la poliție, să facă *orice*. Dar n-au făcut nimic. Avea doar treisprezece ani.

Clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— A sunat mama prietenei ei a doua zi, mama prietenei la care fusese acasă – cred că și-a lăsat manualul acolo, știa că n-o să mai aibă nevoie de el –, și atunci și-a dat toată lumea seama. Părintele altui copil a observat înaintea lor. La momentul respectiv, deja presupunea toată lumea că i se întâmplase și ei ce li se întâmplase tuturor celorlalte fete. Că fusese răpită.

Mi-o imaginez pe Sophie la televizorul ăla rablagit, genul potrivit pentru blatul de la bucătărie, pe care ei îl pusese ră pe o masă portabilă din living. Aceași poză de la școală, *singura* ei poză, apare intermitent pe ecran. Dianne îl privește pe Tanner care zâmbește în tăcere într-un colț, știind adevărul.

— Și-atunci unde e? îl întreb. Dacă e în viață.

— Hattiesburg, Mississippi, îmi răspunde, cu un accent exagerat de

tărăgănat, ca un navetist rătăcit care citește numele de pe o hartă. Într-o căsuță din cărămidă cu obloane verzi. Mă opresc s-o văd când pot, când sunt plecat la drum cu mașina.

Închid ochii. Recunosc orașul ăla de pe una dintre chitanțele lui. Hattiesburg. Un restaurant numit La Ricky. Salată Caesar de pui și un cheeseburger, gătit mediu. Două pahare de vin. Douăzeci la sută bacșiș.

— E bine, Chloe. E în viață. E în siguranță. Asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

Acum începe totul să aibă logică, deși nu în sensul în care m-aș fi așteptat vreodată. Încă nu sunt sigură că pot să-l cred pe de-a întregul. Pentru că sunt atâtea lucruri care încă trebuie lămurite.

— De ce nu mi-ai spus?

— Am vrut.

Încerc să ignor tonul lui implorator, micul tremur din voce care-l face să pară gata să plângă.

— Habar n-ai de câte ori am fost pe punctul de a-ți spune.

— Și de ce nu mi-ai spus? Eu ți-am spus despre familia mea.

— Tocmai de-asta, spune el, trăgându-se de vârful firelor de păr.

Pare frustrat, de parcă ne-am certa pentru cine spală vasele.

— Am știut mereu cine ești, Chloe. Am știut din prima clipă în care te-am văzut pe holul ăla. Apoi, în ziua aceea, la bar, nu aduceai vorba despre asta, iar eu nu voiam să aduc vorba în locul tău. Nu e genul de lucru despre care să fii obligată să vorbești.

Toate acele mici îndemnuri, felul în care se uita fix la mine, neîncetat. Mă gândesc la noaptea aia petrecută pe canapea și mi se urcă tot sângele în obraji.

— M-ai lăsat să-ți spun totul și te-ai purtat de parcă n-ai fi știut deja!

N-am cum să nu fiu furioasă când îmi dau seama de dimensiunile uriașe ale minciunilor lui. Când îmi dau seama ce m-a făcut să cred, cum m-a făcut să mă simt.

— Și ce era să zic? Să te întrerup în mijlocul propoziției? *Aaa, da, Dick Davis. El mi-a dat ideea de a înscena uciderea surorii mele.*

Pufnește într-un hohot de râs autoironie, apoi, la fel de brusc, expresia îi redevine serioasă.

— N-am vrut să crezi că tot ce-ți spuseseam până în clipa aia era o minciună.

Îmi aduc aminte atât de clar de noaptea aia, cum mă simțisem mult mai ușurată după ce-i povestisem totul. Mă dureau toate, parcă eram carne vie, dar mă simțeam curată, o purificare verbală mă vindecase de boală. Degetul lui îmi atingea bărbia, înclinându-mi capul pe spate. Acele cuvinte rostite pentru prima oară. „Te iubesc.”

Tanner oftează, sprijinindu-și mâinile pe coapse.

— Nu era?

— Nu te învinovățesc că ești supărată. Ai tot dreptul. Dar eu nu sunt criminal, Chloe. Nici nu-mi vine să cred c-ai fi în stare să crezi așa ceva!

— Și atunci ce vrei de la taică-miu?

Mă privește fix. Ochii-i par obosiți, de parcă s-ar fi uitat țintă la soare.

— Dacă există o explicație nevinovată pentru toată povestea asta, dacă nu ai nimic de ascuns, atunci de ce l-ai tot vizitat? continui eu. De unde-l cunoști?

Îl văd cum se dezumflă ușor, de parcă i-ar fi răsărit vreo gaură pe unde se scurge toată vlaga din el. Ca un balon vechi care plutește timid într-un colț, scofâlcindu-se de tot. Apoi bagă mâna în buzunar și scoate un colier lung de argint. Îl văd frecând perla din mijloc cu degetul mare, făcând iar și iar cerculețe. Parcă ar freca un talisman făcut din piciorul unui iepure sau ar mângâia obrăjorul unui nou-născut, moale și cărnos ca o piersică dată în pârg. Îmi aduc aminte fulgerător de Lacey în cabinetul meu, frecându-și rozariul, înainte și înapoi, în sus și în jos.

În cele din urmă, vorbește.

46.

Stau la masa-insulă din bucătăria mea, cu o sticlă de vin roșu aerisindu-se între două pahare pline. Pe unul îl răsucesc în mână, frecând piciorul delicat între degete. În dreapta mea e un flacon portocaliu, cu capacul desfăcut.

Arunc o privire spre ceasul de pe perete, al cărui orar arată spre șapte. Crengile crescute haotic ale copacului de magnolie din curte îmi zgârie fereastră, ca niște unghii pe sticlă. Aproape că simt bătaia în ușă înainte s-o aud, acel moment de liniște nerăbdătoare atârând greu în aer precum secunde dinaintea unui fulger, în care aștepți să auzi tunetul. Apoi, acea

bătaie rapidă, cu pumnul strâns – mereu la fel, unică precum o amprentă –, urmată de o voce cunoscută.

— Chlo, sunt eu! Deschide!

— E deschis! Țip eu drept răspuns, privind fix înainte.

Aud scârțâitul ușii, iar alarma sună de două ori. Fratele meu pășește greoi în casă, închizând ușa după el. Se îndreaptă spre insulă, mă sărută pe tâmplă și îl simt cum încremenește.

— Stai liniștit, îi spun, simțindu-l cum fixează pastilele cu privirea. Sunt bine.

El expiră, trage scaunul de bar de lângă al meu și ia loc.

O vreme, păstrăm tăcerea, de parcă ne-am provoca reciproc. Fiecare așteaptă să vorbească celălalt.

— Uite care-i treaba, eu știu că ultimele săptămâni au fost grele pentru tine, cedează el, punând mâinile pe blat. Și pentru mine au fost grele.

Nu îi răspund.

— Cum rezisti?

Ridic paharul de vin, atingând ușor marginea cu buzele. Le țin acolo și-mi urmăresc respirația ieșind în mici *puf*-uri și dispărând.

— Tocmai am omorât pe cineva, răspund în cele din urmă. Cum ți se pare că rezist?

— Nici nu vreau să-mi imaginez cum a fost.

Aprob din cap, sorb o gură, pun paharul pe blat. Apoi mă întorc spre Cooper.

— Tu chiar vrei să mă lași să beau singură?

Mă privește, cercetându-mi fața de parcă ar căuta ceva. Ceva cunoscut. Când nu-l găsește, întinde mâna spre al doilea pahar și ia și el o gură. Expiră, își întinde gâtul.

— Îmi pare rău pentru Tanner. Știu că l-ai iubit. Doar că mereu mi s-a părut că era ceva în neregulă cu el...

Se oprește, ezită.

— Cum o fi, s-a terminat. Mă bucur că ești în siguranță și gata.

Aștept în liniște în timp ce Cooper mai ia câteva guri, alcoolul începe să-i curgă prin vene, să-i relaxeze mușchii, până când îl privesc din nou, cu ochii ținți în ai lui.

— Spune-mi despre Tyler Price.

Îi urmăresc expresia schimbată de o undă de șoc, un tremurat precum un

cutremur în miniatură, apoi se adună din nou, cu o față parcă împietrită.

— Cum adică? Pot să-ți spun doar ce am văzut la știri.

— Nu.

Clatin din cap.

— Nu, eu vreau să știu cum era el cu adevărat. La urma urmei, l-ai cunoscut. Ați fost prieteni.

Mă privește fix, mutându-și repede privirea spre pastile.

— Chloe, n-ai nicio logică! Eu nu l-am cunoscut niciodată p-ăla. Da, era de-acasă, dar era un nimeni. Un singuratic.

— Un singuratic, repet eu, răsucind piciorul paharului în mână, iar paharul care se rotește pe marmură scoate un sunet ritmic. Așa. Și-atunci cum a intrat la Riverside?

Mă gândesc la dimineața petrecută alături de mama, la cum am văzut numele lui Aaron în registrul vizitatorilor. Fusesem atât de furioasă pe posibilitatea ca ei să fi permis accesul unui străin în salonul ei. Atât de furioasă, încât nici măcar nu ascultasem, nu-mi intraseră în cap cuvintele.

„Iubire, noi nu lăsăm să intre oameni care nu sunt autorizați.”

— Doamne, ți-am mai spus să nu mai iei drăciile astea! spune el, întinzând mâna după flacon.

Îl ia în mână, iar eu îmi dau seama că i se pare ușoară.

— Iisuse, pe toate le-ai luat?

— Nu-i de la pastile, Cooper. Dă-le-n pizda mă-sii de pastile!

Mă privește la fel cum m-a privit și acum douăzeci de ani, când îl fixasem cu privirea pe taică-miu pe ecranul televizorului, aruncând cuvintele acelea ca pe-o flegmă, aspră și murdară. „Futu-te-n gură de laș”.

— L-ai cunoscut, Cooper. Tu cunoșteai pe toată lumea.

Mi-l imaginez pe Tyler ca adolescent, sfrijit și stângaci, aproape mereu singur. Un corp fără chip, fără nume, care se ținea după fratele meu pe la Festivalul Racilor, urmărindu-l până acasă, așteptând la fereastra lui. Făcând tot ce-i spunea. La urma urmei, fratele meu era prietenul tuturor. Le dădea tuturor un sentiment de căldură, de siguranță și de acceptare.

Mă gândesc la discuția pe care am avut-o cu Tyler pe malul apei, despre Lena. Despre cum se purta ea frumos cu mine; cum îmi purta de grijă.

„Asta da prietenă”, spusese el, aprobând din cap. Vorbea în cunoștință de cauză. „Cel mai fain gen de prietenă, dacă mă-ntrebi pe mine”.

— Tu te-ai apropiat de el, îi zic. Tu l-ai căutat. Tu l-ai adus aici.

Cooper mă fixează cu privirea, cu gura deschisă ca un sertar cu o balama slăbită. Văd cum i-au rămas cuvintele-n gât ca o bucată de pâine înghițită pe nemestecate și așa îmi dau seama că am dreptate. Căci Cooper are mereu ceva de spus. Are mereu cuvintele la el, cuvintele *potrivite*.

„Ești surioara mea, Chloe. Îți vreau binele.”

— Chloe, șoptește el, cu ochii mari.

Observ acum – cum îi pulsează vena de la gât, cum își freacă degetele, pline de sudoare.

— Ce dracu’ tot vorbești acolo? De ce aș face eu una ca asta?

Mi-l închipui pe Tanner în living, chiar în dimineața asta, cu colierul încurcat între degete. Ezitarea din vocea lui în timp ce încerca să-mi spună toată povestea, tristețea din ochii lui, de parcă ar fi urmat să mă eutanaseze – pentru că așa și era, presupun. Urma să fiu măcelărită chiar acolo, în livingul meu. Trebuia să fiu omorâtă cu blândețe.

— Când mi-ai povestit prima oară despre tatăl tău, spusese Tanner, despre tot ce s-a întâmplat în Breaux Bridge, despre tot ce făcuse, eu deja știam. Sau cel puțin credeam că știu. Dar au fost foarte multe lucruri care m-au surprins din tot ce mi-ai povestit.

Mă gândesc la noaptea aia, la începutul relației noastre, la degetele lui Tanner care-mi masau scalpul. La cum i-am povestit totul – despre tata, despre Lena, despre cum o urmărise în ziua aceea, la festival, cu mâinile îndesate în buzunare. La silueta care parcă plutea prin curtea mea, la cutia de bijuterii din dulap, la balerina dansatoare și la clopoței pe care încă-i aud cântând în mintea mea, bântuindu-mi visele.

— Mi s-a părut ciudat, pur și simplu. Toată viața am crezut că știu cine e tatăl tău. Răul în stare pură. Omora fete.

Mi-l închipuiam pe Tanner în dormitorul lui, un adolescent cu articolul în mâini, încercând să-și închipuie. Știrile ne reprezentaseră pe toți în alb și negru: mama era complicea, Cooper, copilul-minune, eu, fetița, exemplul constant. Și tata, dracu-n persoană. Unidimensional și malefic.

— Dar când te-am ascultat pe tine vorbind despre el, nu știu. Unele chestii nu se potriveau.

Căci cu Tanner, și numai cu Tanner, puteam vorbi despre faptul că lucrurile nu stăteau mereu groaznic. Puteam vorbi și despre amintirile plăcute. Puteam vorbi despre cum acoperea tata treptele cu prosoape și ne împingea în coșurile de rufe pentru că nu ieșiserăm niciodată să ne dăm cu

sania. Cum păruse într-adevăr speriat când se anunțaseră crimele la știri – eu eram în bucătărie, răsucindu-mi pătura verde ca menta, iar pe ecran apăruse banda aia de un roșu-aprins. *FATĂ DIN BREAUX BRIDGE, DISPĂRUTĂ*. Puteam vorbi despre cum mă ținea strâns în brațe, cum mă aștepta pe treptele verandei, cum avea grijă să-mi fie încuiată fereastra în timpul nopții.

— Dacă a făcut toate astea, dacă le-a ucis pe fetele alea, atunci de ce să fi încercat să te protejeze? întrebese Tanner. De ce să fi fost îngrijorat?

Au început să mă usture ochii. Nu aveam un răspuns la acea întrebare. Era întrebarea pe care mi-o pusesem toată viața mea. Acelea erau amintirile cărora mă chinuisem să le descopăr un înțeles – amintirile cu tatăl meu care păreau a contrazice monstrul care se dovedise a fi. Spăla vasele și-mi scotea roțile ajutătoare; într-o zi mă lăsa să-i dau unghiile cu oă și în alta mă învăța cum să pregătesc momeala de pescuit. Îmi aduc aminte cum plângeam după ce prinsesem primul meu pește, văzând cum se chinuiau buzișoarele lui țuguiate să primească aer în timp ce tata-i înfigea degetele în branhiile, încercând să oprească sângerarea. Ar fi trebuit să-l mâncăm, dar eram atât de tulburată, încât tata l-a aruncat înapoi. L-a lăsat să trăiască.

— Și când mi-ai povestit despre noaptea în care a fost arestat – cum nu s-a opus, nu a încercat să fugă, continuase Tanner, apropiindu-se și mai mult de mine, cu sprâncenele ridicate.

Sperând că aveam să înțeleg *în cele din urmă*. Că nu avea să fie nevoit să mi-o spună cu gura lui. Că poate aveam să mă omor singură, iar limba lui nu avea să se transforme în trăgaci.

— Cum a rostit acele trei cuvinte, în schimb.

Tatăl meu, încătușat, chinuindu-se pentru ultima oară. Cum mă privea pe mine, apoi pe Cooper. Ochii lui s-au îndreptat aproape ținând spre fratele meu, de parcă el ar fi fost singurul din cameră. Și-atunci m-a izbit adevărul ca un pumn în burtă. Cu *el* vorbea, nu cu mine. Vorbea cu Cooper.

Îi spunea, îi cerea, îl implora.

„Să fii cuminte”.

— Tu le-ai omorât pe acele fete din Breaux Bridge, rostesc, cu ochii pe fratele meu.

Sunt cuvintele pe care le-am întors pe toate părțile pe limbă, încercând să-mi dau seama ce gust au.

— Tu ai omorât-o pe Lena.

Cooper tace, iar ochii încep să-i sticlească. Se uită în jos, la vin, la stropul care a mai rămas pe fundul paharului și duce paharul la gură, dându-l peste cap.

— Tanner și-a dat seama, spun eu, silindu-mă să continui. Acum are logică. Tensiunea dintre voi doi. Pentru că el știa că nu tata le-a ucis pe fete. *Tu* le-ai ucis. Știa, dar nu putea să demonstreze.

Mă gândesc la petrecerea noastră de logodnă, la cum mă cuprinsese Tanner cu brațul de talie, trăgându-mă mai aproape de el, departe de Cooper. Nu încerca să mă controleze; încerca să mă *protejeze*, de fratele meu și de adevăr. Nici nu pot să-mi închipui ce număr de echilibristică emoțională încercase el să facă, ținându-l pe Cooper la distanță fără să dezvăluie prea multe.

— Și tu știai, continui eu. Știai că Tanner te-a prins. Și de-asta ai încercat să mă întorci împotriva lui.

Cooper, pe veranda mea, recitând aceleași cuvinte care-mi rod creierii ca un cancer. „Tu nu-l cunoști, Chloe”. Colierul acela, ascuns în spatele dulapului nostru. Cooper îl băgase acolo, în noaptea petrecerii. El ajunsese primul, intrând cu cheia. Îl strecurase exact în locul unde urma să aibă cel mai mare impact, apoi ieșise și se ascunsese în umbră. La urma urmei, mai făcusem asta. Cu Ethan, în facultate, bănuindu-l de ce era mai rău. Cooper știa că, dacă-mi scotocea prin amintirile potrivite și mi le reaseza în minte, începeau să crească, nestăpânite, precum buruienile. Aveau să năpădească totul.

Mă gândesc la Tyler Price, la cum le-a răpit pe Aubrey, pe Lacey și pe Riley, recreând crimele lui Cooper cu lux de amănunte, pentru că-i spusese el cum. Mă gândesc la cât de bolnav trebuie să fii ca să lași pe altcineva să te convingă să ucizi. Presupun că nu se deosebește cu nimic de felul în care femeile instabile le scriu infractorilor ca să-i ceară în căsătorie sau de felul în care fetele obișnuite ajung în mâinile unor bărbați periculoși. Totul e la fel: suflete singuratice care caută companie, compania oricui. „Sunt nimeni”, spusese el, cu ochii precum niște pahare golite de apă, fragili și umezi. Așa cum mă trezisem și eu, iar și iar, încurcată între așternuturile unui străin, temându-mă pentru viața mea, dar în același timp, fiind dispusă să risc. „Nu ești nebună”, îmi spusese Tyler, cu mâinile prin părul meu. Pentru că asta-i chestia cu pericolul – exacerbează totul. Bătăile inimii, simțurile, atingerile. E dorința de a te simți viu, pentru că e imposibil să te

simți *altfel* decât viu când te trezești în prezența lui, iar lumea e acoperită de o umbră cețoasă, existența lui e singura dovadă de care ai nevoie – că ești prezent, că ești în viață.

Și totul s-ar putea duce de râpă într-o clipă.

Văd totul atât de clar. Fratele meu l-a vrăjit din nou pe Tyler – pe omul ăsta răătăcit și singuratic – așa cum face mereu. Avea ceva al lui, la urma urmei. Cooper avea ceva al lui. O aură care captiva oamenii, o atracție de care era aproape imposibil să scapi. Ca magnetii care încearcă să lupte cu fierul, e atracția aia blândă, firească. Poți să încerci o vreme, tremurând sub presiunea tot mai mare. Dar, în cele din urmă, ajungi să cedezi, așa cum furia mea dispărea cu totul când mă cuprindea în îmbrățișarea lui cunoscută. Așa cum oamenii care roiau în jurul lui dispăreau la un semn cu mâna făcut din încheietură când nu-i mai voia în jurul lui, când nu mai avea nevoie de ei, de parcă n-ar fi fost oameni, ci niște paraziți. Buni de aruncat. Care există doar pentru plăcerea lui, pentru nimic altceva.

— Ai încercat să-i înscenezi asta lui Tanner, continui eu într-un târziu, iar cuvintele mele parcă se împrăștie prin toată camera precum funinginea după un incendiu, acoperind totul cu cenușă. Pentru că el și-a dat seama ce ascunzi. Știe cine ești. Deci a trebuit să te descotorosești de el.

Cooper mă privește, mușcându-și interiorul obrazului. Văd după privirea lui cum i se învârt roțițele, văd planurile meticuloase pe care și le face – cât să spună, cât să nu spună. În cele din urmă, vorbește.

— Nu știi ce să-ți zic, Chloe.

Are vocea înecată, de parc-ar fi înghițit sirop, de parcă limba i-ar fi făcută din nisip.

— Am ceva întunecat în mine. Ceva întunecat care iese noaptea.

Aud acele cuvinte din gura tatălui meu. Cum le regurgitase, aproape automat, în timp ce stătea la masa aceea din sala de tribunal, cu gleznele legate cu lanțuri, cu o singură lacrimă picurându-i pe carnetul din fața lui.

— E atât de puternic încât nu pot lupta cu el.

Cooper cu nasul lipit de ecran, de parcă tot ce mai era în cameră s-ar fi evaporat, transformându-se în vaporii care dădeau rotocoale în jurul lui. Urmărindu-l pe tata, ascultându-l în timp ce recita aceleași cuvinte pe care Cooper le rostise probabil în fața lui când fusese prins.

— E ca o umbră uriașă care stă mereu în colțul camerei. M-a atras spre ea, m-a înghițit cu totul.

Înghit în sec, smulgând acea ultimă propoziție din stomac. Propoziția care bătuse un ultim cui în sicriul tatei, pumnul retoric care i-a scos aerul din plămâni, ucigându-l în mintea mea. Propoziția care mă înfuriase până-n măduva oaselor – tatăl meu, dând vina pe un personaj fictiv. Plângând nu pentru că îi părea rău, ci pentru că fusese prins. Dar acum știu – nu a fost așa. Nu a fost deloc așa.

Deschid gura și las cuvintele să-mi scape.

— Uneori cred că e diavolul în persoană.

47.

Parcă răspunsurile mi-au stat în față de la bun început – ca într-un dans, chiar în fața mea, fără să le pot atinge. Făcând piruete, ca Lena – cu sticla în aer, cu pantalonii scurți rupți, cu codițele împletite, cu resturi de iarbă lipite de piele, cu mirosul ierbii încărcându-i răsuflarea. Precum balerina aia roz și ciobită care se rotea în ritmul clopoțelilor delicați. Dar când întinsesem mâna să-i ating, se transformaseră în fum în strânsoarea mea, învărtindu-se printre degetele mele până când rămâneam fără nimic.

— Bijuteriile, spun eu, cu ochii la silueta lui Cooper, la fața lui îmbătrânită care se transformă în fața fratelui meu adolescent – era atât de tânăr, avea doar cincisprezece ani. Erau ale tale.

— Tata le-a găsit în camera mea. Sub scândura din podea.

Scândura din podea de care-i spuseseam când găsisem revistele lui Cooper. Las capul în jos.

— A luat cutia, a șters-o și a ascuns-o în dulapul lui până se hotăra ce avea să facă mai departe cu ea, adaugă el. Dar n-a mai apucat. Ai găsit-o tu prima.

Am găsit-o eu prima. Un secret peste care dădusem când căutam eșarfe. Am deschis-o și am scos cercelul din buricul Lenei, fără viață, cenușiu. Și mi-am dat seama. Mi-am dat seama că era al ei. Îl văzusem în acea zi, cu fața lipită de abdomenul ei, simțindu-i pielea netedă și caldă la atingere.

„Se holbează cineva la noi”.

— Tata nu se uita la Lena, spun eu.

Mă gândesc la expresia tatei – neatentă, speriată. Preocupată de un gând nerostit care-l chinuia – fiul lui își măsură din priviri următoarea victimă,

pregătindu-se de atac.

— În ziua aia, la festival. Se uita la tine.

— De când cu Tara, zice el, iar venele ochilor împăienjeniți capătă o nuanță rozalie.

După ce se apucă de vorbit, cuvintele curg de la sine, așa cum știam c-o să se întâmple. Privesc spre paharul lui, spre băltoaca de vin care a rămas pe fund.

— Mă privea așa. De parc-ar fi știut.

Tara King. Cea care fugise cu un an înainte să înceapă toată povestea. Tara King, fata despre care Theodore Gates îi pomenise mamei – cazul izolat, enigma. Cea a cărei dispariție n-o putea dovedi nimeni.

— Ea a fost prima, continuă Cooper. Mă tot întrebam de o vreme. Cum ar fi s-o fac.

Nu-mi pot stăpâni ochii, care se îndreaptă rapid spre colț, spre locul în care stătuse Bert Rhodes.

„Te gândești vreodată la cum ar fi? Io nu dormeam nopțile, tot întrebându-mă, tot închipuindu-mi.”

— Și, într-o noapte, ai dat de ea. Singură, pe un drum lăturalnic.

Văd totul foarte limpede, de parcă m-aș uita la un film. Urlu în pustiu, încerc să opresc pericolul iminent. Dar nu mă aude nimeni, nu mă ascultă nimeni. Cooper, în mașina tatei. Tocmai a învățat să conducă – sunt sigură că senzația de libertate e ca o gură de aer proaspăt. Mi-l imaginez cu motorul pornit, la volan, tăcut, așteptând. Toată viața a fost înconjurat de oameni: mulțimile care roiau în jurul lui la școală, la sală, la festival, nu plecau niciodată de lângă el. Dar în momentul ăla, de unul singur, a văzut o ocazie. Tara King. Cu o geantă atârnată pe umăr, cu un bilețel scrijelit pe blatul de la bucătărie. Plecase, fugise de-acasă. Nimănui nu-i trecuse prin cap să o caute când dispăruse.

— Îmi aduc aminte că m-a surprins cât de ușor a fost totul, continuă el, sfredelind blatul cu privirea. Cum am apucat-o de gât și... n-a mai mișcat.

Se oprește, mă privește.

— Chiar vrei să știi toate astea?

— Cooper, ești fratele meu, îi răspund, întinzând mâna ca s-o pun peste a lui.

În momentul ăsta, când îi ating pielea, îmi vine să vomit. Îmi vine s-o rup la fugă. Dar îmi dau silința să regurgitez cuvintele, cuvintele *lui*,

cuvintele despre care știu că funcționează atât de bine.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Tot așteptam să fiu prins. Tot așteptam să vină cineva la noi acasă – poliția, *oricine* –, dar n-a venit nimeni. Nici măcar n-a vorbit cineva despre asta. Și mi-am dat seama că... puteam să scap nepedepsit. Nu știa nimeni în afară de...

Se oprește din nou, înghițind în sec, de parcă ar ști că următoarele cuvinte o să mă lovească mai tare decât oricare dintre cele rostite înaintea lor.

— În afară de Lena, spune el în cele din urmă. Lena știa.

Lena – mereu ieșea târziu, singură. Evadase din camera încuiată și fugise, rătăcind prin noapte. Îl văzuse pe Cooper cum se apropia tiptil cu mașina aia în timp ce Tara mergea pe cealaltă parte a drumului, fără să aibă habar ce se întâmpla. Lena îl văzuse. Nu-i căzuse cu tronc Cooper; îl presase, îl pusese la încercare. Era singura persoană din lume care-i știa secretul și era însetată de putere, jucându-se cu chibriturile, cum făcea întotdeauna, până când focul îi pârlea pielea. „Ar trebui să mă iei și pe mine la o plimbare cu mașina aia a ta!”, strigase ea peste umăr. Cooper încremenise, își băgase pumnii în buzunare. „Nu vrei să fii ca Lena”. Mi-o amintesc stând întinsă pe iarbă, cu furnica târându-i-se pe obraz – ea, nemișcată și tăcută. O lăsa să se târască. Mi-o amintesc intrând prin efracție în dormitorul lui Cooper, cu zâmbetul care i s-a întipărit pe buze când el ne prinsese – cu acel zâmbet larg, complice, cu mâinile în șolduri, parc-ar vrea să-i spună: *Uite ce pot să-ți fac*.

Lena era invincibilă. Cu toții o credeam, chiar și ea însăși.

— Lena era un risc, zic eu, străduindu-mă să-mi înghit lacrimile care se adună în fundul gâtului. Trebuia neapărat să te descotorosești de ea.

— Și după asta – ridică din umeri – n-am avut de ce să mă opresc.

Nu după crimă tânjea frate-miu – știu asta acum, când îl privesc cum stă cocoșat, sprijinit de blatul meu, cu amintirile adunate în zeci de ani dându-i târcoale. Ci după control. Și, într-un fel, înțeleg asta. O înțeleg în felul în care numai o rudă o poate înțelege. Mă gândesc la toate temerile mele, la lipsa de control pe care mi-o imaginez în mod constant. Două mâini mă apucă de gât și strâng tare. Lui Cooper îi plăcea să preia tocmai acest control pe care eu mă temeam că-l pierd. Era controlul pe care simțea că-l preia în momentul în care fetele înțelegeau că dăduseră de belea – privirile

lor, tremurul din voce când îl implorau: „Te rog, fac orice!” Faptul că știa că el și numai el era factorul decisiv între viață și moarte. Mereu fusese așa – când îi pusese mâna-n piept lui Bert Rhodes, provocându-l. Când se plimba în cerc pe salteaua de la lupte greco-romane, cu degetele zvâcnindu-i pe lângă corp, ca un tigru care dădea târcoale unui rival slăbit, gata să-și înfigă ghearele în el. Mă întreb dacă se gândea la asta când își apuca adversarii de gât: când îi strângea și-i răsucea. Cât de ușor ar fi fost, cu jugulara zvâcnindu-le sub degetele lui. Și când le dădea drumul, se simțea ca Dumnezeu. Le mai dăruia o zi.

Tara, Robin, Susan, Margaret, Carrie, Jill. Pentru el, asta făcea parte din plăcere – ideea de a alege, cu mâna întinsă, de parcă ar fi ales o aromă de înghețată, de parcă și-ar fi cântărit opțiunile dintr-o vitrină, arătând cu degetul și alegând. Dar pe Lena o simțise întotdeauna ca fiind altfel, ca fiind deosebită, și asta pentru că așa era, într-adevăr. Nu era aleasă la întâmplare, fusese aleasă din nevoie. Lena *știa*, iar pentru asta trebuia să fie ucisă.

Și tata știa. Dar Cooper rezolvase problema asta astfel. O rezolvase prin cuvinte. Cu ochii umezi, implorând. Vorbind despre umbre din colțul camerei, despre cum încercase să lupte cu ele. Cooper avusese mereu vorbele la el, le folosisese în avantajul lui – manipula oamenii, îi influența. Funcționaseră mereu – se folosisese de ele în fața tatei, pentru a se putea elibera. În fața Lenei, pentru a o face să se simtă invincibilă, pentru a o face să creadă că nu avea să-i facă niciun rău. Și în fața mea, *mai ales* în fața mea, degetele lui trăgeau sforile cu care-mi erau legate mâinile și picioarele, făcându-mă să joc după cum îmi cânta el. El scrisese cartea vieții mele, mereu, făcându-mă să cred lucrurile pe care voia el să le cred, țesând în mintea mea o pânză de minciuni – un păianjen care prindea insecte cu picioarele-i agere, urmărindu-le cum luptă pentru viața lor înainte să le înfulece cu totul.

— Când a aflat tata, L-ai convins să nu te dea pe mâna poliției.

— Tu ce-ai face – oftează Cooper, uitându-se la mine, cu fața căzută – dacă s-ar dovedi că fiul tău e un monstru? Ai înceta să-l iubești, pur și simplu?

Mă gândesc la mama – la cum s-a întors la tata după ce am fost la secția de poliție, la raționamentele pe care și le formulase în minte. „N-o să ne facă niciun rău. N-o să-i facă niciun rău familiei lui”. La mine, uitându-mă

la Tanner, la probele pe care le văzusem adunându-se, dar tot nu voisem să le cred. Mă tot gândeam, tot speram: trebuia să fie o fărâmbă de bine acolo, undeva. Și, în mod sigur, și tata crezuse la fel. Așa că eu îl dădusem pe mâna poliției – pe tata, pentru crimele lui Cooper iar când veniseră să-l ia, el nu opusese rezistență. În schimb, își privise fiul, pe Cooper, și-i ceruse să facă o promisiune.

Arunc o privire spre ceas. Șapte și jumătate. A trecut o jumătate de oră de când a ajuns Cooper. Știu că asta e momentul. Momentul la care mă gândesc de când l-am invitat pe Cooper aici, analizând fiecare posibil scenariu, gândindu-mă la fiecare posibil rezultat, învârtindu-le și sucindu-le în minte, de parcă aș frământa un aluat cu mâinile.

— Ești conștient că trebuie să chem poliția, îi zic. Cooper, trebuie să-i chem. Ai omorât oameni!

Fratele meu mă privește, cu pleoapele căzute.

— Nu-i nevoie să faci asta. Tyler a murit. Tanner nu are nicio probă. Putem să lăsăm trecutul în urmă, Chloe. Să rămână acolo.

Analizez ideea asta – singurul scenariu pe care încă nu l-am studiat. Mă gândesc să mă ridic în picioare și să deschid ușa. Să-l las pe Cooper să iasă și pe ușa, și din viața mea, definitiv. Să-l las să scape nepedepsit, așa cum a scăpat în ultimii douăzeci de ani. Mă întreb cum m-ar afecta un asemenea secret – cum m-ar afecta ideea de a ști că el e acolo, undeva. Un monstru ascuns la vedere, umblând printre noi. Colegul de serviciu, vecinul cuiva. Prietenul cuiva. Apoi, de parcă aș fi întins mâna și aș fi atins electricitate statică, simt o undă de șoc pe șira spinării. O văd pe mama, lipită de ecranul televizorului, sorbind fiecare clipă din procesul tatei, fiecare cuvânt – până când avocatul ei, Theodore Gates, venise la noi să-i spună despre acord.

„Asta, dacă nu cumva mai ai vreo informație cu care să pot să lucrez. Absolut orice nu mi-ai spus.”

Și ea știa. Mama știa. După ce ne-am întors acasă de la secția de poliție, după ce am predat cutia aia, probabil că tata i-o fi spus, oprind-o în timp ce eu alergam pe scări. Rotițele se puseseră în mișcare. Venea poliția după el, așa că ea a stat cu mâinile-n sân și a lăsat să treacă totul de la sine. A sperat că poate nu era de-ajuns – fără arma crimei, fără cadavru. Că poate avea să fie eliberat. Îmi aduc aminte cum stăteam pe trepte, eu și Cooper, și ascultam. Cum el mă strânsese de braț, lăsându-mi vânătăi de forma

boabelor de strugure, când auzise de Tara King. Fără să-mi dau seama, fusesem martoră la momentul în care mama își făcuse alegerea – momentul în care alesese să mintă. Să trăiască purtându-i secretul cu ea.

„Nu, nu mai am. Știi totul”.

Atunci s-a schimbat. A început încet-încet să-și piardă mințile din cauza lui Cooper. Trăise sub același acoperiș cu fiul ei, îl văzuse scăpând nepedepsit. Îi pierise strălucirea din ochi; se retrăsese din living în dormitor, încuindu-se înăuntru. Nu fusese în stare să trăiască știind adevărul – cine era fiul ei, cu ce se ocupa. Cu soțul în închisoare, cu pietrele spărgându-i geamurile, cu Bert Rhodes în curte, dând disperat din brațe, smulgându-și pielea cu unghiile. Îi simt degetele dansându-mi pe încheietură, bătând în pătură în timp ce arătam spre acele piese: T, apoi A. Acum înțeleg ce încercase să spună. Vrusese să mă duc la tata. Vrusese să mă duc să-l vizitez, ca el să-mi spună adevărul. Pentru că înțelesese, ascultându-mă când îi vorbeam despre fetele dispărute, despre similitudini, despre senzația de déjà vu – știa, mai bine decât oricine, că trecutul nu stă unde vrem noi să-l ținem, înghesuindu-l în adâncul unui dulap și sperând să uităm de el.

Nu-mi dorisem niciodată să mă întorc la Breaux Bridge, nu-mi dorisem niciodată să umblu din nou pe holurile acelei case. Nu-mi dorisem niciodată să re trăiesc amintirile pe care încercasem să le țin izolate în acel orașel. Dar acum îmi dau seama că amintirile n-au rămas acolo. Trecutul m-a bântuit toată viața mea, precum o fantomă care nu și-a găsit liniștea, exact ca fetele alea.

— Nu pot să fac asta, îi spun, privindu-l și clătinând din cap. Știi bine că nu pot.

El mă fixează cu privirea, strângând încet pumnul.

— Nu face asta, Chloe. Nu trebuie să fie astfel.

— Ba trebuie, îi spun, dând să-mi împing scaunul în spate.

Dar, când să mă ridic, Cooper întinde mâna și mă apucă de încheietură. Privesc în jos și văd cum i s-au albit încheieturile în timp ce mă strânge tare de mână. Și acum îmi dau seama. Îmi dau seama în sfârșit că ar face-o. M-ar omorî și pe mine. Chiar aici, stând la blatul din bucătăria mea. Nu mă îndoiesc că fratele meu mă iubește – în măsura în care cineva ca el poate iubi –, însă, la urma urmei, sunt o problemă, ca Lena. O problemă care trebuie rezolvată.

— N-ai ce rău să-mi faci tu mie! mă răstesc, smulgându-mi brațul din

strânsoarea lui.

Împing scaunul de bar într-o parte, mă ridic și îl urmăresc încercând să se năpustească asupra mea, însă cade în față, împleticindu-se ca un bleg. Îi cedează genunchii sub presiunea subită a propriei greutate. Îl văd cum se împiedică de picioarele scaunului și cade grămadă pe podea. Mă privește confuz, apoi ridică privirea spre blat. Spre paharul lui gol de vin și spre flaconul gol, portocaliu.

— Tu ai...?

Dă să vorbească, dar se oprește din nou, de parcă efortul ar fi prea mare. Mă gândesc la momentul când m-am simțit ultima oară cum se simte Cooper acum – în noaptea aceea, în camera de motel, când Tyler și-a pus pantalonii și s-a dus la baie. Când mi-a băgat paharul cu apă în față, forțându-mă să beau. Pastilele pe care mi le pusese în apă, așa cum le pusese eu pe ale mele în vinul lui Cooper, urmărindu-i pleoapele cum se îngreunează repede. Fierea galbenă pe care-o scosesem cu violență din mine în dimineața următoare.

Nu-mi bat capul să-i răspund. În schimb, privesc spre tavan, spre camera din colț, cât o înțepătură de ac, care luminează ușor, intermitent. Înregistrează totul. Ridic mâna și le fac tuturor semn să intre – detectivului Thomas, care stă în mașină, afară, cu Tanner, cu telefonul în poală. Privind și ascultând totul.

Cobor din nou privirea spre fratele meu, pentru ultima oară. Pentru ultima oară vom fi doar noi doi. Mi-e greu să nu mă gândesc la amintiri – la cum alergam prin pădurea din spatele casei noastre, împiedicându-ne de rădăcinile sucite care ieșeau din pământ ca niște șerpi fosilizați. Cum îmi ștergea sângele de pe genunchii juliți, lipindu-mi strâns o fâșie de tifon de pielea care mă ustura. Cum îmi legase frânghia de gleznă în timp ce mă târam în adâncul cavernei aleia ascunse, al ascunzătorii noastre secrete – și, deodată, îmi dau seama că acolo sunt. Fetele dispărute, ascunse chiar sub nasul meu. Ascunse undeva în adâncul beznei, într-un loc pe care doar noi îl știm.

Mă gândesc la silueta aia întunecată pe care o văzusem ieșind dintre copaci, cu lopata în mână: Cooper, care fusese întotdeauna înalt pentru un băiat de cincisprezece ani, musculos după ani întregi de lupte greco-romane. Înghițit de umbre – până când, în sfârșit, se pierde în neant.

IULIE 2019

48.

O briză răcoroasă pătrunde pe ferestrele mele deschise, aruncându-mi şuvițe de păr într-un dans cu razele soarelui, atingându-mi obrazul în treacăt. Lumina soarelui e puternică la asfințit, totuși e neobișnuit de răcoare astăzi. Vineri, 26 iulie.

Ziua nunții mele.

Privesc spre indicațiile din poala mea, o serie de viraje care duc la o singură adresă scrisă pe hârtie reciclată. Privesc prin parbriz spre alea lungă care se întinde înainte, spre cutia poștală cu cele patru cifre din cupru bătute în cuie în lemn. Virez, iar praful se ridică din cauciucurile mele, până când opresc în fața unei căsuțe – cărămidă roșie, obloane verzi. *Hattiesburg, Mississippi.*

Cobor din mașină, trântesc portiera. Apoi pornesc pe alee, urc treptele și întind mâna, bătând de două ori într-o bucată zdravănă din lemn de pin vopsită în verde-pal, cu o cunună de paie în mijloc. Ușa se deschide, iar în fața mea stă o femeie. Poartă blugi simpli, un maiou alb și papuci de casă. Are un zâmbet degajat întipărit pe față și un prosop de vase pe umărul dezgolit.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Mă fixează cu privirea o secundă, nesigură cine sunt, până când văd în ochii ei clipa în care își dă seama. Momentul în care zâmbetul începe să-i piară când îmi recunoaște figura. Inspir mirosul cunoscut pe care l-am simțit asupra lui Tanner de-atâtea ori – grețos de dulce, de Caprifoi înmugurit amestecat cu zahăr topit. Încă o văd pe fetița pe care am văzut-o în fotografia aia de la școală: Sophie Briggs, fetița cu părul blond, ciufulit, acum tot numai bucle date cu gel, cu pistruii ca o constelație întinsă pe șaua nasului, de parc-ar fi luat cineva câțiva și i-ar fi presărat ca pe sare.

— Bună, îi spun și deodată mi-e jenă.

Rămân pe verandă, întrebându-mă cum ar fi arătat Lena dacă i s-ar fi oferit șansa de a crește. Îmi place să mă prefac că e acolo, undeva, ascunsă

în siguranță, cum a fost și Sophie, în colțișorul ei din lume.

— Tanner e înăuntru.

Se întoarce și face un semn spre ușă.

— Dacă vrei...

— Nu.

Clatin din cap, roșie ca focul în obraji. Tanner s-a mutat de acasă imediat după ce a fost arestat Cooper și nu știu de ce nu mi-a dat prin cap că s-ar întoarce aici.

— Nu, e în regulă. La tine am venit de fapt.

Întind mâna, ținându-mi inelul de logodnă între degete. Mi-a fost înapoiat de poliție săptămâna trecută, găsit pe podeaua mașinii lui Tyler Price. Nu spune nimic când întinde mâna să-l ia, răsucindu-l între degete.

— Locul lui e la tine, îi spun. Cu familia ta.

Îl pune pe degetul mijlociu, răsfirându-și degetele ca să-l admire, cum stă la locul lui obișnuit. Privesc în spatele ei și văd fotografiile expuse pe o masă la intrare, pantofi scoși din picioare la baza treptelor. O șapcă sprijinită pe balustrada din colț. Îmi iau privirea de la interior și mă uit prin curte. Casa e micuță, dar desuetă, nu încapă îndoială că e locuită: un leagăn din lemn legat de o creangă cu două sfori, o pereche de patine cu roțile sprijinite de garaj. Apoi răsună o voce dinăuntru – o voce de bărbat. Vocea lui Tanner.

— Soph? Cine-i?

— Ar trebui să plec, spun eu, întorcându-mă.

Simt deodată că sunt în plus. Că arunc o privire după ușa dulapului din baia unei străine, încercând să pun cap la cap o viață întreagă, încercând să întrezăresc ultimii douăzeci de ani, din clipa în care plecase din casa aia dărăpănată și pornise la drum, fără să se uite înapoi. Cât de greu trebuie să-i fi fost – avea doar treisprezece ani, era doar o copilă. Plecase de la casa prietenei ei și mersese pe bucata aia întunecată de drum, de una singură. O mașină oprise în spatele ei, cu farurile stinse. Tanner, fratele ei, se îndepărtase încet, lăsând-o într-o stație de autobuz, la două orașe distanță. Îi pusese cu forța un plic cu bani în mână. Bani puși deoparte tocmai pentru acel moment.

„O să ne întâlnim”, îi promisese el. „După ce termin facultatea. După aceea o să pot pleca și eu”.

Mama lui, care-și scărpină pielea subțire, ca de pergament, cu unghiile

alea murdare; mă privea cu ochii ei apoși.

„S-a mutat d-aicea când a terminat liceu și d-atuncea n-am mai primit vreo veste dă la el”.

Mă întreb cum au fost anii ăia – cu ei doi împreună. Tanner, făcând cursuri online. Luându-și diploma. Sophie făcând bani cum apuca – servind la mese, ambalând cumpărături. Apoi, într-o bună zi, s-au uitat unul la altul și și-au dat seama că se maturizaseră. Că trecuseră anii și pericolul dispăruse. Că amândoi meritau să aibă o viață – una *adevărată* așa că Tanner plecase, îndreptându-se spre Baton Rouge, dar găsind mereu o cale de a se întoarce.

Ating cu piciorul capătul treptelor când Sophie vorbește din nou.

— Eu am fost cu ideea. Să-ți dau ăsta.

Mă întorc și mă uit la ea, cum stă tot nemișcată, cu brațele strâns încrucișate la piept.

— Tanner vorbea mereu de tine. Încă vorbește.

Zâmbește în colțul gurii.

— Când a zis că are de gând să te ceară în căsătorie, cred că am simțit că am o legătură cu tine. Mi te imaginam purtându-l. De parcă, într-o bună zi, aveam să ne întâlnim.

Mă gândesc la Tanner, la toate articolele înghesuite într-o carte din dormitorul lui. Crimele lui Cooper fuseseră sursa de inspirație de care avusese nevoie ca s-o scoată pe Sophie de-acolo – ca s-o facă să dispară. Atâtea vieți fuseseră curmate din cauza fratelui meu; încă stau trează nopțile din cauza asta, iar fețele lor mi-au rămas în amintire, ca arse. Ca funinginea din palma Lenei. O pată mare, neagră.

Atâtea vieți pierdute. În afară de Sophie Briggs. Viața ei a fost salvată.

— Mă bucur c-ai făcut-o.

Zâmbesc.

— Și acum ne-am întâlnit.

— Am auzit că tatăl tău o să iasă din închisoare.

Face un pas în față, de parcă n-ar prea vrea să plece. Aprob din cap, nesigură cum ar trebui să reacționez.

Aveam dreptate în privința faptului că Tanner îl vizita pe tata la Angola; acolo mergea în toate călătoriile alea. Încercase să afle adevărul despre Cooper. Când îi spusese că aveau loc din nou crime – că dispăruseră fetele, oferindu-i drept dovadă colierul lui Aubrey –, tata fusese de acord să

recunoască totul. Dar, când deja ai pledat vinovat pentru crimă, n-ai cum să te răzgândești pur și simplu. E nevoie de ceva mai mult; e nevoie de o mărturisire. Și aici intervin eu în poveste.

La urma urmei, cuvintele mele au fost cele care l-au băgat pe tata după gratii; mi se părea și normal ca discuția mea cu Cooper să fie cea care să-l scoată de-acolo, după douăzeci de ani.

L-am urmărit pe tata cerând iertare la știri săptămâna trecută. Cerându-și iertare că mințise, că-și protejase fiul. Cerându-și iertare pentru celelalte vieți pierdute din cauza asta. Nu eram încă în stare să-l văd în carne și oase, dar îmi aduc aminte că l-am fixat cu privirea prin ecranul televizorului, ca înainte. Doar că, de data asta, încercam să armonizez noua lui față cu cea pe care încă o vedeam în minte. Ochelarii lui cu rame groase fuseseră înlocuiți cu unii de sârmă, simpli și subțiri.

Avea o cicatrice pe nas în locul în care i se spărseseră cei dinainte, crăpând când fusese izbit cu capul de mașina de patrulă și o dâră de sânge îi picurase pe obraz. Avea părul mai scurt, fața mai aspră, de parcă fusese frecată cu șmirghel, sau de beton, până rămăsese cu cicatrici. I-am observat pielea ciupită de pe brațe – arsuri, poate – întinsă și lucioasă, cu urme perfect circulare, precum vârful unui muc de țigară.

Dar, în ciuda tuturor, era el. Era tata. Era viu.

— Ce-o să faci? întreabă Sophie.

— Nu prea sunt sigură.

Și asta-i adevărul. Nu sunt sigură. Uneori, încă sunt atât de furioasă. Tata a mințit. A luat asupra lui vina pentru crimele lui Cooper. A găsit cutia aia de bijuterii și a ascuns-o, păstrându-i secretul. Dându-și la schimb libertatea pentru viața lui Cooper. Și din cauza asta au mai murit două fete. Dar alteori mi-e clar. Înțeleg. Pentru că asta fac părinții. Își protejează copiii cu orice preț. Mă gândesc la toate mamele care priveau fix în cameră, la toți tații care se plâneau lângă ele. Aveau un copil care fusese răpit de întuneric – dar ce era de făcut când copilul tău *era* întunericul? N-ai vrea să-l protejezi și pe el? În definitiv, totul se reduce la control. La iluzia cum că moartea e ceva ce putem cuprinde, ține în palme și strânge tare, fără s-o lăsăm să scape. Că, dacă primea o a doua șansă, Cooper s-ar fi putut schimba. Că Lena, făcând pe momeala în fața fratelui meu, simțind focul pârlindu-i pielea, se putea retrage exact la momentul potrivit. Putea pleca vie și nevătămată.

Dar e doar o minciună pe care ne-o spunem nouă înșine. Cooper nu s-a schimbat. Lena n-a reușit să scape de flăcări. Până și Tanner încercase, străduindu-se să stăpânească furia care făcea parte din firea lui. Încercând cu disperare să alunge micile urme ale tatălui său care ieșeau la iveală în momentele lui de slăbiciune. Și eu sunt vinovată de asta. Toate flacoanele din sertarele biroului meu, care mă chemau ca într-o șoaptă noaptea.

Abia când m-am văzut aplecată deasupra lui Cooper în bucătăria mea, privindu-i corpul slăbit, am avut ocazia să-l simt cu adevărat: controlul. Nu doar cum e să-l deții, ci cum e să-l iei de la altcineva. Să-l iei de parcă ți-ar aparține. Și preț de o clipă, ca o scânteie în beznă, m-am simțit bine.

Îi zâmbesc lui Sophie, apoi mă întorc din nou și cobor ultimele trepte, cu mâinile în buzunare, urmărind amurgul cum pătează orizontul cu roz, galben și portocaliu – o ultimă pată de culoare înainte ca întunericul să pună stăpânire pe zare, așa cum face întotdeauna.

Și atunci îmi dau seama: aerul zbârnâie în jurul meu, încărcat de acel curent electric bine cunoscut. Mă opresc, rămân complet nemișcată, urmărind. Așteptând. Apoi fac mâinile căuș și dau să apuc cerul, simțind un fâlfâit ușor în ele când strâng pumnii. Cobor privirea fixă spre pumnii strânși, spre ce am prins în ei. Spre viața care stă, literalmente, în mâinile mele. Apoi o apropiu de față, aruncând o privire prin spațiul dintre degetele mele.

Înăuntru, un singur licurici sclipește, pulsând de viață. Îl privesc o vreme, cu fruntea lipită de degetele strânse. Îl văd radiind de aproape, licărindu-mi în strânsoare și mă gândesc la Lena.

Apoi desfăc mâinile și-l eliberez.

virtual-project.eu

violin

- ^[11] Lanț farmaceutic american fondat în 1963, în statul Rhode Island (n.tr.).
- ^[12] Condiment lansat de compania americană McCormick & Company, în Baltimore, Maryland, în 1939 (n. tr.).
- ^[13] Stil muzical caracterizat de amestecul dintre pop și elemente tipice muzicii tradiționale din Louisiana (n.tr.).
- ^[14] Supă densă și cremoasă de origine franțuzească, una dintre delicatesele din Louisiana. Poate fi preparată din majoritatea crustaceelor: creveți, raci, homari, languste etc. (n. tr.).
- ^[15] „Au plecat!”, în lb. franceză în original (n. tr.).
- ^[16] Porțiune de autostradă din British Columbia unde au fost ucise peste 80 de femei (n. tr.).
- ^[17] Theodore Robert Bundy (1946-1989), criminal în serie cunoscut pentru fixația față de fete tinere pe care le răpea, tortura și viola (n. tr.).
- ^[18] Dennis Lynn Rader (n. 1945), criminal în serie cunoscut și după porecla BTK, de la *bind, torture, kill* („legare, tortură, ucidere”), prin care-și descria modul de operare (n. tr.).
- ^[19] Louisiana State University, instituție de învățământ superior fondată în 1860 (n. tr.).

A person in a dark jacket is walking away from the viewer down a path in a dense forest. The trees are tall and thin, with light filtering through the canopy, creating a misty atmosphere. Numerous small, glowing yellow particles are scattered throughout the scene, giving it a magical or ethereal feel. The overall color palette is dominated by blues, greys, and the warm yellow of the light and particles.

SCÂNTEIE ÎN BEZNĂ

STACY WILLINGHAM

virtual-project.eu

